

ESMANIPOLIO

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΔΜΒ'

SISMANOGLIO

527

معارف نظارت جلاله سنك ۲۲ نومروى و ۲۲ مارت ۳۱۶ تاريخلى رخصتنامه سيله
طبع اولمشدر

Α
ΤΑ ΕΝ
ΚΑΛΛΟΝΗ ΤΗΣ ΛΕΣΒΟΥ
ΙΕΡΑ

ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑ
ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΗΘΥΜΝΗΣ

ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ

ὑπὸ

ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΡΤΔΩΝΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΑΠΑΝΗ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΛΕΙΜΩΝΟΣ
ΚΑΙ ΕΓΚΡΙΣΕΙ

ΤΗΣ Π. Κ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1900

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

527

SISMANOGLIO
MFCADRO

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

περιλαμβάνον τὴν ἱστορίαν τῆς γυναιχείας Μονῆς
τῆς Παναγίας τῆς Μυρσινιωτίσσης καὶ τῆς
ἀνδρώας τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τοῦ Λειμῶνος

† Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΕΠΙΒΕΒΑΙΟΙ

Ἄριθ. Πρωτ. 809.

Ἀπόσπασμα τοῦ κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 3 Μαρτίου
1900 Πρακτικοῦ τῆς Π. Κ. Ἐκκλησιαστικῆς
Ἐπιτροπῆς.

Ἡ Π. Κ. Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ συνωδᾶ τῇ ὑπ' ἀριθμ.
πρωτ. 809 αἰτήσῃ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱ. Μονῆς Λειμῶνος
λαβοῦσα ὑπ' ὄψει τὴν ὑποβληθεῖσαν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τῆς Μο-
νῆς Λειμῶνος μετὰ τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας τοῦ κτίτορος τῆς Μονῆς Ἀγ.
Ἰγνατίου, μετὰ τὴν δέουσαν μελέτην τοῦ ἐν λόγῳ ἔργου εὗρεν αὐτὸ ἐν
πᾶσιν ἀνεπίληπτον πολιτικῶς, ἠθικῶς καὶ θρησκευτικῶς, ἐφ' ᾧ καὶ ὡς
τοιούτου ἐγκρίνει αὐτὸ πρὸς ἐκτύπωσιν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 10 Μαρτίου 1900.

Ἡ Π. Κ. Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Βεροῖας καὶ Νισούσης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

Τὰ μέλη

† Ὁ Μ. Πρωτοδύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ἀρχιμανδρίτης ΦΩΤΙΟΣ

(Γ. Σ.)

† Ἀρχιμανδρίτης Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

† Ἀρχιμανδρίτης Μ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

† Ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Πρωθιερεὺς ΝΕΣΤΩΡ ΣΟΥΣΛΙΑΔΗΣ

Ὁ γραμματεὺς

Ἱεροδιάκονος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ
Τῇ ΑΥΤΟΥ ΘΕΙΟΤΑΤῃ ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΙ
Τῷ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚῷ ΠΑΤΡΙΑΡΧῃ
ΚΥΡΙῷ ΚΥΡΙῷ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝῷ Τῷ Ε΄.

Παναγιώτατε,

Ἀπὸ τῶν ἀρχείων τῆς Ἱερᾶς Σταυροπηγιακῆς Πατριαρχικῆς Μονῆς τοῦ Λειμῶνος ἀρυσάμενοι τὰς ἱστορικὰς πηγὰς τῶν ἐν τῇ Καλλονῇ τῆς νήσου Λέσβου ὄντων δύο σεβασμίων Μοναστηρίων τοῦ ἐν Ἀγίοις Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου Ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης, καὶ συναρμολογήσαντες, τὸ ἐφ' ἡμῖν, τὰς χρονικὰς εἰδήσεις περὶ τῶν εὐαγῶν τούτων Μονῶν, συνθέμεθα τὴν ἀνὰ χεῖρας περιληπτικὴν Ἱστορίαν αὐτῶν, ἣν ἐξ εὐσεβοῦς υἱικοῦ καθήκοντος ἀφιεροῦμεν ΣΟΙ Τῷ ΠΡΟΣΤΑΤῃ καὶ ΚΗΔΕΜΟΝΙ τῶν Σταυροπηγιακῶν Μονῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου εἰς ἐλάχιστον τεκμήριον ἀπείρου σεβασμοῦ καὶ τῆς βαθυτάτης ἡμῶν εὐγνωμοσύνης δι' ὅσα αἰείποτε ἡ Ὑμετέρα Θειοτάτη Παναγιότης ἐπεδαψίλευσεν ἀγαθὰ καὶ σωτήρια εἰς τὰς εἰρημένας Ἱερὰς Μονὰς, καὶ οὐ παύεται πατριχώτατα μεριμνῶσα ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ εὐκλείας αὐτῶν.

Ὁ Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Κυπριανὸς
καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΥΣΙ

Ἡ ἱστορία τῶν Μοναστηρίων τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς, ὅσα περισωζόμενα σήμερον ἐργάζονται πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν, κατὰ τὸ δυνατόν, ἐνδιαφέρει ἕκαστον χριστιανὸν ὀρθόδοξον. Καὶ διὰ λόγους συμφέροντος καθαρῶς τοπικοῦ καὶ διὰ λόγον γενικοῦ συμφέροντος ἕκαστος ἔχει προθυμίαν νὰ μάθῃ ὅχι μόνον τίνες καὶ ποῖοι ἐθεμελίωσαν καὶ συνετήρησαν ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν Μοιήν, ἀλλὰ καὶ τίνι τρόπῳ διετήρησαν αὐτήν, καὶ πῶς ἔζησαν, καὶ τίνες αἱ σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὰς τοπικὰς καὶ τὰς λοιπὰς κεντρικὰς Ἀρχὰς καὶ Ἐξουσίας, τὰς τε κοσμικὰς καὶ πνευματικὰς. Ὑπὸ τὰς ἐπόψεις ταύτας ἡ ἱστορία ἐκάστου Μοναστηρίου, ὅσον καὶ ἂν ἔχῃ στενὸν τοπικὸν χαρακτήρα, συνδέεται καὶ πρὸς τὰ γενικὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους συμφέροντα.

Ἡ δὲ ἱστορία τῶν ἐν Λέσβῳ Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου ΛΕΙΜΩΝΟΣ καὶ ΜΤΡΣΙΝΙΩΤΙΣΣΗΣ διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην θὰ κατασταθῇ κάλλιστον, ὠφέλιμον καὶ ἐπαγωγὸν ἀνάγνωσμα διὰ πάντα μὲν Λέσβιον μερικῶς, διὰ πάντα δὲ λόγιον ὁμογενῆ, γενικῶς.

Συνταχθεῖσα κατὰ τρόπον ἀπλοῦν καὶ εὐληπτῶν, περιέχει πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὴν θεμελίωσιν, ἐπισκευὰς καὶ συμπληρώσεις αὐτῶν, καὶ εἰς τὴν βιογραφίαν τοῦ ἐν ἀγίοις κτίτορος αὐτῶν ἸΓΝΑΤΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΗΘΥΜΝΗΣ, ἀλλὰ δὲν παραλείπει μήτε πῶς περιεσώθησαν αὐταί, μήτε διὰ τίνων δῆλα δὴ καθιστᾶ γνωστοὺς ἐκείνους ὅσοι διετήρησαν καὶ ἔσωσαν καὶ διηύθυναν τὰ δύο ταῦτα Μοναστήρια, γνωστοποιεῖ δὲ καὶ τίνα τὰ ἐπίσημα γράμματα, ἐκκλησιαστικὰ καὶ πολιτικά, δι' ὧν οἱ κατὰ καιροὺς Ἡγούμενοι κατωχύρωσαν τὰς μνησθείας Μονὰς, ἢ οἱ κατὰ καιροὺς Μητροπολίται συνετέλεσαν πρὸς τοῦτο.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἔκδοσις οὐ μόνον τῶν ἐπισήμων τούτων ἐγγράφων, ὅσα ἀπὸ τῆς ἀγιωτάτης Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας

ἀπορρέοντα ἐξησφάλιζον τὴν ὑπαρξιν τῶν Μοναστηρίων θεωρεῖται ἀπαραίτητος, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἐγγράφου Πατριαρχικοῦ, κυρίως ἀπὸ τοῦ 1527—1740, καθόσον ὡς ἐπληροφορήθημεν, εἰς τοὺς Πατριαρχικοὺς Κώδικας ὑπάρχουσι χάσματα, διὰ ταῦτα ἐκδίδοντες καὶ πάντα τὰ τῶν δύο Μοναστηρίων ἔγγραφα, προσφέρομεν ὑπηρεσίαν πᾶσι τοῖς παρ' ἡμῖν λογίοις.

Γνωστὸν ὅμως ὅτι, ἐξαντληθείσης ὀλοσχερῶς καὶ τῆς ἱερᾶς ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν, ὅσιον ἔργον εἶναι ἡ ἀνατύπωσις αὐτῆς. Διὸ διορθώσαντες καὶ ταύτην προέβημεν εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς παρούσης ἱστορίας συγκειμένης ἐκ δύο μερῶν, ὧν

Τὸ ΠΡΩΤΟΝ, μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἐκδόσεως καὶ τὴν ἔγκρισιν τῆς Π. Κ. Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς περιλαμβάνει τὰ ἀπαιτούμενα ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ περὶ τῶν παλαιῶν Μοναστηρίων τῆς Λέσβου· τὴν περιγραφὴν καὶ ἱστορίαν τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου, ἣτοι τῆς Μυρσινιωτίσσης Παναγίας καὶ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τοῦ Λειμῶνος ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῶν μέχρις ἡμῶν, τῆς οἰκοδομήσεως αὐτῶν καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν παρεκκλησίων μετὰ τῶν περικοσμουσῶν αὐτῆν ἀγιογραφῶν, ἐπιγραφῶν, ἀναθημάτων καὶ τῶν ἁγίων λειψάνων· τὰς κατὰ καιροὺς ἐπισκευὰς τῶν Μονῶν καὶ Ναῶν τούτων, καὶ τῆς Βιβλιοθήκης, ἧς ἀναφέρομεν τὰς ἀξιοπεριέργους ἱστορικὰς σημειώσεις τὰς ἐν τοῖς χειρογράφοις αὐτῆς ἀπαντώσας· τὸ Τοπολόγιον τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου (1575), μετὰ λιθογραφήσεως τῆς ὑπογραφῆς του, περιέχον τὰ τῶν Μονῶν κτήματα μετὰ τῶν παλαιῶν ὀνομασιῶν των· συνοπτικὸν Κατάλογον τῶν σωζομένων πατριαρχικῶν ἐγγράφων, καὶ ἀλφαβητικὸν τοιοῦτον τῶν ἀναφερομένων λεσβιακῶν καὶ λοιπῶν κυρίων οἰκογενειακῶν καὶ τοπικῶν ὀνομάτων, ὧν τὰ πλείω ἔτι σώζονται· κατάλογον τῶν Μητροπολιτῶν Μυτιλήνης καὶ Μηθύμνης, τῶν Ἡγουμένων καὶ Ἡγουμισσῶν τῶν ἐν λόγῳ Μοναστηρίων· τῶν Καλλιγράφων καὶ Ἀντιγραφῶν καὶ τῶν εὐεργετῶν αὐτῶν, καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ 1527—1740 πατριαρχικὰ ἔγγραφα.

Τὸ ΔΕΥΤΕΡΟΝ περιέχει τὴν ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου μετὰ τῆς βιογραφίας ἢ τοῦ ἐγκωμίου αὐτοῦ, διορθωθέντος

κατὰ τὸ γλωσσικὸν καὶ συμφώνως τῇ ἱστορήσει τῶν ἔργων αὐτοῦ, τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Μηθύμνης καὶ δύο Παρακλητικοὺς Κανόνας εἰς τοὺς Ταξίαρχας.

Τὸ βιβλίον ἐξ εἴκοσι περίπου τυπογραφικῶν φύλλων σχημ. μεγ. 8 συγκείμενον θὰ κοσμηθῆται διὰ τεσσάρων καλλιτεχνικῶν εἰκονογραφῶν παριστανουσῶν ΤΗΝ ΜΤΡΣΙΝΙΩΤΙΣΣΑΝ ΠΑΝΑΓΙΑΝ, τὸν ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΝ ΜΙΧΑΗΛ, τὸν ΑΓΙΟΝ ΙΓΝΑΤΙΟΝ καὶ τὰς ἀπόψεις ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΜΟΝΩΝ.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Λειμῶνος, τῇ 24 Ἀπριλίου 1900.

Ἡ Ἀδελφότης διὰ τοῦ Ἡγουμενο-Συμβουλίου.

Ὁ Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

Ὁ Προηγούμενος ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ

Ὁ Ταμίας Πρωτοσύγκελλος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ Σκευοφύλαξ Ἀρχιμανδρίτης ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς ΙΕΡΩΝΤΜΟΣ Μοναχός.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Τὴν ἱστορίαν τῶν ἐν Λέσβῳ Μονῶν Μυρσινιωτίσσης καὶ Λειμῶνος ἐκδίδοντες καλὸν θεωροῦμεν ἵνα εἰσαγάγωμεν τὸν εὐμενῆ ἀναγνώστην εἰς τὴν περὶ τούτων λόγον διὰ μικρᾶς τινας, ἀλλὰ, κατὰ τὸ δυνατόν, ἀκριβοῦς προεἰσαγωγικῆς θεωρίας περὶ τῶν μνημείων τῆς εὐσεβείας, τὰ ὅποια αἱ προγενέστεραι ἐποχαὶ τῆς ἡμετέρας ἐθνικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσιν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. Καὶ περὶ μὲν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐν Λέσβῳ καταστάσεως, ὡς σήμερον ἐννοοῦμεν αὐτήν, γίνεται λόγος ἰδιαιτέρος εἰς τὸ κεφάλαιον τὸ πραγματευόμενον περὶ τῶν Ἀρχιερέων τοῦ τόπου, τῶν Μηθύμνης καὶ τῶν Μυτιλήνης, ἐνταῦθα δὲ περὶ τῶν Μοναστηρίων μόνον.

Ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Μονῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία διηγεῖται, καὶ ἐννοοῦμεν Ἀνατολήν τὸ σύνολον τῶν Μητροπόλεων, Ἀρχιεπισκοπῶν καὶ Ἐπισκοπῶν, αἱ ὅποια ὑπόκεινται νῦν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, αἱ παλαιότεραι, κατόπι τῶν ἐν Αἰγύπτῳ, συνεστήθησαν ἐντὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν πέριξ αὐτῆς· ὕστερον αὐτῶν ἰδρύθησαν τὰ Μοναστήρια τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὰ ὅποια καὶ διέπρεψαν, ἀλλὰ περισσότερον πάντων διεκρίθησαν τὰ ἐντὸς τῆς πρωτευούσης καὶ βασιλίδος τῶν πόλεων καὶ τὰ εἰς τινὰς ἐπαρχίας γειτονεούσας τῇ Κωνσταντινουπόλει. Μόλις μετὰ τὰ 800 ἀναφέρονται καλόγηροι ζῶντες ἐν Ἀγίῳ Ὄρει διεσπαρμένοι, καὶ κατὰ τὸ 961 ἡ ἱστορία διδάσκει ὅτι συνεστήθη τὸ πρῶτον μέγιστον ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Μοναστήριον, ἡ Λαύρα τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Τραπεζουντίου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος οὗτος εἶχε πολλοὺς αὐτόθι μαθητάς, ἱκανοὶ τούτων ὕστερον, εἴτε ζῶντος αὐτοῦ καὶ μόλις μετὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς Λαύρας, εἴτε μετὰ θάνατον τοῦ ἰδρυτοῦ ταύτης, ἀπελθόντες ἴδρυσαν Μοναστήρια ἀλλαχοῦ, καὶ πολὺ πιθανῶς τότε συνεστήθησαν καὶ τὰ ἐν Μακεδονίᾳ, διότι μῆτε γράμμα Ἀυτοκρατορικὸν ὑπάρχει μαρτυροῦν ὅτι πρὸ τοῦ 1000 ὑπῆρχον αὐτόθι Μοναί, μῆτε τις ἱστοριογράφος ἐκ τῶν παλαιῶν ἐμαρτύρησε τοῦτο, ἐνῶ πολλοὶ μοναχοί, κατὰ τὰς ὑπὸ τῶν Εἰκονομάχων ἐγερωθείσας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ταραχάς, ἀνεχώρουν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἴδρυσαν εἰς ἄλλα μέρη τοῦ Κράτους ἱερὰ Μοναστήρια, ὥστε ἡδύνατο νὰ εἴπη τις ὅτι κατόπι τοῦ 740 ἔτους συνεστήθησαν εἰς ἐπαρχίας τινὰς καὶ νήσους ἀπομεμακρυσμένας τῆς πρωτευούσης μεγάλα ἢ μικρὰ Μοναστήρια, τὰ ὅποια κατόπιν ηὐξήθησαν καὶ ἐπλουτίσθησαν κατὰ λόγον τῆς ἀρετῆς καὶ παιδείας τῶν ἐν αὐτοῖς ἀσκουμένων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ἀλλὰ διὰ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ὧν μία καὶ μεγαλητέρα ἢ ἡμετέρα, μαρτυρίαν οὐδεμίαν ἔχομεν ὅτι συνεστήθησαν ἄξια λόγου Μοναστήρια πρὸ τοῦ 1000 (μετὰ Χριστὸν ἐννοεῖται), διότι προηγουμένως οὐδεμίαν ἔχομεν ἀμφιβολίαν ὅτι χριστιανοὶ τινες, εἰς πολλὰ δυστυχήματα κατὰ τὸν βίον περιπίπτοντες, καὶ ζητοῦντες ἡρεμίαν καὶ μόνωσιν εἰς ἐρημίας ἔτρεχον, καὶ τοιοῦτους τόπους ἡρεμίας καὶ ψυχικῆς ἀναπαύσεως δυνατόν ν' ἀπαντήσῃ τις εἰς πᾶσαν χώραν τῆς Ἀνατολῆς καὶ πᾶσαν νῆσον τὸν τοιοῦτον Χριστιανόν, τὸν θέλοντα νὰ φύγῃ τὴν κοσμικὴν ματαιότητα καὶ τύρβην καὶ

νά φιλοσοφήσῃ μόνῳ Θεῷ μόνος οὐδέεις ἤμποδίζεν ἄποσυρθῆ ἑἰς κορυφὰς ὀρέων ἢ ἀπρόσιτα σπήλαια τὸν ἱερόν αὐτοῦ σκοπὸν τοῦτον καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἱκανοποιῶν.

Ἄλλ' ἐκ τῶν ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου Μοναστηρίων, τῶν ὁποίων ἐπισημότερον ἀπεδείχθη τὸ μέγα κατὰ τὴν Πάτμον Μοναστήριον Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τὸ θεραπεύσαν τὰ γράμματα καὶ τὴν ἐπιστήμην διὰ τῆς πλουσίας αὐτοῦ βιβλιοθήκης καὶ τῆς περιωνύμου Σχολῆς αὐτοῦ, τῶν Μοναστηρίων τούτων τὸ παλαιότερον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς ἱστορίας, τῆς ζητούσης ἐγγραφα ἐπίσημα, θεωρεῖται ἡ περιώνυμος ἐν Χίῳ Νέα Μονή, τὴν ὁποίαν ἐτίμησε γενόμενος προστάτης αὐτῆς ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1044, καθὼς ἐδείχθησαν προστάται καὶ οἱ μετὰ τὸν Μονομάχον Αὐτοκράτορες Κωνσταντῖνος καὶ Μιχαὴλ οἱ Δούκαδες, Ρωμανὸς ὁ Διογένης καὶ Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης. Ὑστερον τῆς Νέας Μονῆς, πολὺ πιθανῶς τῷ 1078 Ἀρσένιος Σκηνοῦρης ὁ μοναχὸς συνιστᾷ μικρὸν τι Μοναστήριον ἐν Κῷ, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης ἀπέλυσε χρυσόβουλλον τῷ 1079, ἐνῶ συγχρόνως σχεδὸν, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐμόναζεν ἐν τῷ ναύσκῳ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Λέρῳ ὁ ἅγιος Χριστόδουλος, ὅστις συνέστησε μετ' ὀλίγα ἔτη, τῷ 1088, ἐν Πάτμῳ τὴν περιώνυμον αὐτοῦ Μονὴν Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πρὶν τῆς ὁποίας τρία μόλις ἔτη ὁ αὐτὸς Χριστόδουλος ἦν ὁ ἰδρύσας ἐν Κῷ τὴν Μονὴν τῆς Θεοτόκου τῶν Καστριαῶν καὶ νεωτέρα μὲν ταύτης ἦν ἡ ἐν Κύπρῳ Μονὴ τῆς Θεοτόκου τοῦ Κύκκου, κατὰ δὲ τὴν παράδοσιν, πολλῶ παλαιότερα τούτων καὶ αὐτῆς τῆς Νέας Μονῆς, ἐγένετο ἡ ἐν Κυθήροις μονὴ τοῦ ὁσίου Θεοδώρου.

Ὅστις μελετήσῃ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν κατὰ βάθος καὶ ἀναγνώσῃ αὐτοκρατορικὰ γράμματα θέλει μαρτυρήσῃ ὅτι δυσκόλως πρέπει ν' ἀναζητήσωμεν ἔχνη Μονῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ, Ἡπείρῳ καὶ Στερεῶ Ἑλλάδι, Πελοποννήσῳ καὶ νήσοις πρὸ τοῦ 963. Ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Πολυεύκτου Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Αὐτοκράτωρ Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς ἀπηγόρευσε κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 963 τὰς εἰς Ἐκκλησίας καὶ Μοναστήρια διδομένας ἐτησίας χορηγίας ἐμποδίσας καὶ τὰς ἀφιερώσεις κτημάτων εἰς τὰ Μοναστήρια, πρόφασιν εὐλογοφανῆ φέρων ὅτι τὰ τῶν Ἐκκλησιῶν εἰσοδήματα «οὐκ εἰς δέον» ἐξοδεύουσι καὶ σπαταλῶσιν οἱ κατὰ τόπους Ἀρχιερεῖς ὠρισμένως δ' ἀπαγορεύσας τὴν οἰκοδομὴν νέων Μονῶν, ἢ Ξενῶνων, ἢ Γηροκομείων, ἐπέτρεπε αὐτῶν παρόντων ἐπιμελεῖσθαι κελλίᾳ δὲ καὶ τὰς καλουμένας λαύρας ἐν ἐρήμοις οἰκοδομεῖν, μὴ πρὸς κτήσεις καὶ ἀγροὺς ἐτέρους ἐκτεινομένας, ἀλλὰ περιοχῆ μόνον τῇ ἰδίᾳ ὀριζομένας, τοσοῦτω τοὺς βουλομένους οὐκ εἴργομεν, ὅσῳ καὶ δι' ἐπαίνου μᾶλλον τὸ πρᾶγμα τίθεμεν». Καὶ ἡκυρώθη μὲν τῷ 969, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ τε ἔτους τούτου καὶ τοῦ πατριάρχου Πολυεύκτου ὁ κατὰ Μοναστηρίων Τόμος οὗτος τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ δι' ἀντιτόμου τοῦ μετ' ἐκεῖνον Αὐτοκράτορος Ἰωάννου Τζιμισκῆ, φαίνεται ὅμως ὅτι σχεδὸν εἰκοσαετίαν κατόπιν ἴσχυσαν αἱ τοῦ Φωκᾶ κατὰ μοναστηρίων διατάξεις, διότι, κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 987, Νικολάου Β' τοῦ Χρυσοβέργη κοσμοῦντος τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, ὁ αὐτοκράτωρ Βασίλειος Β', ὁ Βουλγαροκτόνος ἐκήρυξε διὰ νέου θεσπίσματος ἄκυρον καὶ ἄπρακτον τὴν ἐπὶ Πολυεύκτου νεαρὰν τοῦ Φωκᾶ κατὰ μονῶν καὶ εὐαγῶν οἰκων. Ἐντεῦθεν λοιπὸν καὶ κατὰ μίμησιν Ἀθανασίου τοῦ Τραπεζουντίου συνεστήθησαν αἱ ἐν Μακεδονίᾳ Μοναί, καὶ κατόπιν αἱ ἐν ταῖς νήσοις, ὅπου τὴν πρὸς τὸν

μοναχικὸν βίον εὐλάβειαν καὶ τὸν σεβασμὸν προηγουμένως εἶχον ἐμπνεύσει διαπρεπεῖς ἐπ' ἀρετῇ ἄνδρες ὑπερόριοι σταλέντες εἰς τὴν Μυτιλήνην χάριν παραδείγματος, τὸν Αὐγουστον τοῦ 858 ἐπεσκέψατο τὴν Μυτιλήνην ἀκουσίως ὁ πατριάρχης Ἰγνάτιος ὁ Ραγκαβέ, καὶ σχεδὸν τότε Νικόλαος ὁ τῆς τῶν Στουδίων Μονῆς ἱερώτατος πρόεδρος.

Τοιοτοτρόπως βεβαίως ἰδρύνοντο μοναστήρια νέα ἐν ταῖς ἐν τῷ Αἰγαίῳ νήσοις καὶ βεβαίως καὶ ἐν Μυτιλήνῃ πρὸ τοῦ 1200. Τῇ 31 Μαρτίου τοῦ 1256, ἡμέρᾳ Παρασκευῆ, ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἀρσένιος Αὐτωρειανὸς ἐν τῇ κατὰ τὸ Νύμφαιον τῆς Ἐφέσου μονῇ τῶν ἁγίων Θεοδώρων μένων καὶ συνεδριάζων μετὰ τῆς Συνόδου αὐτοῦ, ὑπ' ὄψιν ἔλαβεν ὑπόθεσιν μοναστηρίων τινῶν ἐν Μυτιλήνῃ, τὴν ὁποίαν ὑπόθεσιν ἔτη τινα πρὸ τοῦ Ἀρσενίου τούτου ἐξήτασεν, ἄνευ ἀποτελέσματος, ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Μανουὴλ Β'. Κατὰ τὰ ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθέντα γράμματα, ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς Μυτιλήνης τότε ἡ Μονὴ τοῦ ὁσίου Γεωργίου ὑποκαίμενη τῷ οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ, τῆς ὁποίας οἱ μοναχοὶ διέμενον οὐχὶ ἐν αὐτῇ συχνάκις, ἀλλ' ἐν μετοχίαις αὐτοῖς, τὰ ὅποια διωκοῦντο μὲν ὑπὸ πατριαρχικοῦ τινος ἐξάρχου στελλομένου κατὰ καιρούς, ὑπέκειντο δ' εἰς τὴν Μητρόπολιν Μυτιλήνης. Ἡ τότε Σύνοδος ἐξετάσασα τὰ ἐπὶ τούτῳ γράμματα, διέταξεν ὅπως ἡ μονὴ τοῦ ὁσίου Γεωργίου τὸν τεῦθεν ἢ ὑποτεταγμένη τῇ Μητροπόλει ταύτῃ, ἀλλ' ἐν ταῖς ἐν αὐτῇ γινομέναις ἱεραῖς τελεταῖς τοῦ πατριαρχικοῦ ὀνόματος τὸ μνημόσυνον γίνεται.

Εἰς τὸ συνοδικὸν ἐγγραφοῦν τοῦτο λέγει ὁ πατριάρχης Ἀρσένιος ὅτι οἱ μοναχοὶ τῆς τοῦ ὁσίου Γεωργίου μονῆς ὑπέβαλον αὐτῷ χρυσόβουλλα τῶν ἀοιδίμων βασιλέων καὶ ὑπομνήματα παλαιγενῆ τῶν ἁγιωτάτων ἐκείνων πατριαρχῶν διατάττοντα νὰ ἦ τὸ μοναστήριον αὐτοδέσποτον, μήτε τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, μήτε μητροπόλει τινὶ ὑποκαίμενον. Ἐπειδὴ ὅμως ἐν τούτῳ τῷ ἐγγράφῳ λέγεται ὅτι ὁ πατριάρχης Μανουὴλ, (Α' ἢ Β') ἐξ ἀγνοίας τῶν παλαιγενῶν ἐγγράφων παρέβη διάταξιν τινα παλαιότεραν, δείκνυται ἐκ τούτου σαφῶς ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἂν ὄχι καὶ αἰῶνων δύο ἴσως, ἐξεδόθησαν τὰ παλαιγενῆ γράμματα ταῦτα. Δείκνυται δὲ καὶ τι ἕτερον ὅτι ἡ μονὴ ἐτιμᾶτο ἐπ' ὀνόματι ὁσίου οὐχὶ δὲ μάρτυρος Γεωργίου, καὶ τείνει νὰ δειχθῇ ὅτι ὁ ὁσίος οὗτος Γεώργιος ἦν ὁ ἐπὶ Εἰκονομάχων ἀκμάσας μητροπολίτης Μυτιλήνης. Ἐν τούτοις ἐξέτασις τις ἀρχαιοτέρων ἐγγράφων διδάσκει ἡμᾶς περισσότερα περὶ τῶν ἐν Μυτιλήνῃ παλαιότερων μοναστηρίων. Κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1246 ἡ Σύνοδος, ἐκδιμάζουσα τὴν κατὰ Μυτιληναίων τινῶν μοναχῶν ἀγωγὴν τοῦ τότε μητροπολίτου Μυτιλήνης Γρηγορίου ἀποφαίνεται περὶ τριῶν μοναστηρίων, ἧτοι τῶν Κάτω Πτωμαίων, ὁσίου Γρηγορίου κατὰ τὴν ἐνορίαν Γέρας καὶ τῆς «ἐν ἐνὶ τῶν νησιδίων» μονῆς τῶν Ἀριστῶν, ὅπως ἐκ τοῦ συνεγγυς ἐξετασθῶσι τὰ δικαιώματα αὐτῶν ἀλλ' ἐξ ἐγγράφου τοῦ 1225, κατὰ Φεβρουάριον ἀπολυθέντος ἀποδεικνύεται ὅτι Πόθος ὁ Μητροπολίτης Μυτιλήνης ὁ τουπίκην Ἀπλησφάρης εἶχε παραχωρήσει ταύτην τῷ Μανουὴλ Ξηρῷ, ὥστε ἐφαίνετο τουντεῦθεν ὅτι ἦν ἐνοριακὴ ἡ μονὴ αὕτη. Τοιαῦται δ' ἦσαν καὶ αἱ δύο ἕτεραι.

Τοιαύτην ὑπόθεσιν ἐξήταζεν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 19 Σεπτεμβρίου 1324 ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Ἡσαίας μετὰ τῆς Συνόδου αὐτοῦ, ἐν ᾗ παρεκάθητο καὶ Μαλαχίας ὁ Μητροπολίτης Μηθύμνης. Ἄλλ' ἤδη, ἡ μὲν μονὴ τοῦ ὁσίου Γεωργίου γράφεται

ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ ἐχθεδομένῳ γράμματι κατὰ θεβλήμενη τῷ μακροῦ χρόνῳ, τὰ δὲ δικαιώματα ταύτης ἐμερίσθησαν ἤδη αἱ ἄλλοτε ὑπ' αὐτὴν τελοῦσαι μοναί, Δαφνέα καὶ Ἁγίου Ἀνδρέου τῆς Γλίστρας, ὧν ἡ πρώτη ἐτιμᾶτο ἐπ' ὄνόματι τῶν ὁσίων Πατέρων. Περὶ τῶν δύο τούτων μοναστηρίων, ὡς καὶ περὶ τῶν Κάτω Πτωμαίων, τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐπ' ὄνόματι τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, ἡ Σύνοδος ἀπεφάνητο ὅτι ταῦτα θεωροῦνται, καθὼς σήμερον λέγομεν, ἐνοριακὰ καὶ ὄχι πατριαρχικά. Πλὴν δὲ τῶν τριῶν τούτων, ἐσώζοντο τῷ 1324 ἐν Μυτιλήνῃ τὸ μονύδριον τοῦ Γίδωνος ἐπ' ὄνόματι Θεοτόκου τῆς Ὁδηγητρίας καὶ τὸ περὶ τὰ Βασιλικὰ μονύδριον ἐπ' ὄνόματι τιμώμενον Μιχαὴλ Ἀρχαγγέλου καὶ καλούμενον Ἀχρονησιώτου, ἐγκαινισθὲν ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ἐρεσσοῦ Θεοδώρου, κατ' ἐντολὴν Γρηγορίου μητροπολίτου Μυτιλήνης.

Ἄλλ' ἔχομεν καὶ νεωτέραν πράξιν Ἡσαίου τοῦ πατριάρχου, γενομένην κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1331 καὶ κατὰ ταύτην ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ μητροπολίτου Μεθύμνης ὑπῆρχον οὐκ ὀλίγα μοναστήρια τότε, τὰ ὅποια διὰ τρόπων ἀπατηλῶν ὑπήγαγον ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν αὐτῶν ἕτεραί τινες ἐκτὸς τῆς Μυτιλήνης κείμεναι μεγάλαι μοναί. Τὸ ἐπὶ τούτῳ πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν γράμμα δημοσιεύομεν ἀμέσως ἀπαιτεῖται ὅμως νομίζομεν κριτικὴ τις ἐπίστασις ἐπ' αὐτοῦ, διότι πιθανῶς ἄγνοια τῶν παρὰ Βυζαντινοῖς εἰθιζομένων τύπων κατὰ τὴν τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων σύνταξιν ἠδύνατο νὰ ὠθήσῃ τινὰ εἰς τὸ συναριθμησαί ἐν ταῖς ἐν Μυτιλήνῃ μοναῖς καὶ μονάς, αἱ ὅποια οὐδέποτε ὑπῆρξαν ἐπ' αὐτῆς οὕτω καὶ ὁ τὴν «Μαυρογορδάτειον Βιβλιοθήκην» γράψας ἔπραξε, περιπεσὼν εἰς ἀνθρώπειον λάθος.

Ἐπῆρχον λοιπὸν, κατεσχημένοι, τρόπον τινά, κατὰ τὴν ἐνορίαν τοῦ μητροπολίτου Μεθύμνης αἱ μοναὶ Ξηροκάστρου, Καλῆς Λαγκάδος, ἁγίου Νικολάου καὶ ΜΥΡΣΙΝΗΣ, τὰς ὁποίας εἶχε καταλάβει ὡς ἂν μετόχια αὐτῆς, ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει σεβασμία Μονὴ τοῦ Καλέως—Κρουκόπου, τὸ ὁποῖον εἶχε καταλάβει ἡ ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ κράτους σεβασμία μονὴ τῶν Ὁδηγῶν—Ἁγίας Θεοφανοῦς, τὸ ὁποῖον εἶχε καταλάβει ἡ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ μονὴ τοῦ κυρ Ἀθανασίου—Κλημάτιον καὶ Κρύον Νερόν, ἐπ' ὄνομα τούτου τοῦ ἁγίου Γεωργίου τιμώμενον, τὰ ὅποια εἶχε καταλάβει ἡ Μονὴ τῆς Κεχαριτωμένης, ὡσαύτως ἐν τῇ αὐτῇ πόλει κειμένη—Ὁδηγητρίας, ἐντὸς τοῦ κάστρου τῶν ἁγίων Θεοδώρων καὶ Βοῦρκος, ἐκτὸς τοῦ κάστρου κείμενον, τὰ ὅποια εἶχε καταλάβει ὁ κυρ Ζωσιμᾶς ὁμοῦ δὲ καὶ τρία ἕτερα, τὸ τῶν Ἁγίων Πέντε, τὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου κατὰ τὴν ἐνορίαν τοῦ Κόρακος καὶ τὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· δῆλὰ γε δὴ δέκα καὶ τρία. Τί περὶ τούτων ἀπεφάσισεν ὁ πατριάρχης καὶ ἡ Σύνοδος αὐτοῦ δεικνύει τὸ κατωτέρω ἔγγραφο, ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ φαίνεται καὶ μονὴ τις, τὸ Κρίτζος, περὶ τῆς ὁποίας γινώσκομεν ὅτι ἔκειτο οὐχὶ ἐν Μυτιλήνῃ, ἀλλ' ἐν Σμύρνῃ (*) καὶ κυρίως παρὰ τὴν Μαγνησίαν, καὶ ταύτης δ' οἱ μοναχοὶ ἰδιοποιήθησαν τρία μοναστήρια, τὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὸ τοῦ Κεραμεῖνος καὶ τὸ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων, τὰ ὅποια ἴσως εἰσὶν αὐτὰ ταῦτα τὰ ἀνωτέρω σημειωθέντα.

(*) ΣΗΜ. Ὁ κ. Α. Π. Κεραμεὺς ἐν τῇ «Μαυρογορδατεῖῳ Βιβλιοθήκῃ» συγκαταριθμεῖ καὶ τὸ Κρίτζος μεταξὺ τῶν ἐν Μυτιλήνῃ μονῶν, ὡς καὶ τὴν τῶν Ὁδηγῶν, τὴν τῆς Κεχαριτωμένης, τὴν τοῦ Καλέως καὶ τὴν τοῦ κυρ Ἀθανασίου.

Πρὸ τοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος ἀνάγκη νὰ εἰπώμεν ὅτι, ὅταν οἱ Βυζαντινοὶ πατριάρχαι καὶ αὐτοκράτορες γράψωσι: σεβασμίαν μονήν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐννοοῦσι μονὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει κειμένην. Ὁδηγῶν δὲ καὶ Κεχαριτωμένης καὶ κυρ Ἀθανασίου καὶ Καλέως εἰςὶ μοναστήρια μεγάλα τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων, καὶ ταῦτα ἠδύνατο νὰ ἔχωσιν ἕξω τῆς πόλεως ἐτέρας μονάς, ὑποκειμένας εἰς αὐτάς, καθὼς εἶχεν, ἐπὶ παραδείγματι, τῷ 1087 ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει μονὴ τοῦ Μυρελαίου νήσους ὀλοκλήρους καὶ πρὸ ταύτης ἡ ἐπίσης ἐν τῇ αὐτῇ πόλει μονὴ τοῦ Παντεπόπτου. Ἐτέρα παρατήρησις ἀποβλέπει εἰς τὴν μονὴν Μυρσίνης, ἐκ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη βεβαίως ἡ Μυρσινιώτισσα, Θεοτόκος δῆλα δὴ. Πρέπει νὰ μὴ λησμονήσωμεν ὅτι εἰκόνες τινὲς ἁγίων καὶ κυρίως τῆς Θεοτόκου μετωνομάσθησαν ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τῶν Μονῶν· οἷον ἡ Μεγαλοσπηλαιώτισσα, ἡ Σουμειλιώτισσα, ἡ Κυκκώτισσα, ἡ Βλαχερνίτισσα, ἡ Βασιιώτισσα, ἀπὸ τῶν μονῶν τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, τοῦ Σουμειᾶ, τοῦ Κύκκου, τῶν Βλαχερνῶν, τοῦ Βάσσου, καὶ ὅτι ἀπὸ θαυματουργῶν τινῶν εἰκόνων, οὕτως ὠνομασθειῶν, μετωνομάσθησαν καὶ μοναστήριά τινα. Οὕτως, ἂν μὴ ἦ μετωνομασμένη ἀπὸ τῆς Θεοτόκου τῆς Κύρου ἡ Κυριώτισσα, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Ἁγίας Σωροῦ τῶν Χαλκοπρατείων ἢ τῆς τῶν Βλαχερνῶν μετωνομάσθη ἡ Ἀγιοσωρίτισσα. Ἐξ εἰκόνων δὲ καλούμενων οὕτως ἐκλήθησαν καὶ Μοναὶ ἤδη κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας τῆς μακρᾶς Βυζαντινῆς περιόδου γινώσκομεν τὴν μονὴν τῆς Ἀγιοσωριτίσσης ἐν Μεσημβρίᾳ καὶ τὴν τῆς Κυριώτισσης ἐν Νικαίᾳ. Οὕτω καὶ ἡ Μυρσινιώτισσα Θεοτόκος ἔδωκε τὴν ὀνομασίαν εἰς τὴν μονὴν τῆς σήμερον, τὴν τῆς Μυρσίνης δῆλα δὴ, καθὼς ἐλέγετο τότε. Καὶ οὕτω δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι τῆς Θεοτόκου Μυρσινιωτίσσης ἡ μονὴ ἐστὶν ἀρχαιότερα τοῦ ἔτους 1331. Ἴδου λοιπὸν νῦν τὸ Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν ἔγγραφο.

Τὸ παρὸν ἀνεγνώσθη καὶ ἐξητάσθη ἀκριβεῖ βασιάνῳ καὶ ἐρεύνη δοθὲν καὶ ἀπεδείχθη καὶ ἀνεφάνη ψευδὲς καὶ πεφαλτζευμένον καὶ πάντῃ ἀνατετραμμένον.

† Μηνὶ Ἀπριλίῳ, ἡμέρᾳ 5'. Ἰνδικτ. ιδ'. προκαθημένου τοῦ Παναγιωτάτου ἡμῶν δεσπότη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρ Ἡσαίου ἐν τοῖς κατὰ τὸν ἅγιον Θεοφύλακτον κελλίαις αὐτοῦ, συνεδριάζόντων τῇ μεγάλῃ ἀγισύνῃ αὐτοῦ καὶ τῶν ἱερωτάτων Ἀρχιερέων, τοῦ Ἐφέσου, ὑπερτίμου καὶ Ἐξάρχου πάσης Ἀσίας, Ματθαίου τοῦ Σάρδεων, ὑπερτίμου, ἐξάρχου Λυδίας καὶ προέδρου Μυτιλήνης, Γρηγορίου τοῦ Προύσης, ὑπερτίμου καὶ προέδρου Βιζύης, Νικολάου, τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν καὶ ὑπερτίμου, Μητροφάνους, τοῦ Πισιδίας καὶ ὑπερτίμου, Γρηγορίου, τοῦ Σερρών καὶ ὑπερτίμου, Μακαρίου, τοῦ Βρύσειος καὶ ὑπερτίμου, Γερασίμου, τοῦ Σουγδαίας, ὑπερτίμου καὶ προέδρου Λακεδαιμονίας, Λουκά τοῦ Γαλίτζης καὶ ὑπερτίμου, τοῦ Προικοννήσου Μανουήλ, τοῦ Λοπαδίου καὶ προέδρου Γαρέλλης, Ἱεροθέου, καὶ τοῦ Λήμνου, Ἰακώβου, παρισταμένων καὶ θεοφιλεστάτων δεσποτικῶν ἀρχόντων†.

† Ὁ ἱερώτατος μητροπολίτης Μεθύμνης καὶ ὑπερτίμος, ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀγαπητὸς ἀδελφὸς τῆς ἡμῶν μετριότητος καὶ συλλειτουργός, συνεδριάζων τῇ ἡμῶν μετριότητι προκαθημένη συνοδικῶς ἀναφορὰν ἐποίησατο πολλάκις μετὰ περιπαθείας, ὡς οἱ μοναχοὶ τῆς τοῦ Καλέως σεβασμίας μονῆς κατέσχον καὶ ἰδιοποιήσαντο ἀπὸ τῶν ὑπὸ τὴν λαχούσαν αὐτὸν Ἐκκλησίαν μοναστηρίων μοναστήρια τέσσαρα, ἧγουν τὸ τοῦ ἁγίου Νι-

κολάου, τὸ τῆς Καλῆς Λαγκάδος, τὸ τῆς Ξηροκάστρου καὶ τὸ τοῦ Μυρσίνης, πορισά-
μενοι ἐκ ψευδοῦς ἀναφορᾶς ἐπ' αὐτῆς σεπτὸν χρυσόβουλλον τοῦ κρατίστου καὶ ἁγίου μου
αὐτοκράτορος, πρὸ τούτου δὲ μεταχειρισάμενοι καὶ δύο τῶν αὐτοῦ κληρικῶν, τὸν σακελ-
λάριον δηλονότι καὶ τὸν πρωτέδικον, καὶ πείσαντες αὐτοὺς ὑποσχέσεσθαι τισι, καὶ λαθόν-
τες παρ' αὐτῶν ἐκδοτήριον γράμμα εἰς τὸ ρηθὲν μοναστήριον τῆς Μυρσίνης, μὴ συνειδό-
τος τούτου μηδὲ συμπράξαντος εἰς τὴν τοιαύτην ἔκδοσιν ὡσαύτως ἀνήνεγκεν ὁ αὐτὸς
ἱερώτατος ἀρχιερεὺς καὶ ὡς οἱ μοναχοὶ τῆς τῶν Ὁδηγῶν σεβασμίας μονῆς καὶ οἱ τῆς
τοῦ κυρ Ἀθανασίου κατέσχον καὶ αὐτοὶ παρὰ γνώμην καὶ ἔκδοσιν τούτου μοναστήρια
ἕτερα, οἱ μὲν τῆς τῶν Ὁδηγῶν τὸ τοῦ Κρυοκόπου, οἱ δὲ τῆς τοῦ κυροῦ Ἀθανασίου τὸ
τῆς ἁγίας Θεοφανοῦς, ὡσαύτως καὶ ὁ κυρ Ζωσιμᾶς τὸ ἐντὸς τοῦ κάστρου τῶν ἁγίων Θεο-
δώρων μοναστήριον τῆς Ὁδηγητρίας καὶ τὸ ἐκτὸς αὐτοῦ μοναστήριον τὸ ἐπιλεγόμενον τὸ
Βούρκος, ἔτι δὲ καὶ τὸ τῶν ἁγίων Πέντε, καὶ τὸ ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ Κόρακος τοῦ ἁγίου
ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ τὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· ἔτι
γε μὴν κατέσχε καὶ ἡ μονὴ τῆς Κεχαριτωμένης μοναστήριον τὸ τοῦ ἁγίου Γεωργίου τὸ
οὕτω πως ἐπιλεγόμενον τὸ Κρύον Νερόν καὶ τὸ Κλημάτιον κατὰ τὸν ὁμοίον τρόπον, ἃ δὴ
μοναστήρια καὶ ἀνακαλούμενος, ἅτε δὴ τρόπῳ παραλόγῳ καὶ ἀδίκῳ παρὰ τῶν εἰρημέ-
νων κατασχεθέντα, ἐδεήθη τῆς ἡμῶν μετριότητος· ἐπεὶ οὖν, ὡς εἴρηται, σεπτὸν τοῖς τοῦ
Καλέως μοναχοῖς προσέβη χρυσόβουλλον, δεῖν εἶναι συνοδικῶς ἔγνωμεν ἀκροάσασθαι καὶ
αὐτῶν, εἴ τι προβαλέσθαι καὶ εἰπεῖν ἔχουσι δίκαιον. Διαμηνύεται τοιγαροῦν ὁ τὴν ἡγου-
μενίαν τῆς αὐτῆς σεβασμίας μονῆς ἐγκεχειρισμένος ἱερομόναχος Παρίων εἰς τὸ καθ' ἡ-
μᾶς ἱερὸν συνοδικὸν δικαστήριον ἀπαντῆσαι, εἰς ὃ δὴ καὶ ἀπαντήσαντος μετὰ καὶ τινῶν
τῶν ἐν αὐτῇ μοναχῶν, ἐγεγόνει μὲν ἐξέτασις, καὶ ἀνεφάνη, ὡς ἐκ ψευδοῦς αὐτῶν ἀναφο-
ρᾶς τὸ σεπτὸν χρυσόβουλλον ἐπορίσαντο ἐπὶ τοῖς ρηθεῖσι μοναστηρίοις, ὑπερετέθη δὲ ὅμως
τὰ τῆς ἀποφάσεως, ἕως δὴλα τὰ περὶ τούτου καὶ τῷ ἐκ Θεοῦ βασιλεῖ ποιήσωμεν καὶ
ἐπεὶ γεγονότος τούτου ἐνδοσις ἐκεῖθεν ἐγένετο διὰ μέσου τοῦ περιποθήτου γαμβροῦ τοῦ
κρατίστου καὶ ἁγίου μου αὐτοκράτορος, τοῦ πανευγενεστάτου μεγάλου Δομεστίκου, ὥστε
δικάσαι τὴν ὑπόθεσιν συνοδικῶς καὶ τὸ δόξαν κανονικῶς δίκαιον ἀποφῆνασθαι, μετάκλη-
τος καὶ αὐθις εἰς τὸ δικαστήριον ὁ ρηθεὶς καθηγούμενος τοῦ Καλέως ἐγένετο, καὶ ἐρω-
τηθέντος καὶ αὐθις καὶ μηδὲν ἕτερον εἰπεῖν ἢ δεῖξαι εἰς δικαίωσιν ἑαυτοῦ δίκαιον ἔχοντος,
ἀλλ' ἢ τὸ σεπτὸν χρυσόβουλλον καὶ τὸ γράμμα τῶν κληρικῶν, συνδιασχεψαμένη τὰ περὶ
τούτων ἡ μετριότης ἡμῶν τοῖς περὶ αὐτὴν ἱερωτάτοις ἀρχιερεῦσιν, ἐδικαίωσεν, ἵνα
ἐπεὶ παρὰ γνώμην καὶ ἐνδοσίαν τοῦ τοπικοῦ ἀρχιερέως ἐπελάβοντο καὶ κατέσχον τὰ τοιαῦ-
τα μοναστήρια οἱ τῆς τοῦ Καλέως μοναχοί, ἐπανέλθωσι καὶ αὐθις τῇ τῆς Μεθύμνης
Ἐκκλησίᾳ κανονικῶς, καὶ κατέχωνται καὶ διεξάγωνται παρὰ τοῦ ἀρχιερέως κατὰ τὸ
δίκαιον, ὅπερ ἔχει εἰς αὐτὰ ἐκ τῆς τῶν ἱερῶν κανόνων διαταγῆς, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον
ἐπανέλθωσι ταύτῃ δὴ τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὅσα οἱ τε τῆς τῶν Ὁδηγῶν, καὶ οἱ τῆς τοῦ
κυρ Ἀθανασίου καὶ οἱ τῆς Κεχαριτωμένης καὶ ὁ κυρ Ζωσιμᾶς καὶ εἴ τις ἄλλος εὐρίσκει-
ταί τι μοναστήριον κατέχων τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας χωρὶς ἐκδόσεως ἀρχιερατικῆς, ἅτε
δὴ τῶν ἱερῶν κανόνων μηδενὶ τῶν ἀπάντων παραχωρούντων δίχα τῆς τοῦ ἀρχιερέως
θελήσεως καὶ ἐνδόσεως ὑποποιεῖσθαι ἑαυτῷ μοναστήριον ὅθεν καὶ ὀφείλουσι τὸ ἀπὸ τοῦδε
καὶ αὐτοὶ οἱ τῆς τοῦ Καλέως σεβασμίας μονῆς μοναχοὶ καὶ οἱ εἰρημένοι ἕτεροι μονα-
χοὶ τῶν διειλημμένων μονῶν καὶ πάντες οἱ ἄλλοι ὑπεκστῆναι τῇ τῆς Μεθύμνης Ἐκ-
κλησίᾳ τῶν κατεχομένων παρ' αὐτῶν, καθ' ὃν εἴρηται τρόπον, μοναστηρίων αὐτῆς καὶ
ἀποσχέσθαι αὐτῶν τελέως, καὶ μηδαμῶς εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἀντιποιηθῆναι αὐτῶν, μὴ ἐν-

διδόντος μηδὲ ἐπιτρέποντος τοῦ τοπικοῦ ἀρχιερέως, ἐπιτίμιον γὰρ βαρύτερον συνοδικῶς
ἐπανατεινόμεθα καὶ ἐπαπειλοῦμεν τῷ τολμήσοντι, ὅποτος ἄρα καὶ εἴη, ἀντιποιηθῆναι
τινος μοναστηρίου τῆς τοιαύτης Ἐκκλησίας ἐκτὸς γνώμης καὶ θελήσεως καὶ προτροπῆς
τοῦ ἀρχιερατικῶς λαχόντος διθύνειν τὰ κατ' αὐτήν· καὶ ὡς ἂν οὐδεὶς τῷ τοιοῦτῳ βάρει
περιπέση, παραινῶμεν ἀποσχέσθαι τῶν μοναστηρίων τῶνδε τοὺς κατέχοντας αὐτά, ὡς
εἴρηται, καὶ ἀνεμπόδιστον καὶ ἀνενόχλητον ἐπ' αὐτοῖς μένειν εἶσαι τὸ μέρος τῆς αὐτῆς
Ἐκκλησίας, οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ εἴ τινες εὐρίσκονται διὰ γραμμάτων ἀρχιερατικῶν κατέ-
χοντές τινα μοναστήρια τῆς τοιαύτης Ἐκκλησίας, καὶ αὐτοὶ ὀφείλουσι προνοεῖσθαι προ-
ηγουμένως τῆς αὐτῶν συστάσεως, καὶ μὴ ἐπὶ τὸ χεῖρον χωρεῖν ταῦτα τῇ ἑαυτῶν ἀμε-
λείᾳ εἴαν, ἔπειτα ὑπέικειν καὶ εὐπειθεῖν καὶ ὑποτάσσεσθαι, ὡς προσήκον, καὶ τῷ κατὰ
τόπον ἀρχιερεῖ, καὶ ἐπ' οὐδενὶ τῶν ἀνηκόντων αὐτῷ κανονικῶν δικαίων ἀδικεῖν τοῦτον,
εἰ δ' οὖν, ἐξέσται αὐτῷ ἐξωθεῖν τούτους ἐκεῖθεν καὶ τῇ κατ' αὐτὸν Ἐκκλησίᾳ ἐπανασώ-
ζειν τὰ μοναστήρια ταῦτα· τοῦτο δὲ κρατεῖν βουλόμεθα καὶ ἐπὶ ταῖς λοιπαῖς Ἐκκλησίαις
πρᾶγμα γὰρ ἐπιχωριάσαν ὁρῶμεν ταῖς Ἐκκλησίαις παράλογον καὶ τῶν ἱερῶν κανόνων
ἐκτὸς, ἀφαιροῦνται γὰρ τινα αὐτῶν μοναστήρια καὶ καρπίζονται ταῦτα δίχα γνώμης
καὶ θελήσεως ἀρχιερατικῆς, ὅπερ καὶ ἐκ μέσου γενέσθαι τῶν δικαιοτάτων ἐστὶ· καὶ ταῦτα
μὲν ὀφείλει πραχθῆναι κατὰ τὴν συνοδικὴν ταύτην καὶ ἡ μετέραν δι' ἀγνωσιν· ἐπει-
δὴ δὲ ἔφθασαν καὶ οἱ εἰς τὸ Κρίτζος μοναχοί, καὶ κατέσχον παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἀρ-
χιερέως ἕτερα μοναστήρια τρία, ἡγῶν τὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὸ τοῦ Κεραμεῶνος καὶ
τὸ τῶν ἁγίων Θεοδώρων, εἰς ὃ δὴ μοναστήριον τῶν ἁγίων Θεοδώρων ἐξ οἰκονομίας τῶν
μοναχῶν τῶνδε προσέβη ὀρισμῷ βασιλικῷ γράμμα τούτου, καὶ ἐδεήθη καὶ περὶ αὐτῶν,
εἶχε μὲν ἡ μετριότης ἡμῶν συνοδικῶς ἀπάρτι τοῦτον δικαιοῦσαι καὶ ἐπ' αὐτοῖς ἐφ' ᾧ καὶ
ταῦτα προσεπιλήψεται, ὑπερεθέμεθα δὲ τοῦτο, ἕως ὃ αὐτὸς ἱερώτατος μητροπολίτης
Μηθύμνης ἀνενέγκη τὰ περὶ τούτου τῷ ἐκ Θεοῦ κρατίστῳ καὶ ἁγίῳ μου αὐτοκράτορι,
καίπερ τούτου γενομένου ταχθῆ τις ἐτέρωθεν προμήθειαν τοῖς εἰς τὸ τοιοῦτον κάστρον μο-
ναχοῖς, ἐκστῶσι καὶ αὐτοὶ τελέως τῶν τοιοῦτων μοναστηρίων, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀπέ-
χων ἀπ' αὐτῶν διὰ τὸ παραλόγως καὶ τὴν ἀρχὴν παρ' αὐτῶν τὰ τοιαῦτα μοναστήρια
κατασχεθῆναι, πλὴν ἕως ἂν, ὅσον εἴρηται, γένηται, ὀφείλουσι πᾶν, ὅσον ἐνεργεῖν μέλλου-
σιν οἱ τοιοῦτοι μοναχοὶ εἰς ταῦτα, ἐνεργῶσι τοῦτο μετ' εἰδήσεως καὶ γνώμης τοῦ ἀρχιε-
ρέως καὶ ἀποχομίζειν εἰδήσει καὶ αὐτοῦ ἐκεῖσε, ὅσον ἐκ τῆς αὐτῶν προσόδου ἀποχομίζειν
μέλλουσι, τὸ δὲ περιττεῦον ὀφείλουσι καὶ αὐτὸ εἰδήσει τούτου καταναλίσκειν εἰς περιποίη-
σιν καὶ σύστασιν καὶ βελτίωσιν τῶν μοναστηρίων τῶνδε· πρὸς τοῦτω μὲντοι ὀφείλουσιν
ἀποδιδόναι αὐτῷ καὶ τὰ κανονικῶς ἀνήκοντα τοῦτω δίκαια, τὴν ἀναφορὰν δηλαδὴ καὶ
μνήμην τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, τὴν τῶν ψυχῶν ἀνάκρισιν καὶ τὸ τεταγμένον κανονικόν,
ὡσαύτως καὶ εἴ τι ἄλλο σύνηθες εἴη δίδοσθαι παρ' αὐτῶν τῷ μέρει τῆς Ἐκκλησίας, εἰ-
δέναι ὀφείλοντες, ὡς εἴ τι τουτωνὶ τῶν δικαίων ἀποστερήσαιεν καὶ εἴ μὴ εὐπειθεῖεν καὶ
ὑπέικειν τῷ κατὰ τόπον ἀρχιερεῖ, ἀφαιρεθῆσονται τὰ μοναστήρια ταῦτα κατὰ λόγον τὸν
δίκαιον, ἐπ' ἀδείας γὰρ ἔξει ὁ ἱερώτατος ὁ δε ἀρχιερεὺς τοιοῦτων αὐτῶν ὄντων κρατῆσαι
καὶ αὐτὰ καὶ ἀπώσασθαι ἀπ' αὐτῶν τούτους, ὡς τοῖς ἱεροῖς κανόσι δοκεῖ, ταῦτα παρεκ-
βληθέντα ἀπὸ τῶν ἡμερησίων συνοδικῶν παρασημειώσεων καὶ τῇ ὑπογραφῇ καὶ σφρα-
γίδι τοῦ τιμιωτάτου μεγάλου χαρποφύλακος πιστωθέντα καὶ βεβαιωθέντα ἐπιδίδοται μὴν
καὶ Ἰνδικτ. τοῖς ἀναγεγραμμένοις ἔτους 570.†

ΠΡΟΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τὸ κέντρον τῆς νήσου Λέσβου, ὅπερ, ὡς Ποσειδωνίαν νύμφην, λούουσι τὰ διαυγῆ τοῦ Αἰγαίου ὕδατα, καὶ χαρακώνει πεδίον εὐρύστερνον, περιγράφει κυκλοτερὲς ἔμβαδόν. Σημεῖα δὲ τῆς περιφερείας ἔχει πρὸς ἀνατολὰς μὲν τὸν μυχὸν τοῦ Πυρραίου κόλπου μετὰ τῶν ἐσπερίων ἀκρωρειῶν τοῦ ὑπερκειμένου Ὀλύμπου¹, πρὸς βορρᾶν τὰ εῖρεπια τῆς ἀρχαϊκῆς πόλεως Ἀρίσβης², Παλαιοκάστρου νῦν, καὶ τὸν παρακείμενον αὐτῇ Λεπέτυμνον³, ὄρος ὑψηλόν, πρὸς νότον τὰ ἐπὶ ἀπορρώγων βράχων ἐρυμνὰ ἴχνη ἀρχαίου πολισματος, γνω-

1. Ὁ ὑψαύχην Ὀλυμπος, ὄρος τῆς Ἀγιάσσου λεγόμενος, παρεντίθεται μετὰ τῶν δύο μεγάλων κόλπων τῆς Λέσβου, τῆς Καλλονῆς καὶ Γέρας (Ἰεράς), ἔχων ὕψος 3080 πόδας. Προέκτασις δὲ τις ἀπὸ τούτου διὰ τοῦ Πυρραίου διερχομένη μυχοῦ καὶ διήκουσα εἰς τὸ Λεπέτυμνον τῶν Γελόϊων, διαιρεῖ τὴν νῆσον εἰς ἀνατολικὴν καὶ δυτικὴν τμήμα.

2. Ἡ Ἀρίσβη περὶ τὰ 20' τῆς ὥρας ἀπέχουσα τοῦ κέντρου τῆς σημερινῆς Καλλονῆς, πρὸς τὸ βορειοανατολικὴν τῆς ὁποίας κεῖται, λόφος κυκλοτερῆς ἐστὶν ὑψηλός, εἰς ἐπίπεδον μέσον ἔχων τὴν ἀκρὰν πόλιν ὑψηλοτέραν. Ὡς μόνον τῆς ἀρχαιότητος ἴχνη διασώζει Πελασγικὴν τεῖχος, διῆχον ἀπὸ τὰς βορείας ὑπωρείας καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐξ Ἀνατολῶν ρέοντος χειμάρρου «Ταικιᾶ» μέχρι τῶν ποδῶν τῆς Ἀκροπόλεως. Ταύτης τὰ ἡμικρημισμένα τεῖχη, μεταγενέστερον πεποιημένα, εἰσὶν Βυζαντινῆς ἢ Ἐνετικῆς ἐποχῆς. Ἀξιοθέατοι δ' ἦσαν μέχρι τοῦ νῦν αἱ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ἐν λόγῳ Ἀκροπόλεως ὑπόγειοι κτιστὰ δεξαμεναί, πρὸς ἀρδύσειν τοῦ φρουρίου χρήσιμοι, φαίνεται. Καλεῖται δὲ νῦν ἡ Ἀρίσβη «Παλαιόκαστρον», ὑπὸ δὲ τῶν Ὀθωμανῶν «Καλαί», ὅπερ εὑρηται γεγραμμένον «Καλλόνια—Χησσάρ καὶ Χησσάρ—κιόϊ».

3. Τὸ Λεπέτυμνον, ὄρος καλούμενον τῶν Γελόϊων, εἶναι τὸ ὑψηλότερον μετὰ τὸν Ὀλυμπον, ἔχων ὕψος 2750 πόδας. Σημειωτέον δ' ὅτι ἀμφοτέρων τῶν ὄρεων τούτων ἡ κορυφή ὀνομάζεται «Ὁ Ἅγιος Ἥλιος».

SISMANOGLIO
MIGLIARO

ΟΑΓΘ ΠΗΛΑΤΙΟΣ
ΕΜΙΣΚΟΜΟΣ ΜΕ
ΟΤΗΝ ΗΣ

Ο ΕΡΟΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ ΧΩΡΟΣ ΤΩΝ ΛΕΙΜΩΝΑΙΩΝ ΤΟΥ ΓΗΝΑΤΙΣ ΜΑΚΑΡΟΥ ΚΛΕΣΣ ΤΩΝ ΜΗΘΥΝΝΑΙΩΝ
ΤΩΣ ΦΕΡΕΙ ΤΟΙΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΙΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΩΝ ΕΙΚΟΝΑ ΒΡΙΘΟΥΣΑΝ ΧΑΡΙΜ ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΙ ΟΨΙΑΝ ΛΑΜΠΡΟΝΑ

στοῦ ἡμῖν νῦν ὑπὸ τὸ ὕστερον ὄνομα «Ξηροκαστρινή»⁴ καὶ πρὸς δυσμὰς βουνώδη σειράν, ἣτις ποῦ μὲν ταπεινῶς βαίνουσα, ποῦ δὲ λεκανοπέδια σχηματίζουσα, ποῦ δὲ συγκορυφουμένη καὶ ὑπὸ κοιλάδων καὶ χαραδρῶν διατεμνομένη, ἐξικνεῖται διολισθαίνουσα εἰς τὰ δυτικὰ τῆς νήσου μεσόγεια, ὧν δεσπόζει ὁ Ὀρδυμνος καὶ ὁ Λίβανος⁵.

Καὶ πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ μὲν τοῦ πεδίου τούτου, τὸ ὁποῖον καλοῦσιν «ὁ Κάμπος τῆς Καλλονῆς»⁶ ὑπάρχουσι νῦν ἑπτὰ χωρία,

4. Περὶ τὸν νοτιοδυτικὸν μυχὸν τοῦ κόλπου Καλλονῆς, μεταξύ ταύτης καὶ Παρακοίλων, εἰς τοποθεσίαν καλουμένην «Τσόνια» [Κιώνια(;)] ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἄρχεται βραχώδης βουνὸς ἀπότομος καὶ ἀπόκρημος, ἀνεπαισθήτως ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου ὑψούμενος καὶ ἀπολήγων εἰς ὠριαῖον πρὸς δυσμὰς μῆκος, ὅπου τελευτᾷ εἰς ὕψος. Ἐκ τούτου τοῦ μέρους, καὶ δὴ ἀπὸ βορρᾶ, ἡ ἀνοδος φύσει ἀδύνατος ἀποβαίνει διὰ τὸ κάθετον τῶν ἀπορρώγων βράχων, ὑψουμένων περὶ τὰ 250—300 μέτρα ὑπὲρ τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκ νότου δυσχερῆς ἡ ἀνάβασις, ἣν ἐπιτρέπει μόνον ἐξ ἀνατολῶν ἢ ἀπὸ τῆς παραλίας κλιμακῆδὸν προβαίνουσα ἀνωφέρεια. Ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἐσχατιᾶς τῶν βράχων τούτων σώζονται τὰ ἐρείπια ἀρχαίου φρουρίου, ἔωθεν προστατευομένου, ὡς ἐπιβατοῦ, ὑπὸ Πελασγικοῦ τεχνικωτάτου τείχους, ᾧ ἐπεκαθέσθη προσθήκη μεταγενεστέρα, καὶ ὄρωνται εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν αἱ στῆλαι τῶν φρουριακῶν πυλῶν κτλ. Ἡ πόλις αὕτη τανῦν γινώσκειται ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ξηρόκαστρον», διὰ τὸ ἀνυδρον εἶναι, συνήθως δὲ «Ξηροκαστρινή», ὑπονοουμένης τῆς λέξεως «Παναγία». Ὅθεν ἡ ὑπαρξὶς ἐκκλησιδίου καὶ τὰ βυζαντινὰ ἐπισκευάσματα τοῦ τείχους ἀνάγονται βεβαίως εἰς τὸν μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς συνοικισμὸν αὐτῆς εἰς Μοναστήριον· καὶ τοῦτο δὲ ἐρειπωθὲν κατέλιπε τοῖς περὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν ἀσχολουμένοις τὰ προφανῆ ἴχνη «τῆς Μονῆς τοῦ Ξηροκάστρου».

5] Ὁ Ὀρδυμνος ἔχει ὕψος 1783 πόδας.

6. Κάμπος (Camps ἀντὶ πεδιάς, ὅπως καὶ φόρος forum ἀντὶ ἀγορά, ὡς μέχρι θῆς ἐκαλεῖτο ἡ ἀγορὰ τῆς Ἀχυρώνος. Καὶ ἐκ τῶν λειψάνων δὲ τῶν Λατινικῶν τούτων λέξεων, ὡς καὶ ἀπὸ τῆς Ἱστορίας, τεκμαίρεται τις, ὅτι κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, ὅτε ἡ ἡγεμονία τῆς Λέσβου ἐδόθη προῖξ τοῖς Ἑνετοῖς, [ἐν ἔτει 1335 ὑπὸ τοῦ καταλαβόντος τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, ἐκδόντος εἰς γυναικᾶ τὴν ἀδελφὴν του Μαρίαν τῇ Φραγίσκῳ Γατελούζῳ καὶ προῖκα τὴν Λέσβον, ὅπου ἔσπευσαν νὰ φθάσωσιν οἱ νεόνυμφοι (Δούκας Βίβλ. IB'.)] ὑπῆρχε πόλις «Καλλονή» καλουμένη· ὅτι ἔκειτο εἰς τὴν ὁμώνυμον αὐτῇ πεδιάδα, τὴν κοινῶς νῦν «Κάμπος Καλλονῆς» καλουμένην· καὶ ὅτι κατεστράφη αὕτη ὀλίγῳ πρὸ τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀλώσεως τῆς Μιτυλήνης. (Ἐάλω δὲ κατὰ τινὰ σημείωσιν ἐν ἀρχῇ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 204 χειρογράφου τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Λειμῶνος «περὶ ἀλώσεως πόλεων» ὑπὸ τοῦ κα-

μικρὸν ἀπ' ἀλλήλων διέχοντα, ἴδιον ἔχοντα ἕκαστον ὄνομα καὶ κοινὴν τὴν προσωνομίαν «Καλλονή». Ταῦτα δ' εἰσὶν: Ἀχυρῶν⁷, ἔδρα

τακτητοῦ Μωάμεθ Β'. τὴν ιδ'. Σεπτεμβρίου 15ποα' ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἤτοι 14 Σεπτεμβρίου 1462.) Ἔτι δὲ πρὸς χωροῦντες τῶν συμπερασμάτων τούτων, τολμῶμεν νὰ γνωμοδοτήσωμεν ὅτι ἡ καταστραφεῖσα αὕτη πόλις Καλλονή, ἣ ἦτο, αὕτη ἢ ἐν τοῖς πρόσθεν περιγραφεῖσα Ἀρίσθη, ἣ παρὰ πόδας καὶ περὶ αὐτὴν ἔκειτο.

Τὴν γνώμην δ' ἡμῶν ταύτην ἐνισχύουσι καὶ ὑποστηρίζουσι καὶ αἱ ἐφεξῆς ἱστορικαὶ μαρτυρίαι Βυζαντινῶν συγγραφέων: Α'.) ὅτι . . . τὰ πλοῖα τοῦ Γενουαίου Δομινίκου Κατάνη τῷ 1435 ἐτροφοδότησαν καὶ ἐνίσχυσαν τὸ φρούριον τῆς Καλλονῆς. [5 πλοῖα ἔστειλεν ὁ Κατάνης εἰς τὸν Πυρραῖον κόλπον νὰ τροφοδοτήσωσι τὸ φρούριον τῆς Καλλονῆς. (Νικηφόρος Γρηγορᾶς Βίβλ. ΙΑ'.]. Β'.) ὅτι, κατὰ τὸν Δούκαν, ἐπὶ Ἀμουράτου Β'. ὁ Ἐπαρχος Καλλιπόλεως Παιτόγλης ἢ Πάλδας, Βούλγαρος ἐξωμότης, τῷ 1445 κατέστρεψεν ἄρδην τὴν Καλλονήν, πόλιν εὐδαίμονα καὶ μεγάλην τῆς Λέσβου, ἀπάγων ὡς πλείστους αἰχμαλώτους, αἰχμαλωτίσας ἄπειρον αἰχμαλωσίαν· καὶ Γ'.) ὅτι κατὰ τὸν Χαλκοκονδύλην, ἡ Καλλονὴ πόλις πολυάνθρωπος δεινῶς εἶχεν ἐρημωθῆ καὶ ἐξανδραποδισθῆ ὑπὸ τοῦ Παλταογλοῦ ἢ Παιτόγλη. [Ἡ Καλλονὴ ἤρξατο συνοικιζομένη κυρίως ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ ΙΑ'. αἰῶνος. Ἐπὶ Ἀνδρονίκου Β'. καὶ Γ'. καὶ ὕστερον ἐθεωρεῖτο μία τῶν πλουσιωτέρων πόλεων τοῦ Κράτους· ἐπὶ δὲ τῆς κυριαρχίας τῶν Γενουαίων ἔλαβεν ὑπέροχον θέσιν ἐν τῇ ἐμπορικῇ κινήσει τῆς ὅλης Λέσβου.] Ἡ δὲ ἐν τοῖς ἐπισήμοις τουρκικοῖς ἐγγράφοις τῆς Μονῆς Λειμῶνος πολλαχοῦ ἀναφερομένη ὁμολογία περὶ χωρίου καλουμένου «Καλλονία—Χησσάρ καὶ Χησσάρ-κιοῖ, ἣτοι φρούριον Καλλονῆς, ἐπιβεβαιουῖσα τὰς ἀνωτέρω τρεῖς πρώτας μαρτυρίας, πείθει συνάμα περὶ τοῦ ὀρθοῦ τῆς γνώμης, ἣν ἐξηγέσαμεν.

7. Καθὼς εἶναι ἄγνωστος ἡ ἐτυμολογία καὶ παραγωγή τοῦ ὀνόματος τῶν περισσοτέρων χωρίων καὶ κωμοπόλεων τῆς Λέσβου, οὕτω καὶ ἡ τῆς Ἀχυρώνος ἢ Ἀχυρώνος. Οἱ τυπικώτατοι τῶν γραμματικῶν ἐμμένοντες τῇ γραφῇ: «Ἀχυρών», ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ἀχύρου, καὶ τούτοις συντάσσονται οἱ δυσμενῶς διακαίμενοι καὶ οἱ θέλοντες διὰ τῆς χρήσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ χωρίου νὰ σκώψωσι καὶ καταφρονήσωσι τοὺς χωρικούς. Πιθανώτατον ὅτι οὕτως εἶναι τὸ ὀρθότερον νὰ λέγηται καὶ γράφηται ἡ Ἀχυρών, καὶ μάλιστα, ἐὰν ὑποθεθῆ, ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο ἀντικαθίστα ποτὲ τὰς λεγομένης ἐπαύλεις τῆς πόλεως, ἣτις ἦτο ἡ Καλλονή, καὶ ἥς τινος οἱ κάτοικοι διασπαρέντες μετὰ τὴν καταστροφὴν κατώκισαν μονίμως τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπερ ἐτήρησε τὸ ὄνομα τοῦ. Τῶν δὲ λογιωτάτων τινὲς ἄλλοθεν ἄλλοι προσπαθοῦσι νὰ ἐτυμολογήσωσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οἱ μὲν μεταστρέφοντες εἰς τὸ: «Ἀρχιερῶν καὶ Ἀρχιερώνα», λέγοντες, ὅτι ἦν κατοικία τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ τοιαύτη γραφὴ θεᾶται ἔτι, οἱ δὲ εἰς τὸ: «Ἀχερῶν» ἐκ τοῦ Ἀχέρωνος δῆθεν, ἀνωνόμου ἄλλως χειμάρρου, ὅστις διὰ μέσου αὐτῆς ρεεῖ, καὶ ἕτεροί τινες, οἱ ἀγγίνοις, εἰς τὸ: «Ἀχειρώνη», ἐκ τοῦ ἄχρος καὶ αἶρω παράγοντες, Συνήθως

SISMANOGLIO
MILANO

τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Μηθύμνης καὶ τῆς πολιτικῆς διοικήσεως τοῦ δήμου Καλλονῆς, Κεράμιον, Παπιανὰ (Χριστιανικά), Δάφια (Χριστιανικὸν καὶ Ὄθωμανικόν), Ἀργειανὰ, Τζουμααλῆ καὶ Σουμούρια (Τουρκικά). Εἰς δὲ τοὺς πρόποδας τῆς ρηθείσης ὀροσειρᾶς, τῷ ἐξ ἀνατολῶν προσιόντι, ἀριστερᾶ μὲν κείται ἡ κώμη Δαφίων, δεξιᾶ δέ, ἐπὶ διακλαδώσεως αὐτῆς, τὰ ἐρείπια τοῦ «Φάραγγος»⁸. Οὐ μακρὰν δὲ παρ' ἐκατέραν τούτων εὐρίσκονται αἱ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου

δὲ οἱ πολλοὶ γράφουσιν «Ἀχερώνη». Οἱ τελευταῖοι οὗτοι οὐδὲως παράδοξον νὰ ἔχωσι καὶ ἐν μέρει δίκαιον. Ἀχερωῖδα καλεῖ ὁ Ὅμηρος τόπον παραποτάμιον ἢ καὶ λευκοφόρον (καθακῶνα). Ἡ δὲ Ἀχυρών, ἣν διαρρέουσι καὶ περιβρέχουσι πολλοὶ χεῖμαρροι, πιθανὸν νὰ ἦτο ποτε, ὡς καὶ νῦν, κατάφυτος ἐκ λευκῶν καὶ νὰ ἐκαλεῖτο ἀρχαϊκῶς Ἀχερωῖς, ἡ δὲ παραφθορὰ τῆς λέξεως νὰ μετεσχημάτισε τὰ: Ἀχερών, Ἀχερώνη.

8. Ἔδει νὰ μνημονεύσωμεν τῆς κώμης ταύτης· πρῶτον μὲν διότι ἐστὶν ἡ γενέτειρα πατρὶς τοῦ αἰοιδίμου καὶ ἀγλαοῦ τέκνου αὐτῆς, τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου Μηθύμνης· καὶ δεύτερον διὰ τὸν λόγον ὅτι θὰ ἐδίδοτο ἡμῖν ἀφορμὴ ν' ἀναφέρωμεν καὶ ἄλλας τινὰς κώμας ἢ χωρία, αἵτινες ἐν Καλλονῇ καὶ περὶ τὰς Μονὰς τοῦ Λειμῶνος κείμεναι, κατεστράφησαν ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἠρημώθησαν κατὰ τὸν ΙΕ' καὶ ΙΣΤ'. αἰῶνα, καὶ ὧν τὰ ὀνόματα, ἐν ἐπιστήμοις ἐγγράφοις σωζόμενα, διεφύλαξαν ἡμῖν τὰ διὰ τὴν Λεσθιακὴν τοπογραφίαν πολύτιμα ἀρχεῖα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λειμῶνος. Τὰ δὲ ἐν λόγῳ χωρία εἶναι α') ὁ Φάραγξ ἢ Φάρυγξ ὑπὸ Ὄθωμανῶν καὶ Χριστιανῶν μέχρι τοῦ Ὄθωμανικοῦ Ἐγείρας ἔτους 1073, ἧτοι ἕως τοῦ 1662 κατοικούμενος, ἠρειπώθη βραδύτερον καθ' ὄλοκληρίαν β') ἡ Ἀρίσθη ἢ Παλαιόκαστρον, ὡς ἐκ τοῖς ἔμπροσθεν περιεγράφῃ, φαίνεται κατοικημένον ὡς χωρίον μέχρι τοῦ 1015, ἧτοι μέχρι τοῦ 1606. γ') τὸ Ξηρόκαστρον, ἐπίσης περιγραφέν, ἐσώζετο ὡς Μονὴ κατὰ τὸ ἔτος 1331. δ') Οἱ Ἅγιοι Θεόδωροι ὑφίσταντο μέχρι τοῦ 964=1556. ε') τὸ χωρίον Ἡρακλῆ μέχρι τοῦ 1009=1600. ς') ὁ Ἀμπελιώτης μέχρι τοῦ 1016=1607. ζ') τὰ Τριάντα (τριάκοντα κατὰ παράδοσιν χωρία, κατ' ἄλλους δὲ ἐκκλησίαι, ὧν ὀκτὼ ἤδη τὰ ἐρείπια παρ' ἄλληλα φαίνονται) μέχρι τοῦ 1022=1613. η') Τὸ χωρίον Φκόλια (εὐκολία;) μέχρι τοῦ 987=1578. θ') ὁ Ἅγιος Λέτης (Λεόντιος) μέχρι τοῦ 947=1540. ι') τὸ χωρίον Ἐφθάδα, οἷον ἡ ἐκκλησία Ἅγιος Κωνσταντῖνος μέχρι τοῦ 954=1547. ια') ἡ Γέρνα μέχρι τοῦ 1000=1591. ιβ') ἡ Σουμούρια, οἰκουμένη καὶ νῦν ὑπὸ Ὄθωμανῶν, κατοκεῖτο ὑπὸ Χριστιανῶν μέχρι τοῦ 1063=1652. ιγ') ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς (Ἀγκισμα ἢ Τζουμααλῆ), οἰκούμενον ἐπίσης ὑπὸ Ὄθωμανῶν, κατοκεῖτο καὶ ὑπὸ Χριστιανῶν μέχρι τοῦ 988=1580. ιδ'.) τὸ χωρίον Περαισιὰ μέχρι τοῦ 954=1547. ιε') ἡ Κλοπεδῆ, χωρίον, νῦν δὲ Μετόχιον. ις') τὸ χωρίον καὶ Μονὴ Ἅγιοι Ἀπόστολοι. ιζ') τὸ χωρίον καὶ θέσις Χλιόν. ιη') τὸ χωρίον, Μονὴ καὶ θέσις Ἅγιος Κωνσταντῖνος. ιθ') τὸ χωρίον Σαλαμάνδρα. κ') Θολώνεια. κα') Ἅγιος Σύλλας καὶ κβ') Λειθάδια, χωρίον καὶ θέσις, νῦν Παναγιούδα, χωρίον, 1492.

Ἰγνατίου Μηθύμνης, αἱ ἄλλως λεγόμεναι «τὰ Μοναστήρια τοῦ Λειμῶνος». Εἰσὶ δὲ ταῦτα τὸ μὲν γυναικεῖον, καὶ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι «τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου», ἐπιλέγεται δὲ τῆς «Μυρσινιωτίσσης», τὸ δὲ ἀνδρῶν, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι «τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν» ἐπωνυμεῖται τοῦ «Λειμῶνος».

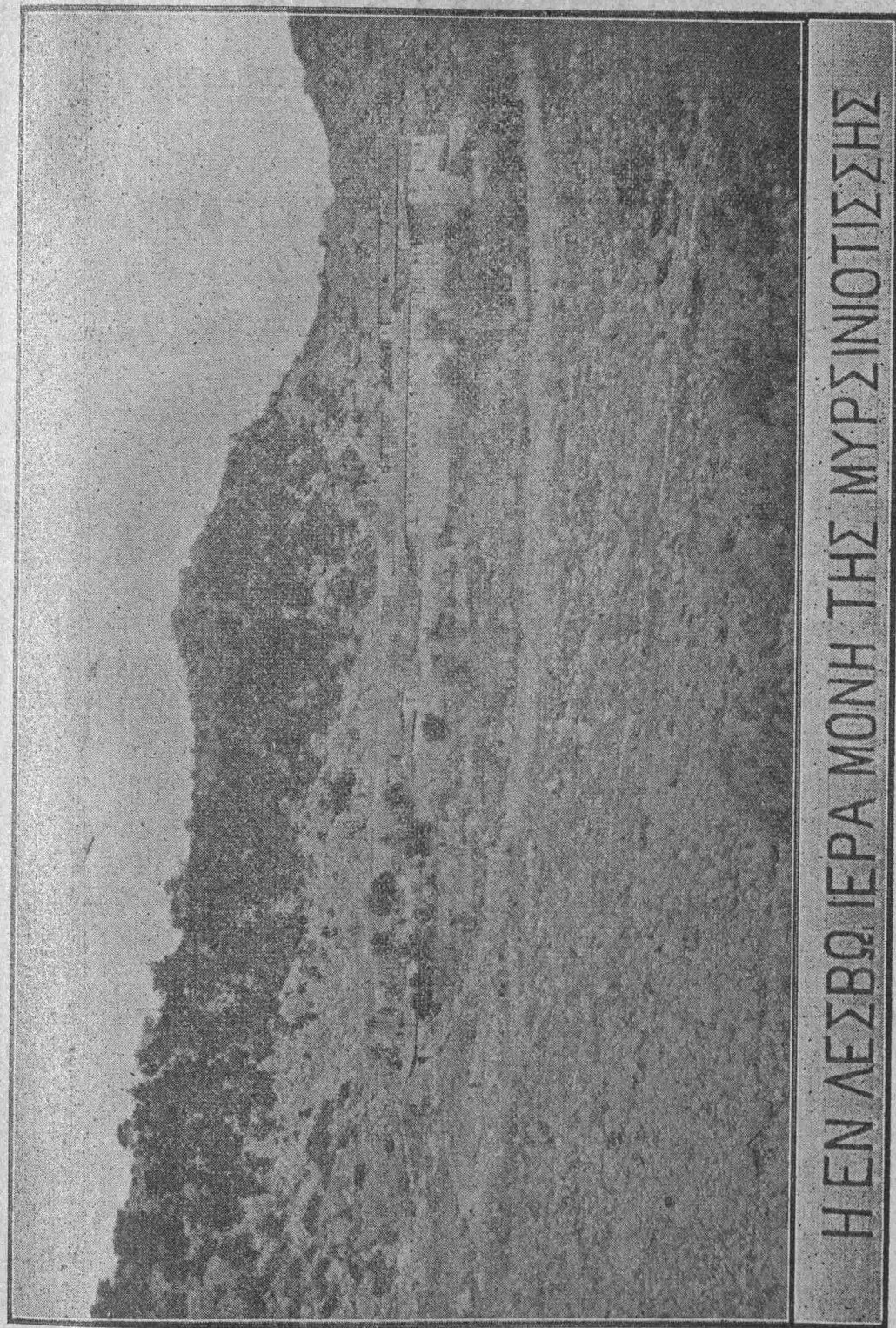
Σημειωτέον δ' ἐνταῦθα, ὅτι τῇ Μονῇ τοῦ Λειμῶνος ὑπόκεινται ὡς ἐξαρτήματα δύο μεγάλα Μετόχια, τὸ μὲν παρ' αὐτὴν καὶ ἐν Καλλονῇ, λεγόμενον τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, τὸ δὲ παρὰ τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν, «τῶν Ταξιαρχῶν» καλούμενον καὶ προσωνυμούμενον «Κλοπεδῆ». Τρίτον δὲ τὸ ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Προικοννήσου Μετόχιον «Ἀλώνας» λεγόμενον⁹. Τέταρτον Μετόχιον ἐκέκτητο ἡ Μονὴ ἐν Κυδωνίαις (Ἀϊβαλῆ), ὡς ἐξ ἐγγράφου τῶν ἐκείσε ἐπιστατούντων μοναχῶν τοῦ Λειμῶνος πρὸς τὸν Ἡγούμενον αὐτοῦ ἐν ἔτει 1803, Ὁκτωβρίου 12, καταφαίνεται. Πέμπτον Μετόχιον ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Νήσου παρὰ τὴν συνοικίαν «τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων» εἶχεν, ὡς ἐγγράφον φέρον χρονολογίαν 1782 μαρτυρεῖ, καὶ τρία μονύδρια, τὸ μὲν παρὰ τὴν Ἀνεμώτιαν, ἔχον ναὸν τὰ «Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου», τὸ δὲ παρὰ τὴν Πτεροῦντα ἐπὶ τοῦ ὄρους «Λιβάνου», τιμώ-

9. Τῷ 1150 (1740) ὁ διὰ Βερατίου Αὐτοκρατορικοῦ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Λειμῶνος Γρηγόριος ἐξητήσατο ν' ἀπαγορευθῶσι καὶ ἐμποδισθῶσιν αἱ κατ' αὐτοῦ βιαιοπραγίαι τῶν κατοίκων Ἀλώνας τοῦ Μαρμαρᾶ διὰ τὰ ἐκεῖ κτήματα τοῦ Μετοχίου, οὗ τὰ εἰσοδήματα διαρπάζουσιν, ὡς καὶ ἡ ἐπέμβασις τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἐπιτρόπου ζητοῦντος ἀυθαίρετως νὰ παύσῃ αὐτὸν τῆς διαχειρίσεως καὶ ἐπιστασίας τοῦ Μετοχίου, ὅστις καὶ τὴν κατοικίαν του κατὰ τὸ 1140 (1730) ἐπὶ σκοπῷ φόνου παρεβίασε. Τῷ δὲ 1195 (1780) ἐξεδόθη φερμάνιον τῷ δι' Αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος διωρισμένῳ προϊσταμένῳ τῆς Μονῆς Λειμῶνος Καλλινίκῳ κατὰ τοῦ Μητροπολίτου Μαρμαρᾶ ἐν Ἀλώνα κατοικοῦντος, ὅπως παύσῃ ζητῶν κατ' ἔτος 60 γρόσια ἀπὸ τὰ ἐν τῇ νήσῳ Μαρμαρᾶ ἀφιερώματα τῆς Μονῆς Λειμῶνος καὶ διαταχθῆ νὰ μὴ παρακούῃ εἰς τὴν καὶ προλαβόντως ἐκδοθεῖσαν ἱερὰν διαταγὴν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Τελευταῖον τῷ 1226 (1810) ὁ Πατριάρχης συνοδικῶς ἐξήτησε νὰ διαταχθῆ νὰ παύῃ ἐπεμβαίνων ὁ Μητροπολίτης Μαρμαρᾶ, καὶ ἄλλοι εἰς τοὺς κήπους, ἀμπελώνας καὶ γαίας τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ Ἀλώνα Πατριαρχικοῦ Μετοχίου, τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν Πατριαρχικὴν ἐν Μιτυλήνῃ Μονὴν τοῦ Λειμῶνος· τὸ ἄνω Μετόχιον μετὰ τῶν κτημάτων του παρεχωρήθη ὑπὸ τῶν πατέρων τῆς Κοινότητι Ἀλώνας, ἵνα ὡς σχολῆ χρησιμεύσῃ, μὴ τοιαύτης ὑπαρχούσης. Ὁρα Μανουήλ Ἰ. Γεδεῶν «Προικόννησος» ἐν Κων/πόλει 1895.

μενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ «Ἁγίου Ἀντωνίου» καὶ ἐπικαλούμενον «Καλάμη»¹⁰, καὶ τρίτον, ἤδη καθ' ὀλοκληρίαν ἠρειπωμένον, τὸ ἐν τῇ πεδιάδι Καλλονῆς παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τοῦ «Ἁγίου Γεωργίου» λεγόμενον καὶ ἐπικαλούμενον «Παρασίγιον»¹¹,

10. Τὸ Μονύδιον τοῦτο, ὅπερ ρητῶς καὶ κατηγορηματικώτατα λέγει ὁ Ἅγιος Ἰγνατίος ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ, («ὅτι ἠγόρασαν ὁμοῦ οἱ ἀδελφοί,») κατέχουσι σήμερον καὶ ἐξουσιάζουσιν οἱ Βατουσαῖοι. . . Τὰ κατὰ δὲ τὸ Μονύδιον τοῦτο ἐν συνόψει ἔχουσιν ὡς ἐξῆς: Ἰδιοκτῆτης τῆς Μονῆς τοῦ Καλαμίου ἦν ὁ παπᾶ Ἰωνᾶς, ἧς τὰ κτήματα κατέχει περιελθόντα αὐτῷ ἐκ τοῦ πάππου του τῷ 897 (1492). Καὶ τῷ μὲν 983 (1575) αἱ μοναχαὶ ἐνήργησαν τὴν ἐπισκευὴν τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν κελλίων τῆς Μονῆς αὐτῶν τοῦ «Ἁγίου Βλασίου», ἀρχομένου τοῦ μηνὸς Ρετζεπ τοῦ 987 (κατὰ μῆνα Ἰούλιον 1579) ἐπωλήθη ἡ ἰδιοκτησία τοῦ Καλαμίου τοῖς μοναχοῖς τοῦ Λειμῶνος ἀντὶ 15000 ἄσπρων, δημοπρατηθεῖσα καὶ κατακυρωθεῖσα ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν. Ἦσαν δὲ δέκα δωμάτια περὶ τοῦ Μοναστηρίου Καλάμι, τοῦ κειμένου ἐν τῷ χωρίῳ Ἀγρίδρα, ἢ Χύδαιρα 30. κυψέλαι μελισσῶν, εἰς ἀγρὸς δέκα κοιλῶν, εἰς κῆπος μὲ καστανάς καὶ λοιπὰ δένδρα, δύο ἡμερομισθίων ἄμπελος, πάντα εὕρισκόμενα ὁμοῦ ἐντὸς περιοχῆς τετειχισμένης, μὲ μίαν βρύσιν ὕδατος. Ἐπίσης ἐν τῇ περιφερείᾳ Πτεροῦντος εἰς ἀλευρόμυλος καὶ 30 ἐλαιόδενδρα. Ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀγρίδρα περὶ τὴν Μονὴν Ἡράτεια εἰς δωμάτια μὲ τριῶν στρεμμάτων κῆπον, περὶ ἔχοντα καρυὰς καὶ ἄλλα ὀπωροφόρα δένδρα καὶ βρύσιν, καὶ ταῦτα ἐν περιοχῇ τετειχισμένη. Ἐπίσης ἐν τῷ χωρίῳ Τσίθρα δέκα κοιλῶν χωράφιον. Ἐν ἔτει δὲ 993 (1585) φθίνοντος Τζεμαζῆ-οῦλ-ἐβέλ (κατὰ Μάϊον) ὁ Χουσεῖν τσελεμπῆς, αὐτοκρατορικὸς φορολήπτης τοῦ Μουκατάα τοῦ διαμερίσματος τῶν δύο ἀλωνιῶν παλαιᾶς καὶ νέας τῆς Μιτυλήνης, ἐνήγαγε τοὺς μοναχοὺς Καλαμίου, ἐξαιτούμενος νὰ καταγραφθῇ καὶ διατεθῇ ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἡ Μονὴ αὕτη καὶ τὰ κτήματά της, διὰ τὸν λόγον ὅτι, ἀποθανόντος τοῦ Μητροπολίτου Μηθύμνης Ἰγνατίου, διαταχθεῖσης δὲ δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος τῆς καταγραφῆς καὶ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου διαθέσεως τῶν περιουσιῶν τῶν ἐν Μιτυλήνῃ Μοναστηρίων, ἐξηγόρασε μὲν τότε καὶ πάλιν τὰ κτήματα τῆς εἰρημένης Μονῆς ὁ Μεθόδιος, ὁ υἱὸς τοῦ Μητροπολίτου, ἀλλ' ἀποθανόντος καὶ αὐτοῦ ἄνευ κληρονόμων, ἡ περιουσία ἀνῆκει εἰς τὸν δημοσίον. Ἀπαντήσαντες δὲ οἱ μοναχοὶ ὅτι συμφώνως τῷ ἀντιγράφῳ τοῦ Κτηματολογίου τῆς Νομαρχίας ἐν ἔτει 987 ἀρχομένου Ρετζεπ (1579 Ἰούλιον), ἡ Μονὴ καὶ τὰ κτήματά της, ὅσον καὶ ἄλλαι Μοναί, ἐξηγοράσθησαν ὑπὸ τῶν μοναχῶν τοῦ Λειμῶνος, ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγή διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ ἱεροδίκαστοῦ Μιτυλήνης.

11. Τοῦτο ὁ Ρηγόπουλος καὶ εἶτα Γαβριὴλ μοναχὸς (ὅστις δηλοῖ εἰς ἐν τευχὸς του χειρόγραφον ὅτι ἔγραψεν ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Παρασιγίου

Η ΕΝ ΛΕΣΒΩ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΜΥΡΣΙΝΙΟΤΙΣΣΗΣ

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑ
ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ
 ΤΗΣ
ΜΥΡΣΙΝΙΩΤΙΣΣΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ἡ Μονὴ αὕτη τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τῆς «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» καὶ ἐπωνυμουμένη τῆς «Μυρσινιωτίσσης», ἔνεκεν τῆς περὶ αὐτὴν ὑπὸ μυρσινῶν καταφύτου κοιλάδος, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα,

τὸ μοναχικὸν ἀσπασθεὶς σχῆμα) ἀφίερωσε τῷ 1578 εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Λειμῶνος. Ὁ δὲ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας, ὃς τὰ ἀφιερωτήρια ἀνηνέχθησαν γράμματα, γράφει τῷ Μητροπολίτῃ Μηθύμνης, ἵνα τὸ Παρασίγιον ἢ Μετόχιον τοῦ Λειμῶνος. Ζαννέτος δὲ ὁ υἱὸς τοῦ ἀφιερωτοῦ, μεταμεληθεὶς ὕστερον καὶ θέλων ν' ἀνατρέψῃ τὰς διαθέσεις τοῦ πατρὸς, ἃς μετ' ἐκείνου προσυπέγραψε καὶ ἀνεγνώρισεν, ἀφίεροῦ αὐτὸ εἰς τὸ ἅγιον ὄρος τοῦ Σινᾶ. Ἀλλὰ τότε καὶ τῶν μοναχῶν τοῦ Λειμῶνος ἀναφερθέντων τῇ Ἐκκλησίᾳ κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1596, ὁ Κωνσταντινουπόλεως Γαβριὴλ μετὰ τῶν Συνοδικῶν, οἷς συγκατηρίθμετο καὶ ὁ Μηθύμνης Ραφαὴλ, ἐπεδίκασεν αὐτὸ τῷ Λειμῶνι. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Μητροπολίται Μηθύμνης ἔξισον καὶ ἐζήτουν ἔχειν τὴν ἐορτὴν καὶ πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, οἱ μοναχοὶ αἰτοῦσι καὶ λαμβάνουσι Σιγίλλιον, ὅτι, τοῦ Παρασιγίου ἀφιερώματος ὄντος τοῦ Λειμῶνος, οὐδεὶς τῶν τοπικῶν Ἀρχιερέων δύναται ἀντιποιεῖσθαι καὶ λαμβάνειν τὴν ἐορτὴν καὶ εἶ τινα αὐτοῦ πρόσδοτον. Τῷ δὲ 1606, Νοεμβρίου 9, Ραφαὴλ Κωνσταντινουπόλεως τοῖς μοναχοῖς Λειμῶνος καὶ Παρασιγίου, ἐπιδείξασιν αὐτῷ ἐν μεμβράναις Σιγίλλια Ἱερεμίου τοῦ Γέροντος Κωνσταντινουπόλεως, Σιλβέστρου Ἀλεξανδρείας καὶ Ἰωακείμ Ἀντιοχείας, ἐπιβεβαιωσὶ διὰ Σιγίλλιου, ἵνα ὁ Λειμῶν μετὰ τοῦ Παρασιγίου ᾖσι Πατριαρχικὰ Σταυροπήγια ἐλεύθερα καὶ ἀκαταπάτητα. Τῷ 1632, Δεκεμβρίου 24, ὁ Κωνσταντινουπόλεως Κύριλλος γράφει ἐντελλόμενος τῷ Μηθύμνης, ὅτι, (ιδῶν παλαιγενῆ τοῦ Ἱερεμίου γράμματα), τὸ Παρασίγιον ἀνήκει τῷ Λειμῶνι· εἰ δὲ τινες διεκδικοῦσιν αὐτὸ καὶ ἐξουσιάσαι ζητοῦσιν, ἀφωρισμένοι ἔστωσαν. Τῷ 1652, Φεβρουαρίου 5, ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἰωαννίκιος ἐπικυροῖ τὰ τῶν πρώην Πατριαρχῶν περὶ τοῦ Παρασιγίου, σωζομένου μέχρι τοῦ 1083=1672, ὅτε καὶ ἐπεσκευάσθησαν οἱ τοῦχοι, αἱ κέραμοι καὶ ἡ θύρα αὐτοῦ.

κεῖται ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς κλιτύος τοῦ βουνοῦ «Δρακοντίτσι»¹ παρὰ τὸν Φάραγγα, ἔχουσα ὑπεράνω αὐτῆς πιτυοφόρους ἀειθαλεῖς λοφίσκους, ἔμπροσθέν της κατάφυτον ἀναπεπταμένον τὸ ζεῖδωρον πεδῖον τῆς Καλλονῆς, πρὸ τῶν ὀμμάτων της εὐρείαν ἐκτεινομένην τὴν κνανόχρον θάλασσαν, καὶ ὑπὸ τὰ αἰῶνια κράσπεδά της ρέοντα τὸν γηραιὸν χεῖμαρρον «Ἀλευροπόταμον», βρύνοντα μυρσίνης, σχοίνου, πικροδάφνης μετὰ κοτίνου, τῶν συμβόλων τῆς δόξης καὶ ἀρετῆς, δι' ὧν καταστέφονται καὶ καλλύνονται τὰ ἐπὶ γῆς μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁ ἀσκητικὸς βίος ἀσπίλου καὶ ἀμώμου παρθένου, νύμφης δοθείσης εἰς τὸν Νυμφίον καὶ Κύριον τῆς δόξης. Οὕτω κειμένη ἡ Μονὴ τῆς Παναγίας Μυρσινιωτίσσης, ἀπέχει ἀπὸ τῆς ἀνδρώας τοῦ Λειμῶνος περὶ τὰ 45 λεπτὰ τῆς ὥρας, περὶ τὰ 30 ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως Καλλονῆς καὶ τῆς θέσεως τοῦ Φάρυγγος, καὶ περὶ τὰ 15' ἀπὸ τῆς κώμης Δαφίων.

1. Πανθομολογουμένως ἀκράτητος τυγχάνει ἡ χρῆσις τῆς συλλαβῆς τσι ἐν τῇ διαλεκτικῇ πάντων σχεδὸν τῶν Λεσβίων, οὐ μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ αἰετοτε ἐν τῷ συμπλεκτικῷ συνδέσμῳ και, ἀλλὰ καὶ ἐν τέλει πολλάκις τῶν λέξεων. Οὕτω λέγεται τσι-ριτε=Κύριος (ἐπὶ τῆς σημασίας μάλιστα πατῆρ, γονεύς), Γιαννάτε=Γιαννάκης (Ἰωάννης), μαρίτε=λαβίς, ἐπιμάνικον καὶ μανίτσα ἢ καὶ τσαρά=προμήτωρ, ἀρχοντίτε=ἄρχων, ἄρχοντας ἢ ἀρχοντίδης, ὅπως καὶ Δρακοντίτε=δράκων, δράκοντας ἢ δρακοντίδης. Τοῦναντίον οἱ ἀδελφοὶ Πλωμαρῖται κυρίως ἐν τῷ ἀνάπαλιν πλεονάζουσι, λέγοντες καὶ τὸ ΤΑΙ, ΚΑΙ καὶ τὸ ΤΙ, ΚΙ ἐν τε τῇ ἀρχῇ καὶ τῷ τέλει· οἷον προσφέρουσι κηρί=κηρός, κυρὶ=τυρός, πικί=πιτσί (δέρμα), πικέτα=πιτσέτα (χειρὶς) κτλ. Ἀφειδестаτῆ ὡσαύτως τυγχάνει ἡ δυσ—ευφωνητικὴ, ἐκθλιπτικὴ παρὰ τοῖς Λεσβίοις. Λέγομεν π. χ. τό: ςτε λα(μ)π τε μύλοι= εἰς τοὺς Λάμπου τοὺς μύλους. Περὶ δὲ τῆς ὑποκειμένης λέξεως «Δρακοντίτε» σημειοῦμεν αὐτοβούλως μὲν ὅτι κυρίαρχος αὐτοῦ ἦν ἴσως υἱὸς ἢ ἀπόγονός τινος, Δράκοντος καλουμένου· ἐξ ὑπακοῆς δὲ, ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, οὕτω κληθέντι, πλεονάζει τὸ εἶδος τοῦ ἑρπετοῦ δράκοντος. Ἀμφοτέρας πλὴν τὰς ὑποθέσεις ὑπὸ βᾶσανον καὶ κρίσιν τίθεμεν τῶν ἐξεφρόνων ἐξερευνητῶν τῶν πραγμάτων.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ

ΤΗΣ ΜΥΡΣΙΝΙΩΤΙΣΣΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Τῆς Μυρσινιωτίσσης Παναγίας ἡ Μονὴ προϋπήρχε Σταυροπήγιον Μοναστήριον¹, ὅπερ εἰς τὸν ὕστερον χρόνον, ἐπὶ τῆς ἀλώσεως πιθανόν, εἶχεν ἐρημωθῆ, ἢ μᾶλλον ἐγκαταλειφθῆ ὑπὸ τῶν οἰκετῶν του, σωθέντος καὶ διαφυλαχθέντος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ αὐτῆς μετὰ τινων τῶν ὑπαρχόντων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ κινητῶν καὶ ἀκινήτων πραγμάτων. Τὸν ναὸν δὲ τοῦτον ἢ τοῦ πρώην Οἰκονόμου Μηθύμνης παπᾶ κὺρ Ξενητοῦ γυνὴ ἠγόρασε παρὰ τῆς ἐξουσίας καὶ ἔλαβε πᾶσαν ἄδειαν παρὰ τοῦ ἀγιωτάτου κυροῦ Συμεὼν Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (1470 — 1474), ἵνα διορίζη ἐν αὐτῷ ἱερέα, ὅντινα θέλει, καὶ ἄνευ τῆς κυριαρχικῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Μητροπολίτου Μηθύμνης. Τοῦτο ἐπιβεβαιοῖ τὸ ἐπόμενον ἐξαρχικὸν γράμμα τοῦ Μητροπολίτου Ἐφέσου ἐν ἔτει 1487 λέγον: «Ἐπειδὴ Πατριαρχικῶ τιμίῳ γράμματι τοῦ ἀγιωτάτου κυροῦ Συμεὼν ἐκείνου ἔλαβε πᾶσαν ἄδειαν ἢ τοῦ πρώην Οἰκονόμου Μηθύμνης παπᾶ κὺρ Ξενητοῦ γυνὴ, ἵνα εἰσάγη ἱερέα ὅντινα βούλεται εἰς τὸν ἱερὸν ναόν, ὅντινα ἠγόρασε παρὰ τῆς ἐξουσίας τῶν νῦν κατακυριευόντων τῆς νήσου Μιτυλήνης, μὴ ἔχοντος ἄδειαν τοῦ ἱερωτάτου Μητροπολίτου Μηθύμνης ἐξουσιάζειν τοῦ τοιούτου ναοῦ, ἢ τι τῶν αὐτῷ προσόντων λαμβάνειν ἐξουσιαστικῶς, εἰ μὴ μόνον ἔχειν τὸ ἑαυτοῦ μνημόσυνον ἐν τῷ τοιούτῳ ναῷ καὶ τὸ σύννηθες κανονικὸν δέχεσθαι παρὰ τοῦ τοιούτου ἱερέως. Ταῦτα ἐπεὶ οὕτω καὶ δίκαιόν ἐστι καὶ πατριαρχικῆ, ὡς εἴρηται, τιμίᾳ γραφῇ διεκρίθη, καὶ ἡμεῖς ἐπιταγῇ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐνταῦθα παραγεγονότες εἰς πολλῶν τοιούτων ἀνα-

1. Εἰς τὸ ἐξαρχικὸν τοῦ 1487 ἡ Μονὴ αὕτη ἀναφέρεται ὡς Σταυροπήγιον· ἀλλὰ λόγῳ τίτλων κυριότητος κτῆμα τῆς συζύγου τοῦ ἱερέως Ξενητοῦ.

θεώρησιν, ἤδη διὰ τῆς παρουσίας ἡμῶν τῆς δε βεβαιωτικῆς γραφῆς ἀποφαινόμεθα, ἵνα τὸ εἰρημένον τίμιον πατριαρχικὸν γράμμα τὸ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ τοιούτου ναοῦ προβὰν πρὸ καιροῦ ἱκανοῦ ἔχη τὸ στέργον, τὸ βέβαιόν τε καὶ ἀκατάλυτον. Καὶ δεσπόζῃ μὲν τοῦ τοιούτου ἱεροῦ ναοῦ ἡ εἰρημένη γυνή, ὡς κτητορικὸν ἢ μᾶλλον ἀγορασίας ἔχουσα δίκαιον, ὃν τινα δὲ τῶν ἱερέων ἐβελήσῃ ἵνα εἰσάγῃ προστελεῖν ἐν τούτῳ τὴν θείαν μυσταγωγίαν, μὴ ἔχοντος ἄδειαν τοῦ κατὰ καιροῦ τῆς Μηθύμνης ἀρχιερατεύοντος διενόχλησιν τινα ποιῆσαι ἐν ἐτούτῳ τῷ ναῷ, μήτε πρὸς τὴν εἰρημένην σύμβιον τοῦ ἱερέως κυροῦ Ξενητοῦ, μήτε πρὸς τὸν μέλλοντα ἐκεῖσε ἱεουργεῖν, εἰ μὴ μόνον, ὡς εἴρηται, λαμβάνῃ ἐκεῖθεν τὸ σύνηθες ἱερεῦσι κανονικὸν καὶ τὸ ἑαυτοῦ μνημόσυνον. Ἐπὶ τούτῳ γὰρ ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν βεβαιωτήριον γράμμα καὶ ἐπεδόθη τῇ εἰρημένη χρησιμωτάτῃ γυναικί. Ἐν ἔτει 574ῆ, Ὀκτωβρίου 18.

† Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Ἐφέσου καὶ πάσης Ἀσίας καὶ Ἐξάρχος καθολικὸς πάσης νήσου Μιτυλήνης Δανιήλ².

Τὸν μνησθέντα ναὸν τοῦτον τῆς Μυρσινιωτίσσης ὁ ἱερεὺς Μανουήλ Ἀγαλλιανὸς καὶ Οἰκονόμος Μηθύμνης, εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ οἰκίου περιῆλθε τὴν 25 Μαρτίου 1527, ἀφιεροῖ καὶ παραδίδει εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰγνάτιον ἱερομόναχον καὶ Σακελλίωνα Μηθύμνης μετὰ τοῦ ἐναπολειφθέντος χωραφίου αὐτῆς καὶ ἄλλων τινῶν κτημάτων πλησίον καὶ πέριξ τῆς Μονῆς, ὁμοῦ μὲ τὸν «Λειμῶνα». Ἡ δὲ ἀφιέρωσις καὶ παράδοσις ἐγένετο ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μητροπολίτου Μηθύμνης Μακαρίου, Μακαρίου τοῦ πρώην Πισσιδεΐας καὶ ἄλλων κληρικῶν καὶ εὐγενῶν ἀρχόντων τοῦ τόπου διὰ προσηλωτικοῦ γράμματος, περὶ οὗ ἴδε ἱστορίαν Μονῆς Λειμῶνος.

Ὁ δὲ Ἰγνάτιος ἱερομόναχος λαβὼν ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην καὶ ἰδιοκτησίαν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸν εἰρημένον ναὸν τῆς Μυρσινιωτίσσης Παναγίας μετὰ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ κτημάτων,

2. Ὅπισθεν τοῦ ἐγγράφου τούτου γέγραπται χειρὶ τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου: «τοῦ μεγάλου Γεωργίου ἱερέως ἐξαρχικὸν παλαιόν.» Οὗτος δὲ ὁ μέγας Γεώργιος ἱερεὺς εἶναι πάππος του, ὡς φαίνεται ἐν τῷ Χοτζετίῳ ἐγγράφῳ τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μιτυλήνης ἐν ἔτει 943=1536.

καὶ «ἀνακαινίσας καὶ ἐπὶ τὰ κρεῖττω ἀναγαγὼν» εἰς Μονὴν δηλονότι ἀνατίθησι «ταῖς Μοναστρίαις ταῖς κατὰ καιροῦς», ὡς ἐν τῇ Διαθήκῃ αὐτοῦ, τοῖς Πατριαρχικοῖς Σιγιλλίοις καὶ τοῖς Ἀυτοκρατορικοῖς Ὀθωμανικοῖς Φερμανίοις καὶ Χοτζετίοις καταφαίνεται³.

Διὰ μακροσκελοῦς ἐκθέσεώς του καθορίζει τὸν τρόπον τοῦ διάγειν, φέρεσθαι, τρέφεσθαι τε καὶ διοικεῖσθαι ἐν κοινοβιακῷ πολιτεύματι τὰς μοναχάς, καὶ ἄλλα πολλὰ παραγγέλλων παρόμοια καὶ παραπλήσια. Μετὰ δὲ ταῦτα, Μητροπολίτης ἤδη ὑπάρχων Μηθύμνης, ἐν δυσὶν ἀχρονολογήτοις καὶ ἀνυπογράφοις ἐπιστολαῖς του, παραινεῖ αὐθις καὶ ἐντέλλεται τοῖς μοναχοῖς ἐκπληροῦν πάντα τὰ χρέη καὶ καθήκοντα αὐτῶν, ἃ διετάξατο ἤδη καὶ ὤρισε.

Ταῦτα δὲ πάντα ὅσα διετάχθησαν καὶ καθιερώθησαν ὡς κανόνες ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μεθόδιος ἐπισφραγίζει καὶ συμπληροῖ διὰ τῆς ἑαυτοῦ Διαθήκης, γενομένης ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1576, Σεργίου ἱερομονάχου ἡγουμενεύοντος τότε τῆς Μονῆς. Τὰς δὲ διαθήκας καὶ διατάξεις ταύτας ἀμφοτέρων, τοῦ τε πατρὸς Ἰγνατίου καὶ τοῦ υἱοῦ Μεθοδίου, ἀναγνωρίζουσι καὶ ἐπικυροῦσιν ἐν πάσῃσιν οἱ κατὰ καιροῦς Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας, Διονύσιος, Θεόληπτος καὶ ἄλλοι, ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἰωακείμ.

Οὕτω δὲ οἰκισθεῖσα σὺν τῷ χρόνῳ καὶ διαρρυθμισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτῆς καὶ τῶν ἀμέσων διαδόχων αὐτοῦ ἡ Μονὴ τῆς Μυρσινιωτίσσης Παναγίας, παρακολουθεῖ πάντοτε τῇ εὐτυχίᾳ, πε-

3. Ὁ Ἱεροδικαστὴς Μιτυλήνης διὰ Χοτζετίου μεσοῦντος Τζεμαζῆ-οὐλ-ἄχῆρ τοῦ 933 (Ἰούνιον 1526) ἀποφαίνεται, ὅτι «προσελθὼν ἐνώπιόν του ὁ πατὴρ Γιάννης παπᾶ Μανώλη ἐδήλωσεν ὅτι ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μυρσινιωτίσσης καὶ τοῦ Ἀρχιστρατήγου τοῦ Λειμῶνος κῆπον εἰς θέσιν «Λειμῶνα» μετὰ τῶν ἐξηρητημένων καὶ τῶν ὀπωροφόρων δένδρων του· κτῆμα παρὰ τὴν Μυρσινιωτίσσαν μετὰ τῶν δένδρων του· δέκα κοιλῶν ἀγρὸν τὸν καλούμενον «Καναβίτσα»· τεσσάρων κοιλῶν παρὰ τὰ Δάφια· δύο κοιλῶν παρὰ τὰ Τριάντα· ἕξ κοιλῶν παρὰ τὰ Καρυδάκια· δύο κοιλῶν εἰς Τριάντα· τριῶν κοιλῶν εἰς θέσιν Ἀγοῦρες· δύο ἀγελάδας καὶ τριάκοντα βιβλία ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως νέμονται αὐτὰ οἱ ἐν ταῖς ἐν λόγῳ ἐκκλησίαις Μοναχοὶ καὶ ἐξοδεύωσιν εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ἐκκλησιῶν. Προϊστάμενον δὲ τῶν ἀφιερωμάτων τούτων διώρισε πρῶτον μὲν ἑαυτὸν, κατόπιν δὲ τὸν Γεωργάκην Κεφάλαν, Δοῦκαν Παλαζὸν καὶ λοιποὺς ἐφεξῆς. . . .

ριωπή και ταῖς δυσπραγίαις τῆς ἀνδρείας τοῦ Λειμῶνος, ὡς πρωτότοκος ἐκείνης ἀδελφῆς.

Ἡ Μονὴ αὕτη ἐπεσκευάσθη τρὶς κυρίως· τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ὑπὸ τοῦ ἁγίου ἰδρυτοῦ ἐν ἔτει Ἐγείρας 930 καὶ 943 (1523 καὶ 1536)⁴, τὸ δὲ τρίτον, τῶν χριστιανῶν Καλλονῆς αἰτησαμένων τὴν ἀνακαίνισιν τῶν πρό τιος καέντων κελλίων αὐτῆς, ἐπετράπη αὕτη διαταγῇ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης πρὸς τὸν Ναζίρη Μιτυλήνης, ἐκδοθείση τὴν 15ην Μουχαρέμ 1242 (κατὰ Ἰανουάριον 1826), ἐχούση δὲ ὡς ἐξῆς:

«Πρὸς τὸν Ναζίρη Μιτυλήνης—Οἱ χριστιανοὶ ὑπήκοοι ὀθωμανοὶ τοῦ Καζᾶ Καλλονῆς ἐξητήσαντο νὰ ἐπιτραπῇ ἢ ἀνακαίνισις τῶν πρό τιος καέντων οἰκημάτων τῆς ἐν Καλλονῇ γυναικείας Μονῆς. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Μιτυλήνης κατατάσσονται μεταξὺ τῶν ἀνέκαθεν ἐπὶ πίστει καὶ ἀφοσιώσει πρὸς τὸ Κράτος διακριθέντων ὑπηκόων τῆς Ὀθωμανικῆς Ἀυτοκρατορίας, ὡς ἐκ τούτου δὲ δικαιοῦνται ν' ἀπολαύωσι προστασίας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων καὶ ἔργων, ἐπιτρέπομεν τὴν αἰτουμένην ἀνακαίνισιν καὶ ἐντελλόμεθα ὅπως μηδεὶς παρακωλύσῃ αὐτήν.» Οὕτω δὲ δαπάνη τῆς Μονῆς Λειμῶνος ἀνεκτίσθη ἢ Μονὴ αὕτη καὶ ἤδη, ὅπως καὶ ὀλίγῳ πρότερον ἐν ἔτει 1816 καὶ βραδύτερον ἐν ἔτει 1859, ὅτε ἐτέθησαν καὶ αἱ ἐνεπίγραφοι πλάκες (περὶ ὧν ἴδε ἐπιγραφάς), ἢ μὲν ἐπὶ τῆς βορειοανατολικῆς γωνίας τῆς Μονῆς, ἢ δὲ ἐπὶ τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ τοίχου αὐτῆς, ἣτις εἰς δύο τμηθεῖσα, φαίνεται, ἐκ τῆς πτώσεως εἰς τὸν σεισμόν τοῦ 1867,

4. Ἐν ἔτει Ἐγείρας 931 (1524) ἐπετράπη τῷ Ἰγνατίῳ ὑπὸ τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μιτυλήνης νὰ κατασκευάσῃ ἄνευ προσαυξήσεως τὴν στέγην καὶ τὸν τοῖχον τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, κειμένης ἐν θέσει «Λειμῶνα» τῆς Καλλονῆς (ἐν τῇ ἐν Ἀχερώνη Μητροπόλει). τῷ δὲ ἔτει 984 (1576) ὁ ἱεροδικαστὴς Μολύβου ἐπέτρεψε τοῖς μοναχοῖς τοῦ Λειμῶνος νὰ ἐπισκευάσωσι τὴν στέγην καὶ τοὺς τοίχους τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, κειμένης εἰς τὰ περίξ τῆς Μονῆς (ἐν τῇ ὀθωμανικῇ νῦν συνοικίᾳ Δαφίων, ἀφανῆς γενομένη, διαγιγνωσκόμενη δὲ μόνον ἐκ τοῦ τόπου τοῦ ἁγιάσματος αὐτῆς). Καὶ τῷ 986 (1578) τὴν στέγην τῆς Ἐκκλησίας «Χριστός» εἰς θέσιν «Ἀλευροπόταμος», ἣτις ἐστὶ μεταξὺ τῶν δύο Μονῶν τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

ἐβλήθη αὐθις εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἐτέρου τμήματος.

Πολλάκις δὲ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ καιροὺς ἐπροστατεύθη ἢ εἰρημένη Μονὴ δι' ὑψηλῶν Ἀυτοκρατορικῶν Φερμανίων μεγαθύμων καὶ γενναιοδώρων Σουλτάνων, ὡς τὸ 944 καὶ 947 (1537 καὶ 1540). Τότε ὁ ἅγιος ἰδρυτής, καθὼς καὶ πρότερον ἐν ἔτει 933 (1526), ἀφιέρωσε τῇ Μονῇ τὰ παρακείμενα ἀκίνητα καὶ ἄλλα κινήτὰ κτήματα, ἵνα τῶν μοναζουσῶν ὧσι καὶ τῶν ἐν αὐτῇ οἰκουσῶν καὶ οἰκησουσῶν πτωχῶν, τάξας ἑαυτὸν προϊστάμενον τῶν ἀφιερωμάτων· καὶ μετ' αὐτὸν (ἦτοι μετὰ τὸν θάνατόν του) ἐτέρους (λαϊκοὺς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, συγγενεῖς ὄντας αὐτῷ, ὧν ἀναφέρει τὰ ὀνόματα), μὴ δικαιουμένου ἐπεμβαίνειν τοῦ Μητροπολίτου καὶ τοῦ Πατριάρχου εἰς τὰ εἰρημένα ἀφιερώματα. Ὡσαύτως τυγχάνει Ἀυτοκρατορικῆς προστασίας ἐν ἔτεσιν 955 (=1548), 1123 (=1710), 1124 (=1711) καὶ 1125 (=1712), ὁπότε κατὰ τὸ 1122 (1709) ληστευθεῖσα ὑπὸ πασιγνώστου ληστοῦ Μαχμούτ, ὅστις ἐφυγοδίκησε, καὶ τοῦ συντρόφου αὐτοῦ συστηματικοῦ ληστοῦ Δουρμούς Ἀλῆ, κλέψαντος διάφορα πολύτιμα σκεύη καὶ ἱερὰ καὶ μίαν κενὴν κεφαλὴν (τοῦ ἁγίου τὴν κάραν), συλληφθέντος δὲ ἐν Μολύβῳ καὶ ἀπαγορισθέντος διαταγῇ τοῦ Ναζίρη Μιτυλήνης, ἢ μήτηρ καὶ οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ ἀπήτουν τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος παρὰ τῶν μοναχῶν.

Καταρρεύσασα δὲ σχεδὸν εἰς ἐρείπια ἐπὶ τῆς πανωλεθρίας τοῦ σεισμοῦ, ὅστις τῷ 1867 δύντος τοῦ ἡλίου τὴν 23ην πρὸς τὴν 24ην Φεβρουαρίου, κοσκινηδὸν κλονίσας τὴν Λέσβον, μετέβαλεν εἰς ἐρείπια τὰς πλείστας κόμας καὶ κωμοπόλεις αὐτῆς, εἶτα ληστευθεῖσα καὶ αὐθις, διεσώθη καὶ τότε, πρὸς διαιώνισιν τῆς ἀφθίτου δόξης τοῦ κτίτορος ἢ ἱερὰ καὶ περικαλλῆς αὕτη Μονή.

Καὶ ἀσκούνται ἐν αὐτῇ ἤδη 30 περίπου μοναχαὶ μετὰ τῶν δοκίμων, προσευχόμεναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῶν καὶ σύμπαντος τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος τῶν χριστιανῶν, ἐπιμελούμεναι τὰ ἅγια τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ὑπεράγνου Μητρὸς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου «τῆς Μυρσινιωτίσσης Παναγίας», ἐν ᾧ εἰς λάρνακα εὐρίσκεται ὁ τάφος τοῦ ἰδρυτοῦ ἁγίου Ἰγνατίου ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης.

Μνειάς δ' ἐστὶν ἀξία καὶ ἡ φιλεργία τῶν μοναστριῶν. Τὰς ὥ-
ρας τῆς ἀνέσεως αὐτῶν χρησιμοποιοῦσαι εἰς τὸ ὑφαίνειν καὶ νή-
θειν, κατασκευάζουσιν ἐξαιρέτα καὶ περιζήτητα ἐριουργήματα.

Παρατήρησις. Ἴνα κατανοηθῇ ἡ σχέσις μεταξὺ τῶν Μονῶν
Λειμῶνος καὶ Μυρσινιωτίσσης, καὶ ἡ ἀπὸ τῆς ἱερείας κυρᾶς Ξε-
νητοῦ διαβιβασθεῖσα κυριότης ταύτης τῷ Μανουήλ Ἀγαλλιανῷ,
ἀνάγκη νὰ ἐπισυνάψωμεν ἐνταῦθα τὰ ἐξῆς ὡς συνδετικὰ τῆς συνα-
φείας τῶν εἰρημένων Μονῶν τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

Ἀναμφιλέκτου ὄντος ὅτι ἡ Μονὴ τῆς Μυρσινιωτίσσης, καθὼς
καὶ ἡ τοῦ Λειμῶνος, ἐκ γονικότητος, ἤτοι γενεαλογικῶς ἢ κληρο-
νομικῶς περιήλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου δι' ἀφιε-
ρώσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ζῶντος ἔτι (ἴδε προσηλωτικὸν Μανουήλ
Ἀγαλλιανοῦ καὶ Διαθήκην ἁγίου Ἰγνατίου) ἔπεται, ὅτι ἦν παππῶα
πατρομητρικὴ αὐτοῦ περιουσία· ἡ δὲ κυρὰ Ξενητοῦ εἰς τὴν ἐξου-
σίαν τῆς ὁποίας εὐρίσκετο τότε ὁ ναὸς τῆς Μυρσινιωτίσσης μετὰ
τῆς περιοχῆς καὶ τῶν διασωθέντων κτημάτων του, καὶ ἐγκατέλιπεν
αὐτὸν τῷ πατρὶ καὶ ὁ πατήρ τῷ υἱῷ, ὅτι αὕτη ἀναμφιβόλως εἶναι
μήτηρ ἢ προμήτωρ τοῦ Μανουήλ ἢ Ἰγνατίου Ἀγαλλιανοῦ. Καὶ ἂν
μὲν ἡ Μονὴ αὕτη, ἣς ἡ ὑπαρξις ὡς ἐνοριακὸν Μοναστήριον τοῦ
«Μυρσίνης» ἀναφέρεται ἐν Πατριαρχικῷ ἐγγράφῳ τοῦ 1331, εὐρί-
σκετο τότε εἰς χεῖρας τῆς πρεσβυτέρας κυρᾶς Ξενητοῦ ὡς ἰδιοκτη-
σία ἀπὸ γονικῆς ἢ ἀνδρικῆς κληρονομίας περιελθούσα αὐτῇ, τοῦτο
ὑπάρχει ἄγνωστον. Γνωστὸν ὅμως καὶ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ρηθεῖσα
Μονή, ἡ τοῦ Λειμῶνος Καλαμίου καὶ ἄλλαι, ὑπάρχει πρὸ τῆς κατα-
κτήσεως τῆς νήσου Μιτυλήνης ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, καθὼς δηλοῦσθε
καὶ αὐτὰ τὰ αὐτοκρατορικὰ Φερμάνια ἐπὶ Σουλεϊμὰν Α'. ἐν ἔτει
Ἐγείρας 944 ἀρχομένου Ζηλκαδὲ (= κατὰ Νοέμβριον 1537), καὶ
947 ἀρχομένου Σαφὲρ (= 1540 κατὰ Φεβρουάριον) καὶ ὅτι περι-
σώζεται καὶ ἐν καιρῷ τῆς κατακτῆσεως. Γνωστοῦ δὲ ὄντος τοῦ ἔτους
τῆς ὑπὸ τοῦ πορθητοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Μωάμεθ τοῦ Β'.
(Φατίχ) ἀλώσεως τῆς Μιτυλήνης, γενομένης κατὰ τὸ 1462, καὶ φα-
νεροῦ τοῦ χρόνου ὡσαύτως, καθ' ὃν ἡ κυρὰ Ξενητοῦ ἔλαβε παρὰ
τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Συμεὼν τῷ 1472 τὴν ἄδειαν

νὰ διορίζη ἐν τῷ ναῷ τῆς Μυρσινιωτίσσης, ὃν ἠγόρασε «παρὰ
τῆς ἐξουσίας τῶν νῦν κατακυριευόντων τῆς νήσου Μιτυλήνης», ἱε-
ρέα ὄντινα βούλεται, πρόδηλόν ἐστὶν ὅτι ἀπὸ τοῦ κατακτητοῦ ἐξη-
γόρασεν ἡ κυρὰ Ξενητοῦ τὸν ἐν λόγῳ ναόν, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν
Αὐτοκρατορικῶν ἐγγράφων τῆς ἀγορᾶς (ὧν ἡ πιστὴ μετάφρασις
ἀποβαίνει δυσχερῆς λίαν διὰ τὸ δυσανάγνωστον) ἐξεδόθησαν καὶ
τὰ μετὰ ταῦτα Αὐτοκρατορικὰ Φερμάνια, περὶ ὧν προείπομεν, ἐν οἷς
σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς μαρτυρεῖται, ὅτι «αἱ ἀρχαῖαι ἐκκλη-
σῖαι καὶ Μοναί, ἡ τοῦ Λειμῶνος παρὰ τὰ Δάφια καὶ ἡ γυναικεία
παρὰ τὸν Φάραγγα, ἐπεσκευάσθησαν ἐπιδιορθωθεῖσαι ἄνευ τινὸς
προσανξήσεως καὶ ὡς πρότερον εἶχον.» Καθὼς καὶ τὸ ἐν ἔτει Ἐγεί-
ρας 1129 ἀρχομένου Τζεμαζή-ουλ-ἐβέλ (1719 κατὰ Μάϊον) ἐπὶ
Μουσταφᾶ Β'. ἀναφέρον, ὅτι «τὰ ἀπὸ τὸ 1110 (1701) ὑπὸ τινων
ἀγορασθέντα κτήματα τῆς Μονῆς δέον νὰ ἐπιστραφῶσιν αὐτῇ, ὡς
τυγχάνοντα ἀφιερώματα (βακοῦφ) πρὸ τῆς κατακτῆσεως καὶ μετ'
αὐτὴν κατὰ τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀρχεῖα, ὧν ἡ πώλησις τυγχάνει ἄκυ-
ρος καὶ ἀνακλητέα συμφώνως τῇ ἱερᾷ Ρήτρᾳ.»

Παρατηρητέον προσέτι ὅτι τὰ κτήματα τῶν μνησθεισῶν Μο-
νῶν καὶ τὰ τοῦ Καλαμίου οὐχὶ ἐφάπαξ ἐξηγοράσθησαν καὶ πολλα-
κίς δὲ ἐζητήθησαν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Δημοσίου νὰ ἐξαγο-
ρασθῶσι. Περὶ δὲ τούτου ἴδε τὴν Διαθήκην τοῦ Κτίτορος⁵ καὶ τὰ
ἐξῆς Αὐτοκρατορικὰ Φερμάνια καὶ Χοτζέτια, ἣτοι (Φερμ. 3 Σαμπὰν
981) — (Φερμ. 998 μηνὶ Μουχαρὲμ) — (Φερμ. 1033 ἀρχομένου
Ζηλκαδὲ) — (Φερμ. 1066 Σαμπὰν 17) — (Φερμ. 1097 ἀρχομένου
Σαμπὰν) — (Πωλητήριον ἱεροδικαστοῦ Μιτυλήνης 885 μεσοῦντος
Μουχαρὲμ — (Ἀπόφασιν Ἱεροδικαστοῦ Μιτυλήνης 987 ἀρχομέ-
νου Ρεμπή-ουλ-ἀχῆρ) — (Ἰδιοκτησίαν Καλαμίου 987 ἀρχομένου
Ρετζέπ) — (Ἀπόφασιν Ἱεροδικαστοῦ Μιτυλήνης 993 φθίνοντος
Τζεμαζή-ουλ-ἐβέλ) — (Κτηματολόγιον Λειμῶνος 987 φθίνοντος
Τζεμαζή-ουλ-ἐβέλ) — (Κτηματολόγιον Λειμῶνος Νέον 1018 μηνὶ
Τζεμαζή-ουλ-ἐβέλ) — (Ἀπόφασιν Ἱεροδικαστοῦ Μολύβου 993 ἀρ-
χομένου Μουχαρὲμ) κτλ.

5. Τὸ τοπολογικὸν Κτηματολόγιον τοῦ Σιλβέστρου Ἀλεξανδρείας.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

Ἐν τῇ περιοχῇ τῆς γυναικείας Μονῆς ἀναγινώσκωμεν τὰς ἐφεξῆς ἐπιγραφάς :

Ἐπὶ μὲν τῆς μεσαίας θύρας τῆς ἐνούσης τὸν ἐξωτερικὸν μετὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ περιβόλου ἀναγινώσκειται ἤδη ἡ ἐπιγραφή.

Υ
Ϟϙ λμε

ΙϞ	ΧΡ
ΝΙ	ΚΑ

 Η

ΙΝΤ Θ

ΕΤΕΙ ΖΜΕ' ΜΗΘΥΜΝΗΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ἐπάνω δὲ εἰς τὴν μεγάλην βρύσιν, τὴν παραπλεύρως τοῦ νάρθηκος καὶ κάτωθεν τοῦ γυναικωνίτου τοῦ ναοῦ, ἡ ἐξῆς :

Ϟϙ λπε

ΙϞ	ΧΡ
ΝΙ	ΚΑ

 Η Θ

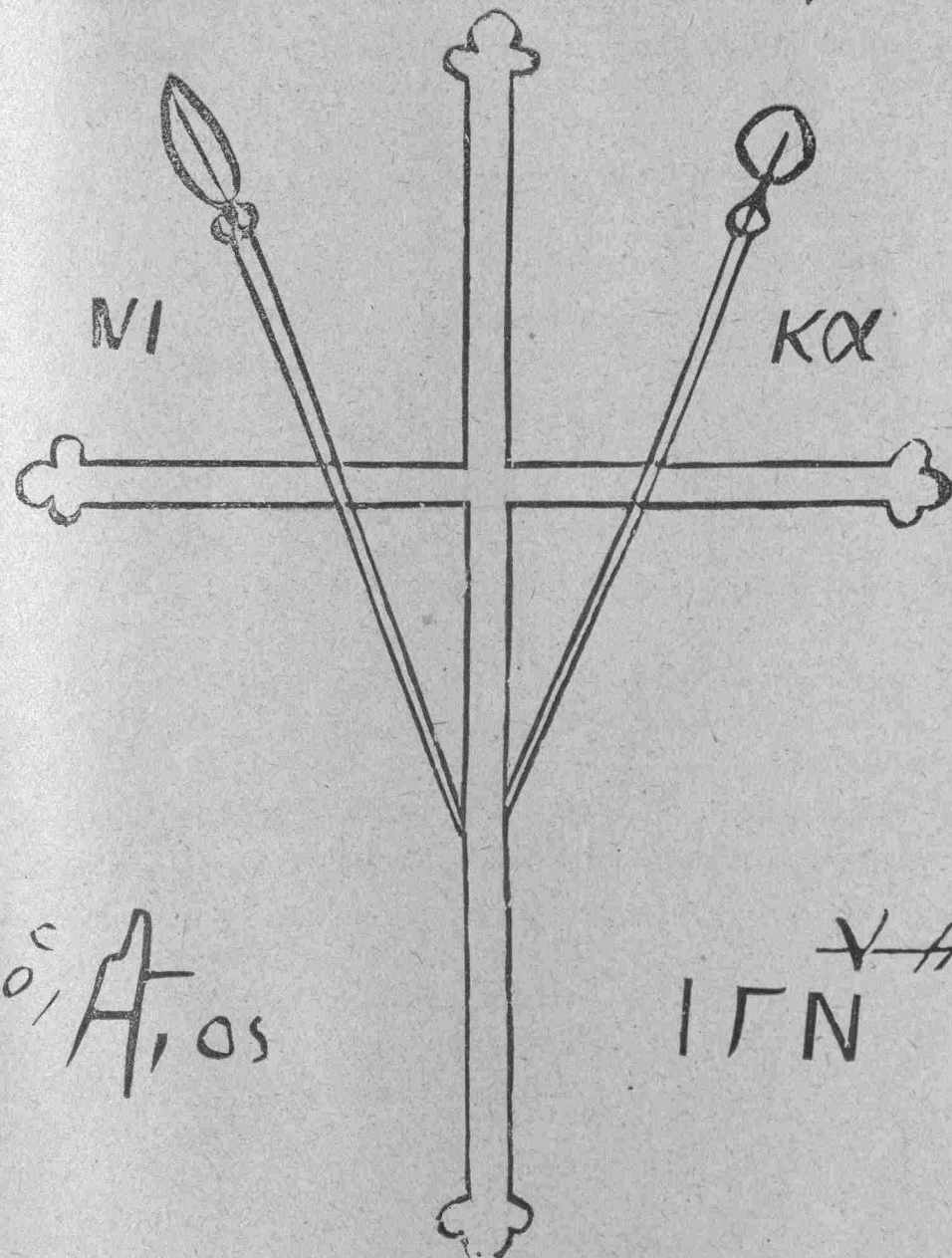
ΕΤΕΙ ΖΠΕ' Ν. Θ'

Ἐπὶ δὲ τῆς μικρᾶς βρύσεως, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἀγίασμα τῆς Μονῆς, τῆς συνεχομένης μετὰ τῆς ἄνω ρηθείσης ὑπάρχει ἐφθαρμένη ὄλως ἐπιγραφή, ἡ ἀρχαιότερα βεβαίως, ἐξ ἧς, ἐκτὸς τοῦ τύπου τοῦ σταυροῦ, ταῦτα μόνον ἀνέγνωμεν

ΘΕΟΣ ΘΕ
ΘΕΜ

Ἐντὸς δὲ τοῦ ναοῦ οὐδέν ἐστι τὸ δεικνύον χρονολογίαν. Φαίνεται μὲν ὅτι ὑπάρχει γραφή ἐπὶ τῶν περιθωρίων τῶν τεσσάρων γωνιῶν τῆς πλακὸς τοῦ θυσιαστηρίου τῆς ἐπιτιθεμένης τῇ ἱερᾷ θυμέλῃ (Ἁγία Τράπεζα), ἀλλ' ἐκ τοῦ εὐθραύστου τοῦ λίθου ἀφ' ἑαυτῶν ἐφθάρησαν μὴ ἀναγινωσκόμενα. Ἐπὶ δὲ τῆς πλακὸς τοῦ τάφου τοῦ ἀγίου Ἰγνατίου παρατηρεῖ τις ἰχνογράφημα, φέρον ἐπὶ κεφαλῆς σχῆμα δικεφάλου ἀετοῦ.

ΙϞ ΧΡ

SISMANOGLIO
MEGARO

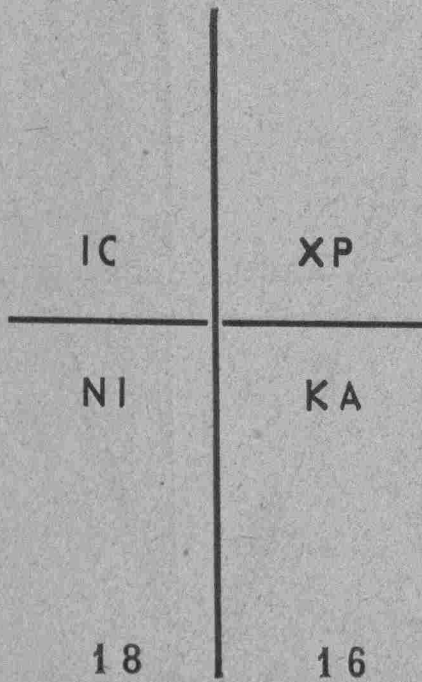
Εἰς τὴν πλησίον τῆς ἐξωθύρας τῆς Μονῆς ὑπάρχει βρύσις μετὰ τῆς προσφάτου ἐπιγραφῆς :

«**Ἀνεκαίνισθη δαπάνη τῆς Μονῆς Λειμῶνος τῷ 1898**».

Ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν κελλίων τοῦ βορείου τοίχου καὶ ἐπὶ πλακὸς λιθίνης, τετμημένης εἰς δύο χωριστὰ μέρη, ἀναγνώσκεται ἡ ἐξῆς χρονολογία :

«**1859 Μαΐου 7**».

Ἐπὶ δὲ τῆς βορειοανατολικῆς γωνίας ὑπάρχει ὡσαύτως ἐκτισμένη μικρὰ λιθίνη πλάξ τετράγωνος μετὰ τῆς χρονολογίας

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΗΣ ΑΝΔΡΩΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΤΩΝ ΠΑΜΜΕΓΙΣΤΩΝ

ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ

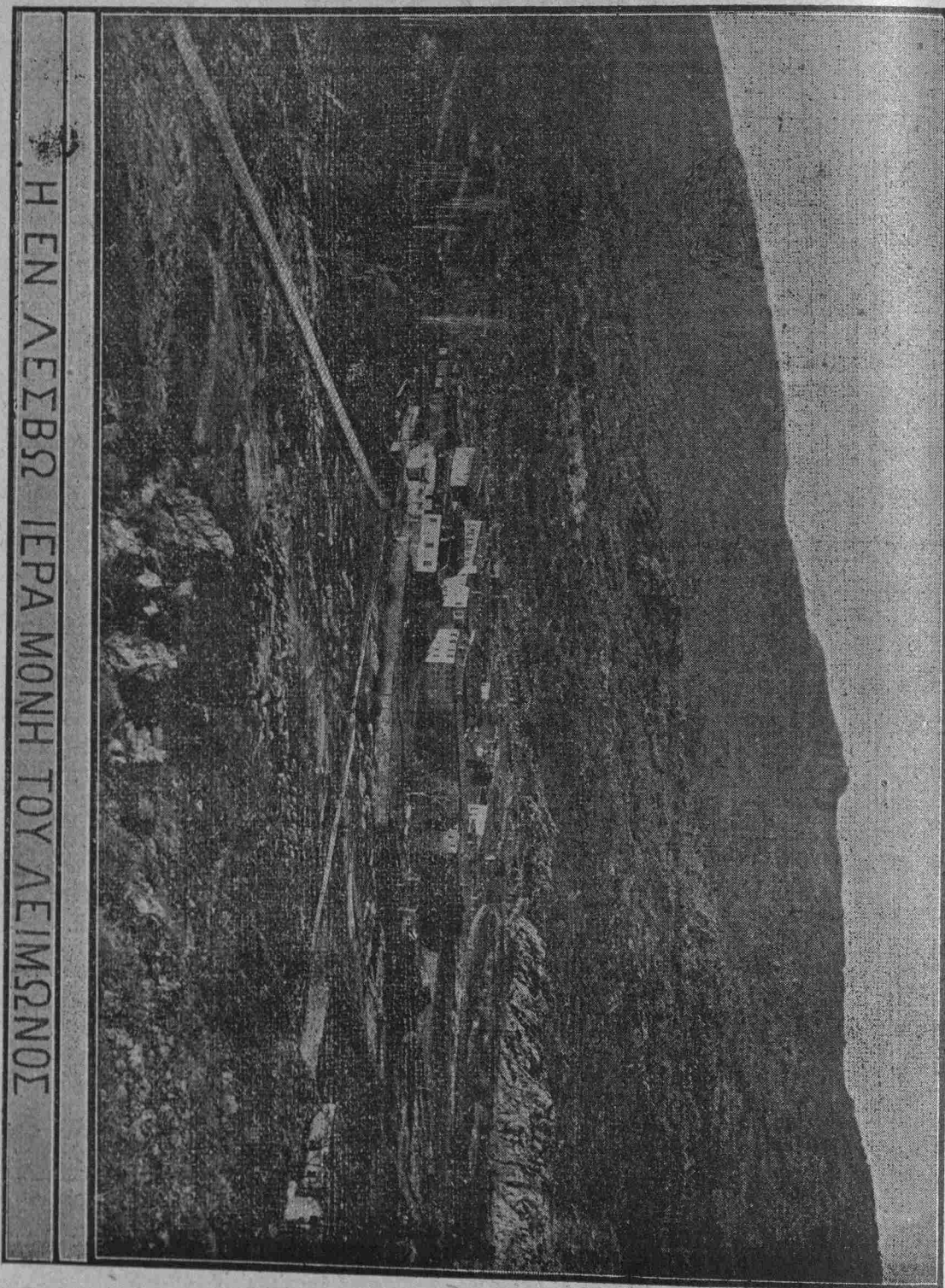
Ἡ Μονὴ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν ἐπικληθεῖσα τοῦ «Λειμῶνος» διὰ τὸν προφανῆ καὶ ἀναμφήριστον λόγον, ὅτι ἐν λειμωνοειδεῖ χωρίῳ ἐστίν, ἀπέχουσα τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς γυναικείας Μυρσιωνιτίσσης Παναγίας καὶ τῆς κόμης Δαφίων, ἀνατολικῶς αὐτῇ κειμένων, τοσοῦτω δὲ καὶ ἀπὸ τῆς πρὸς δυσμὰς εὑρισκομένης κωμοπόλεως «Φίλιας»¹, τῆς παρὰ τὴν θέσιν τὴν καλουμένην σήμερον «Ἐρμοτύλιαν»², ἔκτισται ἐν μέσῳ κοιλάδος ἀειθαλοῦς, περικυκλουμένης ὑπὸ τῶν ὄρειων ὑψωμάτων τῶν βουνῶν «Παρθενίου», «Μαραθρᾶ», «Νισσᾶς»³ καὶ «Τυραννίδι», καὶ

1. Ἡ ἀνθηρὰ κωμόπολις αὕτη, ὑπὸ χριστιανῶν καὶ ὀθωμανῶν οἰκουμένη, δεικνύει τὰ δυτικὰ ὄροθέσια τῆς κτηματικῆς περιουσίας τῆς Μονῆς τοῦ Λειμῶνος. Μὴ ἐξετάζοντες πότε συνακίσθη τὸ χωρίον τοῦτο, παρατηροῦμεν, ὅτι πολὺ πιθανὸν οἱ Ἐρμοτύλιοι νὰ κατώκησαν αὐτὸ μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ ἑαυτῶν πολισματος, καὶ τότε ὀρθὸν ἢ Φίλια νὰ γράφηται μὲ ν, ἐτυμολογουμένη ἐκ τοῦ: πύλη. Ἡ δὲ γραφὴ μὲ ι, ὡς τῶν περιοίκων δοξάζουσι τινες, προήχθη ἐκ τοῦ: φίλος, τοῦτέστι φίλοι συνοικήσαντες τὴν Φίλιαν καὶ ἄλλοι αὐτοῖς προστεθέντες ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην, ἔδωκαν τὸ ὄνομα φίλιος, φιλία=Φίλια.

2. Αὕτη μέσον τῆς Φίλιας καὶ τῆς Μονῆς τοῦ Λειμῶνος κειμένη ἐλάχιστα σώζει τῆς ἀρχαιότητος ἴχνη. Λίαν δὲ ἀξιοπερίεργοι εἰσιν αἱ ὑπὸ τὴν γῆν ἐν βράχοις λαξευτοῖς μεγάλαι δεξαμεναὶ αὐτῆς καὶ τὰ ἐν ἐκείναις κρυερώτατα, κρυσταλλώδη ὕδατα. Ἡ δὲ ὀνομασία τοῦ χωρίου τούτου, ὡς ἐκ τῆς συνθέσεως τῆς λέξεως, ἐγένετο βεβαίως ἐκ τοῦ Ἐρμῆς καὶ πύλη ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἔρμος καὶ πύλη. Ὅστε κατὰ τὴν πρώτην ὑπόθεσιν ἔχομεν τὴν λέξιν Ἐρμοῦ-πύλαι, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν Ἐρμηο-πύλαι, κατὰ συνέπειαν δὲ τὴν ἐρμηναίαν εἰς τὸ ἢ ὅτι ἡ καταστροφὴ τοῦ χωρίου ἔπλασε τὸ ὄνομα τῆς θέσεως, ἢ ὅτι τὸ ἀρχικὸν ὄνομα αὐτοῦ καὶ ἐπελθούσης τῆς καταστροφῆς διεσώθη.

3. Νισσᾶ=ἰσσᾶ=ἰσσα. Τὸ ὄνομα τοῦτο οὐδόλως δέον νὰ συγχέη τὴν ἀρχαίαν Ἴσσαν ἐπὶ ὁμωνύμου ὄρους κειμένην παραλλήλως καὶ λίαν μακρὰν τῆς τοποθεσίας ταύτης τῆς πρὸς τὸ νότιον.

SISMANOGLIO
MEGARO

Η ΕΝ ΔΕΙΣΒΩ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΔΕΙΜΩΝΟΣ

περιβαλλομένης ὑπὸ τῶν τοποθεσιῶν «Κυνηγαρικοῦ, Γωδοπούλου, Τριπητοῦ καὶ Σπαθάδικα». Τοπίον κοῖλον, ὄρεσι περιειλημμένον, χωρὶς ἀνοικτοῦ ὀρίζοντος, ὑπὸ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἀθεάτου⁴, οἰονεὶ φύσει μοναχικοῦ, οὐδεμίαν κέκτηται ἢ Μονὴ τοῦ Δειμῶνος φυσικὴν καλλονὴν ἔξω τῆς κυκλικῆς θέας αὐτῆς. Ταύτης δ' ἐντὸς ἔχει τὴν ἔποψιν τερπνὴν καὶ καλλίστην ἐν ἐρημίᾳ. Παρατηρεῖ τις τὰς κλιτύας τῶν πέριξ ὀρέων καταφύτους ἔξ ἐλαιῶνων, παντοδαποῖς δένδρεσι καλυπτομένας, τοὺς εἰανθεῖς κήπους ἀειθαλέσιν ἐστεμμένους ἄνθεσι καὶ δενδρυλλίοις, τὴν χλόην ἐν πάσῃ τοῦ ἔτους ὥρα κομόεσσαν καὶ τὰ φυτὰ ἀναθάλλοντα, τὰς πηγὰς διαυγῶν καὶ κρύων ὑδάτων ἀφθόνως ρεούσας καὶ ἀρδευούσας τὴν γῆν, ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καὶ γαλήνῃ, ἣν ἐνίοτε διακόπτει τῆς λάλου χελιδόνος τὸ ᾄσμα, τοῦ νυκτικόρακος ὁ δύσθυμος κρωγμός, αἱ ἀκαλλεῖς συναυλῖαι τῶν τεττίγων καὶ φρύνων, θαυμάζει τις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς φύσεως καὶ ὑψοῖ ἑαυτὸν εἰς αἰθερίας σφαίρας πνευματικὰς πρὸς κατάληψιν καὶ ἐπίγνωσιν τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ παντός, καὶ τῆς περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐξαιρέτου προνοίας αὐτοῦ.

Τοῦτον ὁ ἅγιος ἰδρυτῆς ἐκλέξας τὸν τόπον, ἱερὸν κείμενον ἄλσος τοῖς προγόνοις αὐτοῦ, καθίδρυσεν ἐν αὐτῷ ψυχωφελέστατον καὶ ψυχοσωτήριον ἐργαστήριον, τὴν ἱεράν καὶ σεβασμίαν Μονὴν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τοῦ Δειμῶνος⁵.

4. Μόνον τῶν βουνῶν τὰ ὑψώματα καὶ τῶν ἀνωτέρων ὀροφῶν δωμάτια τῆς Μονῆς δεικνύουσι τοῖς μοναχοῖς τὰ ὑγρά κέλευθα τοῦ κόλπου Καλλονῆς εἰς ἀκτῖνα λίαν περιωρισμένην.

5. Κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ ἁγίου ἰδρυτοῦ καὶ τὰς ἄλλας ἐπισήμους δηλώσεις αὐτοῦ ὁ ναὸς τῆς Μονῆς, τοῦ Δειμῶνος, ἧτοι ἡ Μονὴ αὕτη, δεῖν νὰ ἐπικαλεῖται τοῦ Ἀρχιστρατήγου ἢ ἄρχοντος Μιχαὴλ τοῦ Ταξιαρχοῦ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ

ΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ

Ἐν ἔτει 7035 ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἦτοι τὴν 25 Μαρτίου τοῦ σωτηρίου 1527, Μανουὴλ ἱερεὺς ὁ Ἀγαλλιανὸς ἐκ τῆς κώμης τοῦ ἐν Καλλονῇ Φάρυγγος ἐπέδωκε τῷ κατὰ σάρκα υἱῷ αὐτοῦ Ἰγνατίῳ ἱερομονάχῳ (Ἰωάννη κατὰ κόσμον) ἔχειν μετὰ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Μυρσινιωτίσσης καὶ τὴν ἐξουσίαν καὶ κυριότητα τοῦ τῶν Ταξιαρχῶν, τῶν ἐν τῷ «Λειμῶνι». Φαίνεται δ' ὅτι, ὄν τρόπον διεσώζετο τότε κακεῖνος, καθ' ὁμοίον τινα καὶ οὗτος (ὁ τοῦ Λειμῶνος δηλονότι ναός), εὕρισκετο Σταυροπήγιον Μοναστήριον εἰς χεῖρας τοῦ ἱερέως Μανουὴλ Ἀγαλλιανοῦ¹ ἐκ πατρικῆς οὐσίας, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει. Ὄντα δ' οὕτω καὶ ἔχοντα ἐπαφήκεν εἰς τὸν υἱὸν Ἰγνατίου ὅπως ἔχη καὶ δεσπόζη αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, οὓς αὐτὸς ἠθέλεν ἐκλέξῃ ἐγκαθιστῶν, ἱερωμένον ἢ μοναχόν, ἢ πνευματικὸν ἱερωμένον, καὶ παραδιδούς αὐτοῖς τούτου. Εἰς δὲ κοσμικοὺς μὴ ἔχη ἐξουσίαν νὰ προσηλώσῃ αὐτόν.

Τὴν πράξιν αὐτοῦ ταύτην ἐκύρωσαν ὑπογραφεῖσαν δύο Μακάριοι, οἱ Μητροπολίται δηλαδὴ Μηθύμνης καὶ πρώην Πισιδίας, οἱ ἱερεῖς Θεόδωρος καὶ Γεώργιος, καὶ ὁ Ἰωάννης Τομάζος (Θωμάς;). Πάντα δὲ παραβάτην καὶ ἀνατροπέα αὐτῆς, ὅστις ποτ' ἂν ᾗ οὗτος, καὶ ὅ τῳ ἂν χρήσαιτο τρόπῳ, λόγῳ, ἔργῳ, ἢ διανοίᾳ, εἰς βαρὺν καὶ ἄλυτον ὑπήγαγεν ἀφορισμὸν καὶ ἀράς, μὴ παραλείψας νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ τὰς προβλέψεις τῶν νόμων τῆς Πολιτείας ἐναντίον τοῦ τοιούτου.

Σημ. 1. Ἴδε σημείωσιν 2 ἱστορίας τῆς Μυρσινιωτίσσης Παναγίας καὶ χροζέτιον τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μιτυλήνης ἐν ἔτει 943=1536.

ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ ΕΥΤΡΕΠΙΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΛΕΙΜΩΝΟΣ ΥΠΟ ΑΓΙΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ. 1526.

Διὰ σαφήνειαν δὲ τοῦ λόγου παραθέτομεν ᾧδε τὸ πρωτότυπον.

Γράμμα προσηλωτικὸν τοῦ πατρὸς τοῦ ἁγίου

Ἰγνατίου κατὰ μῆνα Μάρτιον καὶ τοῦ ἔτους 7035.

† Ἐγὼ Μανουὴλ ἱερεὺς ὁ Ἀγαλλιανὸς καὶ Οἰκονόμος Μηθύμνης, ὁ ἐν τῷ παρόντι ὕφει τὸν τίμιον καὶ ζωοποιὸν σταυρὸν ἐγχαράξας, οὐκ ἐξ ἀνάγκης τινὸς ἢ βίας, ἢ τῆς τυχούσης ἄλλης ὑπουλίας, ἀλλὰ μετὰ πάσης μου τῆς προθυμίας καὶ θελήσεως καὶ προαιρέσεως καὶ χρονικῆς τῆς σκέψεως· ἐπιδίδω εἰς χεῖρας τοῦ σαρκικοῦ μου υἱοῦ Ἰγνατίου ἱερομονάχου καὶ Σακελλίωνος Μεθύμνης, τὸν ναὸν τῆς πανυπεράγνου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς ἐπικεκλημένης Μυρσινιωτίσσης, τῆς εὐρισκομένης ἐν τῇ τοποθεσίᾳ ταύτῃ τῆς Καλλονῆς τῆς Μιτυλύνης ἐν τῷ Φάρυγγι, μετὰ τοῦ ἐναπολειφθέντος εὐρισκομένου χωραφίου αὐτῆς, τὸ πλησίον τὸ λεγόμενον· φράγκου, τὸ πλησίον τοῦ χειμάρρου, ὅσον καὶ οἶόν ἐστιν ἐντὸς καὶ ἐκτός· ὁμοῦ δὲ καὶ τὰς ἐλαίας ὅσαι εὐρίσκονται πλησίον τοῦ ναοῦ, ὅσας χωρίζει ἢ ὁδός· καὶ ἕτερον χωράφιον ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῶν Δαφίων τὸ πλησίον· τὰ Τριμουλάδικα, καὶ πλησίον τῆς ὁδοῦ μετὰ τῶν ὑπαρχόντων δένδρων ὅσα εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ χωραφίου, ὅσον καὶ οἶόν ἐστιν· Ὡς αὕτως ἐπιδίδω καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν υἱόν μου ἡγουν τὸν Σακελλίου ἐξ οἰκείων μου χωράφιον ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῆς ἀχυρώνας τὸ λεγόμενον· τῆς Καναβίτσενας τὸ πλησίον τῆς ὁδοῦ καὶ πλησίον Θεοδώρου τοῦ Καμίτση, καὶ πλησίον Ἰωάννου τοῦ Ράλλη, ἵνα ἔχη αὐτὸ ὁμοῦ καὶ τὸν Λειμῶνα· ὡς εὐρισκόμενον δὲ εἰς χεῖρας ἡμετέρας τὸν ρηθέντα ναὸν ἔκपालαι κατὰ λόγον γονικότητος ἐκ προγόνων, οὐχὶ δὲ ληστρικῶς αὐτοῦ δεσπόζοντες¹, ἢ ἄλλης τινὸς ἀρπαγῆς, πλὴν δὲ εὐρισκόμενον

1. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ. Τὸ πρωτότυπον ἔχει· αὐτὸν δεσπόζοντα, ὡς καὶ παρακατιόν· ὅσα δέονται τοῦ ναοῦ. Νομίζοντες δ' ὅτι πρέπει ἐφάπαξ νὰ ἐπιστήσωμεν ἐνταῦθα τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τῶν παρατιθεμένων ἐν τῷ παρόντι πονήματι πρωτοτύπων ἐγγράφων, λέγομεν ὅτι ἐδέησεν ἵνα τὰ ἀνορθόγραφα ὀρθογραφῶμεν καὶ

σταυροπήγιον Πατριαρχικόν, καὶ γὰρ πάλιν τοῦτον ἀνατίθημι εἰς χεῖρας τοῦ ἐμοῦ σαρκικοῦ υἱοῦ Ἰγνατίου ἱερομονάχου καὶ Σακελλίωνος Μεθύμνης, ἵνα αὐτὸν καλλιεργῇ καὶ εὐτρεπίζη ὅσοι τὸ κατὰ δύναμιν, καὶ τὰλλα πάντα πράττειν ὅσων δέεται ὁ ναός· καὶ ἔχειν καὶ δεσπόζειν αὐτοῦ τοῦ ρηθέντος ναοῦ καὶ τῶν αὐτοῦ εὐρισκομένων κτημάτων αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, οὓς αὐτὸς ἐκλέξειτο, καὶ προσηλώσοι αὐτὸς αὐτὸν ἢ ἱερωμένῳ, ἢ μοναχῷ, ἢ πνευματικῷ ἱερωμένῳ· εἰς δὲ κοσμικοὺς ὅλως μὴ ἔχειν ἐξουσίαν τοῦ προσηλωσαί αὐτὸν ἢ ἱερωμένον ὄντα, ἢ κοσμικόν· εἰς δὲ τὴν τούτου ἀληθῆ καὶ βεβαίαν ἀσφάλειαν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν οἰκειόχειρόν μου γράμμα, καὶ ἐπεδόθη σοι τῷ διαληφθέντι ἡμετέρῳ υἱῷ Ἰγνατίῳ ἱερομονάχῳ καὶ Σακελλίῳ Μεθύμνης, παρόντος δὲ καὶ τοῦ ἡμετέρου ἀθέντου καὶ δεσπότης Μητροπολίτου Μεθύμνης κύρ Μακαρίου, ἀλλὰ δὴ καὶ τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου τοῦ πρώην Πισιδίας κύρ Μακαρίου καὶ τῶν λοιπῶν τῶν κάτωθεν ἐνσημανθέντων οἰκειοχείρως τιμιωτάτων κληρικῶν καὶ ἱερέων εὐλαβῶν, ἀλλὰ δὴ καὶ εὐγενῶν ἀρχόντων, τοῦ μὴ ἔχειν μοι ἐξουσίαν ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τοῦ ἐνοχλήσαι σοί τι περὶ τούτου, ἢ ἐγὼ ἢ οἱ μετ' ἐμοῦ, ἢ ἄλλος τις τῶν ἐκτός· ἀλλὰ κατέχης αὐτὸ καὶ δεσπόζης, ὡς τέλειος κύριος καὶ ἐξουσιαστής, σὺ καὶ οἱ μετὰ σοῦ, ὡς ἄνωθέν φαμεν, εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας· Ὅστις δὲ θελήσει τοῦ ἐνοχλήσαι σοί τι περὶ τούτου καὶ ἀνασκόλοπίσαι θελήσειεν καὶ ἀνατρέψαι ταύτην τὴν οἰκειόχειρόν μου γραφὴν ἐκ μέρους ἡμετέρου, ἢ ἄλλος τις εἴη ἱερωμένος ἢ λαϊκός, καὶ ἀντίπει σοι καὶ ἐνοχλήσει σοι, ἢ τοὺς μετὰ σοῦ εὐρισκόμενους ἐν τῷ πανσέπτῳ ρηθέντι ναῷ, ὁ τοιοῦτος ὅστις εἴη, καὶ παρὰ τῆς τοῦ Θεοῦ ὀργῆς πειραθήσεται, καὶ παρὰ τοῦ Πανιερωτάτου ἡμῶν Ἀθέντου Μητροπολίτου Μεθύμνης ἀφωρισμένος ἔστω καὶ ἄλυτος, καὶ τὰς ἀρὰς τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ ἐχέτω καὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρ-

τὰ ἀσύντακτα συντάσσωμεν χωρὶς νὰ μεταβάλλωμεν τὰς λέξεις καὶ ἀφιστῶμεθα τοῦ πρωτοτύπου καὶ τῆς πρωτοτυπίας. Τοῦτ' αὐτὸ πράττομεν ἐνίοτε καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν στίξιν.

τωλοῦ· καὶ ἡ μερίς αὐτοῦ μετὰ τοῦ προδότου Ἰούδα· καὶ Κύριον τὸν Θεὸν εὖρει μαχόμενον καὶ τοὺς ἁγίους Ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ ἐκ παντὸς Δικαστηρίου διώκεται ὡς ἐλεγχόμενος ὑπὸ τοῦ οἰκειοχείρου μου καὶ ὁμολογητικοῦ γράμματος. Ἐν μηνὶ Μαρτίῳ κέ. τοῦ ζλέ. ἔτους.

- † Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Μεθύμνης Μακάριος
- † Ὁ πρῶν Πισιδίας Μακάριος
- † Ὁ ἱερεὺς Θεόδωρος καὶ Σακελλάριος Μεθύμνης
- † Ὁ ἱερεὺς Γεώργιος καὶ Ραφενδάριος Μεθύμνης
- † Μανουὴλ ἱερεὺς καὶ Οἰκονόμος Μεθύμνης τὰ ἄνωθεν οἰκειοχείρως γράψας.
- Ἰωάννης Τωμαῆς καὶ Ταβουλάριος Μεθύμνης.

Μετὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην δύο σχεδὸν μῆνας, κατὰ Ἰούνιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὁ ἱερομόναχος Ἰγνάτιος ἀποδεξάμενος τὴν πατρικὴν ἀφιέρωσιν καὶ οἰκοδομήσας ναὸν τοῦ Ταξιάρχου τῶν ἄνω Δυνάμεων ἐν τῷ Λειμῶνι, κτίσας κελλία καὶ ἐνοικίσας ἱερομονάχους καὶ μοναχοὺς ἐν αὐτοῖς· πρὸς δὲ ἀφιερῶσας κτήματα καὶ πράγματα, μετέβη εἰς τὴν Βασιλεύουσαν ἵνα περιβάλῃ αὐτὰ διὰ τοῦ κύρου τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας ὁ Α΄. ἀπέλυσε τότε αὐτῷ τὸ παρὰ πόδας σιγιλλιῶδες γράμμα ἔχον ὡς ἐξῆς.

α Ἱερεμίας ἐλέω Θεοῦ

† Τῇ ἡμῶν συνοδικῶς προκαθημένη μετριότητι προσελθὼν ὁ ἐν ἱερομονάχοις τιμιώτατος κύρ Ἰγνάτιος καὶ πνευματικὸς πατὴρ ἐκ Καλλονῆς τῆς ἐν Μιτυλήνῃ ἀνέφερε πῶς ἐκ θεμελίων παλαιῶν, ἐξ ἰδίων ἀναλωμάτων καὶ κόπων ἀνήγειρε ναὸν τοῦ Ταξιάρχου τῶν ἄνω Δυνάμεων τὸν ἐν τῷ Λειμῶνι καὶ ἀφιέρωσεν ἐν αὐτῷ χωράφια καὶ δένδρα, καὶ κελλία ἔκτισε, καὶ ἀμπελῶνας ἐποίησε, καὶ ἕτερα σκεύη καὶ ἱερὰ ἀφιέρωσε· καὶ νῦν οἰκοῦσιν ἐν αὐτῷ ἱερομόναχοι καὶ μοναχοί. Πρὸς τούτοις ἤτήσατο ἵνα εἴῃ ἡ τοιαύτη μονὴ ἐλευθέρα ἐκ πάντων, μηδενὸς ἐξουσίαν ἔχοντος τὴν τυχοῦσαν ἐν αὐτῷ, μήτε

αὐτὸς ἄπαξ ἀφιερῶσας αὐτὴν τῷ Θεῷ, μήτε τις ἕτερος τῶν συγγενῶν αὐτοῦ καὶ ζῶντος καὶ ἀποθανόντος αὐτοῦ, μήτε ὁ τοῦ τόπου ἀρχιερεὺς τὸ οἰοοῦν ἐκείθεν ἀπαιτεῖν, εἰ μὴ μόνον τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ἔχειν ἐν ταῖς ἁγίαις τελεταῖς· καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ἐγούμενον δὲ ἐκλέγεσθαι τοὺς ἐκεῖσε μοναχοὺς ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν, καὶ ζῆν κοινοβίως εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Ταῦτα ζητήσαντος αὐτοῦ, ὡς εὐλογα καὶ δίκαια, καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν ἐπιβεβαιούσα, τὸ παρὸν αὐτῷ ἐπιχορηγεῖ γράμμα, δι' οὗ ἀποφαίνεται ἵνα τὸ κῦρος ἔχωσι τὸ βέβαιον καὶ ἀμεταποίητον· εἰ δέ τις εἰς κατάλυσιν τολμήσει χωρῆσαι τινος ἐκ τούτων, ἢ καθόλου, ἢ ἐν μέρει, ἵνα εἴῃ ὑπ' ἀφορισμὸν ἄλυτον τὸν ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος. Ἐτι ἀνέφερεν ἡμῖν ἵνα ὀφείλωσιν ἐπιβλέπειν καὶ ἐφορᾶν οἱ ἐν τῇδε τῇ μονῇ μοναχοὶ καὶ τὸ σταυροπήγιον τὴν Παναγίαν μου τὴν Μυρσινιώτισσαν, ὅπερ ἀνέκτισεν ἰδίῳ κόπῳ ὁ αὐτός, καὶ ἐκπληροῦν καὶ τὸ κατ' ἔτος διδόμενον περὶ (ὑπέρ;) αὐτοῦ κανονικόν, καὶ πάσι τρόποις ἀντιλαμβάνεσθαι αὐτοῦ κατὰ δύναμιν. Οὕτω θεοφιλῶς καὶ εὐτάκτως ἅπαντα καταστησαμένῳ ἀπολύεται αὐτῷ καὶ τὸ παρὸν σιγιλλιῶδες γράμμα τῆς ἡμῶν μετριότητος. — Κατὰ μῆνα Ἰούνιον Ἰνδικτ. ιέ. ἐν ἔτει ζλέ. (= 7035 = 1527)

† Ἱερεμίας ἐλέω Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

† Σίλβεστρος ἐλέω Θεοῦ Πάπας καὶ Πατριάρχης τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ κριτῆς τῆς οἰκουμένης.

† Ἰωακεῖμ ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς μεγάλης πόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς.

Ἦδη ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἔγραψεν ὁ ἅγιος τὴν Διαθήκην αὐτοῦ, ὁ ἴδιος διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τέλος τὴν 23 Μαρτίου τοῦ 1530. Ταύτης παραθέτομεν πλήρες τὸ κείμενον χάριν τῶν εὐσεβῶν ἀναγνωστῶν καὶ χάριν παντὸς λογίου.

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΚΤΙΤΟΡΟΣ.

«Ὁ τῶν πάντων ἀνθρώπων ἐλαχιστότερος, τῶν πάντων ἀνθρώπων ἐναγέστατος, τῶν πάντων ἀνθρώπων βεβηλότερός τε καὶ ἐξουθένημα ἔργῳ καὶ λόγῳ καὶ πράξει καὶ θεωρίᾳ περίψημα καὶ ἔκτρωμα, ὁ μηδεμίαν ὥραν τῷ παναγάθῳ Θεῷ εὐάρεστος εὐρεθείς, μᾶλλον δὲ καὶ τούναντίον πᾶσαν ἀμαρτίαν πράξας, πᾶσαν ἀσωτίαν τελέσας, πάντας τοὺς ὁμοίους μου ἀμαρτωλοὺς ὑπερβάς, τὸν Ληστήν, τὸν Τελώνην, τὸν Μανασσήν, τὴν Πόρνην, τὸν Ἄσωτον καὶ αὐτὸν τὸν Δαυΐδ· φρίττω καὶ τρέμω ὅταν εἰς αἴσθησιν ἔλθω καὶ τὰ ἐμὰ ἀναλογίσω εἰς ἐμαυτόν, καὶ εἰς μνήμην τῶν ἐμῶν ἔλθω, ὧν κακῶς ἔπραξα καὶ πράττω λόγων καὶ πράξεων, ἐνθυμήσεων, νύκτωρ τε καθ' ἡμέραν κακῶς διακείμενος καὶ μηδέποτε εἰς αἴσθησιν ἔλθειν βουλόμενος· καὶ οὐ μόνον τὰ τῆς ψυχῆς, ὡς αὐτὸς ὁμολογῶ ὅτι ἐργαστήριον γέγονα ὅλως τοῦ ἀντικειμένου, ἀλλ' ὅμως ἀπὸ τῶν πολλῶν κακῶν τῆς ψυχῆς μου ὀλίγα μνημονεύσας, αἰδούμενος μὴ καὶ αὐτὸς ὁ ἀὴρ μολυνθῆσεται. Τί δὲ τὰ τῆς παρούσης ζωῆς, λέγω, τοῦ βίου τούτου πρὸς ἡμετέραν ὠφέλειαν ἢ καὶ ἐτέρων τὰ πρὸς οἰκοδομὴν διεπραξάμην; Ποῖον ἔργον, τί ἀγαθόν, ὠφέλιμον, ἢ [πρὸς] τοῖς ὁμογενέσι καὶ ὁμοφύλοις χριστιανοῖς, ἢ τῷ Ποιητῇ μου καὶ Πλάστῃ Θεῷ; Ἄλλο δὲ οὐχ ὑπάρχει αἴτιον ἢ καὶ μόνον ἢ ἀσθενεστέρα μοι, ἢ κακῶς διατάττουσα γνώσις τοῦ νῦν καιροῦ, μᾶλλον δ' εἰπεῖν ἐγὼ αὐτὸν κακῶς χρώμενος κακεῖν (=κακὸς) κακῶς τὸν βίον ὅλον δαπανήσας καὶ μηδὲν χρηστὸν ἐργασάμενος ἢ τῆς προσκαιροῦ ταύτης ζωῆς, ἢ τῆς μενούσης, ἀλλὰ τὰ πάντα κακῶς διατελέσας καὶ ταύτην τὴν οὐδαμινὴν ζωὴν κακῶς συμπεράνας, ἥς (=περὶ ἥς) οὐδὲ εἰπεῖν γλῶσσα δυνήσεται· ποῖ μὲν ὕβρεις τε καὶ γέλους (=γέλωτας), ποῖ δὲ φυλακὰς καὶ δεσμά, μάλιστα, βαρέας ἀλύσεις καὶ χειροπέδας, καὶ τῶν προσόντων ἀφαίρεσιν μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ χιτῶνος, πιεζόμενος, ἐξουθενούμενος παρὼν καὶ ἀπών, ὑπὸ τῶν φίλων, ὑπὸ τῶν συγ-

γεῖων, ὑπ' αὐτῶν τῶν γεννητόρων, ὑπὸ τῶν μαθητῶν, ὑπὸ τῶν οἰκείων παίδων, ὑπὸ τῶν ἀποκαρέντων καὶ ἀφαιρεθέντων τὰς τρίχας ὑπὸ τῶν ἡμετέρων χειρῶν, καὶ ταῦτα πάσχω οὐκ ἔκ τινος ἄλλης αἰτίας, ἢ μᾶλλον ἡμετέρας κακῆς καὶ ἀσθενεστέρας γνώσεως, καὶ ὑπὸ πλήθους ἀμαρτιῶν. Ταῦτα πάντα κατανοῶν, καὶ εἰς αἴσθησίν τι παρ' ὀλίγην ἔλθων, καὶ κατανοήσας τὴν ἡμετέραν φύσιν, ὡς οὐσαν σκιὰν καὶ ἐνύπνιον καὶ μηδεμίαν στάσιν ἔχουσαν, ἐβουλήθη κὰν πάντα τὰ κατ' ἐμὲ καλῶς διατάξασθαι· ἐπειδὴ μέσον πολλῶν πραγμάτων καὶ πραγμάτων (μὴ πειρασμῶν;) εὕρισκόμενος καὶ ψυχῇ καὶ σώματι μέλλω φθείρεσθαι καὶ λόγον ἀποδώσων ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως τῆς φρικτῆς καὶ φοβερᾶς ἐκείνης ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ καὶ ἀδεκάστου κριτοῦ, γυμνὸς καὶ τετραχηλισμένος, ἄλλον μηδένα ἔχων βοηθόν, εἰ μὴ μόνον τὰς ἡμετέρας πράξεις ἐλεγχούσας με, οὐ πατήρ βοηθῆσαι δυνήσεται, οὐ μήτηρ, οὐκ ἀδελφός, οὐ συγγενής, οὐχ υἱός, οὐ θυγάτηρ, οὐκ ἄλλος οὐδεὶς. Ὅθεν ἐκ τοῦ κάρου τῆς ἀσθενούς μου γνώσεως καὶ κακῆς προαιρέσεως μόλις ποτὲ διϋπνισθεὶς καὶ κατανοήσας τὴν ἡμετέραν φύσιν καὶ γνώσιν καὶ δύναμιν ὡς ὅτι [οὐθὲν] οὐδὲν εἰμί, ἀλλ' [εἰ] ἢ γέλως καὶ παίγνιον ἄξιός τοις πᾶσι πέλω, ὅλως ἠλλοίωμαι, ὅλως ἐξίσταμαι, ὅλως ἐκθαμβηθεὶς ἔφριξα τοῦ Θεοῦ τὴν μεγάλην κηδεμονίαν τὴν εἰς ἐμὲ καὶ ἀνοχήν, πῶς καὶ αὐτὴ ἢ γῆ μὲ φέρει ἐπὶ νότου καὶ οὐ χαίνει καταπιεῖν με, ὁ μὴ ὧν ἄξιός μήτε θεωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν εὐαγῶν χριστιανῶν, μήτε θεωρεῖν, μὴ φθεγγόμενός τε, μήτε πάλιν ἀντιφθέγγεσθαι μοι· καὶ πάλιν φρίττω τὴν ἄκραν τοῦ Θεοῦ συγκατάβασιν τὴν εἰς ἐμὲ πῶς καὶ αὐτὸ τὸ κοινὸν ὕδωρ, ὁ πᾶν ἐρπετὸν καὶ θηρίον χρώμενον (=χρήται) οὐτ' αὐτὸ ἄξιός οὐκ εἰμί χρήσασθαι, ἀλλ' ἀντὶ ὕδατος χολῆς γεύσασθαι πικρᾶς μοι παρέχων ὁ Κύριος, ὡς καταφρονητῶν αὐτοῦ θείων ἐντολῶν καὶ παρήκοον καὶ ἀλαζόνα καὶ βλάσφημον καὶ ὑπερήφανον καὶ, ἀπλῶς εἰπεῖν, πάντων ἀνθρώπων βεβηλότερον. Καὶ πάλιν φρίκη μεγάλη καὶ δεινὴ συνέχει μου τὰ ὀστά καὶ αὐτῶν τῶν μυελῶν, πῶς οὐκ ἐνάρκησα, πῶς οὐκ ἐδειλίασα τῶν τοιούτων ἄψασθαί τε καὶ προσψαῦσαι ἐν καιρῷ καὶ χρόνῳ τῷ τοιούτῳ τὰ ἀδύνατα, τῇ ἐμῇ χειρὶ αὐτὸς ὅλως τολμήσαι ἐγχειρισθεὶς, ἢ αἱ θεῖαι καὶ ἱεραὶ κεφαλαὶ καὶ μᾶλλον οἱ ὄντες ἄξιοι μετὰ φόβου

καὶ τρόμου καὶ πάσης αἰδοῦς ταῦτα ἀνοικοδόμουν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἄξιοι ὄντες καὶ τὸ θεῖον αὐτοῖς ἐν πᾶσι καλῶς εὐθύνειν εἶχεν, ἀνάξιος δὲ ὢν ἐγὼ, καὶ τοῦτο ἀντιτάσσεται μοι. Ἄλλ' ὁ μὴ θέλων τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ὁ μὴ ἐλθὼν καλέσαι δικαίους ἀλλὰ ἀμαρτωλοὺς, εἰς μετάνοιαν, ὁ τὸ δάνειον τοῖς δυσὶ χρεωφειλέταις χαρισάμενος, ὁ τὸν Τελώνην λόγῳ δικαιοσύνης, ὁ τοῦ Πέτρου τοῦ πρωτοκορυφαίου τὰ δάκρυα προσδεξάμενος, καὶ τὴν Ἀμαρτωλὴν μὴ ἀπαξιῶσας τοὺς αὐτοῦ ἀχράντους καὶ ἀμωμήτους προσψαῦσαι πόδας, ὁ τῶν ἀμαρτωλῶν ἀπάντων τὴν μετάνοιαν ἐκδεχόμενος, αὐτὸς κάμοι τῷ ἀμαρτωλῷ καὶ ἀναξίῳ τῷ ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον ἀνομήσαντι, τῷ ὑπερβάντι πᾶσαν ἀσωτίαν καὶ πᾶσαν κακίαν, ἀνοίξει σπλάγχνα οἰκτειρῶν καὶ ὀδηγήσει καμὲ ἐν θερμῇ μετανοίᾳ, καὶ προσδέξεται κάμου τοῦ ἀμαρτωλοῦ τοῦ ἀναξίου τὴν μετάνοιαν, ὡς τοῦ ὁμοίου μου Ληστοῦ καὶ τῆς Πόρνης, καὶ ὀδηγήσει καὶ συνάξει καμὲ μετὰ τῶν ἐννενήκοντα ἐννέα προβάτων τὸν ἀριθμόν· καὶ εἰ μὲν ὄλως ἐλεήσει ἔχει με, καὶ τῶν ἐμοὶ ἀναξίως προχειρισθέντων εὐδοκήσει καὶ εὐδρομήσει καὶ εὐδοώσει· εἰ καὶ μόνον βουληθῆ ἑτοίμως ἔχει, ὡς ἐξουσιαστῆς καὶ ἐξουσίαν ἔχων ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ὁ τὰ ἀσθενῆ καὶ ἀνίσχυρα δυνατὰ ἐργασάμενος, ὁ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τὴν κτίσιν πᾶσαν εἰς τὸ εἶναι συστησάμενος· αὐτὸς καὶ μόνος, ὡς ἐπίσταται, καὶ τὰ ἡμέτερα ἔργα, οἷον τὰ ἔργα τῶν χειρῶν καὶ τῆς προθέσεως, ἃ ἀφρόνως καὶ οὐχὶ συνετῶς ἐνεχειρίσθη, οὐκ ἀπὸ γνώσεως, ἀλλ' ἀπὸ ἀγνωσίας· οὐκ ἀπὸ πλούτου, ἀλλ' ὡς πενίας πάσης πενέστερος. Αὐτὸς καὶ πάλιν, εἶπω, ὁ μόνος δυνατός, δυνατὰ καὶ ἄξια καὶ εὐάρεστα εὐδοκῆσαι εὐρεθῆναι ἔμπροσθεν αὐτοῦ τῇ αὐτοῦ χάριτι καὶ φιλανθρωπία, λέγω δὴ, Πατρός, Τιοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος. Ἐπειδὴ ἐγὼ ὁ παμβέβηλος καὶ παντλήμων καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐναγέστερος, ὁ μὴ ὢν ἄξιος ὀνομάζεσθαι τε, ἢ μᾶλλον, μνημονεύεσθαι. Τρέμει μου ἡ χεὶρ καὶ δειλιά ὁ λογισμὸς ἐμφανὲς ποιῆσαι τὸ ἡμέτερον ὄνομα, ἐπειδὴ οὐκ εἰμὶ ἄξιος ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος, ὑπὸ Θεοῦ μὲν τιμηθεὶς ὡς εἰκῶν Θεοῦ, καὶ ἐξ οἰκείας προαιρέσεως ἀχρειωθεὶς. Ὁ δεύτερος Κάιν, οὐχ ὡς ἀδελφὸν σαρκικὸν ἀποκτείνας ἀλλ' αὐτὴν τὴν ψυχὴν μου· Ὁ τῷ κόσμῳ μὲν κεκλημένος ἱερεὺς Ἰωάννης τάχα καὶ Σακελ-

λίῳ Μεθύμνης, νῦν δὲ Ἰγνάτιος ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς [πνυκος] πατήρ, ὁ καὶ τάχα νῦν καθηγεῖσθαι τῶν μονυδρίων, ἃ [ῶν] αὐτὸς ἐκ παλαιῶν θεμελίων ἀνεκαίνισά τε καὶ εἰς τὰ κρείττω ἀνήγαγον, τῆς Παναγίας μου, λέγω δὴ, τῆς Μυρσινιωτίσσης καὶ τοῦ μεγάλου μου Ταξιάρχου Μιχαὴλ τῶν ἄνω Δυνάμεων ἐν τῷ Λειμῶνι, τῶν κειμένων ἄμφω ἐν τῇ Καλλονῇ τῆς Μιτυλήνης ἐνορίας τοῦ Μεθύμνης, ἃ καὶ ὅποια αὐτὸς ἐγὼ ἀνοικοδόμησα, ὡς (εἰσὶν) εὕρισκόμενα καὶ πᾶσιν ὀφθαλμοῖς θεωρούμενα, ἐξ ἡμετέρων ἀναλωμάτων, λέγω ὑπὸ ἡμετέρας ἐξόδου καὶ κόπου· οὐχ ὀλοκλήρως, ἀλλὰ πολλῶν πτωχῶν καὶ πλουσίων κόποις καὶ ἐξόδοις, αὐτοχθόνων τε καὶ ξένων, καὶ τινα χωράφια προσήλωσα πρὸς αὐτὸ τὸ μοναστήριον τοῦ μεγάλου μου Ταξιάρχου, πατρικά μου, οἷον ἐκ τῶν γονέων μου, λόγῳ κληρονομίας· καὶ ἄλλα τινὰ εἶδη κινήτῃ καὶ ἀκίνητῃ διὰ τε ἱερὰ σκευὴ καὶ βιβλία. Ἄλλὰ δὴ καὶ ἄλλοι χριστιανοὶ προσήλωσαν χωράφια καὶ ἄλλα τινὰ εἶδη· αὐτὴ δὲ ἡ γῆ ἡ ὀρωμένη, ἢ αὐτὴ ἡ Μονὴ μέσον ἴσταται, ὑπάρχει πατρικὴ μοι ἐκ προγόνων, καὶ πάλιν ἐξ ἀγορασίας τῶν κρατούντων, τὴν ὁποίαν γῆν ὁ πατήρ μου ἐξωνήσατο ἐκ τῶν κρατούντων. Καγὼ πάλιν αὐτὴν τὴν γῆν ἐξ αὐτοῦ τοῦ πατρός μου ἐξωνησάμην, ὡς ὁ Κύριος οἶδε, καὶ [ὡς] καθὼς καὶ τὰ γράμματα αὐτοῦ δηλοποιοῦν τά τε τῶν κρατούντων καὶ τὰ οἰκειόχειρα. Συνήχθησαν δὲ καὶ πρὸς τῇ Μονῇ ταύτῃ ἱερομόναχοι καὶ μοναχοί, οἱ (=οἱ ἢ οἱ) καὶ σήμερον εὕρισκονται· πρῶτος αὐτὸς ὁ πατήρ μου, ὃς (ὁ) καὶ ὑπὸ τῶν ἐμῶν χειρῶν ἀποκαρεῖς καὶ ὑποταγὴν πρὸς ἐμὲ ποιήσας, ὁ πατήρ πρὸς τὸν υἱόν, καὶ ταύτην φυλάξας μέχρι θανάτου, ἐπονομασθεὶς δὲ πρότερον Ματθαῖος ἱερομόναχος, ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ αὐτοῦ ἀναπνοῇ αἰτήσας καὶ λαβὼν τὸ θεῖον καὶ ἅγιον καὶ μέγα σχῆμα ἐπωνομάσθη Μακάριος [α=] μοναχός. Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ, καὶ ἡ εὐχή του μεθ' ἡμῶν· δεύτερος κύρ Γερμανὸς ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς· εἶτα κύρ Μακάριος, ὁ καὶ τὴν ἁγίαν ταύτην μονὴν οἰκονομῶν· ὁ κύρ Μεθόδιος, ὁ καὶ σαρκικός μου υἱός· ὁ κύρ Ἡσαΐας· ὁ κύρ Ἰωαννίκιος· ὁ κύρ Νεόφυτος· ὁ κύρ Μελέτιος· ὁ κύρ Ἀθανάσιος· ὁ κύρ Μαθθίας· ὁ κύρ Δωρόθεος· ὁ κύρ Μαλαχίας. Ὁμοίως καὶ εἰς τὸ ἕτερον μοναστήριον ἀδελφαὶ κανονικαὶ τέλειαι κυρὰ Ἀθανασία μο-

ναχή ἢ Ροδίτισσα· κυρὰ Μάρθα καὶ ἡ κυρὰ Θεοκτίστη· ὡς ρίζα δὲ κάγῳ αὐτὸς εὕρισκόμενος καὶ ἀρχὴ καὶ αἰτία τῶν μοναστηρίων τῶν ρηθέντων ἀνακαινισθῆναι καὶ συστήναι Θεοῦ εὐδοκοῦντος, [ὡς] ὃς ὅτι δεσπόζω καὶ κυριεύω γῆς αὐτῆς τῶν μοναστηρίων ἐν τὸς καὶ ἐκτός, ὡς ἔθος ἐστὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἔχειν ἕκαστον καὶ δεσπόζειν ὅσα ὁ Θεὸς αὐτῷ ἐδώρησατο, οὕτω καὶ μοί, ὅσα ὑπὸ τὴν ἡμετέραν χεῖρα ὁ Θεὸς ὁ τὰ πάντα οἰκονομῶν ἐδώρησατο ἀμαρτωλῷ ὄντι, οἷον δηλαδὴ τὰ δύο μοναστήρια μὲ εἴ τι δεσπόζουν ἐν τὸς καὶ ἐκτός, ἡ Παναγία μου ἡ Μυρσινιώτισσα καὶ ὁ μέγας μου ὁ Ταξιάρχης, [ἁ] περὶ ὧν ἄνωθεν φαμεν. Πρῶτον μὲν ἀνατίθημι αὐτὰ τῷ Παναγᾷ Θεῷ καὶ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ καὶ τῇ αὐτοῦ μητρὶ τῇ ὑπερευλογημένῃ ἐνδόξῳ δεσποίνῃ ἡμῶν καὶ ἀειπαρθένῳ Μαρίας καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ καὶ τοῖς Ἀσωμάτοις πᾶσι καὶ πᾶσι τοῖς Ἁγίοις. Ἐπειτα προσηλώνω καὶ ἀνατίθημι τὸ ρηθὲν μοναστήριον τοῦ μεγάλου μου Ταξιάρχου τῶν ἄνω Δυνάμεων, «Μιχαὴλ τοῦ ἐν τῷ Λειμῶνι», εἰς χεῖρας τῶν ἄνωθεν ρηθέντων ἱερομονάχων καὶ μοναχῶν, καὶ πᾶσι τοῖς ἐρχομένοις καὶ ἔρχεσθαι μέλλειν ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας πάντας, οὓς αὐτοὶ ἀλλήλως εἰσάγειν, καὶ ἐξάγειν, πάλιν τοὺς ἀναξίους, ὡς ἔθος ἐστὶ τοῖς Κοινοβίοις ἀπανταχοῦ, οὓς μὲν αὐτοὶ οἱ πρῶην εὕρισκόμενοι ἱερομόναχοι καὶ μοναχοὶ μετὰ τοῦ τὴν μονὴν προστατεύοντος λαχομένου Ἠγουμένου ἀποκαθιστάναι καὶ συντάττεσθαι τε καὶ ἐνώνειν τῇ Ἀδελφότητι καὶ ἴσα τοῖς πρώτοις συνίστασθαι, οὕτως καὶ ἔστωσαν· κακῆνοι πάλιν ἄλλους· καὶ οὕτω κατὰ διαδοχὴν εἰς αἰῶνα τὸν ἀπέραντον εἴη ἐν ἀφορισμῷ ἀλύτῳ ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος καὶ ἀραῖς ἀλύτοις. Ὅσους δὲ τρέφειν καὶ διοικεῖν δύναται τὸ μοναστήριον, τοσοῦτους καὶ ἔχειν. Εἰ δὲ καὶ δι' αἰσχροκέρδειαν, ἢ λαιμαργίαν, ἢ φειδωλίαν οὐκ εἰσενέγκοιεν καὶ οὐκ εἰσάγουσιν, οἷον ὅσους τὸ μοναστήριον τρέφειν δύναται κατὰ τὸ σύνθηθες τῶν Κοινοβίων, οἱ τοιοῦτοι τὴν τοῦ Ἰούδα ἀγχόνην τοῦ προδότου ὑποστήσονται. Ἐπειτα ἀνατίθημι τὴν μονὴν τῆς ὑπεραγίας μου Θεοτόκου τῆς Μυρσινιωτίσσης ταῖς μοναστρίαις ταῖς κατὰ καιροὺς ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ εὕρισκόμεναις, νῦν δὲ κυρὰ Μακαρία καὶ καθηγουμένη, καὶ πέντε κοινοβιατίσσαις τῇ τε κυρᾷ Ἀθανασία τῇ

Ροδίτισσα καὶ τῇ κυρᾷ Δομετιανῇ τῇ Ροδίτισσα καὶ κυρᾷ Μάρθα καὶ Εὐγενεία καὶ τῇ κυρᾷ Μακαρία τῇ Πολίτισσα καὶ κυρᾷ Ἀθανασία τῇ ἐτέρα, καὶ πάσαις ταῖς ἐρχομέναις καὶ ἔρχεσθαι μέλλειν ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας πάντας, εἰς ὅσας αἰρεῖσθαι μὲν κοινοβίως διάγειν, ὅσαι δὲ μὴ οὕτως αἰρεῖν τῆς μονῆς ἐξωθήσονται· πλὴν μετὰ τοῦ προεστῶτος τοῦ εὕρισκομένου ἐν τῇ μονῇ τοῦ μεγάλου Ταξιάρχου τοῦ ἐν τῷ λειμῶνι καὶ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν τῶν μετ' ἐκείνου εὕρισκομένων μετὰ βουλῆς εἰσάγειν αὐτὰς καὶ ἐξάγειν· καὶ ἡγουμένην ἀποκαθιστάναι καὶ παντὶ τρόπῳ ἀντιλαμβάνεσθαι, ὀφείλουσιν, οἱ μοναχοὶ πάντες οἱ εὕρισκόμενοι εἰς τὸν μέγαν μου Ταξιάρχην τὸν ἐν τῷ λειμῶνι, τὴν μονὴν ταύτην τῆς ὑπεράγνου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Μυρσινιωτίσσης, ἐξαιρέτως διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ κελλία ὀλοτελῶς ἔστω αὐτῶν ἡ ἔννοια καὶ ἡ φροντίς πᾶσα· καὶ ἡ ἀκολουθία τῆς Ἐκκλησίας κατὰ δύναμιν καὶ ἡ λυχναΐα, οἷον ἡ φωταγωγία. Εἰ δὲ καὶ τις ἀμέλεια γένοιτο εἰς ἃ γράφω, ἢ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ εἰς τὰ κελλία, ἢ εἰς ἕτερον τὸ ὀφειλόμενον, ἵνα εὕρωσι τὴν ὑπεράγνου Θεοτόκου ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἀντιμαχομένην αὐτοῖς ὁμοίως καὶ ἐν τῷ νῦν. Ἐπι δὲ φροντίζειν εἰς αὐτὰς τὰς μοναστρίαις ἐκ τῶν κηπων τοῦ λειμῶνος αὐτοῦ τοῦ ἐτέρου μοναστηρίου, ἐκ τῶν κηπουρικῶν, τῶν λαχάνων, τῶν χρειωδῶν, ὧν χρεῖαν ἔχουσι, μέχρι τοῦ λεπτοτάτου ἡδυόσμου, ὅσα ὑπάρχουσιν ἀρμόδια, ἀποκομίζειν αὐταῖς ὅσον τὸ κατὰ δύναμιν, ἵνα καὶ αὐταὶ αἱ ταλαίπωροι παραμυθίαν παρ' ὀλίγην (καὶ ὀλίγην ἔχωσι), καὶ οὕτως χρῆ εἶναι· καὶ ἄλλο εἴ τι δύνανται βοηθεῖν αὐταῖς. Καὶ αὐταὶ πάλιν ἔχειν φροντίδα τῶν μοναστηρίων ὅσον τὸ κατὰ δύναμιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ κατὰ καιροὺς εὕρισκόμενος καθηγούμενος ἐν τῇ μονῇ τοῦ μεγάλου μου Ταξιάρχου τοῦ ἐν τῷ Λειμῶνι, εἰ καὶ τὸ φρόνημα ἔχει τέλειον καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων τεθῆναι βούλεται, ὡς καθολικὸς ποιμὴν καὶ οὐχὶ (ὡς) λύκος, ἐξωθεν μὲν ἔχων ἔνδυμα ποιμένος, ἔσωθεν δὲ λύκου ἀρπαγῆν, εἰ καὶ θέλει καὶ αἰρεῖται ἵνα ἀκούσῃ τῆς μακαρίας ἐκείνης φωνῆς: τὸ εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ οἰκονόμε, ἐπὶ ὀλίγα εἰς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σὲ καταστήσω, εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου· καὶ εἰ μὲν οὕτως ὀρέγεται ἀκούσαι καὶ ἐτοί-

μως ἔχει θεῖναι καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων, καὶ μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ αἰδοῦς καὶ ταπεινοφροσύνης εἰσέρχεσθαι ὀφείλει ἐν ὧ τῷ ἐνιαυτῷ ἓνα καθένα μῆνα μίαν ἡμέραν καὶ ἐξετάζειν καὶ ἀνακρίνειν αὐτάς, οἷον τὰς μοναστρίας, ὅσας χρὴ ἀνακρίνειν καὶ ὅσας θεωρεῖν ἄξιον, ἐπειδὴ καὶ νεώτεραι ὀφείλει εἶναι, καὶ ὅσας ἀρμόδιον εἶναι θεωρεῖν, θεωρεῖν καὶ αὐτὸς ὀφείλει· ὅσαι δὲ νέαι εἰσὶν, οὐχ ἀρμόζει αὐτὰς θεωρεῖν, ἀλλ' ἢ εὕρισκομένη καθηγουμένη ὀφείλει ἀναγγέλλειν αὐτῷ μιᾶς ἐκάστης ἀρετὴν καὶ κακίαν, νουθετεῖν καὶ διδάσκειν αὐτάς, ἐλέγχειν, εἰ καὶ παρακοῇ νοσοῦσιν, ἢ ἄλλο τι τῇ καθηγουμένη κακῶς πρόκεινται, παρακαλῶν, νουθετῶν, ὡς φησὶν ὁ θεῖος καὶ ἱερὸς ἀπόστολος, ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον, ὡς ἰατρὸς ἐμπειρότατος διορθεῖν ταύτας. Ὅποια δὲ χρεῖα ὑπάρχει ὁ ἡγούμενος εἰς τὸ γυναικεῖον μοναστήριον εἰσελθεῖν, ἄνευ βουλῆς τῶν ἀδελφῶν μὴ δύνασθαι ἐξέρχεσθαι τῆς μονῆς, ἀλλὰ μετὰ βουλῆς τῆς Συνάξεως καὶ μετὰ δύο γερόντων ἀξίων, ἢ καὶ ἐνὸς κατ' ἀνάγκην, ἀποφοιτᾶν εἰς τὰς μοναστρίας [ὡς] καθὼς εἶπομεν οὓς ἢ Σύναξις καὶ οἱ ἕτεροι γέροντες καὶ ἀδελφοὶ ἀναπαύονται, οἱ εἰς τὴν μονὴν ταύτην τοῦ μεγάλου μου Ταξιάρχου εὕρισκόμενοι. Κακεῖσε δὲ ὁπόταν φοιτήσῃ ὁ ἡγούμενος μὴ εἰσέρχεσθαι ἄνευ βουλῆς τῆς καθηγουμένης τοῦ μοναστηρίου, τοῦ γυναικείου μοναστηρίου, ἀλλὰ μετὰ βουλῆς αὐτῆς καὶ τῶν ἐτέρων τῶν ἐκεῖσε εἰσέρχεσθαι ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου μετὰ πάσης αἰδοῦς καὶ προσοχῆς, ἵνα εἴῃ αὐτὸς τύπος καὶ ὑπογραμμός. Ὅφείλει δὲ καὶ ἡ κατὰ καιροὺς καθηγουμένη μὴ εἰς ἓνα ἕκαστον συγχωρεῖν εἰσιέναι εἰς τὸ μοναστήριον, κὰν ἱερωμένος εἴῃ, κὰν οὐ· ἀλλ' ἐξετάζειν τίνος χάριν ἐκεῖσε προσενήνοχεν· εἰ δὲ καὶ [χάριν] ἱστορίας ἔνεκεν, μὴ συγχωρῆσαι ἐκεῖ προσμεῖναι εἰ μὴ μόνον ὅσον ἱστορῆσαι καὶ προσκυνῆσαι τὸν θεῖον ναόν, καὶ μηδεμίαν ἀφείναι μονάστριαν συντυχεῖν αὐτῷ, κὰν δοκεῖ ἄξιός εἶναι, ἵνα μὴ ὁ Πονηρός τι κατεργάσῃται. Διὰ δὲ τὸ βραχὺ τῆς ὥρας ἐνταῦθα τὸν λόγον ἐκκόπτομεν. Καὶ εἰ μὲν εὐδοκήσῃ ὁ πανάγαθος Θεὸς τῶν ὄλων, καὶ ἐνταῦθα πάλιν ἐπαναστρέψω, ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με καὶ τὸ ὑπόλοιπον διατάξομαι· εἰ δ' οὐ, Κύριος οἶδεν καὶ αὐτὸς καὶ μόνος διορθώσει τὰ πάντα ὡς οἶδεν. Πλὴν ὡς καθολικὸς κύριος τῶν πάντων [ῶν] ἂ ἔγραψα, καὶ ὡς ἔδο-

ξέ μοι οὕτω πεποίηκα. Καὶ ὅστις ἢ ἐκ τῶν συγγενῶν μου, ἢ ἐκ τῶν ἐκτός, ἢ ἱερωμένος, ἢ λαϊκός, ἢ μοναχός, θελήσει [τοῦ] ἀνασκοπεῖσθαι ταύτην μου τὴν ἔγγραφον Διαθήκην [ἵνα σχῆ] ἔχέτω τὰς ἀρὰς τῶν ἀγίων τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ καὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ, καὶ ἡ μερὶς αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἰούδα τοῦ προδότου, καὶ τὸν Θεὸν εὖρη μαχόμενον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, καὶ τὴν ὑπέραγνον τοῦ αὐτοῦ Θεοτόκου Μητέρα, καὶ τὸν μέγαν Ταξιάρχην, καὶ τοὺς Ἀσωμάτους πάντας, καὶ πῦρ καταφάγεται θεμέλια οἴκων αὐτοῦ, καὶ ἔσται τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἠτιμωμένον εἰς γενεὰς γενεῶν. Τὸ δὲ μοναστήριον, ὅπερ ἡγοράσαμεν ὁμοῦ οἱ ἀδελφοὶ πάντες, οἷον τὸ Καλάμι, τὸ κείμενον ἐν τῷ ὄρει τοῦ Λειβάνου, ὡς αὐτοὶ οἶδασιν οἱ ἐνταῦθα ἀδελφοί, οὕτως καὶ ποιήτωσαν. Ἐγράφη καὶ τὸ τέλος ἔλαβεν ἐν μηνὶ Μαρτίῳ κγ' τοῦ ζλῆ' ἔτους Ἰνδικτιῶνος ιε'.

† Ὁ καθηγούμενος τῶν αὐτῶν μονυδρίων Ἰγνάτιος ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς πατήρ.

† Καὶ ἔτι πάλιν βεβαιῶ τὰ ἄνωθεν γεγραμμένα καὶ γὰρ Ἰγνάτιος ἱερομόναχος ὁ καὶ καθηγούμενος τῶν αὐτῶν μονυδρίων καὶ Ἐξάρχος Πατριαρχικός.

Πρὸς διασκέδασιν δὲ πλήρη τῆς ἀμφιβολίας, ἣν πράγματι καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἔχουσί τινες ὅτι ἡ Διαθήκη αὕτη τοῦ Ἁγίου δὲν εἶνε ιδιόχειρος, καταχωρίζομεν ἐνταῦθα ἀντίγραφον ἐπιστολίου του, ὅπερ ἀνεῦρε τῷ 1883 ὁ κ. Α. Π. Κεραμεύς, καὶ τὸ ὁποῖον παραβαλόντες καὶ ἡμεῖς πρὸς ἐκείνην ἐπέισθημεν ὁμολογουμένως περὶ τῆς ταυτότητος τῶν δύο γραφῶν καὶ τῶν ὀρθῶν παρατηρήσεων τοῦ κ. Κεραμέως.

«**Αὐτόγραφος ἐπιστολὴ τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν**

Ἰγνατίου Ἀρχιεπισκόπου Μεθύμνης.

«**Εὐλαβέστατε πατῆρ κὺρ Γεώργιε ὁ ψάλλων τὸν Φάραγγα.**
Ὁ παρῶν Κανδύλης ἀνέφερε τῇ ἡμετέρᾳ ταπεινότητι πῶς ἔχει τινὰ διένεξιν μὲ τὸν κὺρ Ἀγαλλιανὸν τὸν ράπτην καὶ μὲ τὴν [γυ-

ναϊκά του = δυσανάγνωστον] καὶ σκανδαλίζονται· τὸ λοιπὸν δοκίμασε νὰ τοὺς εἰρηνεύσῃς ἢ ἀγιωσύνη σου καὶ νὰ δώσῃ ὅπου χρεωστεῖ τοῦ ἄλλου τὸ δίκαιον· καὶ εἰ μὲν ποιήσουσι τὸν λόγον σου, ἤδη καλῶς· εἰ δὲ καὶ οἱ παρήκοοι ὅπου φανῶσιν αἴτιοι· ὅπου χρεωστεῖ καὶ δὲν δίδει τοῦ ἄλλου τὸ δίκαιον, ἔστωσαν ἔξω τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ· καὶ βλέπε νὰ εἰρηνεύωνται οἱ χριστιανοί σου ἵνα μὴ παιδεύωνται. Οὕτως ποίησον ὡς ἀποφαινόμεθα· ἔρρωσο·

ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Μεθύμνης Ἰγνατίος.»

«Εὐρεθεῖσα ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ. Διὰ ταύτης δὲ ἀποδεικνύεται τὸ γνήσιον τῆς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 4 κωδικίῳ διαθήκης τοῦ Κτίτορος τῆς Μονῆς, διότι τά τε χαρακτηριστικὰ καὶ τὰ σκέλη τῶν τῆς γραφῆς στοιχείων εἰσὶν ὅμοια καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐδεμίᾳ μένει ἀμφιβολία περὶ τῆς γνησιότητος τῆς διαθήκης. **Α. Π. Κεραμεύς.**

Ἐντολῇ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ἐλθὼν ἐνταῦθα τὴν 12 Ἰουλίου 1883 πρὸς ἑναρξιν τῆς Μαυρογορδατείου Βιβλιοθήκης ἀνεύρον ἐν τοῖς χειρογράφοις τῆς Μονῆς Λειμῶνος τὸ (ἔμπροσθεν) γράμμα τοῦ ἀειμνήστου ἐν ἀγίοις Ἰγνατίου Μητροπολίτου Μεθύμνης καὶ κτίτορος τῆς Μονῆς, ὅπερ παρουσιάσας τοῖς ἐν αὐτῇ κοινοβιακῶς ἐνασκουμένοις πατράσι καὶ καὶ τῷ καθηγουμένῳ κυρῷ Γεδεών, προὔξενησα αὐτοῖς χαρὰν μεγάλην, διότι ἔλεγον μοι ὅτι παρά τισι τῶν ἔξω ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τῆς γνησιότητος τῆς γνωστῆς τοῦ ἀγίου διαθήκης. Ἐφ' ᾧ ἐξετάσας καὶ ἐρευνήσας καλῶς κατέγνων ὅτι τὸ ἐν τῷ Σκευοφυλακείῳ ὑπ' ἀριθμὸν 4 Κωδικίῳ ἐχρησίμευσε τὸ πάλαι τὸ μόνον ἀληθὲς καὶ γνήσιον Μητρῶον τῆς Μονῆς Λειμῶνος, ἐν ᾧ ὁ τε κτίτωρ καὶ ὁ υἱὸς Μεθόδιος ἰδιοχείρως κατέγραψαν τὰς τε Διαθήκας καὶ διατάξεις αὐτῶν, καὶ ὅσα εἰς τε τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν συντήρησιν τῆς Μονῆς συνετέλουν. Ἡ μόνη δὲ ἀμφιβολία, κατ' ἐμὲ κριτήν, περὶ τῆς γνησιότητος τῆς διαθήκης τοῦ ἀγίου ἐνυπάρχει εἰς τὴν γραφικὴν ὁμοιότητα τῶν διαθηκῶν πατρὸς καὶ υἱοῦ· ἀλλὰ φαίνεται μοι πλέον ἢ βέβαιον ὅτι ὁ υἱὸς ἀπεμιμήθη καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα τὴν γραφὴν τοῦ πατρὸς, διὸ καὶ βλέπομεν αὐτήν, τῆς ἡλικίας τοῦ Μεθοδίου προϊούσης, καταλήγουσαν εἰς σύστημά τι γραφικὸν κατ'

ἐπιφάνειαν μόνον ὅμοιον τῷ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἡλικίας. Ἄλλὰ καὶ τῆς ἐρμηνείας ταύτης μὴ εὐδούσης, κέκτηται ἡ Μονὴ Σιγίλλια Πατριαρχικά, ἐν οἷς ρητῶς ἐπικυροῦνται αἱ ἐν τῷ 4 Κωδικίῳ Διαθήκαι καὶ μάλιστα ἡ τοῦ Κτίτορος, ἃς καὶ ἰδίᾳ αὐτοῦ χειρὶ ἐπικυροῖ ὁ συγχρονίσας Σίλβεστρος Ἀλεξανδρείας. Ἡ δὲ ἐν τῷ (ὀπισθεν) γράμματι παρουσιαζομένη κατ' ἐπιφάνειαν διαφορὰ τῆς γραφῆς τοῦ ἀγίου πρὸς τὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ 4 Κωδικίου, διασαφηνίζεται, εἰ ἀναμνησθῶμεν ὅτι ἡ μὲν ἐν τῷ Κωδικίῳ γραφὴ εἶνε τοῦ ἔτους 1530, ἡ δὲ ἐν τῷ δηλωθέντι γράμματι πολλῶν ἐτῶν μεταγενεστέρα, τοῦ Ἰγνατίου γέροντος ἤδη καὶ ἐν Ἀρχιερεῦσι διατελοῦντος· κατ' ὑπόθεσιν ὅμως τὰ στοιχεῖα εἰς τὰ σκέλη αὐτῶν καθ' ἕκαστον συμπαραβαλλόμενα τοῖς ἐν τῇ Διαθήκῃ τῇ συνταχθείσῃ ἐν ἡλικίᾳ νεωτέρα, ἀποδεικνύονται ἀφ' ἑαυτῶν παρόμοια.

Ἰερὰ Μονὴ Λειμῶνος, τῇ 8 Αὐγούστου 1883.

Α. Π. Κεραμεύς.»

Οὕτω διατάξας καὶ διαθέμενος τὰ τῶν Μονῶν ὁ κτίτωρ αὐτῶν καὶ ἐπὶ τετραετίαν (1526—1530) καθηγούμενος, προάγεται εἰς Μητροπολίτην Μεθύμνης τῷ 1530.¹ Κατὰ Μάρτιον δὲ τοῦ ἔτους 1531 μεταβὰς τὸ δεύτερον εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀνέφερε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅσα καὶ πρότερον περὶ τῶν Μονῶν του, αἰτησάμενος ἵνα ἡ τοιαύτη Μονὴ εἴη ἐλευθέρα καὶ ἀδέσποτος· οὕτως ἐξεδόθη αὐτῷ τὸ ἐξῆς Σιγίλλιον, οὗ τὸ πρωτότυπον ἔχει ὡδε.

«† Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐπὶ γῆς ἐλθὼν, δι' ἄκραν φιλανθρωπίαν καὶ ἀγαθότητα, ἔργοις καὶ λόγοις διδάσκαλος ἡμῶν χρηματίσας εἰς τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα, δι' ὧν ἡ σωτηρία ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς προσγίγνεσθαι πέφυκεν, ἐξ ὁδοῦ θείας δικαιοκρισίας, καὶ οὐδὲν ἐνέλιπε τῶν τοιούτων, διὸ καὶ φησὶν εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν· μετὰ

1. Κατὰ τὸν Κεραμέα διώκησε τὴν Μεθύμνην 38 ἔτη ἀποθανὼν τὴν 14 Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1568. Δεκαεπτὰ δὲ ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν του ἡ Μονὴ τοῦ Λειμῶνος ἐγένετο Σταυροπήγιον, ὡς φαίνεται ἐν τῷ Σιγίλλῳ τοῦ Θεολόπτου ἐν ἔτει 1585.

οὖν τῶν ἄλλων τῶν παραδοθέντων ἡμῖν ἀγαθῶν παρ' αὐτοῦ, καὶ πρὸς σωτηρίαν συντεινόντων, δέδοται καὶ τοῦτο τὸ κοινοβιακῶς ζῆν' ἐν μιᾷ συμπνοίᾳ καὶ ὁμονοίᾳ· καὶ μάλιστα τοῖς μοναχοῖς, καὶ κατὰ Θεὸν ζῆν' αἰρουμένοις· καὶ αὐτὸς γὰρ θεανδρικῶς ἐπὶ γῆς δια-
 τρίβων, τοιαύτην διαγωγὴν μετὰ τῶν Ἀποστόλων εἶχε· παντοία μὲν εἰρήνη ἐστὶν ἐν τοῖς ζῶσι τοιοῦτον βίον· καὶ οὐκ ἔστιν ἐκεῖ ὄχλησις, ὅτι τοῦτο ἐμόν, ἐκεῖνο σόν· ἀλλὰ πάντα κοινὰ καὶ ὅλοις καὶ ἐνὶ ἐκάστῳ· καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἐστὶν ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῶν, καθὼς ἐν Εὐαγγελίοις λέγει· ὅπου εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐν τῷ ἐμῷ ὀνόματι, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν. Τοίνυν καὶ ὁ ἱερώτατος Μητροπολίτης Μεθύμνης κὺρ Ἰγνατίος ὁ ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς τῆς ἡμῶν μετριότητος, ἐκ Καλλονῆς τῆς Μυτιλήνης ὀρμώμενος, ἐλθὼν ἀνέφερεν ἡμῖν, πῶς ἐκ θεμελίων παλαιῶν, ἐξ ἰδίων ἀναλώματων καὶ κόπων ἀνήγειρε ναὸν τοῦ Ταξιάρχου τῶν ἄνω Δυνάμεων· καὶ ἀφιέρωσεν ἐν αὐτῷ χωράφια καὶ δένδρα καὶ ἀμπελῶνας· καὶ ἔκτισε κελλίᾳ· σκεύη τε καὶ ἔτερα ἱερά ἐν αὐτῷ ἀφιέρωσε· καὶ χορὸν ὁσίων ἀδελφῶν καθίδρυσεν τὸν μονήρη διάγειν βίον· ἱερομονάχους δηλονότι καὶ μοναχοὺς· ἠτήσατο δὲ καὶ ἀφ' ἡμῶν ἵνα εἴη ἡ τοιαύτη μονὴ ἐλευθέρα καὶ ἀδέσποτος, μηδενὸς ἔχοντος ἐξουσίαν ἐν αὐτῇ παντάπασι κἂν τὴν τυχοῦσαν, μήτε αὐτοῦ, ἅπαξ αὐτὴν τῷ Θεῷ ταύτην ἀφιερῶσαντος, μήτε τινὸς ἑτέρου τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, καὶ ζῶντος καὶ ἀποθανόντος, μήτε ὁ τοῦ τόπου ἐκεῖσε κατὰ καιρὸν ἀρχιερεὺς, τὸ οἰονοῦν ἐκεῖθεν ἀπαιτεῖν, εἰ μὴ μόνον τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ἔχειν ἐν ταῖς ἀγίαις τελεταῖς καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ἐγούμενον δὲ ἐκλέγεσθαι τοὺς ἐκεῖσε μοναχοὺς ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν καὶ ζῆν' κοινοβίως εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα καὶ μηδὲν αὐτοὺς σφετερίζεσθαι, ἢ σφετερίζεσθαι καὶ ἀποστερίζειν τὰ τῆς μονῆς καὶ ἰδιοποιεῖν ἢ οἰκειοῦν τι ταύτης ἐν αὐτοῖς, ἢ ἐξ ὧν φθάσαντες ἐν αὐτῇ γνώμῃ ἀβιάστῳ προσήλωσαν καὶ ἀφιέρωσαν, μὴ ἔχειν τινὰ ἐξ αὐτῶν ἄδειαν ὁπωσοῦν ταῦτα λαβεῖν ὀπισθεν, καὶ ἀποξενῶσαι τῆς αὐτῆς Μονῆς, ἅπαξ αὐτοὺς ταῦτα τῷ Θεῷ ἀφιερῶσαντας, καὶ μὴ δυναμένους πλέον λαβεῖν, μὴ ὄντας αὐτῶν δεσπότας, ἀλλὰ τὸν Θεόν· καὶ γὰρ ὁ τοιοῦτός τι ποιῆσαι τολμήσας ἱεροσυλίας κρίματι ἑαυτὸν κατακρίναι ζητεῖ· ὃ μὴ γένοιτο

αὐτοῖς. Φοβερὸν ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ἀνανία καὶ τῆς Σαπφείρας ἐν ταῖς ἀποστολικαῖς πράξεσι διήγημα, φήσαντος τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, Ἀνανία, οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ· καὶ παραντίκα τέθνηκεν αὐτὸς καὶ ἡ τούτου γυνή· ὅτι ἐνόσφισάν τι ἐξ ὧν τῇ συνεισφορᾷ τῷ τῶν Ἀποστόλων κοινοβίῳ προσήνεγκαν, μὴ ἐξὸν αὐτοῖς· τὰ γὰρ εἰσάπαξ τῷ Θεῷ ἀφιερωθέντα ὁ νόμος οὕτως ἐντελλόμενος ἀνεκποιήτά εἰσι τὸ σύνολον, ὡς καὶ τό, ὁ ἐκδοὺς τὸν ἀγρόν, οὐκ ἔστι κύριος αὐτοῦ εἰς τὸ ἐξῆς. Ταῦτα οὖν αὐτοῦ ζητήσαντος, ὡς εὐλογα καὶ δίκαια καὶ τῷ κοινοβιακῶς ζῆν' καὶ θεαρέστως ἀρμόδια καὶ σωτηριώδη τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τῶν κατὰ Θεὸν ζῆν' αἰρουμένων τοῦ μοναδικοῦ καὶ ἰσαγγέλου βίου, καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν ἐπιβεβαιούσα ταῦτα τὸ παρὸν αὐτῷ ἐπιχορηγεῖ σιγιλλιῶδες γράμμα, δι' οὗ ἀποφαίνεται ἵνα τὸ κῦρος ἔχωσι τὸ βέβαιον καὶ ἀμεταποίητον. Εἰ δέ τις εἰς κατάλυσιν τούτου τολμήσει χωρῆσαι ἢ καθ' ὅλου, ἢ ἐν μέρει, ἵνα εἴη ὁ τοιοῦτος, οἷος ἂν καὶ ἦ, ὑπ' ἀφορισμὸν ἄλυτον καὶ ἀσυγχώρητον τὸν ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος, ὡς ἱερόσυλος καὶ ἀσύνητος καὶ σκανδαλοποιός, ἀνυπότακτος, ρίψασπις τῶν πνευματικῶν ἐνταλμάτων καὶ συνθηκῶν, καὶ ἄρπαξ τῶν θείων καὶ ἱερῶν πραγμάτων καὶ ἀφιερωμάτων. Ἔτι ἀνάφερεν ἡμῖν ἵνα ὀφείλωσιν ἐπιβλέπειν καὶ ἐφορᾶν οἱ ἐν τῇδε τῇ Μονῇ ἀδελφοὶ καὶ τὸ πατριαρχικὸν σταυροπήγιον τὴν Παναγίαν μου τὴν Μυρσινιώτισσαν, ὅπερ ἀνέκτισεν ἐξ ἰδίου κόπου ὁ αὐτὸς ἱερώτατος Μητροπολίτης καὶ ἐκπληροῦν τὸ κατ' ἔτος διδόμενον περὶ αὐτοῦ κανονικὸν καὶ πᾶσι τρόποις ἀντιλαμβάνεσθαι αὐτοῦ κατὰ δύναμιν. Οὕτω θεοφιλῶς καὶ εὐτάκτως πάντα καταστησαμένῳ ἀπολέλυται αὐτῷ τῷ ἱερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Μεθύμνης κὺρ Ἰγνατίῳ τῷ ὑπερτίμῳ καὶ ἡμετέρῳ ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῷ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ καὶ τὸ παρὸν σιγιλλιῶδες γράμμα τῆς ἡμῶν μετριότητος εἰς ἀσφάλειαν διηνεκῆ καὶ ἀναντίρρητον. Κατὰ μῆνα Μάρτιον Ἰνδικτιῶνος δ'· ἐπὶ ἔτους ζλθ'.

† Ἱερεμίας Κωνσταντινουπόλεως κτλ.

† Σίλβεστρος Ἀλεξανδρείας κτλ.

† Ἰωακείμ Ἀντιοχείας κτλ.

Ἐν ἔτει δὲ 1536 κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἦτοι τῇ 18 Ρεμπιουλ-
 ἐβὲλ τοῦ Ἀραβικοῦ ἔτους 943 ἐξεδόθη τῇ Μονῇ τὸ παρὰ πόδας
 χοτζετίου τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μυτιλήνης.

«Προσελθόντος ἐνώπιον ἡμῶν τοῦ μοναχοῦ Μεθοδίου, υἱοῦ
 καὶ πληρεξουσίου τοῦ Μητροπολίτου Ἰγνατίου, προΐσταμένου τῆς
 Μονῆς τοῦ τόπου ἐν τῇ περιφερίᾳ Καλλονῆς, παρούσης δὲ καὶ τῆς
 Μαχθαρίνης (ἢ Μαρθαρίνης;) ἀδελφῆς καὶ κληρονόμου τῆς προα-
 ποβιωσάσης ἀδελφῆς Ἰωάννου, ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ καλουμένου
 Σουμούρια, ἀπεδείχθη, τῇ ἀξιοπίστῳ ἐλεγχθείσῃ μαρτυρίᾳ τοῦ πα-
 πα Κεφάλαια, υἱοῦ τοῦ παπα Σταύρου, καὶ τοῦ παπα Μανώλη, υἱοῦ
 τοῦ παπα Γεώργη¹ ὅτι ἡ ἀποβιώσασα, ζῶσα ἔτι καὶ ἔχουσα σώας
 τὰς φρένας καὶ ὑγιᾶ τὸν τε νοῦν καὶ τὸ σῶμα, εἶχεν ἀφιέρωσιν διὰ
 τροφὴν τῶν ἐν τῇ μονῇ πτωχῶν μοναχῶν τὴν ἐν τῷ εἰρημένῳ χω-
 ρίῳ κειμένην οἰκίαν της, συνορεύουσαν μὲ δρόμον καὶ κτήματα τῆς
 ρηθείσης Μαχθαρίνης, Θεοδοσίου, καὶ Μανώλη, παραδοῦσα συνά-
 μα ταύτην τῷ προΐσταμένῳ τῆς Μονῆς Ἰγνατίῳ. Ἐπίσης ὁ Ἀχμέτ
 Μαχμούτ Σπαχῆς τοῦ εἰρημένου χωρίου, παρὼν ἐν τῷ Συμβουλίῳ
 ἐδήλωσεν ὅτι ἡ εἰρημένη Ἰωάννου, ζῶσα ἔτι, καὶ ἐν ὑγείᾳ
 σώματος καὶ νοὸς εὐρισκομένη, ἀφιέρωσεν ἐπίσης τῇ εἰρημένῃ
 Μονῇ ἀγρὸν τριῶν μεσαρίων παρὰ τὸ εἰρημένον χωρίον καὶ παρέ-
 δωκεν αὐτὸν τῷ προΐσταμένῳ τῆς Μονῆς, καὶ ὅτι τὴν ἀφιέρωσιν
 ταύτην παρεδέξατο καὶ αὐτὸς (ὁ Σπαχῆς). Εἰς πίστωσιν τούτων ὁ-
 θεν ἐξεδόθη τὸ παρόν.

1. Οὗτος φαίνεται ἔστιν ὁ προπάτωρ τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου. Ἡ δὲ προαναφερομένη
 ἀδελφὴ αὐτοῦ Μαχθαρίνη κάλλιον νὰ ἐγράφετο Μαγδαλινή· ὄνομα δηλούμενον ἐν τῇ
 Προβέσει τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ δὲ Μαχθαρίνη, ἢ κακῶς ἀντιληφθὲν ἐγράφη οὕτως ἐν τῷ
 χοτζετίῳ, ἢ ἐσφαλμένως ἐξ αὐτοῦ μετεφράσθη.

Π α ρ α τ ῆ ρ σ ι ς. Καὶ ἐν τούτοις τὰ ἐξαγόμενα ταῦτα, οὐχὶ παράλογα συμπε-
 ράσματα, περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ προπάτορος τοῦ ἁγίου, δύναται νὰ ἀνατρέψῃ τὸ πε-
 ριεχόμενον πωλητηρίου τοῦ Διοικητικοῦ Καλλονῆς Ἀλῆ Τσελεμπῆ ἐκδοθέντος περὶ τὰ
 μέσα τοῦ μηνὸς Ρεμπιουλ-αχῆρ τοῦ ἀραβικοῦ ἔτους 895, ἦτοι κατ' Ἀπρίλιον τοῦ
 1489 πρὸς τὸν παπα Μανώλην Ἰωάννου, ἐν ᾧ τὸ ὄνομα αὐτοῦ «Ἰωάννης», ὅπερ καὶ
 φυσικώτερον διὰ τὴν παρ' ἡμῖν κρατοῦσαν διαδοχικὴν ὀνοματοθεσίαν, καὶ οὐχὶ «Γεώρ-
 γιος» λέγεται.

Ἄλλ' ἄρχονται ἤδη ζῶντος τοῦ ἰδρυτοῦ (καὶ ἀρχιερατεύοντος)
 ἐξωτερικαὶ ἐπεμβάσεις εἰς τὰ πράγματα τῶν Μονῶν, ἅς ἐξουδετε-
 ροῖ δι' αὐτοκρατορικῶν φερμανίων, ἐπικαλούμενος τὴν προστασίαν
 τῶν καθεστώτων νόμων καὶ τοῦ κυριάρχου τῆς νήσου. Οὕτω δὲ
 ἀρχομένου τοῦ ἀραβικοῦ μηνὸς Ζηλκαδὲ τοῦ 944 ἔτους Ἐγείρας, ἦ-
 τοι κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1537¹ «ὁ Μητροπολίτης Ἰγνατίος, ἐγκα-
 λέσας ἐν Κωνσταντινουπόλει τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ τόπου, ὡς πολλα-
 χῶς ἐπεμβαίνοντας εἰς τὰ πράγματα τῶν Μονῶν, ἅς ἐπιδιόρθωσε
 τῇ ἀδείᾳ τῶν ἱεροδικαστῶν, ἐξεδόθη αὐτῷ φερμάνιον πρὸς τοὺς
 ἀρμοδίους ἐντελλομένους ἵνα παρεμποδίσωσι πᾶσαν τῶν ἰσχυρῶν
 παρέμβασιν εἰς τὰς ὑποθέσεις καὶ πράγματα τῶν Μονῶν».

Ἐν ἔτει Ἐγείρας 947 (1540) περὶ τὰς ἀρχὰς Μουχαρέμ (Ἰα-
 νουάριος) ἀφιεροῖ τοῖς μοναχοῖς τῶν μονῶν κτήματα καὶ πράγματα
 αὐτοῦ διὰ χοτζετίου τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μυτιλήνης ἔχοντος ὧδε·

«Ὁ Ἰγνατίος παπα Μανώλη Μητροπολίτης προσελθὼν ἐνώ-
 πιον ἡμῶν ἐδήλωσεν ὅτι τὴν μονὴν τῆς Παναγίας παρὰ τὸν Φάραγ-
 γα, ἣν ἀνενέωσε καὶ ἐπεσκεύασε διὰ κυβερνητικῆς ἀδείας, μετὰ
 τῶν δωματίων της καὶ ἐξαρτημάτων· ἐξήκοντα στρεμμάτων γαίας
 μετὰ τῶν ἐν αὐταῖς δένδρων τειχισμένας πλησίον τῆς μονῆς τοῦ
 Λειμῶνος, ἣν ἐπίσης ἀνφοκοδόμησεν· ἡμίσειαν ἐξ ἀδιανεμήτου ἄμ-
 πελον παρὰ τὴν Ἀχερώνην, καὶ παρ' αὐτὴν δεκαπέντε μεσαρίων ἀ-
 γρὸν· ἕτερον δώδεκα μεσαρίων παρὰ τὰ Δάφια· καὶ παρὰ ταῦτα ἕ-
 τερον ἑτέρων δώδεκα μεσαρίων, ἀφιέρωσεν εἰς τὰς ἐκ τοῦ χριστια-
 νικοῦ ἔθνους τοῦ κόσμου παραιτουμένας καὶ τὸ μοναχικὸν σχῆμα
 ἀσπαζόμενας πτωχὰς γυναῖκας. Διῶρισε δὲ προΐστάμενον τοῦ ἀ-
 φιερώματος τὸν Ράλλην Μιχαὴλ καὶ παρέδωκεν αὐτῷ τὰ εἰρημένα
 κτήματα, ἐγκαταστήσας συνάμα ἐφόρους τῆς μονῆς ταύτης τὸν
 Μιχαὴλ Δουκάκη, Ράλλην Γεωργάκη καὶ Δημήτριον παπα Μανώ-
 λη.—Ταυτοχρόνως δι' ἰδίου χοτζετίου ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ ἱεροδι-

1. Π α ρ α τ ῆ ρ σ ι ς. Γνωρίζομεν τῷ ἀναγνώστῃ ὅτι εἰς τὰς τροπὰς τῶν ἐτῶν
 τῆς Ἐγείρας εἰς ἔτη χριστιανὰ δὲν μετεχειρίσθημεν πᾶσαν ἀκρίβειαν· διὸ καὶ τίθεμεν
 παρ' ἀλλήλας ἀμφοτέρως τὰς χρονολογίας ταύτας διὰ τοὺς ἐπιδιώκοντας τὴν ἀκρίβειαν
 τῆς τροπῆς.

καστοῦ, τὴν μονὴν τοῦ Λειμῶνος, ἣν κυβερνητικῆ ἀδείᾳ ἀνφοδόμησε μετὰ τῶν δωματίων καὶ ἐξαρτημάτων τῆς· δύο κήπων καὶ εἴκοσι μεσαρίων ἀγρὸν παρ' αὐτῇ, μεθ' ἐνὸς ἐν αὐτῇ μύλου, καὶ τεσσαράκοντα ἐλαιοδένδρων· εἴκοσι μεσαρίων ἀγρὸν ἐν τῇ πεδιάδι Καλλονῆς· ἑκατὸν πρόβατα· καὶ ἑκατὸν αἴγας· ταῦτα, χωρήσας τῆς περιουσίας του, ἀφιέρωσεν ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Λειμῶνος πτωχῶν μοναχῶν χριστιανῶν. Διορίσας δὲ προϊστάμενον (Μοντεβελί) τὸν Ράλλον Μιχαὴλ παρέδωκεν αὐτῷ τὰ ἀφιερωθέντα ἐν ὀνόματι τῶν μοναχῶν».

Κατὰ Φεβρουάριον δὲ τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1540 (ἀρχομένου Σαφὲρ 947) ἐξεδόθη τῷ Μητροπολίτῃ Ἰγνατίῳ ἕτερον φερμάνιον προστατευτικὸν κατὰ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ τόπου διὰ τὰς ὑπερβάσεις καὶ παρενοχλήσεις, ἃς ὑφίστανται διὰ τὰς ἐπιδιορθωθείσας ἀρχαίας Ἐκκλησίας καὶ Μονάς, ἐνῶ τυγχάνει ἀποδεδειγμένον ὅτι αὐταὶ ἐπεσκευάσθησαν ἄνευ τινὸς προσαυξήσεως, καὶ ὡς εἶχον πρότερον. Ἐντέλλονται δὲ οἱ ἀρμόδιοι νὰ παρεμποδίσωσι πᾶσαν κατ' αὐτοῦ καὶ τῶν μονῶν ἀυθαίρετον ὑπέρβασιν· μετὰ δὲ τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος φερμανίου νὰ ἐγχειρίσωσιν αὐτὸ πάλιν τῷ Μητροπολίτῃ Ἰγνατίῳ.

Κατὰ Μάϊον δέ, τοῦ ἰδίου ἔτους ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας Α΄. μετὰ τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας ἀπολύουσι τῷ Μητροπολίτῃ Μηθύμνης Ἰγνατίῳ τὸ ἐπόμενον σιγίλλιον περὶ τῆς Μυρσινιωτίσσης Μονῆς.

Ἱερεμίας ἐλέω Θεοῦ

† Τοῦ ἱερωτάτου Μητροπολίτου Μηθύμνης καὶ ὑπερτίμου ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ τῆς ἡμῶν μετριότητος κυρ. Ἰγνατίου, καὶ κτητορικὸν ἔχοντος δίκαιον ἐκ προγόνων ἐν τῇ σεβασμίᾳ καὶ θείᾳ καὶ ἱερᾷ μονῇ τῇ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ, ἐπ' ὀνόματι τιμωμένη τῆς ὑπεράγνου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς ἐπικεκλημένης Μυρσινιωτίσσης· ταύτην δὴ τὴν θείαν καὶ ἱερὰν μονήν, σταυροπήγιον οὐ-

σαν ἄνωθεν πατριαρχικόν, προσλαβόμενος κατεφθαρμένην τῷ καιρῷ, καὶ ἀφανῆ καὶ ἀκαλλώπιστον οὖσαν, καὶ ἀνακτίσας καὶ ἀνεγείρας καὶ βελτιώσας κόποις καὶ μόχθοις καὶ ἰδρώσι πολλοῖς, καὶ πρὸς ὃ ἄρτι ὁράται ἄρτι ἀρίστως ἐγκαλλωπίσας, καὶ πολλὰ ἀφιερῶματα δούς καὶ προσηλώσας ἐν αὐτῇ, ἱερά τε κειμήλια, καὶ σκευὴ θεία, καὶ βιβλία διάφορα, καὶ κτήματα ὑποστατικά, καὶ τόπους διαφόρους, καὶ ζώων νομάς, καὶ διαφόροις ἀναθήμασι καὶ φραγμοῖς ἰσχυροποιησάμενος καὶ καλλωπίσας αὐτήν, ἅπαντα Θεῷ τε τῷ δοτήρι τῶν ἀγαθῶν, καὶ τῇ δεσποίνῃ Θεοτόκῳ, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ ναῷ αὐτῆς ἀφιέρωσε· καὶ πάντῃ ἐλεύθερα καὶ ἀνεκποίητα καὶ αὐτοδέσποτα καὶ ἀδούλωτα εἶναι καὶ διαμένειν ἐν αὐτῇ τῇ ἱερᾷ μονῇ διετάξατο εἰς αἰῶνας τοὺς διηνεκεῖς καὶ διαμένοντας, καὶ πρὸς γυναικίαν διηνεκῶς εἶναι καὶ διαμένειν μονὴν καὶ κατοικίαν καὶ ἀσκητικὸν καταγώγιον τὴν ἀγίαν Μονὴν αὐτὴν ἔταξε καὶ διέθετο· ὅπως καὶ ἀπὸ τοῦ μέσου αὐτῶν ἐκλέγωνται μονάστριαι, καὶ τάττωσι πρώτην καὶ καθηγουμένην αὐτῶν, καὶ κοινοβιακῶς ζῶσιν εἰς τὸ διηνεκές ἐν πάσαις ταῖς τραπέζαις καὶ βρώμασι καὶ πόμασι, καὶ τοῖς ἐνδύμασι πᾶσι, καὶ πάσαις ταῖς χρεῖαις αὐτῶν· καὶ ἄβατον εἶναι τὴν μονὴν ἀνδράσι, πλὴν πνευματικοῦ γηραιοῦ ἱερομονάχου, τοῦ τὰς θείας μυσταγωγίας ἐν αὐτῇ ἐκτελοῦντος καὶ αὐτοῦ ἔξω μένοντος· καὶ τῶν κατὰ καιροὺς ἀνακτίσεις ἀναγκαίας ποιούντων ἐν αὐτῇ· παρὰ μηδενός ποτε καταπατουμένην τὴν θείαν μονὴν αὐτὴν, ἢ ἰδιοποιουμένην κατὰ τι, ἢ ἐπηρεαζομένην κατὰ τι τυχόν καὶ κατεπεμβαινομένην, μήτε αὐτήν, μήτε τὰ ἐν αὐτῇ ἀφιερωθέντα, ὅσα τε ἐτάχθησαν καὶ [ἐν] ἐδόθησαν, καὶ ὅσα ταχθῶσι καὶ δοθῶσιν ἐν αὐτῇ κατὰ τὴν οἰκίαν διάταξιν καὶ διαθήκην καὶ οἰκειόχειρον γραφήν, ἣν αὐτὸς διατάξεται ἐγγράφως· μήτε ἀπὸ παντὸς οἰκείου καὶ διαδόχου αὐτοῦ τολμηρῶς, μήτε ἀπὸ ξένου, ἢ ἀλλοτρίου, ἢ ἐτέρου τινὸς ἄρχοντος καὶ ἀρχομένου· ἀλλὰ παρὰ μόνην τὴν πατριαρχικὴν διεφένδουσιν καὶ βοήθειαν διαμένουσιν, ὡς πατριαρχικὸν οὖσαν σταυροπήγιον καὶ ὀφειλόμενον ἄδυσθαι τὸ πατριαρχικὸν μνημόσυνον τοῦ θείου ὀνόματος αὐτοῦ ἐν πάσαις ταῖς ἐν αὐτῇ συνήθως τελουμέναις ἱεραῖς τελεταῖς καὶ μυσταγωγίαις, καὶ τὸ σύνηθες καὶ διατεταγμένον τελεῖν ἐτήσιον κανονικὸν

καὶ τέλος τῇ καθολικῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἄσπρα ὡς ἐτάχθη ἑβδομήκοντα πέντε· ἐζήτησε δὲ ἐπιμόνως καὶ ἡμετέρου ἐπικυρωτικοῦ σιγιλλιώδους πατριαρχικοῦ τυχεῖν γράμματος εἰς ἐμφάνειαν καὶ ἀσφάλειαν τούτου. Ὅθεν καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν τὴν αἴτησιν αὐτοῦ ὡς εὐλογον καὶ νόμιμον καὶ δικαίαν οὔσαν καὶ ἐπαινετὴν ἀποδεξαμένη, τὸ παρὸν πατριαρχικὸν σιγιλλιώδες ἐπιβεβαιωτήριον καὶ ἐπικυρωτικὸν γράμμα αὐτῆς ἀπολύουσα τῇ ἱερᾷ μονῇ αὐτῇ, ἀποφαίνεται συνοδικῶς δι' αὐτοῦ, ἵνα, ταῦτα πάντα ὅσα ἀνωτέρω γράφονται καὶ δηλοποιοῦνται, ἔχωσι τὸ κύρος, τὸ βέβαιον, τὸ ἰσχυρὸν, τὸ ἀκατάλυτον καὶ ἀμεταποίητον εἰς τοὺς αἰῶνας τοὺς διαμένοντας, ὡς εἴπομεν, ἅπαντας καὶ εἴη καὶ διαβαίνοι εἰς τὸ διηνεκὲς ἡ θεία καὶ ἱερὰ μονὴ αὕτη τῆς ὑπεράγνου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ἡ ἐπικεκλημένη Μυρσινιώτισσα εἰς γυναικεῖον μοναστριῶν εὐκτήριον καταγώγιον καὶ μοναστήριον. Ὅστε καὶ ἀπὸ τοῦ μέσου αὐτῶν ἐκλέγονται αἱ μονάζουσαι καὶ τάττωσι πρώτην καὶ κατηγομένην αὐτῶν καὶ κοινοβιακῶς ζῶσιν εἰς τὸ διηνεκὲς ἐν πάσαις ταῖς τραπέζαις καὶ βρώμασι καὶ πόμασι καὶ τοῖς ἐνδύμασι πᾶσι καὶ ταῖς χρεῖαις ἀπάσαις αὐτῶν καὶ ἄβατον εἶναι ἀνδράσι τὴν μονήν, πλὴν πνευματικοῦ γηραιοῦ ἱερομονάχου σεμνοῦ τοῦ τὰς θείας μυσταγωγίας [εκ]τελεῖν μέλλοντος ἐν αὐτῇ, καὶ αὐτοῦ ἔξω μένοντος· καὶ τῶν κατὰ καιροὺς ἀνακτίσεις ἀναγκαίας ποιοῦντων ἐν αὐτῇ· πάντῃ ἐλεύθερον καὶ ἀδούλωτον καὶ αὐτοδέσποτον καὶ ἀκαταπάτητον, παρὰ μόνην τὴν πατριαρχικὴν διεφένδουσιν καὶ βοήθειαν διαμένουσιν, ὡς πατριαρχικὸν οὔσαν σταυροπήγιον, ὡς εἴρηται, καὶ ὀφειλόμενον τὸ πατριαρχικὸν ἄδουλο μνημόσυνον ἐν πάσαις ταῖς ἐν αὐτῇ γενομέναις ἱεραῖς, ὡς ἔθος, τελεταῖς, καὶ τελεῖν ἐτησίως τὸ σύνηθες καὶ τεταγμένον κανονικὸν τῇ καθολικῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἄσπρα ἑβδομήκοντα πέντε καὶ οὐδὲν ἕτερον πώποτε· παρὰ μηδενὸς τὸ παράπαν ἐναντιουμένην, ἢ κατεπεμβαινομένην, ἢ ἐπηρεαζομένην κατὰ τι, ἢ ἀπαιτουμένην πλεον τι παρὰ τὸ ταχθὲν καὶ αὐτὸ τὸ σύνηθες· ἢ παρὰ ἀρχιερέως δηλαδὴ, ἢ ἀπεσταλμένου ἐξάρχου, ἢ ἑτέρου ἱερωμένου τινὸς καὶ λαϊκοῦ, μηδέ τινος τῶν οἰκείων αὐτοῦ καὶ διαδόχων, ἢ ξένων καὶ ἀλλοτρίων, ἱερωμένων τε μοναχῶν καὶ λαϊκῶν χωρήσωσιν ὅπως ποτὲ εἰς ἀνα-

τροπὴν καὶ κατάλυσιν τὴν τυχοῦσαν πάντων τῶν διατάξεων τούτων· καὶ ὧν αὐτὸς καλῶς, ὡς εἴπομεν, ἐγγράφως διάθηται καὶ διατάσσεται καὶ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ ὕστερον καὶ τελευταῖον· καὶ ὧσιν οἱ τοιοῦτοι καὶ παρὰ Θεοῦ ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως ἔνοχοι καὶ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος τῷ αἰωνίῳ καὶ ἀλύτῳ ἀφορισμῷ τῷ ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος καθυποβεβλημένοι. Οὕτως ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς καὶ εἰς τὴν περὶ τούτων δήλωσιν καὶ ἐμφάνειαν καὶ βεβαίαν ἀσφάλειαν, ἀπελύθη τῇ σεβασμίᾳ καὶ θείᾳ μονῇ αὐτῇ τῆς ὑπεράγνου μου Θεομήτορος τῆς Μυρσινιωτίσσης καὶ τὸ παρὸν πατριαρχικὸν συνοδικὸν σιγιλλιώδες γράμμα τῆς ἡμῶν μετριότητος.

Ἐν ἔτει ζμη', μηνὶ Μαΐῳ Ἰνδικτιῶνος τρισκαιδεκάτης.

† Ἱερεμίας ἐλέω Θεοῦ... Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

† Σίλβεστρος ἐλέω Θεοῦ... Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας·

† Ἰωακεῖμ ἐλέω Θεοῦ... Πατριάρχης Ἀντιοχείας.

Ἐν τούτοις τῇ 3ῃ Σαφὲρ τοῦ 951 (Κατὰ Φεβρουάριον 1544) ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μυτιλήνης τόδε τὸ ἐξωφλητικόν.

« Προσελθὼν ὁ (Ἰσαφ ἢ Ἰσακ διὰ τὸ δυσανάγνωστον) Ἰωάσαφ¹ Ἀγαλλιανὸς μοναχός, παρόντος καὶ τοῦ φέροντος τὸ παρὸν Μητροπολίτου Καλλονῆς Ἰγνατίου, ἐδήλωσεν ὅτι παρητήθη τῆς ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ εἰρημένου Μητροπολίτου κινήσεως ἀγωγῆς διὰ μίαν ἄμπελον τριῶν ἡμερομισθίων· ἓνα ἄγρον παρὰ τὸ χωρίον Τριάντα εἴκοσι μεσαρίων· εἴκοσι πέντε πρόβατα· μίαν ἀγελάδα· ἓνα βοῦν· ἓνα ἵππον ἀνήκοντα τῇ Μονῇ καὶ ἐξώφλησα παντέλως συμβιβασθεῖς καὶ μὴ ἔχων τοῦ λοιποῦ οὐδεμίαν ἀπαίτησιν κατὰ τοῦ εἰρημένου Μητροπολίτου. »

Μεσοῦντος δὲ τοῦ μηνὸς Τζεματζι-ουλ-αχῆρ τοῦ ἔτους 952 (κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1545) ὑπὸ τοῦ ἱεροδικαστοῦ ὡσαύτως Μυτιλήνης τὸ ἐφεξῆς πωλητήριον.

« Προσελθόντων, τοῦ ἐκ τοῦ χωρίου Χησσάρ τῆς Καλλονῆς Συροπούλου Βατάτζη καὶ τῆς Δούκαινας Μπορδίνη, παρόντος καὶ τοῦ

1. Καὶ οὐχὶ Ἰσαάκ· διότι τὸ Ἰωάσαφ Ἀγαλλιανὸς ἀπαντᾷ καὶ ἀλλαχοῦ ἐν τοῖς ἐγγράφοις.

Μεθοδίου υιού του Μητροπολίτου και δηλωσάντων ὅτι ἐπώλησαν αὐτῷ ἀντὶ τετρακοσίων τριάκοντα ἄσπρων κήπον κατὰ τὴν θέσειν Κακαδιῶ συνορεύοντα μὲ μύλον, ποταμὸν καὶ μὲ τὴν κορυφὴν (ὄρους δυσαγνώστου) ἐφ' ἧς ὑπάρχει ἀερόμυλος, μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ὀπωροφόρων καὶ μὴ δένδρων καθὼς καὶ τῆς ἠρειπωμένης οἰκίας, παρέδωκαν αὐτὸν τῷ ἀγοραστῇ καὶ λαβόντες τὸ τίμημα ἐξώφλησαν. Διὸ καὶ ἐξεδόθη τὸ παρόν».

Ἐν ἔτει δὲ 1546 Διονύσιος ὁ Β΄ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐφεξῆς Ἀρχιερεῖς: ὁ Ἡρακλείας Κύριλλος, ὁ Ἀδριανουπόλεως Ἰωάσαφ, ὁ Χαλκηδόνος Εὐθύμιος, ὁ Κορίνθου Ἰωάσαφ, ὁ Ἀθηνῶν Λαυρέντιος, ὁ Φιλίππων Γεννάδιος, ὁ Μομεμβασίας Ἰωάσαφ, ὁ Ἄργους καὶ Ναυπλίου Δωρόθεος, ὁ Λακεδαιμόνιος Ἱερεμίας, ὁ Ἰωαννίνων Νήφων, ὁ Σωζούπολεως Διονύσιος, ὁ Μυτιλήνης Ἀνθιμος¹, ὁ Βελᾶς Δοσίθεος, ὁ Φιλαδελφείας Νεόφυτος, ὁ Γαβριὴλ ἐπίσκοπος (δυσανάγνωστος), ὁ πρώην Εὐρίπου Νεῖλος, ὁ Ἀμασειᾶς Σαββάτιος καὶ ὁ Καφᾶς Σωφρόνιος, «τῷ Μητροπολίτῃ Ἰγνατίῳ συνοδικῶς ἀναδραμόντι καὶ ἐπιδείξαντι γράμματα τοῦ κυροῦ Ἱερεμίου», ἐπιδίδουσιν ἐπικυρωτικὴν γραφὴν τῶν λοιπῶν (τῶν προγενεστέρων) Πατριαρχικῶν γραμμάτων διὰ τὰς Μονὰς Λειμῶνος. Ἐν τῇδε τῇ γραφῇ δηλοῦται ὅτι αἱ μοναχαὶ τῆς Παναγίας τὰ πρὸς ζωάρκειαν ἔχουσιν «ἐκ τοῦ ἐργοχειρίου αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν τῆς μονῆς κτημάτων τε καὶ πραγμάτων.» Ἡ ἐν λόγῳ γραφὴ λόγον ποιεῖται ὅτι ἀνέφερεν ἔτι ὁ Μητροπολίτης ὅτι τινὲς τῶν μοναχῶν ἀπελαυνόμενοι τῆς μονῆς, ὡς κακοποιοί, τῇ ἐξωτερικῇ δυναστείᾳ παρὰ κανόνας χρώμενοι ἐπιστρέφουσι πάλιν ἐν αὐτῇ.

Ταύτην τετάρτην καὶ τελευταίαν φορὰν ἤψατο τῆς πόλεως τῶν Κωνσταντινῶν ὁ ἅγιος διὰ τὴν ἐδραίωσιν τῶν ἔργων τῶν χειρῶν του, ἃ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι προήγαγεν.

Τὸ ἔτος 1548 κατὰ μῆνα Αὐγούστου (ἀρχομένου Σαμπᾶν 955)

1. Σημ. Τούτου ἀποθανόντος ἐν Μυτιλήνῃ τὸ ἔτος 1548 διὰ Σουλτανικοῦ ὀρισμοῦ ἐντέλλεται ὁ Μεθύμνης Ἰγνάτιος ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων ἵνα ἐπιστατήσῃ μετὰ τοῦ Ἐξάρχου αὐτῶν εἰς τὴν εἰσπραξίν τῶν καθυστερουμένων δικαιωμάτων του. Τὸ φερμάνιον δὲ τοῦτο ἐξεδόθη τῇ 8 Μουχαρέμ 955, ἧτοι κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1548.

ἐπώλησεν (ὁ Ἰγνάτιος) τὴν περιουσίαν αὐτοῦ εἰς τὰς δύο μονὰς του· διὸ «Ὁ Ἐμίνης Καλλονῆς Τσελεμπῆ δι' ἀποδείξεώς του δηλοῖ ὅτι ὁ Μητροπολίτης Καλλονῆς τῇ συγκαταθέσει του ἐπώλησεν εἰς τὰς μονὰς τοῦ Λειμῶνος καὶ τῆς Μυρσινιωτίσσης τὴν περιουσίαν του, καὶ ὅτι ἐπλήρωσε τὰ δικαιώματα τοῦ Δημοσίου (Ταποῦ) τῷ ἱεροδικαστῇ ἵνα ἐκδώσῃ τοὺς τίτλους τῆς πωλήσεως.»

Κατὰ Ὀκτώβριον δὲ τοῦ ἰδίου ἔτους (μεσοῦντος Σεβὰλ) «Προσελθὼν ἐνώπιον τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μολύβου ὁ δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος Μητροπολίτης Ἀγαλλιανός, παρόντων καὶ τῶν Ἐπιτρόπων τῆς μονῆς τοῦ Ἀρχιστρατήγου: Ἐμμανουὴλ Κεφαλᾶ, Ράλλη Γεωργίου καὶ Μιχαὴλ Δούκα, ἐδήλωσεν ὅτι ἐπώλησεν αὐτοῖς ὅλα τὰ ἡμίση τῶν ἐν τῷ Λειμῶνι κειμένων ἀγρῶν, κήπων, ἀμπελώνων· τὸ ἡμισυ τῆς ἐν τῇ θέσει «Νισσᾶ» μάνδρας, ἓνα μύλον εἰς τὸν Ἀλευροπόταμον, ἡμίσειαν ἀμπελον εἰς θέσειν «Καναβίτσαν», δεκαπέντε μεσαρίων ἀγρὸν παρὰ τὸ χωρίον «Τριάντα», ἀγρὸν εἰς θέσειν «Φτεληά», ἀγρὸν παρὰ τὴν Μονὴν «Ἅγιοι Ἀπόστολοι» μεσαρίων δεκαπέντε, ὅλα τὰ ἡμίση τῶν προβάτων, αἰγῶν, βοῶν, ὄνων καὶ λοιπῶν ζώων, τὰ ἐν τῇ Μονῇ βιβλία του καὶ μύλον παρὰ τὸ χωρίον «Χησᾶρ» (Παλαιόκαστρον,) ἀντὶ δύο ἡμισυ χιλιάδων ἄσπρων, ἅτινα ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς Ἐπιτρόπους ἐκ τῶν χρημάτων τῆς Μονῆς, ἣν ἀφορᾶ τῶν κτημάτων ἢ πώλησις, παρέδωκε δὲ τοῖς Ἐπιτρόποις καὶ ἐξώφλησε.»

Διὰ δύο δὲ ἐτέρων πωλητηρίων τῆς αὐτῆς χρονολογίας τῷ προλεχθέντι καὶ πρὸ τοῦ ἰδίου ἱεροδικαστοῦ συνταχθέντων δηλοῦται· «Ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ἀγαλλιανὸς ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν Ἐπιτρόπων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μυρσινιωτίσσης Γεωργίου Δούκα, Ράλλη Μιχαὴλ καὶ Μιχαὴλ Κεφαλᾶ ἐπώλησε καὶ παρέδωκεν αὐτοῖς οἶκον ἐν τῇ θέσει «Λειμῶνος» μετὰ τῆς περιοχῆς του καὶ ἡμίσεος ἀγροῦ γνωστῶν συνόρων· τὸν ἓνα μύλον εἰς «Ἀλευροπόταμον» μετὰ τῆς ὑποκειμένης αὐτῷ ἡμισείας ἀμπέλου ἐλαιῶν καὶ ἀπιδεῶν· τὴν ἡμίσειαν ἐξ ἀδιανεμήτου ἀμπελον «Καναβίτσα» καὶ παρ' αὐτῇ ἓνα ἀγρὸν· μίαν ἀμπελον μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ χωραφίου παρὰ τὸ χωρίον «Φάραγγα» ἀγρὸν παρὰ τὰ «Δάφια» μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ οἰκιῶν καὶ λοιπῶν ἐξαρτημάτων· ἀγρὸν εἴκοσι μεσαρίων εἰς θέσειν «Καρν-

δάκι» τοῦ χωρίου Τριάντα· δέκα μεσαρίων ἀγρὸν εἰς θέσιν «Βουρ-
κάνο». Εἴκοσι μεσαρίων ἀμπελότοπον εἰς θέσιν «Ξηροληά»· τριά-
κοντα μεσαρίων ἀγρὸν ἐν τῷ ὄρει «Ξυδόλακκα»· ὅλα τὰ ἡμίση του
πρόβατα, αἰγας, ἵππους καὶ λοιπά· ἡμισυ μύλον τοῦ Μακρυμίτση
ἐξ ἀγορᾶς· τὰ ἐν τῇ Παναγίᾳ βιβλία του· τὰ ἡμίση τῶν ἐν ταῖς
μάνδραις καζανίων καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ πράγματά του, ἀντὶ πέντε χι-
λιάδων ἄσπρων, ἐν γνώσει καὶ συγκαταθέσει καὶ τοῦ Ἑμίνη Καλ-
λονῆς, καὶ λαβὼν τὸ τίμημα παρὰ τῶν Ἐφόρων ἐξώφλησεν.»

Τῷ 1554 μηνὶ Νοεμβρίῳ (τῇ 26 Ζηλκαδὲ 962) διὰ χοτζετίου
τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μυτιλήνης· «Προσελθὼν ὁ πληρεξούσιος τοῦ
Μητροπολίτου Μεθόδιος υἱὸς του, παρόντων τοῦ Κλήμη Ἀγαλλια-
νοῦ, Σεβαστοῦ Ἀγαλλιανοῦ καὶ Λασκαρίνας Ἀγαλλιανοῦ ἀδελφῶν
τῆς ἀποβιωσάσης Θεοδώρας Ἀγαλλιανοῦ ἀδελφῆς των, ἐδήλωσεν
ὅτι ἡ Θεοδώρα κάτοικος Σουμούριας πρὸ τοῦ ἀποβιώσαι ἀφιέρωσε
καὶ παρέδωκε τῇ Μονῇ ἄμπελον 4 ἡμερομισθίων μὲ τεσσάρων με-
σαρίων ἀγρὸν εἰς θέσιν «Ἀμπελιώτη»· βεβαιωσάντων δὲ καὶ τῶν
ἀδελφῶν τὴν ἀφιέρωσιν ἐξεδόθη τὸ παρόν.»

Τῷ δὲ 1555 κατὰ μῆνα Ἰούνιον (963 Σαφέρ). Διὰ πωλητη-
ρίου τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μυτιλήνης «Προσελθοῦσα ἡ ἐκ Χησὰρ τῆς
Καλλονῆς Στεφανῶ Ἑμμανουήλ σύζυγος Συροπούλου Βατάτζη
ἐδήλωσεν, ὡς πληρεξούσιος τοῦ συζύγου της, ὅτι ἐπώλησε τῷ Με-
θοδίῳ πρὸς πληρωμὴν τοῦ φόρου (χαράτς) τοῦ συζύγου της, ἀντὶ
ἐκατὸν εἴκοσιν ἄσπρων, ἀγρὸν εἰς θέσιν «Προκοπάδο» καὶ συνο-
ρεύοντα ἐκατέρωθεν μὲ κτήματα Μητροπολίτου καὶ Ἐκκλησίας καὶ
ἔλαβε τὸ ἀντίτιμον.»

Κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1557 (ἀρχομένου Μουχαρέμ 965) ἐξεδό-
θησαν τῷ Ἰγνατίῳ δύο χοτζέτια παρὰ τῶν ἱεροδικαστῶν Μυτιλή-
νης καὶ Μολύβου διαλαμβάνοντα ὅτι «Προσελθὼν ἐνώπιον ἡμῶν ὁ
Μητροπολίτης Καλλονῆς Ἰγνάτιος ἐδήλωσεν ὅτι ἐδώρησε καὶ πα-
ρέδωκε πρὸς τοὺς ἐν ταῖς μοναῖς Λειμῶνος καὶ Μυρσινιωτίσσης εὐ-
ρισκομένους καὶ ἐλευσομένους μοναχοὺς πάντα τὰ ὑπὸ τὴν κατο-
χὴν καὶ κυριότητά του εὕρισκόμενα κτήματα ἀμπέλους, κήπους,
μύλους, πρόβατα, αἰγας καὶ λοιπά, καὶ ὅτι ἀποδεχθέντες οἱ μονα-
χοὶ τὴν δωρεὰν παρέλαβον τὰ δωρηθέντα.»

Κατ' Αὐγουστον δὲ τοῦ ἰδίου ἔτους (Σαμπὰν 965) ἐξεδόθη τῷ
υἱῷ καὶ διαδόχῳ αὐτοῦ Μεθοδίῳ φερμάνιον προστατευτικὸν κατὰ
τῶν Σπαχήδων Δαφίων καὶ Κεραμίου ζητούντων δικαιώματα Σπαχῆ
ἀπὸ κτήματα καὶ βοσκὰς μοναχῶν, μὴ ἐμπεριεχόμενα κατὰ τὸ νέον
αὐτοκρατορικὸν Κτηματολόγιον ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς φορολογικῆς
δικαιοδοσίας των, δι' οὗ ἐντέλλονται οἱ ἀρμόδιοι νὰ ἀπαγορεύσωσι
τὴν τοιαύτην παράνομον εἴσπραξιν καὶ νὰ ἐγχειρήσωσι τὸ παρὸν
εἰς χεῖρας τοῦ Μεθοδίου, ἀφοῦ ἐντελῶς συμμορφωθῶσι μὲ τὸ περιε-
χόμενόν του.

Μεσοῦντος δὲ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους ἐξεδόθησαν τῷ εἰρη-
μένῳ Μεθοδίῳ καὶ ἕτερα προστατευτικὰ δύο (ἐν διὰ τὴν Μυρσι-
νιώτισσαν καὶ ἐν διὰ τὸν Λειμῶνα) κατὰ τῶν ἐξ ἀδελφοῦ ἀνεψιῶν
τοῦ Ἰγνατίου μοναχοῦ τῆς Ἐκκλησίας Λειμῶνος σφετεριζομένων
νῦν λόγῳ κληρονομίας τέσσαρας μύλους, δύο ἀμπέλους, δύο κή-
πους, τριακόσια πρόβατα καὶ ἑκατὸν πενήκοντα αἰγας, ἅτινα ἀ-
φιερῶθησαν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣν ἀδικοῦσι, διὰ ἱεροδικαστικοῦ χοτζε-
τίου. Ἐντέλλονται ὅθεν οἱ ἀρμόδιοι, εἰ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ν'
ἀπαγορεύσωσι καὶ παρεμποδίσωσι πᾶσαν ἐκ μέρους τῶν κληρονό-
μων ἐπέμβασιν· τὸν δὲ παρακούοντα τὴν αὐτοκρατορικὴν διαταγὴν
νὰ καταγγείλωσι τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ διὰ τὰ περαιτέρω».

Περὶ τὰ μέσα Μουχαρέμ τοῦ ἔτους 973 καὶ κατὰ μῆνα Νοέμ-
βριον τοῦ 1564 (ἀρχομένου Ζιλκαδὲ 973) ὁ Μεθόδιος διὰ πωλη-
τηρίου ἐγγράφου καὶ ἀφιερωτηρίου χοτζετίου πωλεῖ καὶ ἀφιεροῖ
τὴν περιουσίαν του ἐνώπιον τοῦ Ζαπίτου Δαφίων καὶ τῶν ἱεροδι-
καστῶν Μυτιλήνης καὶ Μολύβου πρὸς τοὺς Μοναχοὺς τοῦ Λειμῶ-
νος ἐχόντων ᾧδε.

«Ὁ ἐκ τῶν Καλογήρων τῆς Μονῆς τοῦ Λειμῶνος τῆς ὑπαγομέ-
νης εἰς τὸν Καζᾶ Μολύβου Μεθόδιος Παπᾶ Ἰωάννου ἐξέθηκε τὰ ἐξῆς.
Τὰς μάνδρας του τὰς εὕρισκομένας εἰς τὴν θέσιν «Μαρούφου» πλη-
σίον τῆς Μονῆς ταύτης· ἐπίσης εἰς τὴν θέσιν «Νίκωνα» μέχρι τοῦ
μέρους τοῦ καλουμένου «Ἀλέξι Βρυσίδα»· ἐπίσης εἰς τὴν θέσιν
τὴν καλουμένην «Ἅγιος Γεώργιος Χλοῖτης» μέχρι τοῦ τρυπητοῦ·
ἐπίσης εἰς τὴν θέσιν «Λεύκα» μέχρι τοῦ «Ἀλευροπόταμου». Ἐκ-
τὸς τούτου τὰς εἰς τὴν θέσιν τὴν καλουμένην ἐπίσης «Ἀλευροπότα-

μον» εύρισκομένας μάνδρας ὧν τὰ τέσσαρα σύνορά εἰσι γνωστά· ἐπίσης τὰ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν καλουμένην πάλιν «Ἀλευροπόταμον» χωράφια τὰ περιτοιχισμένα μὲ πέτρινον τοῖχον, καὶ συνορευόμενα, ἀφ' ἐνὸς ἀπὸ «Σταλὸ», ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ «Ἀρβανίταις» ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τὴν Μοῦνην «Μυρσινιώτισσαν» καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ «Ράχτα» τριάκοντα μεσαρίων· Ἐπίσης πλησίον τῆς Μοῦνης τοῦ Λειμῶνος χωράφια 40 μεσαρίων περιτοιχισμένον μὲ τοῖχον λίθινον συνορευόμενον ἀφ' ἐνὸς μὲ «Κυνηγάρικον» ἀφ' ἑτέρου μὲ «Τυραννίδι» ἀφ' ἑτέρου μὲ «Ροδόπουλο» καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ Μοῦνην. Ἐπίσης χωράφιον εύρισκόμενον πλησίον τοῦ χωρίου Δάφια κατὰ τὴν θέσιν τὴν καλουμένην «Ἰφτινάδικα» συνορευόμενον ἀφ' ἐνὸς μὲ τὸ ἀμπέλι Παντεχνῆ, ἀφ' ἑτέρου μὲ ποταμὸν καὶ ἀπὸ δύο μέρη μὲ δρόμον 33 μεσαρίων, ἥτοι ἐν συνόλῳ τὰ χωράφια, τὰς μάνδρας πάσας τὰς γαίας τὰς ἐπιδεκτικὰς γεωργίας μεθ' ὅλων τῶν παραρτημάτων αὐτῶν, 103 μεσαρίων, ὅτι ἐπώλησε ταῦτα εἰς τοὺς καλογήρους τῆς εἰρημένης Μοῦνης τοῦ Λειμῶνος ἀπέναντι ἄσπρων 3,200, ὅτι ἔλαβε τὴν ἀξίαν αὐτῶν καὶ παρέδωκεν εἰς τοὺς ἀγοραστὰς τὰ εἰρημένα κτήματα· ἐπειδὴ δὲ ἐπλήρωσε εἰς ἐμὲ τὸν ἐλάχιστον ὁ εἰρημένος Μεθόδιος συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὰ ἔθιμα τῆς αυτοκρατορίας διὰ δικαιώματα τῆς πωλήσεως ταύτης 320 ἄσπρα τὰ ὅποια ἔλαβον ἔδωκα εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν συνεπέα αἰτήσεώς των τὴν παροῦσαν ἀπόδειξιν, ἵνα χρησιμεύσῃ αὐτοῖς ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἵνα ἡ Ὑμ. Σοφολογιότης εὐδοκήσῃ νὰ παράσχῃ εἰς αὐτοὺς τὸ ἀπαιτούμενον χοτζέτιον, ὅταν προσέλθωσιν καὶ ζητήσωσιν αὐτοὶ τοῦτο.

[Ὑπ.] ΕΛΧΑΤΖ ΧΑΣΑΝ

Ζαπίτης τοῦ χωρίου Δάφια.

«Προσελθὼν ἐνώπιον ἡμῶν ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Ἀχερώνης Μεθόδιος υἱὸς Παπᾶ Ἰωάννου ἐδήλωσεν ὅτι ἔχων τὰ ἐξῆς κτήματα: δεκαπέντε οἰκῆματα εἰς θέσιν Μυρσινιώτισσαν· εἴκοσιν οἰκῆματα εἰς θέσιν Λειμῶνα· μίαν οἰκίαν εἰς θέσιν Χλιόν· δύο μύλους εἰς Μυρσινιώτισσαν· δύο μύλους εἰς θέσιν Κακαδιὸ καὶ ἄμπελον ἐν τῇ αὐτῇ θέσει· ἄμπελον παρὰ τὴν Ἀχερώνην· δύο συκοπερίβολα παρὰ τὸν

Φάραγγα· ἄμπελον εἰς χωρίον Ἀμπελιώτη καὶ ἑτέραν εἰς τὴν Σουμούριαν· κῆπον εἰς θέσιν Ῥάχτα· ἀγρὸν «Δῶμα» καλούμενον καὶ ἀγρὸν Κανδύλη· ἑκατὸν δεκαπέντε ἐλαιόδενδρα εἰς θέσιν Κλωπεδι ἔτερα ἑκατὸν πενήντα εἰς Λειμῶνα καὶ ἔτερα ἑκατὸν εἰς θέσιν Μαυρούδα (Μαυρούλιδες)· κῆπον εἰς Λειμῶνα· ἄμπελον εἰς θέσιν Σκοτεινὸ δύο μύλους εἰς θέσιν Ἀλευριώνην μετὰ τοῦ παρ' αὐτοῖς κήπου· ἄμπελον εἰς Ξηροληά· ἄμπελον εἰς θέσιν Λαχαναδιώτη· ἄμπελον παρὰ τὴν Σουμούριαν· συκοπερίβολον συνορευόμενον μὲ Λαχανῶνα· μαγαζεῖον παρὰ τὴν Ἀχερώνην· ἐλαιόμυλον παρὰ τὴν Σουμούριαν καὶ ἕτερον παρὰ τὴν Μυρσινιώτισσαν· πάντα ταῦτα ἀφιέρωσας διέταξεν ὅπως, μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων των ἐκ τῶν εἰσοδημάτων ἐπισκευάζεται τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φίλιας ἀνοιχθὲν ὑπ' αὐτοῦ φρέαρ· ἢ παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν Ἀγίου Γεωργίου γέφυρα· ἢ ἐν Ἀχερώνῃ γέφυρα καὶ ἐπιστρωθῆ ἢ πρὸς τὴν Φίλιαν ἄγουσα. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον τοῦ εἰσοδήματος λαμβάνωσι καὶ τρέφονται ἐξ αὐτοῦ οἱ εἰς τὰ ἀφιερούμενα οἰκῆματα ἐνοικοῦντες πτωχοί. Συνάμα δ' ὅτι διώρισε Ἐπιτρόπους καὶ Προϊσταμένους τῶν ἀφιερωμάτων τὸν Κελαδίτην Μαρζέλον Ἐμμανουήλ (δυσανάγνωστον) καὶ Παυλάκην Ράλλην, πρὸς οὓς καὶ παρέδωκε τὰ ἀφιέρωματα ἀποξενωθεὶς παντελῶς αὐτῶν, καὶ οἷτινες παρεδέξαντο καὶ ἐβεβαίωσαν τὴν ὁμολογίαν ταύτην τοῦ ἀφιερωτοῦ Μεθοδίου.

— Μετὰ τὴν ἐκατέρωθεν δικαιοπραξίαν ταύτην ὁ ἀφιερωθεὶς ἐδήλωσεν ὅτι ἀνακαλεῖ τὴν ἀφιέρωσιν. Ἀντιστάντων δὲ εἰς τοῦτο τῶν Ἐπιτρόπων καὶ ἐπαγαγόντων μάρτυρας τὸν Κασήμ υἱὸν Ἀπτουλάχι καὶ Χουσεῖν υἱὸν Ἀχμέτ, οἷτινες ἐμαρτύρησαν ὅτι ὁ ρηθεὶς Μεθόδιος ἀφιέρωσε καὶ παρέδωκε πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ Ἐπιτρόπους τὰ λεχθέντα κτήματα, ἀποφαινόμεθα ὅτι κατὰ νόμον δὲν ἐπιτρέπεται ἢ ἀνάκλησις τῆς ἀφιέρωσεως καὶ ἀπολύομεν τὴν παροῦσαν.

Τὸ ἔτος 1566 κατὰ Μάϊον μῆνα ἦτοι ἀρχομένου τοῦ Τζεμαζηουλ-εβελ τοῦ 974 διὰ χοτζετίου ταῦ ἱεροδικαστοῦ Μυτιλήνης δηλοῦται ὅτι, «Παρουσιασθεὶς ἐνώπιόν του ὁ Μεθόδιος υἱὸς τοῦ ἀποβιώσαντος Μητροπολίτου Καλλονῆς Ἰγνατίου παπᾶ Μανώλη ἐδή-

λωσεν ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ζῶν ἔτι καὶ ἔχων καλῶς κατὰ τε τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, ἔδωρήσατο ἅπασαν αὐτοῦ τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν, συνισταμένην εἰς γαίας, ἀμπέλους, κήπους, μύλους, πρόβατα καὶ αἰγας, εἰς τοὺς ἐν ταῖς Μοναῖς Λειμῶνος καὶ Μυρσινιωτίσσης οἰκοῦντας μοναχοὺς, καὶ παρέδωκε ζῶν ἔτι τὰ δωρηθέντα· αὐτὸς δέ, ὡς υἱὸς καὶ κληρονόμος τοῦ εἰρημένου Ἰγνατίου Μητροπολίτου, βεβαιῶν τὰ ὑπὸ τοῦ πατρὸς του πεπραγμένα, οὐδεμίαν ἔχει ἀπαίτησιν παρὰ τῶν δωρεοδόχων μοναχῶν, πρὸς οὓς ἐδόθη τὸ παρόν.

Τὸν αὐτὸν μῆνα τοῦ αὐτοῦ ἔτους δηλοῦσιν ὁ μὲν Ναζίρης Μυτιλήνης «ὅτι ἔλαβε τὰ νόμιμα τέλη τῆς κληρονομίας τοῦ ἀποβιώσαντος Μητροπολίτου Καλλονῆς Ἰγνατίου καὶ ἔδωκε τὴν παροῦσαν ἀπόδειξιν του εἰς τὸν κληρονόμον του»· ὁ δὲ ἱεροδικαστὴς Μολύβου «ὅτι ἔλαβε τὰ νόμιμα τέλη τῆς κληρονομίας τοῦ ἀποβιώσαντος μοναχοῦ Ἰγνατίου τῆς μονῆς τῆς Μυρσινιωτίσσης καὶ ἐξέδωκε τὴν παροῦσαν τοῖς ἐν τῇ μονῇ μοναχοῖς.»

Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὴν γενομένην, ὡς ἄνω, ἀφιέρωσιν τῆς περιουσίας τοῦ Μεθοδίου, οἱ ἰσχυροὶ μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Δημοσίου ἤρξαντο νὰ ἐπεμβαίνωσι καὶ ἀντιποιῶνται αὐτῆς, ἔσπευσεν οὗτος νὰ ζητήσῃ ἀνωτέραν προστασίαν. Ὡστε κατ' Αὐγούστον τοῦ 1572 (3 Σεπτέμβριον 981) ἐξεδόθη αὐτῷ τὸ παρὰ πόδας αὐτοκρατορικὸν φερμάνιον οὕτως.

«Οἱ κομισταὶ τοῦ παρόντος Μεθόδιος καὶ παπᾶ Σάββας ἀναφερθέντες εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην ἐξητήσαντο ἵνα διαταχθῶσιν οἱ ἐν Μυτιλήνῃ ἰσχυροὶ καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ Δημοσίου νὰ παύσωσιν ἐπεμβαίνοντες καὶ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἀντιποιούμενοι τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν τοῦ κατοίκου Ἀχερώνης Μεθοδίου παπᾶ Γιάννη, ἣν διὰ χοτζετίου ἀφιέρωσε ζῶν ἔτι πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν Φίλιας κειμένου φρέατος· τῆς παρὰ τὸν ἅγιον Γεώργιον γεφύρας ὡς καὶ τῆς ἐν Ἀχερώνῃ· καὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ Φίλιας· διατάξας συνάμα ἵνα τὸ περισσεύμα τῶν εἰσοδημάτων τῆς περιουσίας ταύτης χρησιμεύῃ πρὸς διατροφὴν τῶν ἐν ταῖς μοναῖς τοῦ Λειμῶνος καὶ τῆς Μυρσινιωτίσσης κα-

τοικούντων πτωχῶν μοναχῶν. Ἐντελλόμεθα ὅθεν ὑμῖν τοῖς ἱεροδικασταῖς Μυτιλήνης καὶ Μολύβου ὅπως, ἅμα τῇ λήψει τοῦ παρόντος, ἐξετάσητε τὴν ὑπόθεσιν, καί, ἐὰν ἀληθῶς ὑπάρχη τοιοῦτο ἀφιερωτήριον (Βακουφναμές), οἷον ὑπὸ τῶν αἰτούντων παρίσταται, ἀπαγορεύσητε εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Δημοσίου νὰ ἐπεμβῶσι καὶ ἀντιποιηθῶσι τὴν περιουσίαν τοῦ εἰρημένου Μεθοδίου ἐπὶ τῷ ἀνυποστάτῳ λόγῳ ὅτι δῆθεν ἐν τῇ περιουσίᾳ ταύτῃ ἔχουσι μερίδα καὶ οἱ μέχρι τοῦδε ἄνευ κληρονόμων ἀποβιώσαντες μοναχοὶ τῶν ἐν λόγῳ μονῶν. διατάξητε δὲ τὴν κατὰ γράμμα ἐκτέλεσιν τῶν ὄρων τοῦ ἀφιερωτηρίου ἐγγράφου καὶ καταγγείλητε συνάμα ἡμῖν πάντα παραβάτην τῆς παρούσης ἱερᾶς διαταγῆς ἡμῶν.»

Ἐν ἔτει 1575, μηνὶ δὲ Φεβρουαρίῳ, ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος εἰς Μυτιλήνην ἀφικόμενος καὶ τὰς μονὰς τοῦ Λειμῶνος ἐπισκεφθεὶς (ποιήσας ἤδη καὶ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου) ἐπιδίδωσι τοῖς μοναχοῖς σιγιλλιῶδες γράμμα προσεπικυροῦν τὴν γνησιότητα καὶ νομιμότητα τῶν σιγιλλίων Ἰερεμίου Α΄. καὶ Διονυσίου Β΄., τὸ ὁποῖον συνυπογράφει καὶ ὁ Ἰωακείμ Ἀντιοχείας. Τὸ περιεχόμενον τούτου συνοψίζεται ἐν τοῖς ἐξῆς. «Σωματικῶς ἐλθὼν εἰς Μυτιλήνην καὶ περιελθὼν τὰ ἐν τῇ Καλλονῇ Μοναστήρια τῆς Μυρσινιωτίσσης καὶ τῶν Ταξιαρχῶν καὶ ἰδὼν τὰ σιγίλλια τῶν Πατριαρχῶν Ἰερεμίου καὶ Διονυσίου καλῶς ἐκτυπωθέντα καὶ νομίμως γραφέντα, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον καὶ διαρρήδην ἐπιφάσκοντα κατὰ τὴν πρώτην καὶ τελευταίαν Διαθήκην τοῦ ποτε μὲν Ἰγνατίου ἱερομονάχου, ὕστερον δὲ καὶ Μεθύμνης χρηματίσαντος καὶ αἰωνίως μακαριστοῦ κτίτορος, καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν υἱοῦ αὐτοῦ κυρ(οῦ)¹ Μεθοδίου μοναχοῦ, στέργοντος καὶ βεβαιούντος πατρικὴν καὶ κτιτορικὴν Διαθήκην, ἐπικυρούντων αὐτῶν τῶν πατριαρχικῶν Σιγιλλίων· . . . οἰκειοχείρως ταῦτα ὑπέγραψα καὶ ἐπιχορηγῶ τὸ παρὸν σιγίλλιον εἰς ἀσφάλειαν καὶ βεβαίωσιν.

1. Σημ. Περὶ τῆς λέξεως «κυροῦ» παρατηροῦμεν ὅτι αὕτη λέγεται καὶ ἐπὶ ζώντων καὶ ἐπὶ τεθνεώτων· ὥστε μὴ νομίση τις ὅτι καὶ ὁ Μεθόδιος ἦν ἤδη τεθνηκώς.

Εἶχεν ἤδη ἀποθάνῃ ὁ ὀτρηρὸς καὶ ἀκαταπόνητος τῆς ἀρετῆς ἐργάτης Ἰγνάτιος ὁ Ἀγαλλιανός¹, ἀλλ' ἀφήσῃ ἀντάξιον ἑαυτοῦ καὶ τῶν πόθων του διαδόχον, ἐπιμελητὴν καὶ προασπιστὴν τῶν ἔργων του, τὸν φυσικὸν υἱὸν του Μεθόδιον. Οὗτος, καὶ ζῶντος ἔτι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, διέπει τὴν μονὴν τῶν Ταξιαρχῶν, κρατῶν εἰς τὰς στιβαρὰς χεῖράς του τοὺς οἴακας αὐτῆς καὶ ὀδηγῶν πρὸς τὸν ἀσφαλῆ λιμένα τῆς σωτηρίας, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου κυρίως κατέρχεται εἰς τὸ πεδίου τοῦ ἀγῶνος ἵνα δρέψῃ τὰς δάφνας τοῦ ἱεροῦ πολέμου κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ πνευματικοῦ βίου ἐκ τοῦ συστάδην μαχόμενος. Ἐποικοδομῶν δὲ τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῖς ἴχνεσι βαίνων ἐκείνου ἀπαρεγκλίτως, διώκησε τὴν μονὴν προάγων αὐτὴν εἰς ἐπίδοσιν καὶ ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν εὐεξίαν καὶ εὐημερίαν. Ἐγραψε δὲ καὶ Διαθήκην εἰς ἣν ἐπέθηκε τέλος τῇ 23 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1576².

ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΕΘΟΔΙΟΥ

Ι	Σ	Χ	Σ
Χ	Ρ	Π	Ρ
Η		Γ	ΟΥ
Ν	Ι	Κ	Α

† Ἐπειδὴ ὁ φέρων καὶ ὁ καιρὸς ἔφερε τὰ πράγματα ὡσὰν ἦλθαν καὶ ὡσὰν τὰ βλέπομεν, ἅπερ οὐκ εἰσὶ πολλὰ θαυμαστὰ δι' οὗ ἦσαν ἔκπαλαι. Ταῦτα λέγω τὰ τῶν μοναστηρίων τῶν τε ἀνδρῶν καὶ γυναικείων εἰς ἅπασαν τὴν οἰκουμένην. Πλὴν ἐνθάδε, εἰς ἡμᾶς λέγω, τῆς ἡμετέρας νήσου, τῆς Μυτιλήνης, οὔτε ἀνδρῶν μοναστήριον ἐφθάσαμεν, οὔτε γυναικείον· ἀλλ' οὐδὲ μοναχοὶ εὐρί-

1. Σημ. Τῷ 1552 ἔγραψε τεῦχος περιλαμβάνον τὴν «Διόπτραν» καὶ τὴν παντοδαπὴν διδασκαλίαν τοῦ «Ψελλοῦ» Περὶ τούτων ἴδε Κεφάλαιον περὶ Βιβλιοθήκης.

2. Σημ. Ἀκριβεστέρα εἰδήσεις τοῦ θανάτου τοῦ ἱεροῦ ἀνδρὸς εἶνε ἢ μεταξὺ τοῦ 1564 καὶ 1565, ὡς ἐκ τῶν Σιγιλίων τοῦ Σιλβέστρου τῶν κατὰ τὸ 1584 ἐξάγεται, καὶ ἐκ τῶν ἀποδείξεων τῶν ἱεροδικαστῶν Μυτιλήνης καὶ Μολύβου κατὰ Μάϊον τοῦ 1566 λαβόντων τὰ τέλη τῆς κληρονομίας παρὰ τοῦ Μεθοδίου. Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 204 χειρογράφῳ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Λειμῶνος ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ εὑρηται τὸ ἐπόμενον σημείωμα πειστικόν

σκοντο πλὴν καὶ μόνον νὰ ἤθελεν ἔλθῃ ἀπὸ ἀλλαχόθεν μοναχός. Ὅμως ὁ ἡμέτερος πατὴρ καὶ ἡμῶν πάντων, οὐκ οἶδα πῶς ἐτόλμησεν [εἰς] τὴν τοιαύτην ἐπιχείρησιν, καὶ μᾶλλον τὸ τῶν γυναιῶν, εἰ μὴ ἦν προστάξει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ βοηθείᾳ τῆς ὑπεράγνου αὐτοῦ μητρὸς καὶ τῶν θεοειδῶν Ἀγγέλων· ὡς ταυῶν βλέπομεν ὅτι ἀθεεὶ τὰ πράγματα δὲν εἶναι· ἀμὴ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ τὰ πάντα καλῶς περιέρχονται καὶ διοικοῦνται· πλὴν θέλομεν καὶ ἡμεῖς, ὅσον τὸ τῆς δυνάμεως, μᾶλλον δὲ καὶ ὑπὲρ τὴν δύναμιν, νὰ σπουδάζωμεν διατὶ βλέπομεν πῶς τὰ πάντα μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν γίνονται, πλὴν καὶ μὲ τὸν κόπον τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι σωματικὰ ὡσὰν καὶ ψυχικὰ· καὶ ὅστις δὲν σπείρει, δὲν θερίζει· ὅμως ὁ πόνος τοῦ γράφειν ἀναγκάζει με, ἢ δὲ ἀναξιότης σιγᾶν ἐπιτιμᾶ μοι, διὸ οὐκ εἰμὶ ἄξιος ἐπιχειρήσασθαι καὶ ἄψαι τοιούτου πράγματος· ἀλλ', ὡς ἄνωθεν εἶπομεν, ὅτι ἀναγκαζόμεθα, καὶ μὴ θέλοντας, ὡς ἀνάξιος ὢν, ἐπιχειρῶ τοῦ γράφειν καὶ βεβαιοῦν [εἰς] τὰ τοῦ πατρὸς ἡμῶν κατορθώματα εἰς τὸ εἶναι ταῦτα βέβαια καὶ ἀμεταποίητα· εἰς ὅσα διὰ τῶν διαθηκῶν αὐτοῦ ὑπάρχουσι γεγραμμένα νομίμως καὶ κανονικῶς ὄντα· καὶ τὰ τῶν δεσποτῶν καὶ πατριαρχῶν ἡμῶν σιγιλλιώδη γράμματα ἐπιβεβαιοῦν καὶ στερεοῦν.

Εἰς οὖν ταῦτα λέγω καὶ γράφω καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἵνα ἔχωσι τὸ στέργον, τὸ βέβαιον καὶ ἀμεταποίητον, καὶ μηδεὶς ἔστω ὁ [ἀντὶ αἴρων] ἀναιρῶν ταῦτα ἵνα μὴ σχῆ τὰς αὐτὰς ἀράς· ἐπεὶ δὲ καὶ [εἰς τὸ] αὐτὰ διαλαμβάνει ὅτι, εἰς τὸ ἐξῆς εἴ τι ἂν διατάξεται, διὰ [τι] τοῦτο καγὼ ὁ ἀνάξιος τολμῶ ἐπιχειρεῖν εἰς τὸ γράφειν ὡς αὐτοῦ διάδοχος, καὶ εἰς ὅσα διὰ ζώσης αὐτοῦ φωνῆς αὐτὸς εἰς ἡμᾶς παρήγγειλεν· ὅτι τὸ μὲν πρῶτον νὰ φυλάττωμεν τὰ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντα, ὁμοίως καὶ τὰ τῶν πατριαρχῶν γράμματα· καὶ [εἰς τὸ] ἐπιβλέπειν καὶ ἐπιθεωρεῖν καὶ τὸ τῶν γυναικῶν μοναστήριον, λέγω δὴ τὸ τῆς δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς ἐπικεκλημένης Μυρσινιω-

ὡσαύτως περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου, λέγον «ζσε (=7075= 1567 ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίῳ ιδ' ἡμέρα Δευτέρα ἑκοσιμήθη ὁ Μεθύμνης Μητροπολίτης Ἰγνάτιος καὶ κτίτορας τοῦ Λειμῶνος, ἡ πατρὶς αὐτοῦ Καλλονή.— Ὁ δὲ κ. Α. Π. Κεραιμὲς ὡς ἔτος τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐρρήθη, τάσσει τὸ 1568.

SISMANOGLIO MEGARO

τίσσης· εἰς τὸ τελεῖν αὐτοὺς ἅπαντας τὴν τῶν κοινοβίων τάξιν καὶ παντὶ τρόπῳ ἀντιλαμβάνεσθαι τε καὶ ἀνακτίζειν τὰ κελλία καὶ μᾶλλον τὸν σεβάσμιον καὶ θείον ναὸν αὐτῆς· καὶ φροντίδα ἔχειν εἰς ἅπαντα τὰ τῶν τροφίμων ἐπιχορηγεῖν αὐταῖς τὰ εἰς αὐτάρκειαν, καὶ μὴ στενοχωρεῖν αὐτάς· μήτε αὐταὶ πάλιν ἐμπίπλασθαι, ἀλλὰ ζῆν ὀσιακῶς καὶ κοινοβιακῶς καθὼς αὐτὸς ἠρετίσατο. καὶ μηδὲν ἐξέρχεσθαι τῶν αὐτοῦ ἐνταλμάτων καὶ παραγγελιῶν εἰς τὸ [τοτε] τὴν τῆς θύρας φυλακὴν καὶ καλῶς διατήρησιν, ἵνα μὴ τὴν καθεμίαν ἐξ αὐτῶν ἐξέρχεσθαι καὶ εἰσέρχεσθαι· ἀλλὰ μετὰ πολλῆς χρείας καὶ μετὰ τῆς εὐρισκομένης καθηγουμένης πρόσταξιν καὶ βουλήν, εἰς χρείαν ἀνάγκης σταλείσης, τότε καὶ μόνον, καὶ οὐχὶ μόνης, ἀλλὰ μετὰ καὶ ἐτέρας· οἷον δύο ἢ καὶ τρεῖς κατὰ τὴν τυχοῦσαν δουλείαν καὶ ἀνάγκην, τότε τοῦτο γενέσθαι· ἔπειτα λέγομεν ἵνα καθαρῶς διάγειν τὸ ἑαυτῶν κοινόβιον εἰς τὰ πάντα, λέγω δὴ τά τε τῆς τραπέζης, τῶν τε τροφίμων καὶ τῶν αὐτῶν ἐνδυμάτων, καὶ μηδοποσοῦν ὀνομάζειν ἐν τῷ αὐτὰς νήθειν ὅτι τοῦτο τὸ ἐπικάμησον ἢ τὸ ράσον τοῦ δαίνοσ ἢ τῆς δαίνοσ· ἀλλὰ νήθειν καὶ ὑφαίνειν ταῦτα τά τε ράσα καὶ ἐπικάμησα διὰ μέσον· καὶ τοῦ καθ' ἑνός, ὡς ἐστὶν ἀρμόδιον, λαμβανέτω· ὡς οἱ τὰς Μονὰς ἐπιβλέποντες καὶ ἐπιπρόνοοῦντες μετὰ φόβου καὶ εὐλαβείας Θεοῦ εἰς τὸ ἀρμόζον καὶ ἐπιχορηγεῖν ταῦτα αὐτοῖς· καὶ οὕτως ἔσεται, ὡς γράφομεν καὶ ὡς ἐστὶ τὸ δίκαιον. Τὰ δὲ τῆς τραπέζης, εἰς ὅσα διακονοῦσιν ὅσον τοῦ καθενοῦ ἔσεται χρεία φαγεῖν φαγέτω μετ' εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ ἀνθρωπίνως· εἰ δ' ὅσον ἂν μείνη, χρὴ ὁ Κελλάρις ἐπισυνάγειν ταῦτα καὶ διοικεῖν. καὶ οὐχὶ ὅτι ἐμὸν ἐστὶν ἢ σόν, ἀλλὰ πάλιν τῆς μεγάλης μέσης ὑπάρχον, ὡς ἐστὶν εἰς πάντα τὰ Κοινόβια ἔκπαλαι ἀρμοδίως· καὶ εἰς τὰ πάντα, ἃ σύνηθες εἰς τὰ κοινοβιακὰ μοναστήρια, οὕτως ἐπιτελέσθωσαν καὶ εἰς τὰς ἡμετέρας Μονὰς· ἵνα μὴ ὑπόδικοι γενώμεθα ὡς παραβάται καὶ ἐναντίοι τοῖς τῶν Πατέρων ἀραῖς καὶ λάβωμεν ταύτας, ἃς μὴ γένοιτο, Κύριε, [ἐπι]τυχεῖν οὐδ' εἰς τῶν χριστιανῶν ταύτας, ἀλλ' εὐλογίαν μᾶλλον καὶ τελείαν συγχώρησιν· ἔτι δὲ λέγομεν καὶ ἐκ Θεοῦ ἀποφαινόμεθα ἵνα [εἰς] ὅσα ὁ πατὴρ ἡμῶν καὶ κτίτωρ ἀνέθηκε, καὶ δι' ἐγγράφων ἀνετύπωσεν ἵνα ἔχωσι τὸ στέργον, τὸ βέβαιον καὶ ἀμεταποίητον· ἐκ

πάντων δὲ καὶ αἱ θυρωροὶ ἵνα ἔχωσιν ἀκριβῆ ἀσφάλειαν εἰς τὰς εἰσερχομένας καὶ ἐξερχομένας, ἵνα ἐπιθεωρῶσι τὶ ἂν ἢ εἰσερχομένη κομίζει καὶ ἢ ἐξερχομένη πάλιν ὁμοίως καὶ ἀναγγέλλειν τῇ καθηγουμένῃ. καὶ οὐχὶ αἱ ἐρχόμεναι κομίζειν δῶρα τῶν ἑαυτῶν συγγενῶν κρυφίως, ἐπεὶ αὐτὸ ἐστὶν ἄμουσον καὶ παντελῶς ἀλλότριον τῶν μοναζουσῶν καὶ ταῦτα μὲν ὅτι καὶ κοινοβιακῶς αἰροῦνται τοῦ ζῆν. ἀλλ' ὅταν τις ἔλθῃ καὶ φέρῃ μὴ τὸ σύνολον κρυφίως εἰσέλθῃ εἰς τὸ κελλὶν τοῦ καθενοῦ, ἀλλὰ φανερῶς εἰς τὸ μέσον ἐπιδοθήτω εἰς τὸ θεωρεῖν ἢ εὐρισκομένη καθηγήτρια (ἢ ἡγουμένη) τὶ ἂν ἔφεραν εἰς τὸ κελλὶν, καὶ πάλιν ἢ αὐτὴ μὲ τὰς εὐρισκομένας γερόντισσας εἰς τὸ τί ἐπιδώσωσι ταύτῃ τῇ φερομένη τὸ δῶρον· οὕτως οὖν γενέσθωσαν εἰς τοὺς ἅπαντας αἰῶνας καὶ μὴ ἄλλως εἰς πάντα ἃ γράφομεν καὶ διατιθέμεθα ἐν ἀκριβεῖ ἀσφαλείᾳ· ἔτι δὲ γράφομεν ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἐκ Θεοῦ ἀποφαινόμεθα ἵνα τὰ πάντα, ἃ ὁ πατὴρ ἡμῶν καὶ κτίτωρ διέθηκε καὶ δι' ἐγγράφων ἀνετύπωσεν ἵνα ἔχωσι τὸ στέργον, τὸ βέβαιον καὶ ἀμεταποίητον καὶ εἰς τὰς δύο μονὰς· μᾶλλον δὲ καὶ εἰς τὸ εἰσάγειν καὶ ἐξάγειν, οὓς μὲν εἰσι σκανδαλοποιοί· καὶ εἰσάγειν πάλιν [εἰς] ὅσους ἂν αἱ μοναὶ δύνανται ζωτροφεῖν εἰς τὸ αὐταρκες· ἔτι δὲ λέγομεν καὶ ἐκ Θεοῦ ἀποφαινόμεθα ἵνα οἱ τὰ Διακονήματα ἐπιθεωροῦντες μηδοποσοῦν ποιῶσι τὸ ἑαυτῶν θέλημα εἰς τὸ διδόναι τῇ κάθε μίᾳ εἴ τι ἂν ἐστὶ τὸ ἑαυτῆς θέλημα ἀλλὰ μετὰ βουλῆς τῆς καθηγουμένης τῆς εὐρισκομένης κατὰ καιρὸν καὶ οὐχὶ μόνον νὰ πέρνῃ θέλημα ἀμὴ νὰ [τὸ] βλέπῃ καὶ τὸ τί ἂν εἶναι ἐκεῖνο ὅπου δίδει καὶ ὅπου [τὸ] πέρνῃ νὰ τὸ πέρνῃ μὲ συγχώρησιν καὶ τότε εἶναι εὐλογημένον· εἰ δὲ καὶ ἀλλέως γίνεται οἷον κρυφίως ἐκεῖνο εἶναι ἀσυγχώρητον ἐκ Θεοῦ. Οὕτω οὖν γενέσθω εἰς ἃ γράφομεν νομίμως καὶ τ' ἄλλα πάντα μετὰ προστάξεως καὶ βουλῆς τῆς τε καθηγητρίας καὶ τῶν γεροντισσῶν τῶν εὐρισκομένων κατὰ καιρούς· ἔτι δὲ ἐπιβεβαιῶ καὶ γράφω οἰκειοχείρως τὸ [ἐν] ἐμοὶ διὰ ζώσης φωνῆς παραγγελθὲν ἐκ τοῦ ἡμετέρου πατρός, καὶ μᾶλλον καὶ οἱ τὴν σήμερον ἐνοικοῦντες ἐν τῇ ἡμετέρᾳ μονῇ καλῶς ἐπίστανται καὶ ἀκηκόασιν καὶ αὐτοὶ ἐξ αὐτοῦ, ἵνα τὸ τρίτον εἰσόδημα ἐξοδιάζηται εἰς τὸ τῶν γυναιῶν μοναστήριον, λέγω δὴ τῆς Παναγίας μου τῆς Μυρσινιωτίσσης εἰς ὅσον τὸν καθε-

καστον χρόνον ἐπιχορηγήσοι ὁ πανάγαθος ἡμῶν Θεὸς μετ' ἀσφαλείας καὶ φόβου Θεοῦ ἀπὸ τε μικροῦ ἕως μεγάλου, εἰς ὅσον ὅπου νὰ ἀρμόζῃ καὶ ἔσεται αὐταῖς χρεία· ἐτι λέγομεν ἵνα ἔσεται καὶ ἡ τῶν μοναστηρίων πάντων διάταξις κανονικὴ εἰς τὰ πάντα καὶ μᾶλλον εἰς τὸ εἰσάγειν καὶ ἐξάγειν τοὺς κακοτρόπους, ἵνα μὴ τυχὸν καὶ τὸ ψωριάσαν λυμάνη καὶ τὰ ἕτερα πρόβατα· τὸ λοιπὸν [εἰς] ὅσα τῆς ὥρας καὶ τῆς δυνάμεως ἐγράψαμεν εἰς βεβαίωσιν τῶν προγεγραμμένων, λέγω δὴ τοῦ ἡμετέρου πατρὸς καὶ κτίτορος, [καὶ] ἐχέτωσαν τὸ στέργον, τὸ βέβαιον καὶ ἀμεταποίητον εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα· εἰ δὲ καὶ τις ἔσται ὁ [ἀντιαίρων] ἀναιρῶν καὶ ἀθετῶν τὰ ἐκτυπωθέντα καὶ [εν]σημανθέντα γράμματα τὰ τε τοῦ ἡμετέρου πατρὸς καὶ τὰ τῶν Πατριαρχῶν σιγγιλλιῶδη καλῶς καὶ νομίμως γεγραμμένα, καὶ τὰς ἡμετέρας διαθήκας, ὁ τοιοῦτος τεύξεται τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὰς ἀρὰς τῶν Πατριαρχῶν τῶν ἐκτυπωσάντων ταῦτα τὰ γράμματα ἐχέτω· ἐγράφη δὲ καὶ τὸ τέλος ἔλαβεν ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ κγ'. τοῦ ζπδ'. ἔτους (1576) Ἰνδικτιῶνος δ'.

† Ὁ τοῦ δικαίου τῶν αὐτῶν μονῶν Μεθόδιος μοναχὸς καὶ Πρωτοσύγκελλος Μεθύμνης καὶ ἄρχων πάντων τῶν μοναστηρίων τῆς Μεθύμνης.

† Ὁ καθηγούμενος Σέργιος ἱερομόναχος τῶν αὐτῶν μονῶν

† Νεόφυτος ἱερομόναχος

† Γρηγόριος μοναχὸς

† Μαρτιανὸς ἱεροδιάκονος

† Ἰάκωβος μοναχὸς καὶ οἰκονόμος τῶν μοναστηρίων

† Κοσμᾶς ἱεροδιάκονος

† Σαμουὴλ μοναχὸς

Ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους τούτου ἦτοι κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1576, προτοῦ ἤδη λάβῃ τέλος καὶ κῦρος ἡ διαθήκη αὐτοῦ, καθὰ φαίνεται, ὁ Μεθόδιος ἔγραψε καὶ γραφήν τινα, ἣτις τιτλοφορεῖται «Γραφή ἡ περὶ τῶν σκανδαλοποιῶν τοῦ μὴ εἰσέρχεσθαι ἔνδον», μνεῖαν σὺν ἄλλοις ποιούμενος τῆς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἰδρύσεως καὶ συστάσεως τῶν Μονῶν. «Ἐπεὶ, λέγει, μὴ εὐρῶν (ὁ πατήρ) τι τὸ οἰονοῦν

εἰς τὰς φαινόμενας σήμερον μονάς, ἀλλὰ μόνην γῆν, καὶ αὐτὴ πατρικὴ καὶ ἐξ ἀγορασίας», ἃς ἔκτισεν, ἐπροίκισε καὶ διὰ διαθηκῶν ἐπεσφράγισε καὶ ἐπεβεβαίωσε τὰς χορηγίας του, περιβαλὼν τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τὸ κῦρος ὀρισμῶν καὶ διατάξεων νομίμων, συνιστᾶ καὶ παραγγέλλει τοῖς ἐν ταῖς μοναῖς οὔσι καὶ ἐσομένοις ζῆν συμφώνως τοῖς ὀρισμοῖς καὶ διατάξεσι ταύταις τοῦ πατρὸς του καὶ πατρὸς αὐτῶν πάντων καὶ ἐν κοινοβιακῷ πολιτεύματι διάγειν· τοῖς δὲ μὴ στέργουσιν εἰς ταῦτα ἔξεστι τὸ ἀποχωρῆσαι καὶ ἀπελθεῖν ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν. Τὰς δὲ μοναζούσας, ὡς τάγμα ἀσθενές, παρακελεύεται ὁ Μεθόδιος ἐπιτακτικῶς ὅτι δέον νὰ ὦσιν ἐν πᾶσι προφυλακτικώτεροι καὶ προσεκτικώτεροι. Τοῦτο δὲ ἔσται αὐταῖς, ὅταν οὐδὲ κατὰ κεραίαν παρεκκλίνωσι τῆς εὐθείας τῶν κανόνων καὶ ὄρων, οὓς ἐχάραξεν εἰς τὸ ἑαυτῶν πολίτευμα.

Ἐνταῦθα, κατὰ χρονολογικὴν βαίνοντες σειρὰν, παραθέτομεν τὸ κατὰ Μάϊον τοῦ 1578 (Τζεμαζή-ουλ-εβέλ 987) κυβερνητικὸν Κτηματολόγιον τῆς Μονῆς ἔχον ὧδε·

«Ἐκδοθέντος Αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἱερᾶς Ρήτρας, καθ' ἣν δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι βακούφια συμφώνως τῷ ἱερῷ Νόμῳ αἱ κτηματικαὶ περιουσίαι τῶν ἐν τῇ νήσῳ Μιτυλήνῃ Ἐκκλησιῶν, συνεπῶς δὲ διαταχθείσης τῆς πωλήσεως καὶ διαθέσεως τῶν τοιούτων κτημάτων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου διὰ Ταπίου (Χάκι-Καράρ), ἐνηργήθη ἡ καταγραφὴ τῶν εἰρημένων περιουσιῶν, καθ' ἣν μεταβὰς εἰς τὰ ἐν τῷ διαμερίσματι Καλλονῆς χωρία τῶν ὑποτελῶν, καὶ προσελθόντων τῶν κατοίκων Δαφίων, κατέγραψα τὰ ἐξῆς κτήματα κείμενα περὶ τὴν πλησίον τοῦ εἰρημένου χωρίου εὐρισκομένην μονὴν τοῦ Λειμῶνος ἦτοι: τριάκοντα κοιλῶν ἀγρὸν, συνορεύοντα μὲ Κυνηγαρικὸν Τεπέν, Καλαθᾶ Τεπέν, Χαλάραιναν καὶ πρὸς Ροδόπουλον· ὄγδοῦντα δένδρα ἐλαίας εἰς θέσιν Καββαλικά ἄνωθεν τῆς Μονῆς· ἀγρὸν δέκα κοιλῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ εἰρημένου χωρίου εἰς θέσιν Χλιὸν ἐπονομαζόμενον Πανούρη καὶ συνορεύοντα μὲ ἀγροὺς Βασιλείου Χονδροκότση Καμάτσον καὶ ὄρος· ἀγρὸν δώδεκα ἡμίσεος κοιλῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ αὐτοῦ χωρίου εἰς θέσιν Φτυνὰ συνορεύοντα μὲ ἄμπελον Ρόδου, ἐκατέρωθεν μὲ δρόμον καὶ μὲ ποταμόν· Μάνδραν Μαρούκου καλου-

μένην καὶ τῇ Μονῇ ὑποκειμένην, συνορεύουσαν δὲ μὲ Ἄσπρη-βίγλα, Σοῦ-τεπεσί καὶ Μανώλη Ράχτα-τεπεσί. ἄγρον ἑνὸς ἡμίσεος κοιλῶν μὲ δεκαπέντε ἐλαιόδενδρα παρὰ τὸ μοναστήριον τῆς Μυρσινιωτίσσης συνορεύοντα μὲ ὄρος ἑκατέρωθεν, μὲ δρόμον καὶ ποταμὸν Ἄλευροπόταμον. ἄγρον δέκα κοιλῶν κατὰ τὴν θέσιν Ἄλευροπόταμον καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα ἐλαιόδενδρα παρὰ τὴν εἰρημένην μονὴν συνορεύοντα μὲ Σουοῦκ-Σοῦ-Τεπεσί, μὲ Ἄσπρόπηλο-Τεπεσί, μὲ Τσίκωνα-Τεπεσί καὶ μὲ ὄρος Καμένον. ἄγρον εἴκοσι πέντε κοιλῶν εἰς θέσιν Κλωπεδὴ ὑποκειμένην τῇ μονῇ τοῦ Λειμῶνος, συνορεύοντα μὲ ἄγρους Ἀλαΐ βέη καὶ Μιχαλάκη μὲ ποταμὸν καὶ ὄρος. ἄγρον δέκα κοιλῶν μὲ εἴκοσι ἐλαιόδενδρα κείμενον εἰς θέσιν Πρασινάκια τοῦ Λειμῶνος καὶ συνορεύοντα μὲ ἄγρον Ρόδου ἑκατέρωθεν μὲ δρόμον καὶ μὲ ποταμὸν. ἄγρον δεκατεσσάρων κοιλῶν εἰς θέσιν Ξενοτάφια-Ἀναφανή-Μέλαγκα ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ εἰρημένου χωρίου πασιγνώστων ὀρίων. τρεῖς ἄγρους ὀκτῶ κοιλῶν εἰς θέσιν Ἀμπελιώτη τοῦ αὐτοῦ χωρίου πασιγνώστων συνόρων. ἄγρον εἴκοσι πέντε κοιλῶν παρὰ τὰς ἀμπέλους τῶν μοναχῶν τῆς εἰρημένης μονῆς κείμενον καὶ συνορεύοντα μὲ ἄμπελον Βαρδούκου μὲ ἄγρον Κατασταμάτου καὶ ἑκατέρωθεν μὲ δρόμον. ἄγρον δεκατεσσάρων κοιλῶν εἰς θέσιν Καραγάτς τοῦ αὐτοῦ χωρίου. τρεῖς ἄγρους εἰς θέσιν Ἅγιοι Ἀπόστολοι δεκαπέντε κοιλῶν συνορεύοντας μὲ ἄγρον Μεσήχ βέη, Λαδόπδα, Λαγκάδα καὶ ἄγρον Λαμπρινουῦ. ἄγρον παρὰ τὰ Τριάντα κοιλῶν δέκα συνορεύοντα ἑκατέρωθεν μὲ τὰς ἀμπέλους τοῦ χωρίου Τριάντα καὶ ἑκατέρωθεν μὲ δρόμον. ἄγρον τεσσάρων κοιλῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ Σουμούριας πλησίον τῆς θέσεως Ἁγία Τριάς. ἄγρον τριάκοντα κοιλῶν εἰς θέσιν Χλιὸν τῆς περιφερείας τοῦ αὐτοῦ χωρίου συνορεύοντα μὲ Τσιφτλίκιον τῆς Μονῆς μὲ ποταμὸν καὶ δρόμον. ἄγρον ἕξ κοιλῶν εἰς θέσιν Σωθῆρι τοῦ χωρίου Ἅγιος Λέντης. ἄγρον δεκατεσσάρων κοιλῶν Πετροκόπου ὀνομαζόμενον εἰς θέσιν Χλιὸν. ἕξ ἄγρους δώδεκα κοιλῶν πασιγνώστους ὑπὸ τὸ ὄνομα Μοδούλη πλησίον τοῦ χωρίου Ἀχυρῶνα. ἄγρον τριῶν κοιλῶν Κουκδάτζιλον καλούμενον εἰς θέσιν Χλιὸν. δύο ἄγρους εἰς θέσιν Μέστομα πλησίον τῆς Ἀχυρῶνας δώδεκα κοιλῶν. δύο ἄγρους ὀκτῶ κοιλῶν εἰς θέσιν Περασζὰ τοῦ χωρίου

Τριάντα. ἄγρον πέντε κοιλῶν εἰς θέσιν Δημητσάνα τοῦ αὐτοῦ χωρίου. ἄγρον τριῶν κοιλῶν εἰς θέσιν Τσόνια πλησίον τοῦ χωρίου Τριάντα. τρεῖς ἄγρους εἰς θέσιν Ἀχλάδα τοῦ αὐτοῦ χωρίου γνωστούς ὑπὸ τὸ ὄνομα Μερόπη κοιλῶν ἕξ. δύο ἄγρους ἕξ κοιλῶν εἰς θέσιν Κακο-τράφο τοῦ χωρίου Παπιανά. ἄγρον τριῶν κοιλῶν εἰς θέσιν Τσικνιὰ τοῦ αὐτοῦ χωρίου τὸν καλούμενον τοῦ παπᾶ Θεοφάνους. ἄγρον τριῶν κοιλῶν εἰς θέσιν Ἰφδάδα. ἄγρον ὀκτῶ κοιλῶν εἰς θέσιν Σκαμνιὰ τοῦ αὐτοῦ χωρίου. ἄγρον πέντε κοιλῶν εἰς χωρίου Ἰφδάδα καλούμενον Πίπερον. ἄγρον εἰκοσιτριῶν κοιλῶν εἰς θέσιν Χαριτωμένη τοῦ αὐτοῦ χωρίου συνορεύοντα μὲ τὰ κτήματα Μεσήχ Τσελεμπῆ Γζουσοῦφ Κομνιανοῦ καὶ δρόμον. ἄγρον δύο κοιλῶν εἰς θέσιν Βαζόπατμα παρὰ τὸ χωρίον Ἅγιος Κοσμᾶς. ἄγρον πέντε κοιλῶν Ἀμπελιώτη ὀνομαζόμενον εἰς τὸ χωρίον Γέρνα. ἄγρον δύο κοιλῶν Κουρτηνάρι ἑπονομαζόμενον ἐν τῷ εἰρημένῳ χωρίῳ. ἄγρον πέντε κοιλῶν τοῦ παπᾶ Θεοφάνη ὀνομαζόμενον ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ. ἄγρον τριῶν κοιλῶν Μαλάκη ὀνομαζόμενον ἐν τῷ χωρίῳ Ἁγία Παρασκευῆ. ἄγρον τεσσάρων κοιλῶν πλησίον τῶν μύλων τῆς μονῆς ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀχερώνης Κατσάρι ἑπονομαζόμενον. ἄγρον τεσσάρων κοιλῶν ἑπονομαζόμενον Βαρειὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Παπιανά. ἄγρον τριῶν κοιλῶν Κουβαρὰ ἑπονομαζόμενον ἐν τῇ θέσει Χλιὸν τοῦ χωρίου Ἅγιος Λέντης. ἄγρον δύο κοιλῶν παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν Ἁγίου Νικολάου ἐν τῇ περιφερείᾳ Σουμούριας. δύο ἄγρους ἕξ κοιλῶν ἐν τῷ εἰρημένῳ χωρίῳ ἑπονομαζόμενους Κώλωνα. κῆπον μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ὀπωροφόρων δένδρων παρὰ τὴν μονὴν Ἅγιος Γεώργιος ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Παπιανά. ἄγρον τεσσάρων κοιλῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ εἰρημένου χωρίου ἑπονομαζόμενον Σύλλα. ἄγρον ὀκτῶ κοιλῶν εἰς θέσιν Φτιλιὰ ἑπονομαζόμενον τῆς Γρηγόραινας. ἄγρον δέκα κοιλῶν εἰς θέσιν Αὐλάκι ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Παπιανά πλησίον τῆς μονῆς Ἅγιος Γεώργιος. δύο ἄγρους ἕξ κοιλῶν εἰς θέσιν Φτιλιὰ παρὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. συκοπερίβολον ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Ἅγιος Κοσμᾶς πλησίον τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίου Κωνσταντίνου. ἄμπελον ἕξ ἡμερομισθίων εἰς θέσιν Φτυνὰ τῆς περιφερείας Δαφίων. δύο ἀμπέλους δέκα ἡμερομισθίων ἐν τῷ χωρίῳ Ἀμπελιώτης. καὶ καλαμῶνα

παρὰ τὸ χωρίον Σουμούρια πληρόνοντα φόρον (Μουκατάα) τριάκοντα ἄσπρα. Πάντα ταῦτα τὰ κτήματα δημοπρατηθέντα δημοσίᾳ καὶ κατακυρωθέντα εἰς τοὺς μοναχοὺς τῆς μονῆς τοῦ Δειμῶνος ἀντὶ πεντήκοντα πέντε χιλιάδων ἄσπρων, ἐνεγράφησαν, ὡς ἄνω, ἐπ' ὀνόματι τῶν εἰρημένων μοναχῶν παρὰ τῶν ὁποίων ἐλήφθη καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν τε διαθεσίμων διὰ Ταπίου, ὡς καὶ ἐκείνων ὧν ἐπιτρέπεται ἢ πώλησις. Ἐδόθη δὲ ἡ παροῦσα καταγραφή εἰς χεῖρας τῶν μοναχῶν φθίνοντος Τζεμαζή-ουλ-εβέλ 987.

Ἐν ἔτει 1578 καὶ μηνὶ Αὐγούστῳ ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας Β'. ὁ ἐπιλεγόμενος Τρανὸς μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν συνοδικῶν ἀρχιερέων Μηθύμνης Νεοφύτου, Ἀθηνῶν Νικάνορος, Θηβῶν Λαυρεντίου, Δράμας Νεοφύτου, Βάρνης Ἀκακίου, Πωγωνιανῆς Γαβριήλ (καὶ δύο ἐτέρων, ὧν κατέστησαν δυσανάγνωστα τὰ ὀνόματα ἐν τῷ πρωτοτύπῳ), ἐξέδωκε σιγίλλιον, ἐνῶ διαπρυσίως κηρύσσεται ἡ τε ἀγιότης τοῦ ἰδρυτοῦ τῶν μονῶν Ἰγνατίου τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης καὶ σαφῶς ἐμφαίνεται ἡ τοῦ σαρκικοῦ καὶ πνευματικοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Μεθοδίου πανάρετος καὶ εὐσεβεστάτη μεγαθυμία καὶ δὴ ὁ ἔνθεος ζῆλος, ἐν τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς συστάσεως καὶ βελτιώσεως τῶν κτιτορικῶν τοῦ ἁγίου αὐτοῦ πατρὸς μνησθεισῶν μονῶν, ἃς ἐνεχείρησε καὶ ἐνεπιστεύθη αὐτῷ ὡς τιμαλφέστατον πατρικὸν κειμήλιον διὰ τὸν υἱόν, ἱερωτάτην δὲ παρακαταθήκην διὰ τοῦ υἱοῦ εἰς τοὺς διαδόχους αὐτῶν μεταβιβασθησομένην. Τὸ σιγγίλιον τοῦτο ἔχει οὕτως.

† Ἱερεμίας ἐλέω Θεοῦ

† Οὐδὲν τὸ ἀξιολογώτερον Θεῷ τε καὶ φρονίμοις ἀνθρώποις ἀποδεκτὸν καὶ πάντῃ ἐπαίνου ἄξιον εὐλόγως ὡς τό, καὶ ἐν τῷ φθαρτῷ τῷδε τῷ βίῳ, συντηρεῖν καὶ φυλάττειν ὡς δυνατὸν ἀνθρώπῳ τὸ κατ' εἰκόνα ἀκράδαντον καὶ ἀδιάπτωτον, ἵν' εἰς τὸ καθομοίωσιν ἔλθῃ ἐκπληροῦν τὰς θείας ἐντολὰς καὶ ἅγια ἐντάλματα, πόθον ἔχων διὰ τὰ μόνιμα, ἃ αἰεὶ διαμένει, καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν εἰπεῖν διὰ παντὸς θέμενος, καὶ διηνεκῶς ἐνοπτριζόμενος τὰ θεϊκὰ ἀμαρύγματα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ

καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ὡς φησὶν ὁ θεῖος Ἀπόστολος· καὶ γὰρ οὕτω διακείμενος καὶ τὴν τοῦ θανάτου μελέτην πλουτῶν, ἣτις ἢ τελεία πνευματικὴ φιλοσοφία ἐστὶ, λήψεται πάντως πᾶν ἐκ Θεοῦ ἀγαθόν, ζῶν μακροήμερον, βίον ἄλυπον, ἀνθρωπίνην περιουσίαν πλουσίως, δόξαν μεγάλην, καὶ χαρὰν λήγουσαν ἕως γήρους καὶ πρεσβείου, ἀλλὰ καὶ τέλος τῆς ἀφθάρτου καὶ ἀτελευτήτου βασιλείας Θεοῦ ἐπιτυγχάνει, ἐπαπολαύει τε ταύτης καὶ κατατρυφᾷ. Ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει κοιμηθεὶς ἐκεῖνος Ἰγνάτιος, ὁ χρηματίσας μητροπολίτης Μηθύμνης, οὕτως ἐβίωσεν, ὡς ἦτε τῶν πολλῶν μαρτυρία φανεροῖ, καὶ ὁ βίος ὃν θεοφιλῶς διήνυσεν, ἀλλὰ δὴ καὶ τὰ φιλόκωπα ἔργα, ἃ ἐξοικονόμησε καὶ ἐπαφήκεν εἰς δόξαν Θεοῦ ἰστάμενα, καὶ εἰς ἀνάπαυσιν πολλῶν, οὐ μόνον ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ γυναικῶν, ἐλέησας καὶ φιλοτιμησάμενος τὰ ἐνόητα, ἐλεημοσύνη διαμενούση καὶ αὐξανομένη σὺν Θεῷ τὴν ἑαυτοῦ ἀφιέμενος ἀντίδωρον τυχεῖν βασιλείαν χάριτι Χριστοῦ, τοῦ εἰς τοιαῦτα καθοδηγήσαντος· ἐκ βάθρων καὶ γὰρ αὐτῶν, ἱερὰ σεβάσματα δύο μοναστήρια ἀνωκοδόμησεν ἐν τῇ νήσῳ τῆς Μυτιλήνης κείμενα κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν τῆς Μηθύμνης, ἧς προέστη ἀρχιερατικῶς καὶ καλῶς· τὸ μὲν τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῶν Ταξιαρχῶν, ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῶν Δειμώνων κείμενον, τὸ ἀνδρῶν φημί, τὸ δὲ οὐ μακρὰν ἀπέχον ἐπ' ὀνόματι τῆς Παναγίας ἐπιλεγόμενον Μυρσινιωτίσσης, καὶ κόποις πολλοῖς καὶ ἰδρῶσι, χρημάτων τε ἀναλώσεσιν οὐκ ὀλίγαις, εἰς ὃ ὀρῶνται, καὶ συνίστανται εἰς δόξαν Θεοῦ κατέστησεν, ἐξοικονομήσας καλῶς, ὡς πνευματικὸς ἀγωνιστής, ἀφιερῶσας τε ἐν αὐταῖς ταῖς θείαις μοναῖς, οὐ μόνον κτήματα καὶ ἱερὰ κειμήλια τὸ δυνατόν, ἀλλὰ καὶ γνώμην καὶ διάθεσιν εἰπεῖν ὅλην αὐτοῦ, θεῖον ἔχων σκοπὸν καὶ γνώμην φιλόκαλον, ὡς ἀπὸ τε τῆς διαθήκης αὐτοῦ φαίνεται, καὶ τῶν ἐγγράφων λόγων, ἐπιστολῶν τε καὶ διατάξεων, καὶ διδαχῶν εἰπεῖν, ἃς πρὸς τοὺς ἐνασκουμένους ἐποίει παραινῶν τὰ σωτήρια, καὶ ἀπὸ τῶν ἁγίων πατριαρχικῶν γραμμάτων τῶν πρὸ ἡμῶν ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν, τοῦ τε Ἱερεμίου, Διονυσίου, Ἰωάσαφ, καὶ ἄλλων· ὃν δὴ ὅμοιον ζῆλον κτησάμενος καὶ ὁ κατὰ σάρκα καὶ κατὰ πνεῦμα υἱὸς αὐτοῦ Μεθόδιος, ὁ ὀσιώτατος μοναχός, καὶ πρωτοσύγκελλος δικαίῳ τε τῶν θείων μονῶν αὐτῶν, μετὰ τὸν πα-

τρικὸν θάνατον, ἤδη ἔτι πεντεκαίδεκα ὡς δυνατὸν αὐτῶν ἐπιμέλεται, καὶ φροντίζει τὴν σύστασιν τῶν θείων τούτων μοναστηρίων καὶ ἐξοικονομεῖται τὸ πρὸς βελτίωσιν καὶ πνευματικὴν ἀγαθοεργίαν τῶν ἐκεῖ ἐνασκουμένων ἵνα τούτων χάριν εὖρη τὴν θείαν ἀντίληψιν καὶ ἄφεσιν τῶν ἐπταισμένων, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἱερὰν ψυχὴν τοῦ μακαρίου πατρὸς αὐτοῦ ἐπαναπαυομένην, ὡς οὕτως ἐπιπόνως ἐντεταμένην καθὰ τὴν αὐξήσιν καὶ διαμονὴν φιλήσασαν ἔργοις καὶ ποθοῦσαν εἰπεῖν ἔτι, εἰ καὶ τῶν τῆδε οὐ φροντίζει, ἐν ἄλλοις θειότεροις ἐπαναπαυόμενος, ὡς ἐργάτης καλῶν καὶ χρησίμων ἔργων, καὶ ἀνέδραμε καὶ πρὸς τὴν ἡμῶν μετριότητα καὶ ἐδεήθη τυχεῖν ἡμετέρου σιγίλλιδου ἐπικυρωτικοῦ καὶ εὐεργετικοῦ γράμματος ἐλευθερίου, καὶ τὴν αἴτησιν αὐτοῦ ἀπεδέξατο· τούτου χάριν γράφουσα καὶ ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀποφαινομένη καὶ διοριζομένη καὶ ἐπιβεβαιούσα πάντα τὰ προεκδοθέντα πατριαρχικὰ γράμματα καὶ τὰς δωρηθείσας ἐλευθερίας καὶ προνόμια, ἐντέλλεται, ἵνα τὰ αὐτὰ σεβάσμια δύο μοναστήρια τὸ ἀνδρῶν τῶν Ταξιαρχῶν καὶ τὸ γυναικείον τῆς Παναγίας, ὧσι καὶ διαμένωσιν ἐλεύθερα, κεκοσμημένα, καὶ τὸ ἀκαταπάτητον ἔχωσι καὶ ἀζήμιον, ὡς κανονικόν τε καὶ εὐλογον καὶ φίλον Θεῷ μηδενὸς ζημιῶν αὐτὰ προαιρουμένου, ἢ λαμβάνοντος ἐκεῖθεν ἄχρι καὶ ὀβολοῦ, ἵνα μὴ ταῖς ἀραιῖς τῶν πατέρων ἐμπέση, καὶ τοῖς ἐπιτιμίαις τοῖς ἐγγεγραμμένοις τοῖς θείοις καὶ πατριαρχικοῖς γράμμασι, καὶ εἴη καὶ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος ἀπὸ Θεοῦ ἀφωρισμένος καὶ ἀργὸς καὶ παιδείας ὑπεύθυνος· διεξαγόμενα τὰ αὐτὰ μοναστήρια, ὡς ἕκτοτε διεξάγονται κοινοβιακῶς, καθάπερ καὶ τὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, μηδενὸς τι ἔχοντος ἴδιον, ἀλλὰ τὰ πάντα κοινά, καὶ ἀδελφικά, ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ διάγοντες, διακρινόμενοι παρὰ τοῦ κατὰ καιροῦς ὀσιωτάτου καθηγουμένου, ὃς ἐκλογὴ γενέσθω, ὡς ἔθος τοῖς θείοις μοναστηρίοις, μηδενὸς τῶν μοναχῶν, ἢ τῶν μοναζουσῶν, ποιούντός τι, ἀνευ τῆς γνώμης τοῦ καθηγουμένου, ὃς καὶ ἄδειαν κανονικῶς ἔχειν σωφρονίζει αὐτούς, ὡς πνευματικὸς τούτων πατὴρ καὶ διδάσκαλος· ὃς δὲ τυχὸν παιδευθεὶς ἢ καὶ διωχθεὶς τῆς Μονῆς, βίαν τινὰ ἐπανάγει, ἢ ζημίαν προξενήσῃ, ἢ ἀφιερῶσας τι ἐπαναλάβῃ, ὅπου τὰ ἅπαξ Θεῷ ἀφιερωθέντα ἀνεκποίητα, ἀφωρισμένος ἔσται, καὶ ταῖς ἀραιῖς ὑπόδικος τῶν θείων πα-

τέρων, ὃς δὲ ἐνασκέεται ὡς δεῖ κατὰ Θεὸν καὶ ἐμμένει τοῖς εὐλόγως τετυπωμένοις εὐλογημένος εἴη ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος· Ἐπὶ τούτοις οὖν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν γράμμα τὸ σιγίλλιδος τῆς ἡμῶν μετριότητος καὶ ἐδόθη εἰς ἀσφάλειαν κατὰ τὸ ζῆστί. 1578 ἔτος μηνὶ Αὐγούστῳ Ἰνδικτικῶνος ΣΤ΄.

Ἦδη μετὰ ἐξαετίαν περίπου ἐν ἔτει 1584 τῇ 26 Ἀπριλίου ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος, μεταβαίνων εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπεσκέφθη τὰς μονὰς τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου. Ἐκδοὺς δὲ σιγίλλιον μετὰ τοῦ Ἰωακείμ τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας, καὶ ἐπαναλαμβάνων ἐν αὐτῷ, ὅσα περίπου καὶ ἐν τῷ κατὰ τὸ 1575 ἐπιχορηγηθέντι, ἐπιπροσθέτει τὰ ἐφεξῆς. «Περαιουμένων δὲ ἐτῶν ἐννέα, ἔλθων πάλιν ἐν τῇδε τῇ νήσῳ καὶ τινὰς συγχύσεις εὐρῶν διὰ μέσου αὐτῶν περὶ τὸ τριμερὲς εἰσόδημα τὸ διδόμενον εἰς τὰς μοναστήριας, ὡς καὶ τῶν διαθηκῶν διαλαμβανόντων καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν ἀποφαίνεται ἵνα οὕτω ἴσταται καὶ μετὰ καθαροῦ καταστίχου νὰ ἐξοδιάζηται αὐτὸ τὸ τριμερὲς καὶ γενέσθω ἐκλογὴ ἐκ μέσου ἡμῶν πάντων ἐπιθεωρεῖν τὴν τοῦ δικαίου ποιήσιν τῶν μοναστηρίων μετὰ τῶν Ἐπιτρόπων τῶν ἐν καιρῷ εὐρισκομένων ἐν τοῖς μοναστηρίοις, ταυτῶν δὲ τῶν μοναστηρίων εἰσὶν οὗτοι ὁ κὺρ Κελαδίτης τοῦ Μαρζέλου· καὶ κὺρ Μανουήλ ὁ τοῦ Χιμεντοῦ· καὶ κὺρ Κωνσταντῆς ὁ τοῦ Λέου· καὶ κὺρ Δημήτριος Ἐμμανουήλ τοῦ Κεφαλά· καὶ κὺρ Παῦλος τοῦ Ράλλη· καὶ κὺρ Ἀντώνιος Δημητρίου τοῦ Κεφαλά, καὶ κὺρ Δούκας Ρεῖζης ὁ λεγόμενος τῆς Θεοδώρας Οὕτως οὖν γράφομεν καὶ ἐκ Θεοῦ ἀποφαινομεθα ἵνα ἔσεται ἐπιθεώρησις παντελῆς εἰς τὸ μὴ ἀδικεῖσθαι τὸ ἀσθενέστερον μέρος.»

Τὸ αὐτὸ ἔτος ὁ Σίλβεστρος, συνυπογράφοντος καὶ πάλιν τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας Ἰωακείμ, ἀπολύει καὶ δεύτερον τοῖς μοναχοῖς σιγίλλιδος γράμμα (ἀχρονολόγητον). Ἐπισυνάπτομεν δὲ ἐνταῦθα ὀλόκληρον τὸ σιγίλλιον τοῦτο τοῦ ρηθέντος ἀοιδίμου Σιλβέστρου, καθόσον οὗτος λίαν στενωῶς συνεδέετο μετὰ τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου Μηθύμνης. Ἐχει δ' οὕτως·

Σύλβεστρος ἐλέω Θεοῦ.....

† Ἐπειδὴ πρὸ χρόνων ἰκανῶν ἢ μετριότης ἡμῶν σωματικῶς ἐλθοῦσα ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ τῆς Μιτυλήνης καὶ περιελθοῦσα τὰ ἐν τῇ Καλλονῇ μοναστήρια τὰ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μηθύμνης, τῆς τε δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς ἐπικεκλημένης Μυρσινιωτίσσης καὶ τῶν παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τῶν ἐν τῷ Λειμῶνι, καὶ γράμματα ἐντυχῶν τὰ τῶν προελθόντων Πατριαρχῶν σιγιλλιώδη ἐπιβεβαιοῦντα κατὰ τὴν τοῦ κτίτορος ἐνδιάθηκον γραφὴν καὶ ἐμφανῆ ποιοῦντα· ὅπως ὁ ἐν ἱερομονάχοις κὺρ Ἰγνάτιος ὁ καὶ Σακελλίου Μεθύμνης ἰδίῳ κόπῳ καὶ μόχθῳ πολλῶ ἐξ οἰκείων ἀναλωμάτων ἀνέκτισε ταῦτα ἐκ βάθρων, ὄντων αὐτῶν θεμελίων ἐκπαλαι καὶ γονιότητος αὐτοῦ, ὡς τῶν γραμμάτων τῶν παλαιῶν αὐτῶν σημαινόντων καὶ τῶν τοπικῶν ἀνθρώπων ἐπιβοῶντων καὶ μαρτυρούντων καὶ τῶν αὐτοῦ διαθηκῶν ἐμφανιζόντων· δέδωκε καὶ ἡ ἐμὴ μετριότης, κατὰ τὰ γράμματα ἃ εἶδον, σιγιλλιώδες γράμμα· καὶ αὐτοχείρως ἀνακομιδὴν ποιήσας εἰς τὸ ἑαυτοῦ λείψανον εὐρον αὐτὸ ὡς καὶ μεμαρτύρητο ὑπὸ πάντων τίμιον· ὡς καὶ ἱεραρχεύσας ἐν τῇ Μητροπόλει τῆς Μηθύμνης, καὶ καλῶς ποιμένας τὸ ἑαυτοῦ ποίμνιον, ὡς ἡ τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ ἡ τοῦ κόσμου μαρτυρία δηλοποιεῖ· καὶ κοινοβιακῶς αὐτὰ ἰδιοτύπως, καὶ οὕτως τῇ τοῦ Θεοῦ βοηθείᾳ μενέτωσαν εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῇ πρεσβείᾳ τῆς πανενδόξου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τῶν θεοειδῶν Ἀγγέλων· ἰδὼν δὲ αὐτῶν ἀμφοτέρων τὴν κοινωνίαν καὶ συμφωνίαν τὴν τοῦ κτίτορος αὐτῶν ἠγάσθη τὰ μέγιστα· εἰς ἃ ὁ πατὴρ διέθετο καὶ ὁ υἱὸς ἐπεκύρωσε καὶ περίχαρις ἐγενόμην· περαιομένων δὲ χρόνων ἐννέα, ἐπανελθὼν πάλιν ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ, εὐρόν τινας συγχύσεις, αἵτινες κατ' ἀγνοίαν γέγοναν· εἰς τοῦτο οὖν παρακελευόμεθα καὶ ἐκ Θεοῦ ἀποφαινόμεθα, ἵνα ὡς αἱ διαθήκαι διαλαμβάνουσι, καὶ ζώντων καὶ ἀποθανόντων αὐτῶν, καὶ τῶν νῦν εὐρισκομένων καὶ ὑπογεγραμμένων ἐν ταῖς διαθήκαις, ἃς εἶδον, καὶ ἃς καὶ αὐτοὶ ἐμαρτύρησαν, ὅπως οὕτως ἔχει τὸ ἀληθές· ὅτι τὸ τρίτον εἰσόδημα ἀλογοπραγῆτως νὰ ἐξοδιάζηται εἰς τὸ τῶν γυναικῶν

μοναστήριον μετὰ φόβον Θεοῦ τὸ ἐν τρίτον ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου εἰς διατροφήν αὐτῶν καὶ ἀνάκτισιν τῆς μονῆς, καὶ ἵνα μὴ ἀδικῆται τὸ ἀσθενέστερον μέρος καὶ νὰ διοικῆται καλῶς· καὶ ἐπιβλέπειν καὶ ἐφορᾶν αὐτὴν εἰς τὰ τε τὰ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ οἱ τῶν μονῶν ἐπιστατεύοντες· καὶ ἐκλεγέτωσαν γηραιὸν πρόσωπον χρήσιμον τοῦ ἐκείσε τεταγμένου ἐν καιρῷ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτελεῖν ὁμοίως καὶ οἰκονόμον τὸν ἀρμόζοντα ὡς τὰ τῶν διαθηκῶν ἐπιτελοῦσιν ἅπαντα κατὰ Θεόν· εἰ δὲ καὶ μὴ ἔσται γηραιὸν πρόσωπον κρεῖσσόν ἐστι κοσμικὸς ἱερεὺς ἐπιτελεῖν τὴν θείαν μυσταγωγίαν ἐκείσε κατὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς νόμους· καὶ οὐχὶ νέος ἱερομόναχος· καὶ τᾶλλα πάντα ἵνα περαιοῦνται, ὅσα αἱ διαθήκαι καὶ αἱ παραινέσεις ὑπολαμβάνουσι καὶ παρ' ἡμῶν νομίμως ἐθεωρήθησαν καὶ διὰ ἡμετέρας χειρὸς ὑπεγράφησαν· ἔτι δὲ λέγομεν καὶ ἐκ Θεοῦ ἀποφαινόμεθα ἵνα τὰ τῶν μοναστηρίων πράγματά τε καὶ πράγματα μετὰ φόβου Θεοῦ γραφῶσι καὶ ὀνόματος· ἐπεὶ σήμερον γινώσκουσιν ἐκ μέρους τὰ τε τῶν μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν τὰ τε αὐτῶν γονικά τε πράγματα καὶ τὴν τῶν κτιτόρων ἔννοιάν [τε] ἣν εἶχον ὅπως τε καὶ τίνα εἴη τὰ τοῦ καθενὸς μοναστηρίου πράγματά τε καὶ πράγματα, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον ἵνα [μετὰ] διὰ γραμμάτων [ἐν]σημανθῶσι διὰ τε τὸ τοῦ καιροῦ μήπως καὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων κακογνωμίαν· ἵνα μή τι γένος καὶ ἡμεῖς οἱ νῦν εὐρισκόμενοι ἀποδώσωμεν λόγον· λέγομεν δὲ πάλιν καὶ ἐκ Θεοῦ ἀποφαινόμεθα ἵνα τὸ τριμερὲς γινόμενον μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ εὐλαβείας μερίζεται, καὶ πάλιν ἐν ἐπὶ τὸ ἕτερον νὰ ἐπιβοηθῆται εἰς τὰ τοῦ ἐνὸς περισσεύματα καὶ τὰ τοῦ ἑτέρου χρειώδη ἀδελφικῶς καὶ μὴ ἔστω καθόλου ἐναντιότης διὰ μέσου ἡμῶν καὶ ὑμῶν· ἵνα μὴ τὸ τῆς ἀρετῆς κατόρθωμα γένηται εἰς παράνοϊαν· αἱ δὲ περισσαὶ ἐσόδεις καὶ αἱ ἐξόδεις λέγω δὴ τὰς τῶν ἐργοχειρῶν ἡμῶν διὰ μέσου ἔστωσαν, ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς οἱ μοναχοὶ χρειώδεις ἐσμὲν ἐκ τῶν ἐργοχειρῶν τῶν μοναζουσῶν καὶ ὑμεῖς πάλιν ἐκ τῶν ἐργοχειρῶν τῶν μοναχῶν εἰς τὰ τε τῶν ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων καὶ παντὸς πράγματος τὸ τῆς ὥρας ἀλογοπραγῆτως μετὰ καταστίχου καὶ μετὰ φόβου Θεοῦ γεγενῆσθαι τὰ πάντα καὶ οὐχὶ μετ' αὐθαδείας καὶ λογοπραγιῶν, ἵνα ἐν ἡμῖν ἔσται κατὰ τὸν λέγοντα Ἀπόστολον πάντα ὅσα ἂν ποιῆτε εἰς δόξαν Θεοῦ

SISMANOGLIO
MEGARO

ποιείτε· ὀφειλόντων δὲ τῶν ἐν τῇ ἀνδρῶα μονῇ παντὶ τρόπῳ ἀντιλαμβάνεσθαι τὴν γυναικείαν μονὴν εἰς τὰ τε ψυχικὰ καὶ σωματικὰ καὶ μὴ στενοχωρεῖν αὐτὰς εἰς τὰ χρειώδη· ὡς αἱ διαθῆκαι διαλαμβάνουσιν οὕτω γενέσθω εἰς τοὺς αἰῶνας πάντας· περὶ δὲ τῶν πραγμάτων τε καὶ πραγμάτων ἔστωσαν αὐτῶν, εἴ τι ἂν εἶεν, ἀμπέλια, χωράφια, περιβόλια καὶ εἴτι ἂν ἄλλο εἶη ἐλαῖαι, νερόμυλοι, ζῶα, διὰ καταστίχου εἰς ἐμφάνειαν τῶν περαιουμένων καιρῶν καὶ χρόνων, ἵνα μὴ τι συμβῆ ἐκ τῶν ἐκείνων καιρῶν· λέγω δὲ εἰς δυστροπίαν τῶν εὐρισκομένων ἐν ταῖς μοναῖς καὶ ἀδικηθῆ αὕτη ἢ μονὴ ἐν ἣ εὐρισκόμεναι αἱ μονάστριαι καὶ αὐταὶ μὲν σκανδαλίζονται μὴ ἔχοντας τὴν ἑαυτῶν αὐτάρκειαν· ἄλλ' ὡς ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον οὕτω γενέσθω ἵνα καὶ αὐταὶ ἔχωσι παραμυθίαν καὶ τελείαν στερέωσιν· οὕτως οὖν γενέσθωσαν τὰ πάντα καλῶς· ἵνα ἢ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἶη μετὰ πάντων ἡμῶν· ἀμήν· κατὰ τὸ ζηβ'. 1584 ἔτος Ἰνδικτ. ιβ'.

† Σίλβεστρος ἐλέω Θεοῦ

† Ἰωακείμ ἐλέω Θεοῦ

Τὸ αὐτὸ ἔτος 1584, ἐπιζῶντος τοῦ Μεθοδίου καὶ καταστήσαντος δι' ἰδιαιτέρας γραφῆς γνωστὰς τὰς τελευταίας προφορικὰς θελήσεις τοῦ πατρός του, ἐπεκύρωσεν αὐτὰς διὰ τοῦ ἐπομένου προτρεπτικοῦ ὑπομνήματος ὁ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος ἐν ἰδίῳ σιγιλλιώδει γράμματι, ἐκτιθεὶς ταῦτα περίπου τοῖς ἐν τοῖς δύο προηγηθείσι σιγιλλίοις τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Καὶ ἐν τούτῳ δὲ παραινεῖ τοῖς μοναχοῖς ἐπιδιδόναι τὸ τριμερὲς εἰς τὸ τῶν μοναστριῶν Φροντιστήριον. Ποιούμενος δὲ τὸ δεύτερον λόγον περὶ τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου, λέγει ὅτι εὗρεν αὐτὸν μυροβλητοῦντα, ὡς καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ καὶ ὁ βίος ἐμαρτύρει. Τὸ ἐν λόγῳ σιγιλλίον ἔχει οὕτως.

Σίλβεστρος ἐλέω Θεοῦ

† Ἡ μετριότης ἡμῶν σωματικῶς ἐλθοῦσα ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ τῆς Μυτιλήνης ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεθύμνης καὶ ὄντων ἐκεῖσε δύο μοναστηρίων κειμένων ἐν τῇ αὐτῇ τοποθεσίᾳ, τὸ μὲν, ἐν τῷ Λειμῶνι

κείμενον ἀνδρῶον ἐπ' ὀνόματι τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν· τὸ δὲ ἐν τῇ τοποθεσίᾳ κείμενον τοῦ Φαράγγου ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐνδόξου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς ἐπικεκλημένης Μυρσινιωτίσσης [καὶ] γραμμάτων ἐνέτυχον τῶν τε Πατριαρχικῶν σιγιλλιωδῶν τε καὶ διαθηκῶν τῶν αὐτοῦ κτίτορος ἐπιβεβαιούντων καὶ στερεούντων αὐτά, ἃ ὁ ποτὲ κατὰ κόσμον ἱερεὺς Ἰωάννης ὁ καὶ Σακελλίου Μεθύμνης ἰδίῳ κόπῳ καὶ μόχθῳ πολλῷ διεγείρας [αὐτὰ] ἐκ βάθρων καὶ παλαιῶν θεμελίων, καὶ αὐτῶν ἐκ παλαιῶν ἐκγονιότητος αὐτοῦ ὑπαρχόντων, ὡς ἡ διαθήκη αὐτοῦ ὑποδεικνύει, καὶ πράγματα προσηλώσας ἐν αὐταῖς καὶ ἀγαθὴν γνώμην εἰς τὸ εἶναι αὐτὰς ἐν τῷ κανόνι τῶν Κοινοβίων καὶ εἰς τὸ ἐργάζεσθαι αὐτὰ ὑπ' αὐτῶν καὶ τριμερὲς γεγενῆσθαι τὰ αὐτῶν εἰσοδήματα, ὡς αἱ διαθῆκαι αὐτῶν ὑπολαμβάνουσι μετὰ καθαροῦ καταστίχου· καὶ εἰσέρχεσθαι τὸ τρίτον εἰσόδημα ἀλογοπραγῆτως εἰς τὸ τῶν γυναικῶν μοναστήριον λέγω δὲ τῆς ὑπεραγίας μου Θεοτόκου τῆς Μυρσινιωτίσσης εἰς διατροφήν τῶν ἐκεῖσε εὐρισκομένων μοναζουσῶν καὶ εἰς ἀνάκτισιν καὶ περιποίησιν τῆς αὐτῆς μονῆς, ὡς ὄντων καὶ αὐτῆς τῶν αὐτῶν προσηλωθέντων πραγμάτων τε καὶ πραγμάτων ἰδίων ὡς ὁ κτίτωρ διέθετο· ὅπως ἐργάζεσθαι ταῦτα οἱ ἐν τῷ Λειμῶνι εὐρισκόμενοι μοναχοὶ καὶ τὸ τριμερὲς ἔρχεσθαι ἀνενοχλήτως καὶ ἀταράχως εἰς διατροφήν αὐτῶν καὶ ἀνάκτισιν, ὡς ἄνωθέν φαμεν, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου καὶ μηδόλως εἰς τὸ μέσον ἔστω αὐτῶν, οὕτως ἀποφαινόμεθα γενέσθαι μετὰ καθαροῦ καταστίχου ἀπὸ τε ἀρούρας ἀμπελώνων καὶ ἐλαιῶν, περιβολίων τε καὶ ὑδρομύλων, κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων φανερώς ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου· ἵνα μὴ τις ἔρις γένηται ἀμφοτέρωθεν τῶν μονῶν καὶ τὸ θεῖον ἔργον τοῦ μακαρίτου κτίτορος ἐνοχληθῆ, ὅστις καὶ ἀρχιερεὺς χρηματίσας τῆς αὐτῆς Μεθύμνης καὶ καλῶς ποιμάνας τὸ ἑαυτοῦ ποίμνιον, ὡς ἡ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἔνδειξις καὶ ἡ τῶν πολλῶν μαρτυρία· καὶ περίχαρις γεγυνῶς εἰς τὰ αὐτοῦ καλῶς πραχθέντα καὶ [ἐν] σημαυθέντα καὶ ἀνακομιδὴν ποιήσας οἰκειοχείρως εἰς τὸ ἑαυτοῦ τίμιον λείψανον εὐρον αὐτὸν μυροβλητοῦντα, ὡς καὶ τὰ ἔργα καὶ ὁ βίος ἐμαρτύρει· καὶ ταυτὴν πάλιν γράφουσα ἀποφαίνεται, ἵνα ὡς αἱ διαθῆκαι γράφουσι καὶ τῶν Πατριαρχῶν καὶ ἡμετέρων γραμμάτων ἢ μετριότης

SISMANOGLIO
MIGRADO

ἡμῶν ἀκούσασα τοὺς ἡμετέρους λόγους τοὺς τε τῶν μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν ὡς οὕτως ἐστὶ τὸ δίκαιον γεγενῆσθαι, ὡς τὸ τριμερὲς πάντων τῶν εἰσοδημάτων μετὰ φόβου Θεοῦ εἰς ἀσφάλειαν καὶ τελείαν ἐπίδοσιν ἐξοδιάζονται τὸ τριμερὲς εἰσόδημα εἰς τὸ τῶν μοναστριῶν φροντιστήριον, καὶ ἵνα μὴ ἄλλως γένηται καὶ ἐμπέσῃτε εἰς τὰ τῶν διαθηκῶν καὶ σιγιλλιωδῶν γραμμάτων ἐπιτίμιά τε καὶ ἀράς, ἀλλὰ μᾶλλον μετὰ χαρᾶς καὶ εὐλαβείας τοῦτο ποιεῖτε, ὡς ἴδια μέλη ὄντες καὶ ἐνὸς πατρὸς πνευματικὰ τέκνα καὶ ἴσα ἀδελφικῶς πολιτεύεσθε, ἵνα ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν τῶν καλῶς πεποιηκότων καὶ διοικούντων καὶ τελειούντων τὴν τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐπαγγελίαν· καὶ μάλιστα γε ὅτι περ ἐμφανῶς φαίνεται, ὅτι τὰ περισσότερα πράγματά τε καὶ πράγματα προσήλωσαν εἰς τὴν αὐτὴν μονὴν λέγω δὴ τῆς ὑπεραγίας μου Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐτὰς φροντίδας, ὡς αἱ διαθήκαι διαλαμβάνουσιν ἵνα τὸ τρίτον εἰσόδημα πάντων τε τῶν πραγμάτων καὶ τῶν αὐτῶν ἐργοχείρων ἀλογοπραγῆτως εἰσέρχεσθαι, εἰ δὲ καὶ τινες μετὰ καιρὸν, ἢ καὶ τανῦν θελήσουσιν ἀνασκοποῦν [εἰς] ἃ αἱ διαθήκαι καὶ τὰ τῶν Πατριαρχῶν σιγιλλιῶδη γράμματα καὶ τὰ ἡμέτερα, ἃ καὶ ὀφθαλμοφανῶς ἐπιθεωρήσας καὶ ἐρευνήσας, θελήσειεν ὕλως ἀδικῆσαι τὸ δίκαιον [εἰς] ὃ λέγομεν καὶ ἡμεῖς, ὃ τοιοῦτος ἔσεται εἰς τὸ βᾶρος τῶν ἐπιτιμίων τῶν διαθηκῶν καὶ Πατριαρχικῶν γραμμάτων καὶ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος ἀπὸ Θεοῦ ἀφωρισμένος ἔσται καὶ ταῖς ἀραῖς ὑπόδικος τῶν θείων πατέρων· ὃς δέ, ὡς δεῖ καὶ κατὰ Θεὸν ἐμμένει τοῖς εὐλόγως τετυπωμένοις, εἴη ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος συγχωρημένος καὶ εὐλογημένος ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι· καὶ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος· ἵνα ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἄπειρον αὐτοῦ ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν· ἀμήν. Ἐπὶ τούτοις οὖν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν γράμμα τὸ σιγιλλιῶδες τῆς ἡμῶν μετριότητος εἰς ἀσφάλειαν κατὰ τὸ ζηβ'. ἔτος Ἰνδικτιῶνος ιβ'.

† Σιλβεστρος ἐλέω Θεοῦ πάπας καὶ Πατριάρχης τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας.

ΛΟΓΟΣ ΜΕΘΟΔΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

Κατὰ τὸ μνημονευόμενον ἔτος 1584 ὁ Μεθόδιος δι' ἐγγράφου λόγου ὑπομιμνήσκει καὶ ἐντέλλεται τοῖς μοναχοῖς μνημονεύειν καὶ τηρεῖν τὰς διατάξεις καὶ τὰ θεσπίσματα τῶν Πατριαρχῶν καὶ τοῦ κτίτορος, καί, ἀναφέρων καὶ ἀναπτύσσων ἐκ τοῦ ἀσκητικοῦ βίου διδάγματα, προτρέπει τὸ πλήρωμα τῶν ἐν ταῖς μοναῖς μοναχῶν τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἰγνατίου, ἐμμένειν μέχρι θανάτου εἰς τὸ σχῆμα, ᾧ ἐτάχθησαν, διακρατεῖν πιστῶς τὰ παρηγγελμένα καὶ φυλάττειν εἰς ἅπαντας αἰῶνας τὸ κοινοβιακὸν πολίτευμα, ὅπερ καὶ ἄλλως φυλακτέον ἐστίν, ἐπεὶ αὐτοῖς παρεδόθη καὶ ἐνεπιστεύθη ὡς ἱερὰ παρακαταθήκη τῆς ἱερᾶς θελήσεως τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ κτίτορος τῶν θείων καὶ ἱερῶν σκηνωμάτων του, τῶν μονῶν Λειμῶνος καὶ Μυρσινιωτίσσης.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΜΕΘΟΔΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΥ.

Εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ ταύτας, ἃς γράφει κατὰ τὸ ἐπαναλαμβανόμενον ἔτος 1584 ὁ Μεθόδιος, ἀναφέρει καὶ τὰ ἐξῆς. « Ὅμως τοῦ καιροῦ περαιουμένου ἐμετρήσαμεν ἀμφότεροι ὅτε πατήρ μετὰ τοῦ υἱοῦ καὶ μᾶλλον ἐγὼ ὁ υἱὸς αὐτοῦ μὴ ποιῆσαι μερισμὸν τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἔσονται ὁμοῦ καὶ δουλεύονται· καὶ γίνεσθαι τὸ εἰσόδημα τριμερὲς τῶν πραγμάτων· τὰ δύο μερίδια εἰς τὴν ἀνδρῶν μονὴν διὰ τε ἔξοδα τῶν πραγμάτων τὸ ἐν μερίδιον καὶ τὸ ἕτερον διὰ τοὺς μοναχοὺς· καὶ τὸ τρίτον μερίδιον νὰ πηγαίνῃ ἀλογοπραγῆτως εἰς τὰς μοναστρίας, τὸ ὅποιον ἐστέρξαμεν καὶ ἐγένετο ἕως τανῦν... » Καὶ « ἐπειδὴ τὸν ἔσκοψα ἐγὼ καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν πρώτην καὶ μόνην διαθήκην διὰ τοῦτο γράφω καὶ βεβαιῶ ἅπαντα τὰ λεχθέντα αὐτοῦ διὰ ζώσης, ἅπερ ἅπαντες οἱ εὐρισκόμενοι ἀκηκόαμεν ἐξ αὐτοῦ ὅπως τὸ τρίτον εἰσόδημα πηγαίνῃ ἀλογοπραγῆτως χωρὶς καμμίαν ἀντιλογίαν, τανῦν δὲ ἀποκρούομεν ταῦτα καὶ ἄλλοι ἄλλως ποιοῦμεν καὶ αὐταὶ μὲν σκανδαλίζονται καὶ ἡμεῖς ἀμαρτά-

νομεν, μάλλον ἐγὼ ὁ τάλας καὶ ἄθλιος» Δοξάζομεν δὲ πρῶτον τὸν πανοικτίρμονα Θεὸν καὶ τὴν ὑπέραγνον αὐτοῦ μητέρα καὶ τοὺς θεοειδεῖς Ἀρχαγγέλους διὰ ταύτην τὴν δευτέραν ἔλευσιν τοῦ μακαριωτάτου ἡμῶν αὐθέντου καὶ δεσπότης πάπα καὶ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἐπεὶ οὗτος πάντων ἡμῶν ἐφάνη τῶν εὖ φρονούντων εἰς τὰ ἡμῶν μονύδρια, ὡς ἡ τοῦ πατρὸς ἡμῶν ἐξανάστασις ἐκ τῶν νεκρῶν εἰς τὸ ἐπιδιορθῶσαι ταῦτα, ὡς ἄνωθεν γράφομεν, καὶ ἐπιβεβαιώσῃ ὡς αὐτὸς καλῶς ἐπίσταται ὡς ἡ διάνοια τοῦ ἡμετέρου πατρὸς ἦν ἵνα κατ' ἰσότητα μοιρασθῶσι διὰ μέσου καὶ μάλλον τὰ καλλήτερα πράγματα εἶχε διὰ ταύτας ὡς ἀσθενέστερα μέρη ὁ δὲ ἀντερῶν εἰς τὰς τε διαθήκας ἡμῶν καὶ τὰ σιγιλλιῶδη γράμματα τὰ τῶν παναγιωτάτων ἡμῶν Δεσποτῶν ἵνα σχῆ τὰς ἀρὰς αὐτῶν καὶ ὑπὸ παντὸς δικαστηρίου διώκῃται· καὶ τότε ἐχέτωσαν ἄδειαν καὶ ἐξουσίαν οἱ Ἐπίτροποι τῶν μοναστηρίων μετὰ τῶν εὐρεθέντων τῆς αὐτῆς μονῆς ἐπιστατευόντων μοναχῶν εἰς τὸ διαμερίσαι διὰ μέσου, ὡς ἴδια ὄντα τῶν αὐτῶν μονῶν, κατ' ἰσότητα διὰ μέσου, ὅπερ Κύριος ὁ Θεὸς μὴ ἐᾶσαι γενέσθαι τοιοῦτόν τι, ἀλλ' ἔσονται ἀσκανδάλιστοι καὶ στερεωμένοι εἰς τοὺς ἅπαντας χρόνους ἐν πραότητι καὶ δικαιοσύνη». Ὁμιλῶν εἶτα περὶ τῶν χρεῶν καὶ καθηκόντων τῶν μοναζουσῶν ἐπιβάλλει αὐταῖς ταῦτα «κωλύων πᾶσαν ἐπαφὴν καὶ συγκοινωνίαν τῶν μοναχῶν μετὰ τοῦ κόσμου καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν γονέων αὐτῶν, ὧν ἡ συνάντησις δέον γίγνεσθαι ἐνώπιον τῆς Ἑγουμένης».

Καὶ ἐν τῷ αὐτογράφῳ αὐτοῦ ὁ Σίλβεστρος ταῦτα ἀναφέρει περὶ τῶν μοναζουσῶν λέγων καὶ τοῦτο· «εἰς δὲ τὸ ἐργόχειρον ἡμῶν μὴ ἔστω ἀμέλεια τὸ καθόλου, ἐπεὶ ἐντολὴ ὑπάρχει καὶ τί ἐστὶν ὅτι ἐν τῷ νήθειν ὑμᾶς ὀνομάζεται τοῦτο ἐμὸν καὶ τοῦτο σόν, ὅπερ ἐστὶν ἀλλότριον τῶν μοναχῶν καὶ ἀσυγχώρητον παντὶ καὶ ἀδιόρθωτον».

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἦτοι μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1584 καὶ 1585, ἀποβιώσαντος τοῦ Μεθοδίου, συνεπέα ἀγωγῆς τοῦ οἰκουμενικοῦ ἐφόρου Μυτιλήνης κατὰ τῆς περιουσίας αὐτοῦ πρὸς τὸν ἱεροδικαστὴν Μολύβου, οὗτος ἐξέδοτό, ἀρχομένου Μουχαρέμ τοῦ 993 (κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1584), τὴν ἐπομένην ἀπόφασιν.

«Ὁ Ἐμίνης τοῦ Μπεϊτ-ουλ-μάλ τῆς νήσου Μυτιλήνης ἐνήγαγεν ἐνώπιον ἡμῶν τοὺς μοναχοὺς τοῦ Λειμῶνος παπᾶ Μιχαλάκην, παπᾶ Ζαχαρίαν καὶ παπᾶ Γεώργιον, ἐξαιτούμενος νὰ ἐπιδικασθῇ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἢ κτηματικῆ καὶ λοιπῆ περιουσία τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποβιώσαντος μοναχοῦ Μεθοδίου, υἱοῦ τοῦ Μητροπολίτου, ὡς μὴ ἔχοντος τέκνα καὶ ἄλλους κληρονόμους δικαιουμένους εἰς διαδοχὴν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἣν ἰδιοποιοῦνται οἱ ἐναγόμενοι μοναχοὶ παρανόμως. Εἰς ἀπάντησιν οἱ ἐναγόμενοι ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἐκτὸς τῶν φορεμάτων (ἀμπάδων) του, οὐδεμίαν ἄλλην περιουσίαν ἐκέκτητο ὁ Μεθόδιος, καὶ ταῦτα δὲ ἔμειναν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου ἀπέθανε, καὶ ὅτι ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου διὰ τοῦ ἐνάγοντος διεκδικουμένην περιουσίαν, τὴν συνισταμένην εἰς γαίας, ἀμπέλους, κήπους, μύλους καὶ λοιπά, ταύτην ἐξηγόρασαν οἱ μοναχοὶ ἐν συνόλῳ ἀντὶ πενήτην πέντε χιλιάδων ἄσπρων¹ ἀπὸ τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν καταγραφὴν καὶ πώλησιν τῆς περιουσίας ταύτης ὑπαλλήλου τῆς Νομαρχίας συμφῶνως τῷ ἐν χερσὶν αὐτῶν κτηματολογικῷ τίτλῳ καὶ τῇ πρὸς τούτῳ ἱερᾷ ρήτρᾳ, ὧν τὸ περιεχόμενον ἐξετασθὲν εὐρέθη σύμφωνον πρὸς τὰ λεγόμενά των. Μετὰ ταῦτα ἐρωτηθεὶς ὁ ἐνάγων, ἐὰν δύναται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἀποθανὼν Μεθόδιος εἶχε κτηματικὴν περιουσίαν, καὶ δηλώσας ὅτι δὲν ἔχει ἀποδείξεις, ἐπέβαλεν ὄρκον τοῖς ἐναγομένοις, ὧν καὶ ἔλαβον οὗτοι, κατὰ συνέπειαν δὲ ἀπερρίφθη ἢ κατ' αὐτῶν ἀγωγὴ καὶ ἐδόθη εἰς χεῖράς των ἡ παροῦσα».

Τὸ αὐτὸ ἔτος 1585 ἡ τετρακτὺς τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι ὁ Κωνσταντινουπόλεως Θεόληπτος, ὁ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος, ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ὁ Ἀντιοχείας Ἰωακείμ, ἐκδίδουσι τότε τὸ σιγιλλιον, ὅπερ ἀκέραιον ᾧδε παραθέτομεν.

† Θεόληπτος ἐλέω Θεοῦ

† Τετραχῶς ἄρα ἡ φρόνησις θεωρεῖται, καὶ γὰρ φρονίμου ἴδιον, πρῶτον τὸ κτήσασθαι τι, δεύτερον τὸ εἰδέναί φυλάξαι ὁ ὑ-

1. Τοῦτέστι 18333 παράδες=458 γρόσια· ἐὰν ὑπολογισθῇ 6—7 φράγκα ἢ τιμὴ τοῦ γροσίου· ἦτοι 3000 χιλιάδες περίπου φράγκα.

πεκτήσατο· μάλλον δὴ κατὰ τὸν εἰπόντα σοφόν, «πολλάκις δοκεῖ τὸ φυλάξαι τ' ἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον». οὐ μόνον δὲ τὸ φυλάξαι τ' ἀγαθὰ τῷ φρονίμῳ φροντίς· ἵνα μὴ ὑπὸ τῆς ἀνωμαλίας τοῦ καιροῦ καὶ ὑπὸ τινος ἀκορέστου χειρὸς ἀπόλυνται· ἀλλὰ τρίτον καὶ τὸ αὐξῆσαι τ' ἀγαθὰ· τέταρτον δὲ καὶ τὸ χρήσασθαι αὐτοῖς ὀρθῶς· καὶ ὅρα μοι Θεὸν αὐτόν, πῶς ἦν παρήγαγεν ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος κτίσιν, οὐκ εἴασεν ἀφύλακτον, οὐδὲ ἀπρονόητον τάχα γὰρ ἂν οὕτω τὰ ποιήματα ἀπόλωλε μὴ συντηρούμενα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ· ἄλλως δὲ δεῖ τὸν ποιήσαντα ἢ ὑποκτησάμενόν τι προνοεῖσθαι τοῦ ποιηθέντος εἰς φυλακὴν καὶ συντήρησιν καὶ διαμονήν· γίνεται δὲ ἡ τοιαύτη διαμονὴ καὶ συντήρησις εἴγε τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὁ ὑποκτησόμεθα, προστασία τινὸς ἰσχυροτέρου καὶ μείζονος φυλαχθησόμενον, ὑποτάξωμεν ὃν τρόπον καὶ τὸ τοῦ ἀνθρώπου σῶμα τῇ ψυχῇ ἐνωθέν, ὑπ' αὐτῆς πάντως καὶ κινεῖται καὶ ζωογονεῖται καὶ τὸ εἶναι ἔχει· καὶ ὃν τρόπον τὰ ὑπὸ τῶν φιλοθέων καὶ φιλοχρίστων ἐκ βάθρων γῆς ἀνορθούμενα καὶ πολλῶ τῷ κόπῳ οἰκοδομούμενα θεία μοναστήρια, ὑπὸ τοῦ ἰδίου κτίτορος κατὰ νόμους σταυροπήγια γίνεται πατριαρχικά, εἰς μείζονα διαμονὴν καὶ συντήρησιν ὡς ἔφημεν· ἐπεὶ τοίνυν καὶ ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος καὶ ἀοίδιμος ποιμὴν ὁ ἱερώτατος μητροπολίτης Μεθύμνης, ὁ ἐν ἀρεταῖς περιβόητος κύρ Ἰγνάτιος, ἐν τοῖς προλαβοῦσι καιροῖς ἔτι πρὸ τοῦ τὴν ἀρχιερωσύνην ἀναδέξασθαι, πολλὰ καμῶν, καὶ πολλὰ δαπανήσας, ἀνήγειρεν ἐκ βάθρων καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν θεμελίων, μοναστήριόν τι καθολικὸν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεθύμνης τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς πανυπεράγνου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Μυρσινιωτίσσης ἐν τῇ τοποθεσίᾳ κείμενον τοῦ Φαράγγου, πλησίον τῆς Καλλονῆς· ἔχει δὲ καὶ ἕτερον τὸν σεβάσμιον ναὸν τὸν ἐν τῷ Λειμῶνι τὸν τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ παμμεγίστου Ταξιάρχου τῶν ἄνω Δυνάμεων· καὶ ταῦτα ἀναχωρητικὰ καὶ πνευματικὰ καταγώγια, εὐδοκίᾳ θείᾳ, ἀπετέλεσεν ἀναλώμασιν ἰδίοις αὐτοῦ, καὶ μόχθῳ πολλῶ καὶ κόπῳ καὶ ἰδρῶσιν, ἐπιμελείᾳ τε τῇ ἑαυτοῦ καὶ ἐντόνῳ προθυμίᾳ· καὶ κελλία τε ἀνφοδομήσε· κήπους τε ἐφύτευσε, χωράφια τε πατρικὰ αὐτοῦ ἀφιέρωσε· καὶ παντοίοις κτήμασιν ἀμπελίοις καὶ φυτοῖς κατεκόσμησε· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, καὶ πρὸ τῆς ἀρχιερωσύνης αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ καιρῷ

τῆς ἀρχιερωσύνης, ὅσα νῦν φαίνονται, αὐτὸς ἀπειργάσατο καὶ ἀνεδείξατο· καὶ τὸ μὲν τῆς Παναγίας μου τῆς Μυρσινιωτίσσης, γυναικείου μοναστήριον ἀπεκατέστησε, τὸ δὲ τοῦ Ταξιάρχου τὸ ἐν τῷ Λειμῶνι ἀνδρῶν, καὶ ὅροις καὶ τύποις καὶ κανόνισιν αὐτὰ διεσφράγισε· καὶ ἐγγράφως ταῖς διαθήκαις αὐτοῦ καὶ παραγγελίαις κατησφάλισε· καὶ εἰς πολιτείαν θείαν, καὶ ὁδὸν εὐθείαν καὶ ἀληθῆ τοὺς ἐν αὐτοῖς ἐνασκειῖσθαι κατώρθωσε· γράμμασί τε ὁμοῦ πατριαρχικοῖς διαφόρων Πατριαρχῶν σιγιλλιώδεσι πατριαρχικὰ σταυροπήγια καὶ ἀδούλωτα πάντη εἶναι ἐβεβαιώσατο καὶ ἐστήριξε· φθάσας δὲ καὶ ἐν ἡμέραις ζωῆς αὐτοῦ εἶδε ταῦτα ἀρετῇ καὶ πνευματικοῖς κάλλεσιν ἐπαυξανόμενα, καὶ εὐφροσύνης ἔμπλεως ὦν καὶ πνευματικῆς θυμηδίας, τὸ ἀφευκτον τοῦ θανάτου κοινὸν πᾶσι χρέος ἔδωκε μέλλων ἀπολαῦσαι παρὰ Θεοῦ τὴν ἀντιμισθίαν τῶν ἀγαθῶν ἔργων ὧν ἔπραξε· τανῦν δὲ ταῦτα πάντα, αἶ τε διαθήκαι αὐτοῦ καὶ αἱ παραγγελίαι αἱ ἐγγραφοὶ καὶ τὰ πατριαρχικὰ καὶ συνοδικὰ τῶν ἀρχιερέων γράμματα καὶ σιγίλλια ἀνεφανίσθησαν πρὸς ἡμᾶς, καὶ οὐ μικρῶς ἠξιώθημεν, ἵνα κατὰ νόμους, καὶ γνώμη κοινῇ τῶν καθευρεθέντων, τοῦ τε ἀγιωτάτου καὶ μακαριωτάτου πάπα καὶ πατριάρχου τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας κυροῦ Σιλβέστρου, ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ποθεινοτάτου ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ τῆς ἡμῶν μετριότητος, καὶ τῶν λοιπῶν ἱερωτάτων μητροπολιτῶν καὶ θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων, ἐπιβεβαιωθῶσι καὶ ἐπικυρωθῶσι καὶ παρ' ἡμῶν· καὶ τῇ προστασίᾳ καὶ ἐξουσίᾳ ὧσιν οὐκ ἄλλου τινὸς ἢ τῆς καθολικῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν, τὴν αἴτησιν ταύτην καὶ ἀξίωσιν, ἅτε δικαίαν καὶ εὐλογον οὔσαν ἀποδεξαμένη, διὰ τοῦ παρόντος σιγιλλιώδους γράμματος γνώμη κοινῇ, ὡς ἔφημεν, καὶ τῶν καθευρεθέντων ἀγιωτάτων πατριαρχῶν, τοῦ τε Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Ἀντιοχείας ἀποφαίνεται καὶ ἐν ἀγίῳ παρακελεύεται Πνεύματι, τὸ ρηθὲν καθολικὸν μοναστήριον τῆς Παναγίας μου Μυρσινιωτίσσης, καὶ ἔτι τὸ ἕτερον αὐτοῦ τὸ ἐν τῷ Λειμῶνι τοῦ Ταξιάρχου, εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι σταυροπήγια πατριαρχικὰ ἐφ' οἷς καὶ τὸν ὑποτεταγμένον τύπον καὶ κανόνα διηνεκῶς φυλάττεσθαι θεσπίζομεν καὶ ἀποφαινόμεθα· καὶ πρῶτον θεσπίζομεν ἵνα ὧσι κοινόβια καὶ διάγωσι κοινοβιακῶς κατὰ τὴν παραγγε-

λίαν τοῦ μακαρίτου ἐκείνου ἀρχιερέως τοῦ κτίτορος, καθὰ καὶ τὰ λοιπὰ κοινοβιακὰ ρυθμίζονται μοναστήρια· πάντα κοινὰ εἶναι καὶ αἰεὶ ἔσεσθαι βρώματά τε καὶ πόματα, σκεπάσματα τε καὶ ὑποδήματα, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ὅσα τὴν ἀνθρωπίνην συνίστησι ζωὴν· εἶτα καὶ τὸν κατὰ καιροῦς Πατριάρχην, μηδὲν ἄλλο ἐκείθεν ἔχειν, ἢ τὸ διηνεκὲς μνημόσυνον αὐτοῦ· τρίτον θεσπίζομεν ἵνα οἱ ἐνασκούμενοι πάντες ἀπονέμωσι τὴν ὀφειλομένην ὑποταγὴν, αἱ μὲν μονάζουσαι πρὸς τὴν ἡγουμένην, οἱ δὲ μοναχοὶ πρὸς τὸν ἡγούμενον· ἢ δὲ ἐκλογὴ καὶ ποιήσις τῆς ἡγουμένης, ἢ καὶ τοῦ ἡγουμένου γενέσθω καὶ προβαινέτω παρὰ τῶν ἐνακουσμένων· ἐκτελείωσαν δὲ καὶ αἰεὶ ἐκπληρούτωσαν πάσας τὰς μοναστηριακὰς καὶ κοινοβιακὰς ἀκολουθίας, νυκτός τε καὶ ἡμέρας, ἐν ἑσπέρα καὶ πρωτῇ καὶ μεσημβρίᾳ· διαγέτωσαν οὖν πάντες φιλαδελφίαν πᾶσαν καὶ ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους ἐνδεικνύμενοι, κατὰ πάντα ἐπιεικεῖς, μακρόθυμοι, ἀνεξίκακοι, σχολάζοντες ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τὰ δὲ προσηλωθέντα καὶ ἀφιερωθέντα, πάντα ὁμοῦ κτήματα καὶ πράγματα, τούτοις τοῖς σταυροπηγίοις, καὶ ἔτι τὰ μετὰ ταῦτα ἐπικτηθησόμενα, ἀναφαίρετα καὶ ἀδάσειστα, ἀναπόσπαστα καὶ ἀνεκποίητα εἶναι προστάττομεν.

Διὰ τοῦτο τοίνυν καὶ πᾶσα τοῖς ἐπηρεασταῖς ἀποκλείεται θύρα, ἵνα μὴ τις βάσκανος ψυχὴ τῷ καθαρῷ σίτῳ τῆς κατὰ Θεὸν πράξεως πονηρὸν ἐγκαταμίξῃ ζιζάνιον· κἂν τε ὁ κατὰ τόπον γνήσιος ἀρχιερεὺς ὁ τοιοῦτος ἢ· κἂν τε ἄλλος μικρὸς ἢ μέγας τοῦ ἱεροῦ καταλόγου, ἢ τῆς κοσμικῆς πολιτείας καὶ τάξεως, ἐν ἀργίᾳ ἀσυγγνώστῳ καὶ ἀφορισμῷ ἀλύτῳ· εἰ δέ τις, ὀψέ ποτε καθ' οἰονδήτινα τρόπον βουλευθεῖ ἐπηρεάσαι κατὰ τι τὰ πατριαρχικὰ ταῦτα σταυροπήγια, ἢ πειραθεῖ ἀνατρέψαι τὴν τάξιν, καὶ τ' ἄλλα ὅσα ἐσαφανίσασμεν καὶ ὑπετυπωσάμεθα, αὐτὸς μὲν ἀντικρὺς Θεῷ προσκρούσει· καὶ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος ἐπιτιμῷ καθυποβληθήσεται βαρυτάτῳ· ἀλλὰ καὶ ταῖς ἀραιῖς τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ θεοφόρων Πατέρων ὑπόδικος ἔσται καὶ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος καὶ τῶν καθευρεθέντων ἀγιωτάτων Πατριαρχῶν καὶ ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων ἀργὸς καὶ ἀφωρισμένος ἔστω, ὡς ἔφημεν, ἄτε τὰ πατριαρχικὰ συγγέων σταυροπήγια. Ὅθεν καὶ εἰς μεί-

ζονα τούτων πάντων ἀσφάλειαν καὶ βεβαίωσιν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν σιγιλλιῶδες γράμμα τῆς ἡμῶν μετριότητος καὶ ἐπεδόθη τοῖς ρηθεῖσι σταυροπηγίοις· ἐν ἔτει ζηγ'. 1585. Ἐπι πρὸς τούτοις παρακελευόμεθα σαφέστερον ἵνα μηδεὶς τῶν ἀρρένων ἢ ὁ κατὰ τόπον Ἀρχιερεὺς ἢ οἱ ἄνθρωποι καὶ ὑπηρέται αὐτοῦ ἢ ἄλλος τις τολμήσῃ ποτὲ εἰσέρχασθαι εἰς τὸ εἰρημένον γυναικίον μοναστήριον ἐκτὸς ἀνάγκης διὰ ἡντιναοῦν πρόφασιν, παρὲξ τοῦ ψάλλοντος ἐν αὐταῖς ἱερέως καὶ αὐτοῦ γηραιοῦ ὄντος καὶ ἀνυπόπτου προσώπου· εἰ δέ τις τοῦτο κατατολήσει ἐχέτω τὰς ἀνωτέρω εἰρημένας ἀράς· (Ἐπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐλέχθη τοῦ παρόντος.)

Τῶν μονῶν δὲ καὶ πάλιν παρενοχλουμένων ἔξωθεν, οἱ μοναχοὶ αἰτήσαντες κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1589 (φθίνοντος Σεβὰλ 997) ἔλαβον τὸ ἐξῆς αὐτοκρατορικὸν διάταγμα.

«Οἱ κομισταὶ τοῦ παρόντος, μοναχοὶ τῶν μονῶν τοῦ Δειμῶνος, Μυρσινιωτίσσης καὶ ἀγίου Γεωργίου (τοῦ ἐν Παρασιγίῳ) ἀνεφέρθησαν εἰς τὴν Ὑψηλὴν μου Πύλην ἐξαιτούμενοι προστασίαν κατὰ τῶν ἰσχυρῶν του τόπου των καὶ σουμπασίδων, οἵτινες ἐκάστοτε παρενοχλοῦσιν αὐτοὺς ζητοῦντες δωρεὰν καὶ διὰ τῆς βίας παρ' αὐτῶν πρόβατα καὶ ἄλλα τρόφιμα ὡς καὶ χρήματα, λόγῳ προστίμου (τζερεμέ) ἀποδίδοντες αὐτοῖς ἐγκλήματα ἀνύπαρκτα καὶ συκοφαντοῦντες αὐτούς. Ἐντελλόμεθα λοιπὸν ἡμῖν τοῖς ἱεροδικασταῖς καὶ πέμπομεν ὡς εἰσηγητὴν τοῦ παρόντος τὸν ἐκ τῶν ἡμετέρων θεραπόντων Χουσεῖν Τσαούς, ὅπως ἀπαγορεύσητε πᾶσαν ἐκ μέρους οἰονδήτινος ὑπέρβασιν κατὰ τῶν μοναχῶν καὶ προστατεύητε δεόντως αὐτοὺς ἀπέναντι τῶν πιεζόντων αὐτοὺς ἰσχυρῶν, μὴ δικαιουμένων οὐδὲν νὰ ζητῶσι παρὰ τῶν μοναχῶν δωρεὰν καὶ διὰ τῆς βίας, ἀλλ' ὀφειλόντων νὰ πληρῶνωσι τὴν ἀξίαν τῶν πραγμάτων, ἅτινα οἰκειοθελῶς ἤθελον πωλήσῃ αὐτοῖς οἱ μοναχοί, καταγγέλλητε δὲ πάντα οἰονδήποτε παραβάτην τῆς ἱερᾶς ταύτης διαταγῆς μου διὰ τὰ παραιτέρω, καὶ ἐγχειρίσητε ταύτην τοῖς μοναχοῖς πάλιν μετὰ τὴν αὐστηρὰν ἐκτέλεσιν τοῦ περιεχομένου.»

Ἐν τούτοις ἐπειδὴ καὶ οἱ τοῦ Δημοσίου ὑπάλληλοι διεδάρατον τὴν κατοχὴν τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων, οἱ μοναχοὶ ἀνε-

φερθέντες καὶ αὐθις εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην δι' ἀπεσταλμένου ὑπὸ τῶν μονῶν, ἔλαβον τὸ ἐπόμενον προστατευτικὸν φερμάνιον, ἐκδοθὲν κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1590, (Ἐγείρας ἔτους 998 καὶ μηνὸς Μουχαρέμ).

«Καύχημα τῶν δικαστῶν καὶ γνῶσται τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ἐπιστήμης, Δικασταὶ Μυτιλήνης καὶ Μολύβου· ἅμα τῇ λήψει τοῦ παρόντος, ἔστω ὑμῖν γνωστὸν, ὅτι οἱ καλόγηροι τῶν μοναστηρίων Λειμῶνος, Μυρσινιωτίσσης, Κρεωκόπου, Περιβολῆς. . . . Καλαμίου καὶ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἀνεφέρθησαν δι' ἀπεσταλμένου πρὸς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην λέγοντες, ὅτι ἐνῶ ἔχουσιν ἐξαγοράση κατ' ἀποκοπὴν παρὰ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν καταγραφὴν τῶν κτημάτων τῆς Νομαρχίας ἀντὶ ἐννεήκοντα ὀκτὼ χιλιάδων ἄσπρων τὰ εἰς τὸ εἰρημένον μοναστήριον ὑποκείμενα· τσιφλίκια, ἀμπελῶνας, κήπους, μύλους, χειμάδια, ἰχθυοζωγρεῖα, καὶ λοιπά, συμφώνως τῇ ἱερᾷ Ρήτρᾳ, ἐμέτρησαν δὲ καὶ τὸ εἰρημένον ποσὸν πρὸς τοὺς ἐπιτετραμμένους, καὶ ἔλαβον ἀντίγραφον τοῦ βιβλίου τῆς Νομαρχίας, ἐν τούτοις παρενοχλοῦνται ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Δημοσίου, διαταραττόντων τὴν κατοχὴν αὐτῶν, λόγῳ δὴθεν ὅτι οἱ ἐν τοῖς μοναστηρίοις ἀποβιοῦντες καλόγηροι ἔχουσι μερίδιον ἐπὶ τῶν εἰρημένων κτημάτων, καὶ ἐπεμβαινόντων εἰς τοὺς ἀμπελῶνας, κήπους, οἰκίας καὶ χειμάδια, ἅτινα νέμονται καὶ κατέχουσι συμφώνως τῇ ἱερᾷ Ρήτρᾳ, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐξητήσαντο τὴν ἐκδοσιν ἱεροῦ διατάγματος πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἐπεμβάσεως τῶν ὑπαλλήλων καὶ κοσμικῶν εἰς τοὺς μύλους, βοσκὰς καὶ λοιπὰ κτήματα, ἅτινα τῷ τῆς Νομαρχίας βιβλίῳ κατέχοντες, πληρώνουσι τὸν κατ' ἀποκοπὴν φόρον αὐτῶν. Συνωδὰ λοιπὸν τῇ Ρήτρᾳ τῇ ἐκδοθείσῃ περὶ ἐκκλησιαστικῶν βακουφίων, οἷα τυγχάνουσι καὶ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος, αἱ οἰκίαι, αἱ ἄμπελοι, οἱ κῆποι, οἱ μύλοι, τὰ μαγαζεῖα καὶ ἀποθήκαι, οἱ βόες, τὰ πρόβατα καὶ λοιπὰ ζῶα, ὅσα οἱ κυριάρχαι τῶν ἐκκλησιῶν κατέχουσιν, ἢ ἐξηγόρασαν παρὰ τοῦ Δημοσίου, τυγχάνουσι ἀπαραβίαστα, οἱ δὲ ὅροι αὐτῶν ἀμετάκλητοι, καὶ ἀνήκουσι ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ τέκνα των καὶ εἰς τοὺς ἐν ταῖς μοναῖς καὶ ἐκκλησίαις εὕρισκομένους πτωχοὺς, καὶ εἰς τοὺς ἐκεῖ μεταβαίνοντας προσκυνητάς, ὡς καὶ εἰς τοὺς ὑπηρετοῦντας αὐτοῖς, ἀφοῦ ἐδωρήθησαν καὶ παρεδόθη-

σαν εἰς τοὺς προΐσταμένους τῶν εἰρημένων καθιδρυμάτων, συμφώνως τῷ ἱερῷ δικαίῳ. Αἱ γαῖαι ὅμως, αἱ βοσκαί, τὰ λειβάδια καὶ χειμάδια πάντα, ὅσα, μὴ ὄντα κτήματα αὐτῶν, ἠγόρασαν νῦν ἀπὸ τοῦ Δημοσίου διὰ Ταπίου, ἢ προηγουμένως ἀπὸ τοὺς ραγιάδες, ταῦτα θεωροῦνται ὡς γαῖαι τοῦ τόπου (ἐραζήϊ μεμλεκετέντιρ), οὐδενὸς δὲ ὀθμανοῦ, ἢ ἄλλου τινὸς δύνανται νὰ γίνωσιν ἰδιοκτησία, ἀλλ' ἐνοικιαζόμενα μόνον πρὸς τοὺς ραγιάδες, οὔτε πωλοῦνται, οὔτε χαρίζονται, οὔτε ἀφιερῶνται. Ἐκτὸς τῶν Σουλτάνων οὐδεὶς ἄλλος δικαιούται νὰ κάμη χρήσιν τῶν τρόπων τούτων. Ἡ παρ' ἄλλων ἀφιέρωσις αὐτῶν καὶ οἱ πρὸς τοῦτο ὅροι εἶνε παντελῶς ἄκυροι. Συμφώνως τῇ παρὰ τοῦ Δημοσίου χορηγηθείσῃ ἐξουσίᾳ, αἱ εἰρημέναι γαῖαι σπείρονται, θερίζονται καὶ πληρώνουσι δέκατον, ὡς αἱ τῶν ἄλλων ραγιάδων, τὰ δὲ ζῶα βόσκουσιν εἰς τὰς βοσκὰς καὶ λειβάδια, καὶ μένουσιν εἰς τὰ χειμάδια, ἅπαντα ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ κατ' ἀποκοπὴν ὀρισθέντος φόρου, οὐδενὸς δικαιουμένου νὰ ἐπεμβαινῃ. Ἄν δέ τις ἐξ αὐτῶν (τῶν καλογήρων) ἀποθάνῃ, δὲν διατίθεται διὰ ταπίου ὡς μερὶς τῷ ἀποβιοῦντι ἀνήκουσα, ἀλλὰ πάντα, κτήματά τε καὶ χρήματα, ἐναπομένουσιν εἰς τὴν κυριότητα τῶν ὑπολειπομένων (καλογήρων)· τοῦτο δὲ τὸ μέτρον ἐξακολουθήσει ἰσχύον αἰείποτε, ὡς βεβαιωθὲν δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος μὴ ἐπιτρέποντος ἐπέμβασιν εἰς οὐδένα συνωδὰ τῇ σχετικῇ Ρήτρᾳ· Ἐντέλλομαι λοιπὸν ὑμῖν, ὅπως ἐνεργῆτε συμφώνως τῇ ἐπὶ τούτῳ ἱερᾷ Ρήτρᾳ, μὴ ἐπιτρέπητε δὲ τοῦ λοιποῦ τὴν παραμικρὰν ἐκ μέρους τινὸς ἐπέμβασιν, ἀφοῦ αἱ δέκατον ἀποδιδούσαι γαῖαι τῆς μονῆς καλλιεργοῦνται, εἰσπράττεται δὲ ἀπέναντι τῆς δεκάτης καὶ τῶν ἄλλων τελῶν τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν ὁ κατ' ἀποκοπὴν φόρος συμφώνως τῇ ἐν τοῖς βιβλίοις τοῦ Βιλαετιοῦ (Νομαρχίας) ἐγγραφῇ, συνάμα δὲ ἐν καιρῷ τῆς συγκομιδῆς ἢ δεκάτη καὶ τὰ ἄλλα τέλη δέον νὰ λαμβάνονται καὶ ἀποθηκεύονται εἰς εἶδος καὶ οὐχὶ κατ' ἀξίαν εἰς τὴν τρέχουσιν τιμῇ. Ἐπὶ τέλους ἀξιῶ νὰ ἐφαρμόζητε αὐστηρῶς τὴν διαταγὴν μου ταύτην καταμηνύοντες εἰς τὴν Πύλην πάντα παραβάτην αὐτῆς»¹.

1. Ὁμοίον τούτῳ καὶ ἀπαράλλακτον ἐξεδόθη τὸ δεύτερον ἐν ἔτει 1009 Σεβὰλ 20,

Κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1601 ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ματθαῖος ἐκδίδωσι συνοδικὸν γράμμα ὃ ὑπογράφουσιν·

† Ὁ Ἀδριανουπόλεως Ἀνθιμος. † Ὁ Διδυμοτείχου

† ὁ Ἀθηνῶν. † ὁ Αἴνου Παρθένιος

† ὁ Βάρνης Θεοφάνης † ὁ Χρῦσανθος

† ὁ Παρθένιος Ἱεράξ μέγας λογοθέ-

της τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Καισαρείας, ὁ Μέγας Σκευοφύλαξ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ρήτωρ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ὁ Λογοθέτης τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δι' οὗ δηλοῦται ὅτι ὁ Μητροπολίτης Παῖσιος¹ παρουσιασθεὶς ὡμολόγησεν ὅτι ἀφιεροῖ τῇ μονῇ τοῦ Λειμῶνος τὰ ιδιόκτητά του ταῦτα· φελώνιον χρυσοῦν ἐπιτραχήλιον μαγκανιστόν, ὡμοφόριον μετὰ σταυρῶν μαγκανιστῶν, ἐπιμάνικα καὶ ἐπιγονάτιον μαγκανιστά», ἵνα ζῶν καὶ μετὰ θάνατον μνημονεύηται. Ὡσαύτως ὁ αὐτὸς ἐν ἔτει 1606 ἀφιέρῃ καὶ τὸν «μαῦρον σάκκον τοῦ τὸν βελούδινον» ἐπιδιδόντος αὐθις συνοδικὸν γράμμα τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ραφαήλ, ἐν ᾧ διαλαμβάνονται καὶ τὰ προηγουμένως ἀφιερωθέντα. Τὴν δὲ 9 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1606, ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ραφαήλ ὁ ἀπὸ Μηθύμνης εἰς τοὺς μοναχοὺς τοῦ Λειμῶνος προσκομίσαντας καὶ δείξαντας αὐτῷ σιγίλλια ἐν μεμβράναις Ἱερεμίου τοῦ Α', ὑπογεγραμμένων ὄντων καὶ τῶν μακαρίων Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας κυροῦ Σιλβέστρου, καὶ Ἀντιοχείας κυροῦ Ἰωακείμ, ἐπιχορηγεῖ σιγίλλιωδες συνοδικὸν ἐπιβεβαιωτήριον γράμμα, ὀρίζει δὲ καὶ ἀποφαίνεται ἵνα ἡ μονὴ τοῦ Ταξιάρχου μου τοῦ Λειμῶνος μετὰ τοῦ μονυδρίου τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Παρασιγίου εἴησαν καὶ ὄνο-

¹ ἦτοι κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1601· καὶ τὸ τρίτον ἐν ἔτει 1027 Μουχαρέμ 17· δηλαδὴ κατὰ μῆνα Ἰανουάριον τοῦ ἔτους 1618 χριστιανικῆς χρονολογίας.

1. Οὗτος ὀνόματι Παλαιολόγος, ἐκ τοῦ χωρίου Παπιανῶν τῆς Καλλονῆς, ἦν Σακελλάριος τῆς Μητροπόλεως Μηθύμνης. Ἐκλεγείς δὲ Μητροπολίτης Μυτιλήνης ἐπὶ Ἱερεμίου δευτέρου ἐν ἔτει 1590 ἐπωνομάσθη: Παῖσιος. Τούτου δὲ βραδύτερον ἀποθανόντος ἐν τῇ μονῇ Λειμῶνος, ἐν ᾗ ἐβίωσεν ὑπὲρ τὰ ὀκτῶ ἔτη μεγαλόσχημος γεγονώς, ἐσυκοφαντήθησαν οἱ μοναχοὶ ὡς ἄρπαγες τῆς περιουσίας αὐτοῦ καὶ ἀφωρίσθησαν ὑπὸ Νεοφύτου Κωνσταντινουπόλεως. Ἐλύθησαν δὲ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἀφορισμοῦ τῇ 22 Αὐγούστου 1610, ἀφοῦ οἱ ἔγκριτοι τῆς μονῆς μοναχοὶ καὶ ἱερομόναχοι δι' ὄρκου ἐβεβαίωσαν ὅτι οὐδὲν ἐπαφῆκεν ἀποθνήσκων, ἐκτὸς τῶν ὅσα ζῶν τῇ μονῇ ἐκουσίως ἀφιέρωσεν.

μάζονται πατριαρχικὰ καὶ τῆς πατριαρχικῆς ἀπολαύσιν ἐπικουρίας καὶ προστασίας· διαμένωσί τε ἐλεύθερα καὶ ἀκαταπάτητα παρὰ παντὸς προσώπου Ἄλλ' οὐδὲ ὁ ἀρχιερεὺς Μηθύμνης ἄδειάν τινα ἢ ἐξουσίαν ἐχέτω ἀνακρίνειν ἢ ἀργεῖν αὐτοὺς καὶ ἀφορίζειν, ἢ τι παρ' αὐτῶν ζητεῖν, ὡς αὐτῷ ὀφειλόμενον οὔτε ἐρευνᾶν τοῦ καθιστᾶν ἡγούμενον ἐν αὐταῖς ταῖς δύο μοναῖς, ἢ τὸν ὄντα ἐκβαλεῖν καὶ ἕτερον ἀντισταγαγεῖν ἢ ὄλως ἐξετάζειν αὐτούς, ὡς κριτῆς τούτων, οὔτε ἐν τοῖς πνευματικοῖς οὔτε ἐν τοῖς σωματικοῖς ἔστωσαν τοίνυν τὸ ἀπὸ τοῦδε αἱ μοναὶ τοῦ Ταξιάρχου καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου πατριαρχικαί, ἐλεύθεραι, ἀσύδοτοι, ἀτέλεις, οὐδενὶ ὑποτασσόμεναι καὶ ὑποκείμεναι, εἰμὴ τῇ ἡμῶν μετριότητι».

Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1609 ὁ Κωνσταντινουπόλεως Νεόφυτος συνοδικῶς ἰδὼν καὶ οὗτος «τά τε πατριαρχικὰ σιγίλλιωδη γράμματα καὶ τὴν ἐνυπόγραφον καὶ ἐμμάρτυρον διαθήκην τοῦ μακαρίτου κτίτορος οἰκονόμου Μηθύμνης παπᾶ κὺρ Μανουήλ τοῦ Ἀγαλλιανοῦ» ἐπικυροῖ ταῦτα ἐν τῷ πνεύματι τοῦ προκατόχου Ἱερεμίου ἀποφαινόμενος καὶ ὅσα καὶ ἐκεῖνος ἀνέφερεν, ἐπιβεβαιοῖ «μηδενὶ μηδέν, λέγων, ὀφείλουσαι τελεῖν τὰς μονὰς καὶ διδόναι, εἰμὴ μόνον τὸ μνημόσυνον τῷ κατὰ καιροὺς οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ». Ὁ αὐτὸς Νεόφυτος κατὰ τὸ 1610 καὶ τὴν 22 Αὐγούστου ἐξέδωκε συνοδικὸν γράμμα συγχωρητικὸν διὰ τὸν πρῶην Μυτιλήνης Παῖσιον, ὡς μὴ ἀφέντα μετὰ θάνατον ἄλλα ἐκτὸς τῶν ἀφιερωθέντων ἀμφίων τῇ μονῇ Λειμῶνος.

Τῷ δὲ 1612 κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον (ἦτοι 1020 Σεβάλ 20), οἱ μοναχοὶ μεταβάντες εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐζήτησαν καὶ ἔλαβον Φερμάνιον «κατὰ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ τόπου καὶ ὑπαλλήλων, οἵτινες ἠνώχλουν καὶ ἐνεκάλουν αὐτοὺς ὡς δῆθεν παρὰ τὰ κεκανομισμένα ἐπιδιορθώσαντας τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν, ἐνῶ ἐνηργήθη αὐτοψία καὶ ἀπεδείχθη ὅτι ἐπεσκευάσθη συμφώνως τῇ ἱεροδικαστικῇ ἀδείᾳ· ἐντέλλονται δὲ οἱ ἱεροδικασταὶ Μυτιλήνης καὶ λοιποὶ ἄρχοντες νὰ παρεμποδίσωσι πᾶσαν κατὰ τῶν μοναχῶν ἀδικίαν καὶ ὑπέρβασιν διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο.»

Τὸν δὲ μῆνα Ἰούλιον τοῦ 1613 (15 Σετζέπ 1021) ἐξεδόθη τοῖς μοναχοῖς ἕτερον προστατευτικόν, ἀνεφερθέντος τοῦ Πατριάρχου Νεοφύτου εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην καὶ ὑποβαλόντος ὅτι «οἱ ἰσχυροὶ καὶ Σπαχήδες τοῦ Καζᾶ Μολύβου πολλαχῶς ἀδικοῦσι καὶ παρενοχλοῦσι τοὺς μοναχοὺς τοῦ Λειμῶνος διὰ τὴν (ὡς ἄνω εἴρηται) ἐπιδιόρθωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν οἰκημάτων των, ἐν ᾗ καὶ παρὰ τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μολύβου Ἀπτούλ Ραχμάν, καὶ τοῦ εἰδικοῦ τῆς Νομαρχίας ἀπεσταλμένου ἐξηκριβώθη ὅτι οὐδὲν παράνομον ὑπάρχει ἐν ταῖς οἰκοδομαῖς καὶ τῇ ἐπισκευῇ ταύτῃ καὶ ὅτι ἀξιούσιν ἵνα οἱ μοναχοὶ δεῖξωσιν αὐτοῖς λογαριασμὸν ἐξόδων τῶν χρημάτων καὶ τῶν εἰσοδημάτων τῶν κτημάτων των, ἰσχυρίζομενοι ὅτι ἔχουσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐξελέγξεως δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος. Ἐντέλλονται ὅθεν νὰ ἐξετάσωσι τὴν ὑπόθεσιν συμφώνως τῷ ἱερῷ Νόμῳ καὶ τοῖς σχετικοῖς ἐγγράφοις, καὶ ἂν αἱ οἰκοδομαὶ καὶ ἡ ἐπισκευὴ ἐγένοντο συμφώνως τῇ προεκδοθείσῃ ἀδείᾳ νὰ μὴ παρενοχλῶνται τοῦ λοιποῦ οἱ μοναχοὶ διὰ τοῦτο παρ' οὐδενός, ζητήσωσι δὲ καὶ παρὰ τῶν σπαχήδων καὶ τσαούσιδων τὸ ὑπ' αὐτῶν προβαλλόμενον, αὐτοκρατορικὸν διάταγμα, τὸ παρέχον ἐξουσίαν ἐξελέγξεως τῶν λογαριασμῶν, καὶ ποῦ ἐξοδεύονται τὰ χρήματα, ἅτινα εἰσπράττουσιν οἱ μοναχοί. Ἐὰν δὲ πράγματι ἔχη ὡς λέγουσιν, ἀναστείλωσι τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ καὶ λαμβάνοντες αὐτὸ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν σπαχήδων πέμψωσιν ἐνταῦθα (τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ), μὴ ἐπιτρέποντες τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, ἐν ὅσῳ δὲν βεβαιωθῇ δι' ἐτέρου».

Παρεκβαίνοντές πως τῆς κυρίως διηγήσεως λέγομεν ὅτι ἐν ἔτει 1618 τὴν 6ην τοῦ Φεβρουαρίου ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Τιμόθεος ἐπικυροῖ συνοδικῶς τὴν διαθήκην τοῦ Μητροπολίτου Μηθύμνης Γρηγορίου ἀφιερῶσαντος τῇ μονῇ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Λειμῶνος: «Πατερίτζαν ἀργυρῆν, ποτήριον ἀργυροῦν, ἐγκόλπιον χρυσοῦν μετὰ μαργάρων ἐπιτραχήλιον χρυσοῦν διὰ μαγκάνου ἔχον τὰς δώδεκα ἑορτάς, ὠμοφόριον ἔχον τρεῖς ἑορτάς, τὴν Ἀνάστασιν, τὴν Ἀνάληψιν, καὶ τὴν Σταύρωσιν καὶ Ἱεράρχας, καὶ ἐπιγονάτιον διὰ μαγκάνου.» Τὸ δὲ ἐπιβεβαιωτήριον ἐπιδίδει τοῖς μοναχοῖς.

Ἀγωγῆς δὲ κινήσεως κατὰ τῶν μοναχῶν διὰ τὰς περιουσίας τῶν ἀποβιούντων ἐξ αὐτῶν, ὁ ἱεροδικαστὴς Καλλονῆς, ἀρχομένου Ρεμπι-ουλ-εβέλ 1029 (Μάρτιον 1620) ἀποφαίνεται, ὅτι, «ληφθείσης ὑπ' ὄψιν τῆς τε ἀγωγῆς, ἣν ἤγειρεν ὁ Ἐμίνης τοῦ Μουκατάα Καλλονῆς Ἀχμέτ Τσελεμπῆ κατὰ τῶν μοναχῶν τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος ἀξιῶν νὰ περιέλθωσιν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δημοσίου, καὶ καταστῶσι διαθέσιμα διὰ ταπίου τὰ κτήματα τῶν ἐν τῇ μονῇ ἄνευ κληρονόμων ἀποβιωσάντων μοναχῶν, καὶ τῆς ἐνστάσεως τῶν ἐναγομένων καλογήρων ἀπαντησάντων, ὅτι ἡ περιουσία τῆς μονῆς ἀνήκει τῇ ὀλομελείᾳ αὐτῶν καὶ οὐχὶ εἰς ὠρισμένα φυσικὰ πρόσωπα, συμφώνως τῷ ὑπὸ χρονολογίαν 987 (φθίνοντος Τζεμαζι-ουλ-εβέλ) ἀντιγράφῳ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ κτηματολογίου, ἐξ οὗ καταφαίνεται ὅτι ἅπασα ἡ κτηματικὴ περιουσία τῆς μονῆς ἐξηγοράσθη ὑπὸ τῶν μοναχῶν ἐν ὀλομελείᾳ ἀντιπεντήκοντα πέντε χιλιάδων ἄσπρων, καὶ ὅτι πληρώνουσι κατ' ἔτος φόρον τριάκοντα τρεῖς χιλιάδας ἄσπρα· ληφθέντος δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου, οὗ τὸ περιεχόμενον ἔχει, ὡς ὑπὸ τῶν ἐναγομένων παρεστάθη, ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγή τοῦ Ἐμίνης, διαταχθέντος νὰ μὴ ἐνοχλῇ τοὺς μοναχοὺς.

Τῷ αὐτῷ ἔτει 1621 Μαρτίου 7 ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Κύριλλος ὁ Δούκαρις, ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Γερασίμου, ἐπικυροῖ συνοδικῶς τὰς διαθήκας καὶ τὰ σιγίλλια τῶν προγενεστέρων διαφόρων πατριαρχῶν, ἀποφαινόμενος ἐν πνεύματι καὶ λέξει, ὡς ὁ Ἱερεμίας Βος καὶ Νεόφυτος, οἱ πρὸ αὐτοῦ γενόμενοι Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως. — Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι ὁ αὐτὸς πατριάρχης κατὰ μῆνα Ἰούνιον τοῦ 1629 ἐπιβεβαιοῖ τὴν ἀφιέρωσιν τῆς κινήτης καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ πρῶην Μυτιλήνης καὶ Δήμνου Κωνσταντίου γενομένην ὑπὲρ τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος, ἐν ᾗ ἐφησυχάζει «οἰκεία βουλῇ καὶ γνώμῃ παραίτησιν τοῦ θρόνου αὐτοῦ ποιησάμενος.»

Ἐν τούτῳ οἱ μοναχοὶ πέμψαντες εἰς Βασιλεύουσαν ἀναφορὰν καὶ ἀντιπρόσωπον ἐξητήσαντο προστασίαν κατὰ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ τόπου καὶ τῶν ὑπαλλήλων, ἐπὶ προφάσει περιοδείας μεταβαινόντων εἰς τὴν μονὴν καὶ πολλαχῶς καταπιεζόντων, παρενοχλούντων,

ζητούντων καὶ λαμβανόντων βία διάφορα πράγματα. Διὸ ἐντέλλονται ν' ἀπαγορεύσωσιν οἱ ἀρμόδιοι εἰς πάντας γὰς τοιαύτας ἀδικίας καὶ ἐπεμβάσεις. «Πάντα δὲ παραβαίνοντα τὴν διαταγὴν μου καὶ ἐξακολουθοῦντα παρενοχλεῖν τοὺς μοναχοὺς διὰ καταπίεσεων καὶ φορολογιῶν παρανόμων, αἵτινες θὰ συνεπιφέρωσιν ἀναμφιβόλως τὸν ἐκπατρισμὸν τῶν καλογήρων καὶ τὴν διάλυσιν τῆς μονῆς καταγγείλητε ἀμέσως ἡμῖν διὰ τὰ περαιτέρω, προσέχοντες συνάμα ἵνα μὴ δοθῇ ἀφορμὴ νέων παραπόνων καὶ κατὰ συνέπειαν ἐκδόσεως ἄλλης παρομοίας αὐτοκρατορικῆς διαταγῆς μου. Ἐξεδόθη ἀρχομένου Ρεμπη-ουλ-αχῆρ 1029 (Ἀπρίλιον 1620).

Ἐν ἔτει 1624 κατὰ μῆνα Νοέμβριον (ἀρχομένου Ζηλκαδὲ τοῦ 1033) οἱ μοναχοὶ τοῦ Λειμῶνος ἀναφερθέντες κατὰ τοῦ Ναζίρη Μυτιλήνης Μεχμέτ ὅτι κτήματα πρὸ 40ετίας αὐτοῖς ἀδιαφιλονεικῆτως ἀνήκοντα χαρακτηρίζει ὡς διαθέσιμα διὰ ταπίου (ἀδέσποτα) καὶ ὅτι, ἀδικοῦνται καὶ πιέζονται, ἐξαιτοῦνται ὅπως παύσῃ ἡ τοιαύτη ἀδικία συμφώνως τῇ δοθείσῃ αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Σεῖχ-ουλ'Ισλάμη ἱερᾶ Ρήτρα ἐξεδόθη αὐτοῖς Φερμάνιον, δι' οὗ δίδεται διαταγὴ τοῖς ἀρμοδίοις ἵνα, «ἐξεταζομένης καὶ ἀποδεικνυομένης τῆς ὑποθέσεως, ὡς παρίσταται αὕτη, καὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν μοναχῶν συμφώνου οὔσης τῇ ἱερᾶ Ρήτρα συνάμα δὲ καὶ ὅτι οὗτοι πληρώνουσι τοὺς ἐτησίους φόρους των καὶ τὰ νόμιμα τέλη, ἀνθ' ὧν νέμονται τὰς ἐν λόγῳ γαίας, ἀπαγορεύσητε τῷ Ναζίρη Μεχμέτ ν' ἀντιποιῆται ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου τὰ κτήματα τῆς μονῆς. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν δὲ τοῦ παρόντος ἐγχειρίσητε αὐτὸ καὶ πάλιν τοῖς μοναχοῖς.»

Ἐτερον προστατευτικὸν κατὰ τῶν βιαιοπραγιῶν τῶν Γενισάρων ζητούντων καὶ λαμβανόντων πρόβατα, ὄρνιθας καὶ ἄλλα τρόφιμα κατὰ τὴν πανήγυριν τὴν τελουμένην κατὰ τὴν θρησκευτικὴν αὐτῶν εἰς τὴν ἐν Μυτιλήνῃ μονήν, καθ' ἣν πανηγυρίζοντες σφάζουσ' πρόβατα, ἐξεδόθη ἀρχομένου Ραμαζὰν 1062 (Σεπτέμβριον 1652) ἐντελλόμενον νὰ κοινοποιήσωσι τοῖς τε Γενισάροις καὶ παντὶ ἄλλῳ ὅτι οὐδαμῶς «ἐπιτρέπομεν τοιαύτας βιαιοπραγίας ἀντιβαινούσας εἰς τὸν ἱερὸν νόμον καὶ τὰ καθεστῶτα καὶ ἀξιοῦμεν νὰ μὴ δοθῇ τοῦ λοιποῦ ἀφορμὴ εἰς τοιαῦτα παράπονα.»

Ἐν ἔτει 1652 Φεβρουαρίου 5 ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἰωαννίκιος τῶν μοναχῶν προσκομισάντων καὶ ἐπιδειξάντων τὴν τε διαθήκην καὶ τὰ τῶν προκατόχων Πατριαρχῶν σιγίλλια ἐπικυροῖ πάντα ταῦτα ἐν τῷ αὐτῷ ὕφει τοῦ Ἱερεμίου Β', Νεοφύτου τε καὶ Κυρίλλου, δίδων ἐπιβεβαιωτήριον σιγίλλιδες γράμμα ταῖς δυσὶ μοναῖς τοῦ Ταξιάρχου τοῦ Λειμῶνος καὶ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Παρασιγίου, ἐπιχορηγεῖ δὲ καὶ δίδωσι τοῖς ἐνασκουμένοις ἐν αὐταῖς καὶ τὸ πατριαρχικὸν σταυροπήγιον τῆς Παναγίας Μυρσινιωτίσσης «ὡσὰν οικονομῶσιν αὐτὸ καὶ ἀντιλαμβάνεσθαι κατὰ δύναμιν αὐτῶν».

Τὸ δὲ 1656 κατ' Αὐγουστον (17 Σεπτέμβριον 1066) οἱ μοναχοὶ δι' ἐπιτρόπου καὶ ἀναφορᾶς ἐξητήσαντο τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ὑπὸ τῶν προκατόχων των πωληθέντων ἐλαιῶνων, ἀμπέλων, κήπων καὶ μύλων τῆς μονῆς, διὰ τὸν λόγον ὅτι, κατὰ τὰ ἀφιερωτήρια ἔγγραφα καὶ συμφώνως τῇ σχετικῇ ἱερᾶ ρήτρα, τὰ μοναστηριακὰ κτήματα θεωροῦνται ἀφιερῶματα ἀναπαλλοτρίωτα, οὐδενὸς δικαιουμένου νὰ πωλήσῃ καὶ ἐκποιήσῃ ταῦτα. «Ἐντελλόμεθα ὅθεν ὑμῖν τοῖς ἱεροδικασταῖς Μυτιλήνης, Μολύβου καὶ Καλλονῆς ὅπως, συμφώνως τοῖς ἀναφερομένοις ἀφιερωτηρίοις ἐγγράφοις καὶ τῷ θρησκευτικῷ τῆς μονῆς καθεστῶτι, ὡς καὶ τῇ σχετικῇ ἱερᾶ ρήτρα δικάσητε τὴν ὑπόθεσιν καί, ἀποδεικνυομένου ὅτι τὰ μοναστηριακὰ κτήματα τυγχάνουσιν ἀναπαλλοτρίωτα καὶ ὅτι ἀνέκαθεν ἐξουσιάζουσιν τούτων οἱ μοναχοὶ ὡς βακούφια, ἐπιδικάσητε τὴν ἐπιστροφὴν τῶν πωληθέντων κτημάτων, ἀναλαμβάνοντες δὲ ταῦτα ἀπὸ τῶν ἀγοραστῶν ἀποδώσητε τοῖς μοναχοῖς».

Παρόμοιον τούτῳ ἐξεδόθη καὶ μεσοῦντος Τζεμαζῆ-ουλ-αχῆρ 1656, ἧτοι κατὰ Ἰούνιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Τῷ δὲ 1686 κατ' Αὐγουστον (ἀρχομένου Σεπτέμβριον 1097), τῶν μοναχῶν αἰτησαμένων προστασίαν κατὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ ὑπαλλήλων διὰ τὴν φορολογίαν τῶν τῆς μονῆς κτημάτων, ἧτις καὶ πρὸ τῆς κατακτήσεως καὶ μετ' αὐτὴν τυγχάνει ἐλευθέρως δεκάτης, κατὰ τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀρχεῖα, ὑποκειμένη εἰς ἰδιαιτέραν φορολογίαν,

ἐπεδόθη αὐτοῖς φερμάνιον, ὅπερ ἐντέλλεται τὴν ἀπαγόρευσιν πάσης πιέσεως καὶ ἐπεμβάσεως καὶ καταγγελίαν παντὸς παραβάτου τῆς αὐτοκρατορικῆς ἱερᾶς διαταγῆς καὶ θελήσεως·

Τῷ 1703 μηνὶ Φεβρουαρίῳ (15 Σαφὲρ 1114) ἀνεφέρθησαν οἱ μοναχοὶ εἰς τὸ αὐτοκραταρικὸν Διβάνιον κατὰ τοῦ Ζαμπίτη Καλλονῆς ἐπεμβαίνοντος εἰς τὸν ποταμὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου (τοῦ Παρασιγίου), ὅστις ἀπὸ τῆς κατακτήσεως διατελεῖ ὑπὸ τὴν κυριότητα τῆς μονῆς· Διὸ ἐντέλλονται οἱ ἀρμόδιοι νὰ ἐξετάσωσι τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ ποταμὸς ἀνήκει ἀνέκαθεν τοῖς μοναχοῖς, νὰ κοινοποιήσωσι τῷ Ζαμπίτη Καλλονῆς νὰ παύσῃ ἐπεμβαίνων, ἐκτελέσωσι δὲ τὸ παρὸν κατὰ γράμμα. Κατὰ Μάϊον δὲ τοῦ 1713 (φθίνοντος Ρεμπῆ-ουλ-εβὲλ 1124) ἐξεδόθη ἕτερον κατὰ τοῦ Ζαμπίτου Καλλονῆς Μπερπὲρ Ἀχμέτ ἀποδεδειγμένου ὄντος ἤδη ὅτι ὁ ρηθεὶς ποταμὸς ἀνέκαθεν ἀνήκει τῇ μονῇ.

Ἐν ἔτει 1718 κατὰ Μάϊον (ἀρχομένου Τζεμαζῆ-ουλ-εβὲλ 18-29) ἐξεδόθη τὸ ἐξῆς προστατευτικόν. «Ὁ Ἡγούμενος τῆς ἐν Καλλονῇ μονῆς τοῦ Λειμῶνος καὶ κομιστῆς τοῦ παρόντος Φερμανίου ἐπιδουὺς ἀναφορὰν ἐξηγήσατο ὅπως διατάξωμεν ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν μονὴν τὰ ὑπὸ τινων χριστιανῶν λόγῳ ἀγορᾶς δῆθεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1110 (1699) κατακρατούμενα αὐτῆς κτήματα, ἅτινα τυγχάνουσιν ἀφιερῶματα αὐτῆς καὶ πρὸ τῆς κατακτήσεως καὶ μετ' αὐτὴν συμφώνως τοῖς αὐτοκρατορικοῖς Ἀρχείοις, ὧν ἀντίγραφον κρατοῦσιν, καὶ ὧν πώλησις τυγχάνει ἄκυρος καὶ ἀνακλητέα συνωδὰ τῇ σχετικῇ ἱερᾷ ρήτρα. Ἐντελλόμεθα λοιπὸν-ὅπως ἐξετάσητε συμφώνως τῷ νόμῳ καὶ τοῖς μνησθείσιν ἐγγράφοις τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀποδεικνυομένου δὲ ὅτι τὰ λόγῳ ἀγορᾶς κατακρατούμενα παρ' ἄλλων κτήματά εἰσιν ἀφιερῶματα αὐτῆς, ὧν ἡ πώλησις δὲν ἐπιτρέπεται, καὶ οὐχὶ γαῖαι διὰ ταπίου κατεχόμεναι καὶ καλλιεργούμεναι, συνεπῶς δὲ εἰς φόρον δεκάτης ὑποκείμεναι, ἐπιδικάσητε τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν εἰς τὴν ἐν λόγῳ μονὴν· πάντα δὲ μὴ ὑπακούοντα εἰς τὴν ἱεράν μου ταύτην διαταγὴν καταγγείλητε ἡμῖν διὰ τὰ παραιτέρω.»

Τὴν 18 Σεπτεμβρίου 1737 ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Νεόφυτος διὰ σιγιλλιῶδους πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ γράμματος ἀνακαινίσας τὰ παλαιὰ πατριαρχικὰ καὶ συνοδικὰ σιγίλλια, καὶ ἐπικυροῖ δι' αὐτοῦ τὴν σταυροπηγιακὴν ἀξίαν καὶ ἐλευθερίαν καὶ τὰ λοιπὰ προνόμια τοῦ μοναστηρίου· ἵνα μένωσι δὲ εἰς τὸ ἐξῆς οἱ μοναχοὶ ἀνενόχλητοι παρὰ τοῦ κατὰ τόπον ἀρχιερέως, γράφει τῷ Μητροπολίτῃ Μηθύμνης Ἀρσενίῳ νὰ μὴ ἐπεμβαίνῃ εἰς τὰ τῆς μονῆς καὶ τοῦ Ἡγουμένου, προσηκόντως δὲ αὐτῷ νὰ φέρωνται, καὶ οἱ Πατέρες ὡς ἀρχιερεῖ.

Ἐν ἔτει 1764 μηνὶ Νομβρίῳ (τὴν 9 Ζηλκαδὲ 1177) ἐξεδόθη προστατευτικὸν διὰ τὰς περιουσίας τῶν ἀποβιούντων μοναχῶν ἔχον ὡς ἐξῆς. «Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριάρχης τῶν ὀρθοδόξων μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν Συνόδου ἐξηγήσατο δι' ἀναφορᾶς αὐτοῦ ὅπως διαταχθῶσιν οἱ ἐν Μυτιλήνῃ κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι νὰ μὴ ἐπεμβαίνωσιν εἰς τὰς περιουσίας τῶν ἀποβιούντων μοναχῶν τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος ἀνηκούσας κατὰ τὰ καθεστῶτα εἰς τὴν μονήν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἐνδόξου ἀναρρήσεώς μου παρεκάλεσε νὰ ἐπιβεβαιωθῇ δι' ἱεροῦ διατάγματος τὸ ἐν λόγῳ καθεστῶς. Ἐξετασθέντων ὅθεν τῶν εἰς τοὺς Ἐπισκόπους ἀφορώντων αὐτοκρατορικῶν Ἀρχείων καὶ ἀποδειχθέντος ὅτι συμφώνως τῷ κατὰ τὸ ἔτος 1154 Ρεμπῆ-ουλ-αχῆρ 3 (κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1742) ἐκδοθέντι αὐτοκρατορικῷ διατάγματι καὶ τὸ ἐπὶ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Παϊσίου πατριαρχικῷ βερατίῳ, ἡ περιουσία τῶν ἀποβιούντων μοναχῶν ἀνήκει ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰς μονὰς καὶ παραδίδεται εἰς τοὺς προΐσταμένους αὐτῶν ἡγουμένους, οὐδενὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου, Βοϊβόδα, Σουμπασῆ καὶ ἄλλων δικαιομένων νὰ ἐπεμβῶσι καὶ παραλάβωσιν αὐτήν. Ἐντελλόμεθα ὅπως, συμφώνως τῷ αὐτοκρατορικῷ βερατίῳ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῷ σχετικῷ αὐτοκρατορικῷ διατάγματι, μὴ ἐπιτρέπηται πᾶσα ἐκ μέρους οἰουδήτινος ἐπέμβασις εἰς τὴν περιουσίαν τῶν ἀποβιούντων μοναχῶν, δίδεται δὲ αὕτη τῷ προΐσταμένῳ τῆς μονῆς αὐτῶν ἡγουμένῳ, ὅστις τυγχάνει ὁ ἐν τῇ μονῇ ἐπίτροπος τοῦ Πατριάρχου.»

Τῷ δὲ 1792 κατὰ μῆνα Νοέμβριον (5 Ζηλκαδὲ 1207) ἐξεδόθη τὸ ἐπόμενον Φερμάνιον. «Ὁ Πατριάρχης τῶν χριστιανῶν ὀρθοδόξων μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν Συνόδου τῶν Μητροπολιτῶν ἐξηγήσατο

ὅπως ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εἰς τὸν θρόνον τῶν Ὀσμανιδῶν ἐνδόξου ἀναρρήσεώς μου, ἐκδοθῆ ἀυτοκρατορικόν μου διάταγμα, ἐπιβεβαιούν τὰ προηγούμενα τῶν προκατόχων μου σχετικῶς πρὸς τὰ πρόνομια, ὧν ἀπολαύουσιν οἱ μοναχοὶ τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν ἐν τῇ νήσῳ Μυτιλήνῃ εὐρισκομένων μονῶν σχετικῶς πρὸς τὸν τρόπον τῆς φορολογίας αὐτῶν καὶ τῆς τιμωρίας τῶν μοναχῶν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελον ὑποπέσῃ εἰς ἔγκλημα. Τοιουτοτρόπως δὲ παύσωσιν ἐνοχλούμενοι οἱ μοναχοὶ ὑπὸ τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων, ἀξιούντων παρ' αὐτῶν πληρωμὴν δεκάτης, λόγῳ ὅτι τὰ κτήματα τῶν μονῶν καλλιεργοῦνται ὑπὸ ὑπηκόων χριστιανῶν· κατηγορούμενοι δὲ συνάμα καὶ φυλακίζόμενοι ἐν περιπτώσει ἐγκλήματος ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ Μητροπολίτου. Ἐξετασθέντων ὅθεν τῶν ἀυτοκρατορικῶν μου Ἀρχείων καὶ ἀπυδειχθέντος ἐκ τῶν σχετικῶν βερατίων, ὅτι ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἤθελε φωραθῆ ἐγκληματήσας κληρικός τις παραδίδοται τῇ ἀδείᾳ τοῦ Σερῆ τῷ Πατριάρχῃ καὶ τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένοις Μητροπολίταις, οἱοὶ τυγχάνουσι καὶ οἱ τῆς Μυτιλήνης· μηδενὸς ἄλλου δικαιουμένου νὰ τιμωρῆ καὶ φυλακίξῃ τοὺς κληρικούς. Ἐρωτηθέντος δὲ καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ μου Δεφθερχανὲ καὶ ἐγγράφως διὰ Δερκεναρίου ὑποβαλόντος ἡμῖν ὅτι τὰ ἐν τῇ νήσῳ Μυτιλήνῃ ἐν τῷ διαμερίσματι Ἐρεσοῦ Μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ Τατάρια, ἢ παρὰ τὸ χωρίον Δάφια μονὴ τοῦ Λειμῶνος, ἢ ἐν τῷ διαμερίσματι Βασιλικῶν μονὴ τοῦ Δαμανδρίου καὶ τὰ Μετόχια ἅγιος Γεώργιος, Πέτρος καὶ Νικόλαος, ἢ ἐν τῷ χωρίῳ Τελώνια μονὴ ἅγιος Ἰωάννης Ἀμπελος, ἢ ἐν Ἐρεσῶ μονὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἢ ἐν Ἀνεμώτια μονὴ τοῦ Διωνυσίου, πληρώνουσιν εἰς τὸν ἀυτοκρατορικὸν σταῦλον κατ' εὐθείαν καὶ κατ' ἔτος φόρον εἰς ἔλαιον ὑπολογιζόμενον πρὸς δέκα τέσσαρα ἄσπρα τὴν ὁκτῶν· ἢ δὲ ἐν τῷ διαμερίσματι Μολύβου μονὴ Ταξιάρχης τοῦ Κρεωκόπου πληρῶνει ἐπίσης κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸν φόρον τῆς, προωρισμένον διὰ τὰ κανδύλια τοῦ ἱεροῦ τεμένους τοῦ ἁγίου Μαχμούτ Ἰσκενδέρη. Ἐντελλόμεθα καὶ ἡμεῖς ὅπως συνωδὰ τοῖς ὑπὸ χρονολογίαν 20 Σαφέρ 1143 (Φεβρουαρίου 1733) καὶ 8 Τζεμαζή-ουλ-ἔβέλ 1157 (Μαΐον 1746) τοῦ προκατόχου μου Σουλτάν Μαχμούτ καὶ 27 Ζηλκαδὲ 1176 (Νοεμ. 1762) τοῦ προ-

κατόχου καὶ θείου μου Σουλτάν Χαμίτ ἀυτοκρατορικοῖς Φερμαίοις, οἱ ἐγκληματοῦντες κληρικοὶ παραδίδονται πρὸς τιμωρίαν τοῖς Μητροπολίταις καὶ τῷ Πατριάρχῃ, οὐδενὸς δικαιουμένου νὰ φυλακίξῃ αὐτούς· τὰ δὲ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα μοναστήρια μένωσιν ἀκαταζήτητα λόγῳ φορολογίας ὑπὸ τῶν ἐπιτοπίων Ἀρχῶν καὶ ὑπαλλήλων, ὡς πληρώνοντα τὸν ἐτήσιον αὐτῶν κτηματικόν τε καὶ κεφαλικὸν τῶν μοναχῶν φόρον ἐν συνόλῳ καὶ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Ἀυτοκρατορικὸν σταῦλον. Γενέσθω κατὰ τὸ περιεχόμενον.

Πρὸς τὸν Καδῆν Καλλονῆς Φερμάνιον Σουλτάνου Σελίμ.

Ὁ Πατριάρχης καὶ ἡ περὶ αὐτῶν Σύνοδος τῶν Ρωμαίων ἐξητήσαντο δι' ἀναφορᾶς των ὅπως διαταχθῆ ὁ Ζαμπίτης τοῦ χωρίου νὰ παύσῃ ζητῶν φόρους ἀπὸ τὰ ζῶα τὰ βόσκοντα εἰς μεράδες, οἵτινες ἀνέκαθεν ἀνήκουσιν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος, χρησιμεύοντες διὰ βοσκὴν τῶν προβάτων καὶ ἄλλων ζώων τῆς μονῆς καὶ ἐπεμβαίνων τοιουτοτρόπως εἰς τὰς βόσκας ταύτας. Ἐρευνηθέντος ὅθεν τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ μου Ἀρχιεπισκόπου καὶ ὑποβληθέντος ἡμῖν ὅτι οἱ διαφειλονεικούμενοι μεράδες δὲν συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν τόπων τῶν ἀνέκαθεν εἰς βόσκας τῶν ζώων τῶν περιοίκων χρησιμευόντων ἀλλ' εἶναι πράγματι κτήματα, τῶν κατοίκων τῆς εἰρημένης μονῆς ἀποκλειστικά (μαχσοὺς) καὶ ἀπόλυτα (μουστακίλ), χρησιμεύοντα εἰς βοσκὴν τῶν ζώων τῆς μονῆς ταύτης, καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ Ζαμπίτης τοῦ χωρίου δὲν δικαιούται κατὰ τὸν νόμον νὰ ἐπεμβαίῃ εἰς τὰς βόσκας ταύτας ζητῶν φόρους ἀπὸ τὰ ἐν αὐτοῖς βόσκοντα ποίμνια. Ἐντελλόμεθα τοίνυν ὅπως παρεμποδίσῃτε τὸν Ζαμπίτην ἐκεῖνον νὰ ἐπεμβαίῃ εἰς τοὺς μεράδες ἐκεῖνους καὶ ζητῆ ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς φόρους διὰ τὰ ποίμνια ἐκεῖνα καὶ μὴ ἐπιτρέψῃτε τοῦ λοιποῦ εἰς οὐδένα νὰ ἐνεργῇ πράξεις ἀντιβαινούσας εἰς τοὺς νόμους καὶ εἰς τὴν ἱερὰν διαταγὴν μου ταύτην.

Ἐξεδόθη ἀρχομένοι Ζηλκαδὲ 1207.

Καύχημα τῶν δικαστῶν καὶ γνῶσται τῶν ἀρετῶν καὶ ἐπιστημῶν κ. τ. λ.

Γνωστὸν γενέσθω ὑμῖν ὅτι:

Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριάρχης τῶν ὀρθοδόξων μετὰ

τῆς περὶ αὐτὸν ἱερᾶς συνόδου δι' αἰτήσεώς του ἀναφερθεὶς εἰς τὴν Ἐψηλὴν Πύλῃν μου ἐξηγήσατο ὅπως δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος μου διαταχθῶσι καὶ ἐμποδισθῶσι οἱ κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι, δημόσιοι ἀπογραφεῖς, μουτεβελλίδες, βεϊβόδαι, σουμπασίδες καὶ ἕτεροι ἀπὸ τοῦ νὰ ἀδικῶσι καὶ ἐπεμβίνωσιν ἐναντίον τῶν διατάξεων καὶ ὄρων τοῦ σχετικοῦ ὑψηλοῦ βερατίου εἰς τὰ μετρητά, εἰς τὰ πράγματα καὶ καὶ εἰς πᾶν ἄλλο ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν μονὴν ὅτε ἀποβιώσει τις τῶν καλογήρων τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Δειμῶνος τῆς κειμένης ἐν τῇ νήσῳ Μυτιλήνῃ καὶ τῆς ὑπαγομένης ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ πατριαρχεῖα, ἀνηκούσης ἀποκλειστικῶς τῆς περιουσίας αὐτοῦ τῇ ἱερᾷ μονῇ συνωδὰ τῷ σχετικῷ ὑψηλῷ βερατίῳ. Ἐξετασθέντων λοιπὸν τῶν τοὺς ἐπισκόπους ἀφορώντων μητρώων τῶν ἐν τοῖς ἀρχαιοφυλακίαις μου φυλαττομένων, ἀπεδείχθη ὅτι τῶν ἀποβιούντων, ἐπισκόπων, ἐφημερίων, καλογήρων καὶ καλογραιῶν, τὰ χρήματα, τὰ πράγματα, τὰ κτήνη, τὰ ἀκίνητα κτήματα, καὶ πᾶν ἄλλο ὅ,τι ἔχει ἀφορῶν τὰς Ἐκκλησίας λαμβάνουσιν οἱ μητροπολίται ἢ οἱ ἐπίτροποι αὐτῶν ὡς περιουσίαν των; μὴ δικαιουμένων παντάπασι τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων νὰ ἐπεμβαίνωσι τούτέστι τὸ δημόσιον, οἱ ἀπογραφεῖς, οἱ μουτεβελλίδες, οἱ βακουφτσίδες, οἱ ναζίριδες (ἐφοροί), οἱ βεϊβόδαι, οἱ σουμπασίδες καὶ ἄλλοι. Ἐντελλόμεθα οὖν ὑμῖν ὅτι ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ ὑψηλοῦ τούτου φερμανίου μου ἐνεργῆτε συμφώνως τοῖς ὄροις καὶ διατάξεσι τῆς ὑψηλῆς μου διαταγῆς ἀποτρέποντες καὶ ἐμποδίζοντες πᾶσαν τοιαύτην παράνομον ἐπέμβασιν τῶν ἀναφερομένων κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων, ὡς καὶ παντὸς ἑτέρου ἀτόμου, καὶ προσπαθοῦντες, ἵνα κατέχη καὶ λαμβάνῃ ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριαρχείου τὰ χρήματα, τὰ πράγματα, τὰ κτήνη, καὶ πᾶν ἄλλο ὅ,τι ἔχει τῶν ἀποβιούντων κληρικῶν ὡς ἀποκλειστικὴ περιουσία τῆς συνωδὰ τοῖς ὄροις καὶ διαταγαῖς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μου φερμανίου καὶ τοῦ σχετικοῦ ὑψηλοῦ βερατίου.

Οὕτωςι γνῶθι.

Τῇ 5 Ζηλ. καδὲ 1207.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1797 καὶ μηνὶ Ὀκτωβρίῳ ἐπιμελήσεως πρώτης, Γρηγόριος ὁ πέμπτος, Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης ἀπέλυσε τὸ ἐπόμενον σιγίλλιον.

Γρηγόριος ἐλέω Θεοῦ.....

Ὅσα μὲν κατὰ τοὺς θείους θεσμοὺς καὶ τοὺς ἱεροὺς ἀποστολικοὺς καὶ συνοδικοὺς κανόνας τυγχάνει διακυβερνώμενα, πολλὴν ἔχουσι τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ καὶ τὸ ἔλεος μέγιστον. Ὅσα δὲ τούναντίον παραβαίνει τῶν ὄρων ἐκτρεπόμενα, ἐν τούτοις προφανῆς ἢ ἀκοσμία, κατάδηλος ἢ φθορά, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἢ τῶν ψυχῶν ἀπώλεια. Εἰ γὰρ καθάπερ οἱ περὶ τῶν καθέκαστα ἐκκλησιῶν νόμοι, οὕτω καὶ οἱ περὶ τῶν σταυροπηγιακῶν μοναστηρίων τῶν ὑπὸ τῷ καθ' ἡμᾶς ἀποστολικῷ καὶ οἰκουμενικῷ θρόνῳ ἀπαράτρεπτοι διαφυλάττοντο, καὶ τῆς κατὰ νόμους ἐπιμελείας καὶ προστασίας κακείνα ἠξιοῦντο παρὰ τῶν αἰεὶ πατριαρχιούντων, οὐκ ἂν τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα τὰ δεινὰ τοῖς μοναστηρίοις συνέβαιναν. Ἄλλ' ἐπειδὴ, οὐκ οἶδαμεν ὅπως τῶν ἱερῶν παραμελουμένων νόμων, εἰς τοσαύτην προῆλθον ἀκαταστασίαν καὶ ἐλεεινὴν ἀπώλειαν τὰ ἱερὰ ταῦτα καταγῶγια, διὰ ταῦτα εὐθύς ἀνεληφόσιν ἡμῖν τοὺς οἴακας τοῦ παγκοίνου τουτουὶ σκάφους ἔδοξε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ παρημελημένα αὐτὰ εὐαγῆ μοναστήρια διορθώσασθαι, ἀφορῶσι πρὸς τὸ ἐκείνων συμφέρον, ὡς μέλη γνήσια ὄντα τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ τῷ σταυροπηγιακῷ καὶ πατριαρχικῷ προνομίῳ τετιμημένα, ἄλλως τε οὐδὲ καινούς τινας ἀφ' ἑαυτῶν νόμους φέρουσιν, ἀλλ' ἀρχαίους ἀνανευμένους καὶ γεραρούς. Τὴν γὰρ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων προστασίαν, τοῖς ἐπισκόποις ἐπιτρέπουσιν οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ νόμοι καὶ κανόνες τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον προτίθεσθαι διακελευόμενοι, ἵνα εἴγε δέοιντο, καὶ αὐτοὶ ἀπολαμβάνουσιν, ὃν τρόπον, ὁ λή· τῶν ἀγίων Ἀποστόλων κανῶν καὶ ὁ κέ· τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἱερᾶς Συνόδου, καὶ ἡ ἐν Χαλκηδόνι, οὐ μὴν ἀλλά, καὶ τῆς ἐν Νικαίᾳ ὁ τε ια' καὶ ὁ ιβ'. καὶ τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ ὁ ιε' καὶ μθ'. τῆς ἐν Τρούλλῳ, καὶ ἄλλοι πλείστ' ὅσοι σεπτοὶ νόμοι καὶ κανόνες, σαφῶς φαίνονται τὴν τῶν ἱερῶν μοναστηρίων ἐξουσίαν τοῖς ἐπισκόποις διδόντες, ὥστε μεταλαμβάνειν μὲν καὶ αὐτοὺς τῶν

δεόντων, εἶγε δέοιντο, εἰς τὰς ἑαυτῶν χρείας, τὴν δὲ περὶ ἐκεῖνα ἐπιμελειαν, μεγίστην τε καὶ ὡς Θεοῦ ἐφορῶντος ποιεῖσθαι, ἵνα προστατεύωσιν αὐτῶν, καὶ οἰκονόμους καὶ ἐπιτρόπους καὶ ἡγουμένους ἀποκαθιστῶσιν ἐν αὐτοῖς, καλῶς περὶ τῆς αὐξήσεως καὶ βελτιώσεως τούτων ἐπιμελούμενοι, ἵνα μὴ δι' ἀμέλειαν ἔνοχοι γένωνται τοῖς ἐκ τῶν νόμων ἐπιτιμίαις· οἱ δὲ οἰκονόμοι, ἡγούμενοί τε, καὶ ἐπιτροποὶ διαμένωσιν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐπισκόπων, καὶ δίχα τῆς ἀδείας αὐτῶν μὴτε πωλῶσι μοναστηριακόν τι κτῆμα, ἀλλ' οἰκονομῶσι καλῶς πρὸς τὴν ἐκείνων ὁδηγίαν καὶ ἄδειαν, ὅπως μὴ καὶ αὐτοὶ ὡς ἀνατρέποντες τοὺς ἐκκλησιαστικούς τούτους ὄρους καὶ κανόνας βαρυτάτοις ὑποπέσωσι τοῖς ἐπιτιμίαις καὶ τιμωρίαις· Ταῦτα μὲν οὖν οἱ θεῖοι νόμοι ἀποφαίνονται περὶ τῶν ἱερῶν μοναστηρίων. Τούτων δὲ τὰ μὲν τοῖς κατὰ τόπον ἐπιτετραμμένοις ἐνοριακῆς τῆς προσηκούσης ἀρχιερατικῆς, ὡς εἰκός, ἐπ' αὐξήσει τυγχάνει ἐπιμελείας, μόνα δὲ τὰ τῆ σταυροπηγιακῆ ἀξία τετιμημένα, οὐκ οἴδαμεν ὅπως, πρὸ χρόνων πολλῶν παρημέληται, καὶ δέον, ὡς Θεοῦ ἐφορῶντος, διοικεῖσθαι αὐτά, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου ἐπιμελείας τῆς ἀναλόγου ἀξιούσθαι, ὅπως αὐτοῖς τῶν ἀγαθῶν, τὰ μὲν ὑπάρχοντα διαμένῃ, περιποιητῆται δὲ τὰ προσγενησόμενα ἄν. τῶν δὲ φαύλων, τὰ μὲν προσόντα ἀποδιοπομπῆται, τὰ δὲ συμβησόμενα ἄν διακωλύωνται. Τοιαύτην οὖν κατὰ νόμους τὴν ὑπὲρ αὐτῶν πάντων τῶν σταυροπηγιακῶν ἡμῶν μοναστηρίων καθόλου φροντίδα κατεβάλομεν, ἐκθέμενοι κατὰ κοινὴν γνώμην, καὶ συνοδικὴν διάγνωσιν ἱερὸν τόμον, ἀποφαινόμενον συνωδὰ τοῖς ἱεροῖς νόμοις, καὶ τοῖς ὠδε γραφομένοις, περὶ τῆς εἰς τὸ ἐξῆς ἀρίστης διοικήσεως ἐκάστου σταυροπηγιακοῦ μοναστηρίου, καὶ εὐνομίας τῶν ἀσκουμένων ὀσιωτῶν πατέρων, καὶ τῆς δυνατῆς ἀντιλήψεως καὶ ἀμέσου προστασίας αὐτοῦ, παρὰ τῆς καθ' ἡμᾶς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀνανεοῦντες τὰ παλαιγενῆ πατριαρχικὰ καὶ συνοδικὰ αὐτῶν σιγίλλια δωρεάν, καὶ ἐπικυροῦντες ἅπαξ τὰ σταυροπηγιακὰ αὐτῶν προνόμια εἰς διηνεκῆ συντήρησιν αὐτῶν καὶ ἀσφάλειαν, μὴ δεόμενά ποτε ἀνανεώσεως καὶ ἐπικυρώσεως, ὡς καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεθύμνης διατελούντων δύο ἱερῶν καὶ σεβασμίων μοναστηρίων, τοῦ μὲν ἀνδρώου, τιμωμένου ἐπ' ὀνόματι τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν,

τοῦ δ' ἑτέρου γυναικείου, σεμνυνομένου ἐπ' ὀνόματι τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἐπιλεγόμενου τῆς Μυρσινιωτίσσης. Ἐνεφανίσθη γὰρ ἡμῖν συνοδικῶς πατριαρχικὸν συνοδικὸν σιγίλλιδες γράμμα, ἐκδεδομένον ἐπὶ τοῦ πρὸ ἡμῶν πατριαρχεύσαντος παναγιωτάτου πρῶην Ἰωαννουπόλεως ἐν χῶ τῷ Θεῷ ἀγαπητοῦ ἡμῶν ἀδελφοῦ καὶ περιποθήτου κῦρ Νεοφύτου, ἐπικυροῦν μὲν τρία ἐμφανισθέντα τότε πατριαρχικὰ σιγίλλιδες γράμματα ἀοιδίμων πατριαρχῶν, Τιμοθέου, Ἰερεμίου καὶ Νεοφύτου· ἐπικυροῦντα καὶ ἐκεῖνα ἄλλα προγενέστερα ἐκκλησιαστικὰ γράμματα προτέρων ἄλλων ἀοιδίμων πατριαρχῶν, περιέχον δ' ὅτι τὰ ρηθέντα δύο ἱερὰ μοναστήρια ἐκ πρώτων αὐτῶν θεμελίων κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ μακαρίτου κτίτορος οἰκονόμου πρεσβυτέρου Ἐμμανουὴλ τοῦ Ἀγαλλιανοῦ, σταυροπηγιακῆ ἀξία τετίμηται μετὰ πάντων τῶν προνομίων, ἐφ' ᾧ διάγειν τοὺς ἐν αὐτοῖς πατέρας κατὰ τὸ προσῆκον αὐτοῖς μοναδικὸν ἐπάγγελμα, καὶ κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ ρηθέντος κτίτορος· εἰς ἀνακαίνισιν οὖν τούτου γράφοντες διὰ τοῦ παρόντος ἡμετέρου πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ σιγίλλιδους γράμματος, ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων τῶν ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν ἵνα τὰ εἰρημένα ἱερὰ καὶ σεβάσματα μοναστήρια, τό τε ἀνδρῶον, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, καὶ τὸ γυναικεῖον σεμνυνομένον ἐπ' ὀνόματι τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἐπιλεγόμενον τῆς Μυρσινιωτίσσης, τὰ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεθύμνης, μετὰ πάντων τῶν κτημάτων καὶ πραγμάτων, καὶ ἀφιερωμάτων αὐτῶν κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων, τῶν τε ἤδη ὄντων καὶ τῶν εἰσέπειτα προσγενησομένων ἄν, ὡς ἀνέκαθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, οὕτω καὶ εἰς τὸν ἐξῆς ἅπαντα χρόνον ὑπάρχωσι καὶ λέγονται καὶ παρὰ πάντων γινώσκονται, ἡμέτερα πατριαρχικὰ σταυροπηγιακὰ, ἀδούλωτα, ἀκαταπάτητα, καὶ ὅλως ἀνενόχλητα, παρ' οὔτινοσοῦν προσώπων, ἱερωμένου, ἢ λαϊκοῦ, μνημονευομένου ἐν αὐτοῖς τοῦ κανονικοῦ πατριαρχικοῦ ὀνόματος ἔχοντα καὶ τὸ προνόμιον κατὰ πατριαρχικὴν φιλοτιμίαν ὥστε τὸν κατὰ καιροὺς ἐν αὐτοῖς ἡγούμενον ἐν ταῖς ἑορτασίμοις ἡμέραις φορεῖν ἐπ' ἐκκλησίας μανδύαν, προχειριζόμενον καὶ πατερίτζαν· καὶ πρῶτον μὲν ὑπάρχω-

σιν ἀπηλλαγμένα πάσης ἐξαρχικῆς ἐξουσίας καὶ δεσποτείας· δεύτερον δὲ, λόγῳ ὑποταγῆς ἀποδιδῶσι καθ' ἕκαστον ἔτος ἀπαραιτήτως γρόσια διακόσια πενήντα εἰς τὸ κοινὸν τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ λαμβάνωσιν ἐξοφλητικὴν ἀπόδειξιν κατὰ τὸ ὕψος τῶν ἐπαρχιῶν· καὶ οὕτως ἀναλαμβάνοντα τὸ ἀρχαῖον γεραρὸν τῆς σταυροπηγιακῆς ἀξίας προνόμιον, καὶ καλῶς διοικούμενον ὡς μέλος γνήσιον τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτου πατριαρχικοῦ, ἀποστολικοῦ καὶ οἰκουμενικοῦ θρόνου, ὃ ἐν αὐτοῖς κατὰ καιροὺς ἡγούμενος, ὡσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, οὕτω καὶ αὐτὸς γράφει ἀμέσως πρὸς τὴν καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλην Ἐκκλησίαν, καὶ ἀξιούται τῆς προσηκούσης ὑπερασπίσεως ἐν ταῖς συμβαινούσαις χρεῖαις καὶ ὑποθέσεσιν. Τρίτον, διαφυλάττωνται καταγεγραμμένοι ἐν τῷ διωρισμένῳ κώδικι τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, ἅπαντα τὰ κτήματα καὶ ἀφιερώματα αὐτῶν, καὶ τὰ χρέη καὶ τὸ τοῦ ἡγουμένου ὄνομα· Τέταρτον δὲ, τὸ σιγίλλιον αὐτῶν ἔχῃ μένειν ἀπαρατρέπτον καὶ ἀπαράβατον, μὴ δεόμενόν ποτε ἀνανεώσεως καὶ ἐπικυρώσεως ἐκκλησιαστικῆς. Πέμπτον, μηδεὶς τοῦ λοιποῦ γίγνηται ἐν αὐτοῖς ἡγούμενος ἄνευ γράμματος πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴν ἔλονται αὐτὸν γνώμη κοινῇ οἱ συγκοινοβιάται πατέρες, τότε ἀποστελλεται παρ' αὐτῶν κοινῇ ἐνυπόγραφος καὶ ἐνσφράγιστος ἀναφορὰ περὶ τῆς τοιαύτης ἐκλογῆς πρὸς τὸν κατὰ καιροὺς οἰκουμενικὸν πατριάρχην· καὶ οὕτω δι' ἐκκλησιαστικοῦ γράμματος ἀποκαθίσταται ὁ ἡγούμενος τῶν μοναστηρίων τούτων, σημειούμενον καὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐν τῷ ρηθέντι κώδικι, ὀφείλων κατ' ἔτος ἐξαποστέλλειν ἀκριβῆ ἐνυπόγραφον καὶ ἐνσφράγιστον καταγραφὴν τῶν τοῦ ἔτους ἐκείνου μοναστηριακῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων. Ἑκτον, ἡ σφραγὶς τοῦ μοναστηρίου διαιρεθῆ εἰς τμήματα τέσσαρα, καὶ ἡ μὲν λαβὴ παρακατατεθειμένη ὑπάρχη τῷ ἡγουμένῳ, τὰ δὲ τέσσαρα τμήματα τέσσαρσι συγκοινοβιάταις πατράσιν ἐκλεγομένοις κοινῶς παρὰ πάντων τῶν συγκοινοβιατῶν πατέρων. Ἑβδομον, οἱ ἐπιτετραμμένοι τὰ τέσσαρα τμήματα καὶ τὴν λαβὴν μὴ ἔχωσιν ἄδειαν, καθ' ἑαυτοὺς σφραγίζειν μοναστηριακὰς ὁμολογίας, ἀλλ' ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν προκριωτέρων ἐν τοῖς συγκοινοβιάταις, ὑπογραφομένων κακείνων ἰδίαις χερσίν, αἱ δὲ μὴ κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον γεγραμμέ-

ναι, καὶ ἐσφραγισμένοι ὁμολογίαι, νομίζονται μὴ τοῦ μοναστηρίου, ἀλλ' ἴδιαι τῶν κατ' ἴδιαν σφραγισάντων, καὶ ἐκεῖνοι ἐξ ἰδίων ἀποπληρῶσι τὰς ἐμπεριεχομένας ἐν ταῖς τοιαύταις ὁμολογίαις χρηματικὰς ποσότητας, οὗτοι δέ, δηλαδὴ ὁ ἡγούμενος μετὰ τῶν τεσσάρων τῶν ἐπιτετραμμένων τὰ τῆς σφραγίδος τμήματα, ἔχωσι πᾶσαν πληρεξουσιότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιτιμᾶν, σωφρονίζειν, ἀποβάλλειν ἐκ τῆς μονῆς τοὺς ἀτακτοῦντας, καὶ τοὺς ἐκνευροῦντας τοὺς μετερχομένους τὸ ἄθλον τῆς ἀσκήσεως, καὶ μὴ πειθομένους, τελευταῖον διὰ κοινῆς αὐτῶν ἀναφορᾶς ἀναγγέλλειν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὁγδοον, μηδεὶς τῶν μοναστηρίων τούτων δύνηται τοῦ λοιποῦ πωλεῖν μοναστηριακὸν ὑποστατικόν, ἄνευ τῆς νομίμου εἰδήσεως τοῦ κατὰ καιρὸν οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου· εἰ μὴ μόνον τὰς κατ' ἔτος ἐπικαρπίας καὶ τὰ γεννήματα, καὶ τὰ μοναστηριακὰ θρέμματα, διὰ τὰς ἀναγκαίας αὐτῶν χρεῖας· Ἐννατον, ἐπειδὴν ἐν χρεῖᾳ χειροτονίας γένωνται, ἔχωσιν ἄδειαν προσκαλεῖν εἰς τὰ σταυροπηγιακὰ ἡμῶν ταῦτα μοναστήρια, ὃν ἂν βούλωνται τῶν ἀρχιερέων, φέροντα ἔγγραφον ἄδειαν πατριαρχικὴν καὶ συνοδικήν, ἐπὶ τῷ ἐκτελεῖν αὐτὴν μετὰ πάσης τῆς κανονικῆς παρατηρήσεως. Δέκατον δὲ καὶ τελευταῖον ὀφείλωσιν οἱ ἐν αὐτοῖς συνασκούμενοι ὀσιώτατοι πατέρες φυλάττειν τὰ ἐν τῷ παρόντι ἐκτεθέντα ἀπαρατρέπτα καὶ ἀπαράβατα διὰ παντός, καὶ πείθεσθαι τῷ κατὰ καιροὺς ἡγουμένῳ, καὶ διάγειν σεμνῶς, εἰρηνικῶς καὶ ἀμέμπτως κατὰ τὸν τύπον τοῦ μοναδικοῦ ἐπαγγέλματος, καὶ κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ ρηθέντος κτίτορος, ἀφορῶντες πρὸς τὴν κοσμιότητα αὐτῶν καὶ τὴν κατὰ Θεὸν διαγωγὴν καὶ πολιτείαν, καὶ πρὸς τὴν βελτίωσιν καὶ αὔξησιν τῶν ἱερῶν ἡμῶν τούτων σταυροπηγιακῶν μοναστηρίων, ἐπόμενοι τῷ θεοφιλεῖ σκοπῷ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀγρύπνως προνοούσης περὶ τῆς εὐσταθείας τῶν ὑποκειμένων αὐτῇ σταυροπηγιακῶν ἱερῶν μοναστηρίων, καὶ ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις διαφυλάττειν τὴν ἀρχαίαν διατύπωσιν ἀπαρατρέπτον. Ὅστις δὲ καὶ ὁποῖος τῶν χριστιανῶν ἱερωμένος ἢ λαϊκός, ὁποιασοῦν τάξεως καὶ βαθμοῦ τολμήσει παραβῆναι ὁποσοῦν τὰ ἐν τῷ παρόντι νομίμως [καὶ κανονικῶς] ἀποφανθέντα καὶ ἀνατρέψαι τι τῶν ἀνωτέρω καταγεγραμμένων, ὁ τοιοῦτος ἀφωρισμένος εἶη, καὶ κατηραμένος, καὶ ἀσυγχώρητος,

καὶ μετὰ θάνατον ἄλλοτος, καὶ πάσαις ταῖς πατρικαῖς καὶ συνοδικαῖς ἀραῖς ὑπεύθυνος, καὶ ὑπόδικος, καὶ ἔνοχος τῷ αἰωνίῳ πυρὶ τῆς γεέννης. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν καὶ διηνεκῆ τὴν ἀσφάλειαν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον πατριαρχικὸν συνοδικὸν σιγιλλιῶδες ἐν μεμβράναις γράμμα, καταστρωθὲν καὶ τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, τῷ ὑπ' αὐτῷ τούτῳ διορισθέντι καὶ ἐδόθη εἰς τὰ ρηθέντα μοναστήρια. Ἐν ἔτει σωτηρίῳ χιλιοστῷ ἑπτακοσιοστῷ ἔννενηκοστῷ ἑβδόμῳ κατὰ μῆνα ὀκτώμβριον ἐπινεμήσεως α'.

† Γρηγόριος ἐλέῳ Θεοῦ † Ὁ Ἐφέσου Δανιὴλ † ὁ Ἡρακλείας Μελέτιος † δυσανάγνωστον † ὁ Νικομηδείας Ἀθανάσιος † ὁ Νικαίας Καλλίνικος † ὁ Χαλκηδόνος Ἱερεμίας † ὁ Δέρκων Μακάριος † ὁ Μαρωνείας Γεράσιμος † δυσανάγνωστον † ὁ Προύσης Ἀνθιμος † ὁ Λαρίσσης Διονύσιος † ὁ Εὐρίπου Ἱερόθεος.

Τὸ σιγιλλιον τοῦτο διαβιβασθὲν μέσον τοῦ μητροπολίτου Μηθύμνης συνοδεύει μακροτάτη ἐπιστολὴ τοῦ Γρηγορίου πρὸς τοὺς μοναχοὺς τοῦ Λειμῶνος καὶ τὰς μοναστρίαις τῆς Μυρσινιωτίσσης ἀναφέρουσα ὅτι γενικὸν ἐλήφθη μέτρον διὰ τὰ σταυροπήγια· ὅτι ἐλήφθησαν ἐν τῇ τάξει οἱ λογαριασμοὶ τοῦ Λειμῶνος καὶ ἐγράφησαν εἰς τὸν Κώδικα τῆς Ἐκκλησίας· ἐπεθεωρήθησαν καὶ ἐπεκυρώθησαν τὰ σιγιλλια ἅπαξ καὶ διὰ παντός, χωρὶς πλέον εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα νὰ ἀνανεωθῶσι κ.τ.λ. Δι' ἐτέρας κατὰ Μαΐον τοῦ 1798 ἐπαιεῖ τὴν εὐπείθειαν καὶ προθυμίαν τῶν μοναχῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Κατὰ δὲ Ἰούνιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους γράφει τῷ Ἡγουμένῳ ὅτι ἰδόντες τὸν ζῆλόν τινων χριστιανῶν διὰ τὴν μονὴν «Κρυοκόπου» φανερωσάντων τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ ἐκλιπεῖν τέλεον αὐτὴν καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτῆς προθυμίαν τοῦ Ὁμέρ-Ἀγά, ἐφρόντισαν καὶ ἐξεδόθη αὐτοκρατορικὸς ὀρισμός, ἵνα ἡ Μονὴ ἐκείνη ὡς ἀρχῆθεν πληρώνη ἐτησίως μόνον τριακοσίας ὀκάδας ἔλαιον. Ἐντέλλεται δὲ τοῖς μοναχοῖς τοῦ Λειμῶνος νὰ ἐκλέξωσιν ἐξ αὐτῶν καὶ ἀποκαταστήσωσιν ἐκεῖσε Ἡγούμενον, γιγνόμενοι νέοι κτίτορες, σωζομένης οὕτω τῆς Μονῆς».

Τοῦ μνησθέντος ἀοιδίου Γρηγορίου τοῦ Ε'. Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, νέαν οὕτω διαχαράξαντος ὁδὸν διὰ τὰς ἀπανταχοῦ

τοῦ οἰκουμενικοῦ κλίματος σταυροπηγιακὰς μονὰς, ἐπόμενον ἦτο νὰ παρακολουθήσωσι ταύτη καὶ αἱ ἱεραὶ καὶ σεβάσμιαι τοῦ ἀγίου Ἰγνατίου. Ὡστε μετὰ τῆς λήξεως τοῦ αἰῶνος τούτου παύσωσι χορηγούμεναι αὐταῖς καὶ αἱ ἐπικυρώσεις καὶ ἀνανεώσεις τῶν Πατριαρχικῶν σιγιλλίων, καὶ αἱ ἐκδόσεις νέων τοιούτων. Ἀντικρυσ δὲ καὶ ἐκ παραλλήλου καὶ αἱ τῶν ἔξωθεν κατὰ τῶν μονῶν ἐνοχλητικαὶ καὶ παρεμβατικαὶ τάσεις καὶ προθέσεις πρὸς ἀρπαγὴν, ἀπαλλοτρίωσιν καὶ νόσφισιν κτημάτων καὶ πραγμάτων αὐτῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ ἐπιχορηγῆται ἐκλιπαρουμένη ἢ ἐπιδαψίλευσις τῆς αὐτοκρατορικῆς μεγαθύμου εὐνοίας καὶ προστασίας. Διὸ καὶ ὁ λήξας ἤδη αἰὼν σχεδὸν δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡμῖν ἐπισήμως ἱστορικὰς σελίδας διὰ τὰς μονὰς τοῦ Λειμῶνος.

Ἐν δὲ τῷ αἰῶνι τούτῳ αἱ μοναὶ αὗται μετέσχον τῶν αὐτῶν περιπετειῶν καὶ περιστάσεων, ἃς καὶ οἱ ἐγχώριοι ὑπέστησαν, ὅτε μὲν ἔξωθεν πολεμούμεναι καὶ ἑαυτῶν ὑπεραμυνόμεναι· ὅτε δὲ εὐδαιμονοῦσαι καὶ κακοδαιμονοῦσαι, καὶ νῦν μὲν τοῦτον τὸν σκόπελον παρακάμπτουσαι, νῦν δὲ ἐκείνην τὴν ὑφάλον διαφεύγουσαι. Ἄλλ' οὔτε οἱ ἔξωθεν διαλιπόντως ἐπιβουλευόμενοι τὰς μονὰς κατίσχυσαν νὰ πραγματοποιήσωσι τὰ ὄνειροπολήματα καὶ τὰς φαντασιοπληξίας αὐτῶν δι' ἐφαρμογῆς τῶν σχεδίων των.

Ἐν ἔτει 1226 φθίνοντος Ραμαζὰν ἦτοι τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1810, ἐξεδόθη τοῖς μοναχοῖς τὸ παρὰ πόδας πρὸστατευτικόν.

«Ὁ ἐν Κων]πόλει πατριάρχης τῶν Ρωμαίων καὶ ἡ περὶ αὐτὸν Σύνοδος τῶν Μητροπολιτῶν ὑπέβαλον δι' ἀναφορὰς ἡμῖν, ὅτι ὁ Ζαμπίτης τοῦ χωρίου πιέζει τοὺς μοναχοὺς τῆς ἐν Καλλονῇ Μονῆς τοῦ Λειμῶνος ζητῶν φόρους ἀπὸ τὰ ζῶα τὰ βόσκοντα εἰς Μεράδες ἀνέκαθεν ἀπολύτως καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτοὺς ἀνήκοντας καὶ χρησιμεύοντας εἰς βοσκὴν τῶν ζώων τῆς μονῆς ταύτης· ὅτι ἐπὶ τούτῳ εἶχεν ἐκδοθῆ αὐτοκρατορικὸν φερμάνιον ὑπὸ χρονολογίαν, ἀρχὴν Ζηλκαδὲ 1220, διατάσσον τὴν ἄρσιν τῆς ἐπεμβάσεως ταύτης ἐπὶ τῶν εἰρημένων βοσκῶν, διότι ἀπεδείχθη ἐνώπιον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Διβανίου ὅτι οἱ ἐπίδικοι μεράδες δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες εἶναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τὰ ἐπίσημα βιβλία ὡς βοσκαὶ καὶ χειμάδια, ἀλλ' ἀνήκουσιν ἀνέκαθεν ἀπολύ-

τως καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς κατοίκους τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος χρησιμεύοντες ὡς βοσκή εἰς τὰ πρόβατα καὶ λοιπὰ ζῶα αὐτῶν, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Ζαμπίτου ἐκείνου ὡς παράνομοι δέον ν' ἀπορριφθῶσιν, ὅτι μόλα ταῦτα ὁ Ζαμπίτης ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνοχλῇ τοὺς μοναχοὺς ἐναντίον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος τούτου. Διὸ ἐξαιτοῦνται διὰ τῆς αἰτήσεώς των ταύτης νὰ ἐκδοθῆ νέον αὐτοκρατορικὸν φερμάνιον ἐπιβεβαιούν τὸ πρῶτον»· (τεεκίδι χαβὶ μουτζέδεδεν ἔμρι σεριφὶμ σουδουρινὶ ἰστιδά).

Ἐξετασθέντων τῶν ἀρχείων τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μου διβανίου ἀπεδείχθη ὅτι ἐξεδόθη πράγματι αὐτοκρατορικὸν διάταγμα ὑπὸ τὴν χρονολογίαν ἐκείνην. Διατάσσω τοίνυν ὅτι, δέον νὰ ἐκτελεσθῆ ἡ προλαβοῦσα διαταγή μου ἐκείνη, ὅτι, ἅμα λάβης τὴν αὐτοκρατορικὴν μου ταύτην διαταγὴν δέον μετὰ μεγάλης προσοχῆς νὰ ἐξετάσης ἐὰν πράγματι ὁ Ζαμπίτης ἐκείνος πιέζη τοὺς μοναχοὺς ζητῶν χρήματα ὡς φόρους δῆθεν διὰ τὰ ζῶα, ἅπερ βόσκουν εἰς τὰς ἐπιδίκους βοσκὰς (μερὰ γερλαρινδέ), αἵτινες ἀνήκουσιν ἀπολύτως καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτοὺς χρησιμεύουσαι εἰς βοσκὴν τῶν ζῶων αὐτῶν, καὶ ἐὰν ᾗνε ἀληθὲς τοῦτο νὰ ἐμποδίσης καὶ ἀπαγορεύσης αὐτόν ἀπὸ τοῦ νὰ ζητῇ παρανόμως χρήματα ὡς φόρους διὰ τὰ ζῶα, τὰ βόσκοντα εἰς τοὺς εἰρημένους μεράδες καὶ εἰς οὐδένα τοῦ λοιποῦ νὰ ἐπιτρέψης νὰ ἐνεργήσῃ πράξεις ἀντιβαινούσας εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τὴν ἱερὰν διαταγὴν μου ταύτην, οὐδὲ νὰ δώσης ἀφορμὴν νὰ ἐκδοθῆ καὶ ἄλλο διάταγμά μου»,

Τέλη Ραμαζάν 1226.

Ἐξ ὅλων δὲ τῶν ἄλλων τῆς παρουσίης ἑκατονταετηρίδος, τῶν ἱστορικῆν χροιάν ἐχόντων, περιοριζόμεθα νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ἐξῆς, ὡς ἀξιολογώτερα ἐκ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων τῆς Μονῆς, ἥτοι: Α'.) ὅτι κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ αὐτῆς ἐν ἔτει 1818 ἐξεδόθη τῇ μονῇ τὸ ἐξῆς αὐτοκρατορικὸν φερμάνιον, ὀρίζον τὰ σύνορα τῶν κτημάτων αὐτῆς καὶ προσδιορίζον τὴν φορολογίαν αὐτῶν· ἔχει δὲ οὕτω:

«Ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν ὑποτελῶν αὐτῶ μερῶν μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν συνόδου τῶν μητροπολιτῶν ὑπέβαλον δι' ἀναφορᾶς ἡμῖν, ὅτι τὰ κτήματα τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος ἐν Καλ-

λονῇ τὰ κείμενα ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Δαφίων δὲν ἐμπεριέχονται ἐν τῇ φορολογίᾳ τοῦ εἰρημένου χωρίου, τῇ ἀνατεθειμένῃ διὰ βερατίου τοῦ ναυστάθμου, τοῦ Ἰβραχὴμ Ὀγλοῦ Μεχμέτ δικαιομένου νὰ φορολογῆ μόνον τὰ τῆς περιφερείας Δαφίων ἄλλα κτήματα, σὺν τοῖς ἐν τῇ περιφερείᾳ ταύτῃ εὑρισκομένοις κτήμασι ἄλλων τινῶν ὑποκειμένοις εἰς φόρον (3500) τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων ἄσπρων, κατ' αἴτησιν δὲ τῶν μοναχῶν, ἀναλαβόντων νὰ πληρῶνωσι τὴν ὅλην αὐτῶν φορολογίαν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν αὐτοκρατορικὸν σταῦλον καὶ ἀξιούντων ἵνα ὁ ρηθεὶς Μεχμέτ παύσῃ ἐπεμβαίνων λόγῳ φορολογίας εἰς τὰ κτήματα αὐτῶν, καὶ ἀρκεσθῆ εἰς τὴν φορολογίαν τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν Δαφίων ἄλλων κτημάτων, ὑπολογιζομένων εἰς ἓν ἐπὶ πέντε διὰ τοὺς χριστιανοὺς καὶ ἐν ἐπὶ ἑπτὰ διὰ τοὺς ὀθωμανοὺς, ἐρευνηθέντων τῶν αὐτοκρατορικῶν κτηματολογικῶν ἀρχαιοφυλακίων, καὶ τῶν ἡμερολογίων, ἐξηκριβώθη ὅτι αἱ γαῖαι τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος, ἥτοι τρία καὶ ἡμισυ χωράφια κάτωθεν τοῦ χωρίου Δάφια καὶ ἔνδεκα τοιαῦτα εἰς θέσιν «Κουρνέλο» εἰς χωρίον Παπιανὰ καὶ ἐννεήκοντα ὀκτὼ ἄλλα ἀκόμη μετὰ τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἀμπελώνων στρεμμάτων δεκατεσσάρων καὶ κήπων στρεμμάτων εἴκοσι καὶ τεσσάρων, καὶ τῶν ἄλλων ὀπωροφόρων δένδρων, ἀποφέρουσιν ἐν συνόλῳ φόρον εἴκοσιν ἑπτὰ χιλιάδας τετρακόσια ἑβδομήκοντα πέντε ἄσπρα, λογαριαζόμενα εἰς ἐλαιόλαδον χιλίας ἐννεακοσίας ἐξήκοντα δύο καὶ ἡμίσειαν ὀκάδας κατ' ἔτος, λογισθέντος δὲ καὶ τοῦ κεφαλικοῦ φόρου τῶν εἰς ἐργασίαν ἱκανῶν καλογήρων καὶ ὑπολογισθέντος τοῦ ἐλαίου πρὸς δεκατέσσαρα ἄσπρα τὴν ὀκᾶν, ὠρίσθη τὸ ὅλον τοῦ φόρου τῶν μοναχῶν κατὰ τὴν καταγραφὴν τοῦ 1082 ἐν μηνὶ Σεβὰλ εἰς (3382) τρεῖς χιλιάδας τριακοσίας ὀγδοήκοντα δύο ὀκάδας ἐλαίου, ὅπερ ἔδιδον οἱ καλόγηροι φέροντες οἱ ἴδιοι εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ σταύλου, ἀφαιρεθέντων κατόπιν ἀπὸ τὴν μερίδα τοῦ Χαρέμ Μουκατασῆ (719) ἑπτακοσίων δέκα ἐννέα ὀκάδων καὶ περιορισθέντος τοῦ φόρου εἰς ὀκάδας ἐλαίου (2062, 50) δύο χιλιάδας ἐξήκοντα δύο ἡμίσειαν καὶ (86) ὀγδοήκοντα ἕξ δράμια. -Ἐπειδὴ ὅμως μετὰ ταῦτα οἱ μοναχοὶ τοῦ ρηθέντος μοναστηρίου ἐξησθένησαν οἰκονομικῶς, πλείστα δὲ τῶν κτημάτων αὐτῶν ἡρημώθησαν, καὶ ἄλλα ἐκ

πυρκαϊᾶς ἔπαθον, πολλὰ δὲ ἐξ αὐτῶν ἀναγκασθέντες ἐπώλησαν, μὴ ληφθείσης ὑπ' ὄψιν τῆς πωλήσεως ταύτης τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας, ὡς ἀντικειμένης τῷ ἱερῷ νόμῳ, καὶ λογισθέντων τῶν πωληθέντων κτημάτων καὶ πάλιν εἰς βάρος τῶν καλογήρων, ληφθείσης δὲ ὑπ' ὄψιν μόνον τῆς ἐκ πυρκαϊᾶς καὶ ἄλλων λόγων προσγενομένης εἰς τὴν κτηματικὴν τῆς μονῆς περιουσίαν ζημίας, ἀφηρέθησαν κατὰ τὴν νέαν καταγραφὴν καὶ πάλιν ἐκ τῆς φορολογίας ἐννέα χιλιάδας ἑπτακόσια ἐννεήκοντα ἕξ (9796) ἄσπρα, ἀντιπροσωπεύοντα ἑπτακοσίας ὀκάδας ἐλαίου καὶ περιωρίσθη ἡ φορολογία εἰς χιλίας ἐννεακοσίας ἑξήκοντα δύο καὶ ἡμίσειαν ὀκάδας ἐλαίου διὰ τὴν μονὴν καὶ (16,972) δέκα ἕξ χιλιάδας ἐννεακόσια ἑβδομήκοντα δύο ἄσπρα διὰ τὰ ὀθωμανικὰ τε καὶ χριστιανικὰ κτήματα τοῦ χωρίου Δάφια, ἀνερχόμενα εἰς τριάκοντα ὀθωμανικὰ καὶ ἑβδομήκοντα ἑπτὰ χριστιανικὰ μετὰ ἑκατὸν καὶ ἐνὸς στρεμμάτων ἀμπέλου καὶ ἡμίσεος στρεμμάτων κήπου. Ὅπως ὦσι δὲ γνωστὰ ἐκ τεσσάρων μερῶν τὰ ὄρια τοῦ χωρίου Δάφια ἐσημειώθησαν ὡς ἐξῆς: ἦτοι ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ χωρίου «Ἅγιος Λέντης» εἰς τὸν δρόμον (δουσεμὲ) τῆς Ἀχυρώνης καὶ ἀπὸ τὸν ποταμὸν εἰς θέσιν Ράχτα ἀγίου Γεωργίου, καὶ ἐντεῦθεν εἰς «Πήγαδον»· ἐντεῦθεν εἰς θέσιν «Μάνδραι»· ἐντεῦθεν εἰς «Σωθῆρι» καὶ ἐντεῦθεν εἰς ὄρος «Παρθένι» μέχρις ἀγίου Λέντη (Λεοντίου)· τὰ κτήματα δὲ τῶν ἐκτὸς τῶν χωρίων Ραγιαδῶν, τὰ εὐρισκόμενα ἐντὸς τῶν ὀρίων τούτων ἐσημειώθησαν ἰδιαιτέρως καὶ ὑπεβλήθησαν εἰς φόρον τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων ἄσπρων, προστεθέντων εἰς τὸ φορολογικὸν κτηματολόγιον τοῦ εἰρημένου Σπαχῆ Μεχμέτ. Ἐπίσης αἱ γαῖαι τοῦ χωρίου Φίλια πεντήκοντα ἑπτὰ ὀθωμανικαὶ καὶ ἑκατὸν τεσσαράκοντα ὀκτὼ χριστιανικαὶ μετὰ τῶν μύλων καὶ ἐννεήκοντα ἑπτὰ καὶ ἡμίσεος στρεμμάτων ἀμπέλων καὶ ἑκατὸν ἕξ στρεμμάτων κήπων, ἐφορολογήθησαν μὲ (38,991) τριάκοντα ὀκτὼ χιλιάδας ἐννεακόσια ἐννεήκοντα ἕν ἄσπρα.

Ὅπως δὲ ὦσι γνωστὰ καὶ τοῦ χωρίου τούτου τὰ σύνορα σημειοῦνται ὡς ἐξῆς: ἦτοι ἀπὸ Μπαϊγκοῦς (Κουκουβάγια) τεπεσι δεξιὰ πρὸς τὴν κορυφὴν Λειμῶνα, παρακόρυφα μέχρι τῆς λίμνης καὶ ἐντεῦθεν μέχρις Ὀρμανλῆ ράχι (δασώδης κορυφή), ἐντεῦθεν

μέχρι «Σκοτεινο-Βίγλας», ἐντεῦθεν εἰς Σολοῦ-Μπαῖρ, ἐντεῦθεν Λεντζίνα, ἐντεῦθεν εἰς Μάνδρα Δεργιά-Τσαούς, ἐντεῦθεν εἰς θέσιν Ἀλώμη, Δαιμονόπετραν, Καμναρόκον, Σηνὰν τεπέ· ἐντεῦθεν δὲ παρακόρυφα εἰς κορυφὴν Λορεχοῦ, καὶ ἐντεῦθεν παρακόρυφα πάλιν εἰς Τοπτσή-Τεπεσί, τοῦ ἀγροῦ τοῦ Σαρῆ Μουσταφά μένοντος ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Φίλιας, ἐντεῦθεν εἰς Χρυσόπετρα καὶ πάλιν εἰς Κουκουβάγια-τεπεσί. Τὰ κτήματα δὲ τὰ εὐρισκόμενα ἐντὸς τῶν ὀρέων τούτων ἐφορολογήθησαν μετὰ τῶν κατοίκων τοῦ εἰρημένου χωρίου καὶ ἐσημειώθησαν ἐν τῷ φορολογικῷ κτηματολογίῳ τῆς νέας καταγραφῆς. Οὕτω λοιπὸν τὸ ὀλικὸν τῆς φορολογίας ποσὸν τοῦ χωρίου τούτου συνίσταται εἰς (46,601) τεσσαράκοντα ἕξ χιλιάδας ἑξακόσια ἕν ἄσπρα ἐκ τῶν ὁποίων ἀφαιροῦνται (1606) χίλια ἑξακόσια ἕξ ἄσπρα διὰ τὸν φύλακα τοῦ φρουρίου Μολύβου. Τούτων ὑποβληθέντων ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Ἀρχαιοφύλακος Σαάδ-οὐλάχ ἐντελλόμεθα καὶ ὀρίζομεν ὅτι οἱ μοναχοὶ τοῦ Λειμῶνος θὰ πληρώσωσι κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν αὐτοκρατορικὸν σταῦλον τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτοῖς κατὰ τὴν νέαν καταγραφὴν φορολογίαν, ὃ δὲ Ἰβραχὴμ Ὀγλοῦ Μεχμέτ καὶ οἱ συνεταιῖροι αὐτοῦ θὰ φορολογῶσι κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἀναφερόμενον τρόπον τὰ ἐν τῇ φορολογικῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ κείμενα ὀθωμανικὰ τε καὶ χριστιανικὰ κτήματα, μὴ λαμβάνων πλέον τῶν ἐνὸς ἐπὶ ἑπτὰ ἀπὸ τοὺς ὀθωμανοὺς καὶ ἐνὸς ἐπὶ πέντε ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς μήτε ἐπεμβαίνων ποσῶς εἰς τὰ κτήματα τὰ ἐγγεγραμμένα ἐν τῷ φορολογικῷ κτηματολογίῳ τῆς μονῆς. Γενέσθω κατὰ τὸ περιεχόμενον».

Ἐξεδόθη μεσοῦντος Σαφέρ 1234.

Ἐν ἔτει δὲ 1840· ἕτερον, τὸ ἐξῆς:

«Καύχημα τῶν ἔργων καὶ ὑποθέσεών μου, ἅπαντες οἱ ἐν ὑπουργήμασι καὶ πράγμασι· ὁ ἀπείρου ἐλέους τῆς παντοτεινῆς βασιλείας μου φέρων τὸ χαριστήριόν μου σημεῖον, ὃ ὦν ἐκ τῶν βασιλικῶν Καπουτσηπασίδων, πληρεξούσιε τῆς νήσου Μυτιλήνης Σαλήχ Βέη, μεγάλη σου ἡ ὑψηλότης· καὶ ὀδηγία τῶν δικαίων Νομοδιδασκάλων, Ἐπιστάτα τῆς Μυτιλήνης καὶ Κριτὰ αὐτῆς, μεγάλη ἡ σοφία σου! ὀδηγέ τῶν προκρίτων καὶ προῦχόντων, ἐκ τῶν

χιλιάρχων τοῦ πολυχρονίου μου Τοπχανέ, ἐπιτετραμμένε καὶ τ' ἀποβλέποντα τὴν ἐξουσίαν τῆς ρηθείσης νήσου, Ἰβραχήμ, μεγάλη σου ἡ δόξα! καὶ καυχήματα τῶν ὁμοίων καὶ ἰσοτίμων, μέλη τῆς ἐπιτοπίου Συνελεύσεως, μεγάλη ἡ δύναμίς σας. Ἐρχομένου τοῦ παρόντος ὑψηλοῦ βασιλικοῦ διατάγματος, γνωστὸν ἔστω ὑμῖν ὅτι, τὸ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Καλλονῆς ὑποκείμενον μοναστήριον τοῦ Λειμῶνος «Ταξιάρχης» ἔδιδε διὰ τὰ παρὰ τὸ χωρίον Δάφια εὐρισκόμενα τρία ἡμισυ χωράφια, ὁμοῦ μ' ἄλλας ὁκτὼ τοποθεσίας, καὶ διὰ τὰ ἐν χρήσει αὐτῶν, ἐκτὸς τοῦ ρηθέντος μοναστηρίου ὑποκάτω τοῦ μερᾶ μέχρι τῆς τοποθεσίας Κοργιάλο τῆς εὐρισκομένης εἰς τὸ χωρίον Παπιανά, χωράφια στρεμμάτων ἔνδεκα, μὲ ἄλλους τόπους καὶ πλησίον μέρη ἐννενηντα ὁκτώ, καὶ διὰ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξαγόμενα πέμπτα κριθῆς, σίτου καὶ λοιπῶν προϊόντων, τὰ ὅποια εἶνε προσδιωρισμένα εἰς κοιλὰ 257, ἀνὰ 40 ἄσπρα εἰς κάθε κοιλόν, ἄσπρα 10,280· διὰ τὸ εἰσόδημα κοκκίων καὶ λοιπῶν, 108 κοιλῶν ἀριθμουμένων, ἀνὰ 20 τὸ καθέκαστον κοιλόν, 2,160· διὰ τὸ εἰσόδημα τῶν ἐλαιοδένδρων, ἀριθμούμενον εἰς 104,626 ὀκάδας, ἀνὰ δύο ἄσπρα εἰς κάθε ὀκᾶν 9,252· διὰ τὸ εἰσόδημα τῶν συκοδένδρων, ὀκάδες 54, ἀνὰ τρία ἄσπρα τὴν ὀκᾶν, 162· διὰ τὸ εἰσόδημα τῶν καρυδιδένδρων, πέντε δένδρα ἀνὰ 7 εἰς καθέν, 35· διὰ τὸ εἰσόδημα τῶν ἀμυγδαλεῶν, 40 δένδρα οὔσας, ἀνὰ πέντε εἰς καθέκαστον, 200· διὰ τὸ τῶν βαλανιδίων, 40 ὀκάδας ἀριθμούμενον, ἀνὰ ἓν ἄσπρον εἰς κάθε ὀκᾶν, 40· διὰ τὸ εἰσόδημα βαμβακίου, πουστανίου καὶ λιναρίου 175· διὰ τὸ τῶν ἀλευρομύλων, 150 ὁμοῦ μὲ τοὺς ἐφθαρμένους διὰ τοὺς ἐλαιομύλους ἀνὰ ἓν εἰς τὰ εἴκοσιν, 20 ἄσπρα· δι' ἀποκοπὴν τῆς γῆς τῶν παλαιῶν ἀμπέλων τοῦ μοναστηρίου 300 τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον, διὰ τὰ ὑποκάτω τῶν ἀποκομμένων χωράφια στρεμμάτων 14, ἀνὰ 120 εἰς κάθε στρέμμα, 2,430· δι' 23 δένδρα ὀπωρικῶν, ἀνὰ 3 εἰς 4, 68· καὶ διὰ τὰ 14 στρέμματα πουστανίου, 20 εἰς κάθε στρέμμα, 540· ὅλα ὁμοῦ συμποσούμενα εἰς 27,475, τὰ ὅποια κατ' ἀποκεκομμένον τρόπον λογαριαζόμενα εἰς ἐλαιολάδον, ἐγίνοντο ὀκάδες 1962,50 τὸν καθέκαστον χρόνον, τὸ γινόμενον δὲ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων, τῶν πλησίον καὶ ἐκτὸς τοῦ ρηθέντος μοναστηρίου, ὃν ἀποκεκομμένον καὶ σεση-

μειωμένον κατὰ τὸν διαλειφθέντα τρόπον ὁμοῦ μὲ τὰ κεφαλικά χαράτσια τῶν καλογήρων, λογαριάζοντες μεταξύ των εἰς τὰς ρηθείσας ὀκάδας ἐλαιολαδίου ἔφερον μόνοι των καὶ παρέδιδον εἰς τὴν βασιλικὴν μου ἀποθήκην 3,382 ὀκάδας ἐλαιολάδον, καθὼς ἦτο σεσημειωμένον εἰς τὴν παλαιὰν καταγραφὴν κατὰ τὸ 1082 μηνὶ Σεβάλ. (Ὀκτώβριον 1671). Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ χαράτσια των ἐφορολογοῦντο μὲ φύλλα ἀπὸ τὸ μονοπωλεῖον, μεταξύ των ἀφήρσαν ἀπὸ τὸ κονδύλιον τοῦ Χαρεμιέ Μουκατὰ 719 ὀκάδας καὶ 114 δράμια ἐλαιολάδον καὶ κατεγράφη νὰ δίδουν τὸ ὑπόλοιπον ὀκάδας 2,662, 50 καὶ 86 δράμια· Ἦδη δὲ ἐπειδὴ εἶν' ὀλιγοστευμένοι οἱ καλόγηροι τοῦ ρηθέντος μοναστηρίου, καὶ δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ γεωργῶσι τὰς γαίας των, κ' ἐφθάρσαν τ' ἀμπέλια καὶ οἱ κῆποι των, καὶ μέρος ἐκ τῶν ἐλαιοδένδρων των ἔγειναν παρανάλωμα τοῦ πυρός, καὶ ἐπώλησαν μερικὰ χωράφια των εἰς τινας, — ὅσα ὁμως ἐπωλήθησαν, ἐπειδὴ ἔγεινεν ἡ πώλησίς των ἐναντίον τῆς ἱερᾶς κρίσεως καὶ κατὰ παραλλαγὴν τοῦ καταστίχου τῶν δικαιωμάτων τοῦ μοναστηρίου καὶ ἄνευ ὑψηλοῦ διατάγματος.

Ἐπειδὴ λοιπὸν κ' ἐφθάρσαν τ' ἀμπέλια καὶ οἱ κῆποί των, καὶ μέρος τῶν ἐλαιοδένδρων των ἔγεινε παρανάλωμα τοῦ πυρός, τὸ γράψιμόν των εἰς τὴν νέαν καταγραφὴν ἔγεινεν ἔλλειπες 9796 ἄσπρα, καὶ ἀκολουθῶς ἀφαιρουμένων κατὰ τὴν ἀπαιτουμένην διαίρεσιν 700 ὀκάδων ἐλαιολαδίου, ἐσημειώθη εἰς τὸ νέον βασιλικὸν κατάστιχον τῶν δικαιωμάτων νὰ φέρουν μόνοι των νὰ παραδίδουν εἰς τὴν πολυχρόνιον μου ἀποθήκην τὸν καθέκαστον χρόνον 1962,50 ὀκάδας ἐλαιολάδου· τοῦτο δ' ἐγράφη εἰς τὸ κατάστιχον τῶν δικαιωμάτων καὶ ἀπεράσθη εἰς τὸ νέον μέγα βασιλικὸν διὰ νὰ ὑπάρχη εἰς τὸ μετέπειτα ἓν τῶν δικαιωμάτων τῆς βασιλείας. Εἰσέτι δὲ διὰ τὰς ἄλλας γαίας τὰς κειμένας πλησίον τοῦ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Μολύβου ὑποκειμένου χωρίου Φίλια, 66 τῶν ὀθωμανῶν καὶ 148 τῶν Ρωμαίων ἀριθμουμένας, καὶ διὰ τὰ ἐξ αὐτῶν παραγόμενα εἰσοδήματα, προσδιοριζόμενον τὸ εἰσόδημα τῶν ἀνηκόντων εἰς τοὺς Ρωμαίους, ἐκτὸς τοῦ τῶν ὀθωμανῶν, εἰς κοιλὰ σίτου 155, ἀνὰ 40 εἰς τὸ καθέκαστον· τῶν ὀθωμανῶν 55, τῶν Ρωμαίων κοιλὰ 100, 6200 ἄσπρα δέκατον τῆς κριθῆς καὶ λοιπῶν κοι-

λά 53,50 ἀνά 20 εἰς τὸ καθέν, τῶν ὀθωμανῶν κοιλά 18, τῶν Ρωμαίων 35,50, 1070 ἄσπρα· δέκατον τῶν ἐλαιοδένδρων ἀριθμούμενον ὀκάδες 1986, ἀνά εἰς κάθε ὀκάν, τῶν ὀθωμανῶν ὀκάδες 758, τῶν Ρωμαίων 1233, ἄσπρα 3972. Δέκατον τῶν συκοδένδρων ἀριθμούμενον ὀκάδες 471, ἀνά 3 εἰς τὴν μίαν, τῶν Ὀθωμανῶν 39, τῶν Ρωμαίων 362, 1413 ἄσπρα· Διὰ τὸ δέκατον τῶν συκαμιῶν, ἀριθμούμενων εἰς δένδρα 24, τῶν ὀθωμανῶν 12, ἀνά 2 τοῖς 5, τῶν Ρωμαίων 10 δένδρα ἀνά 2 τοῖς 7, 144 ἄσπρα. Διὰ τὸ δέκατον τῶν καρυδιοδένδρων, προσδιοριζομένων εἰς δένδρα 183 τῶν ὀθωμανῶν 66, λογαριαζόμενα εἰς τὰ 5, τῶν Ρωμαίων 117 εἰς τὰ 7, 1149 ἄσπρα. Διὰ ταῖς βαλανιδιές εἰς ὀκάδας 481, ἀνά ἓν εἰς τὴν ὀκάν, τῶν Ὀθωμανῶν ὀκάδες 365, τῶν Ρωμαίων 116, ἄσπρα 481. Διὰ τὰ δέκατα πουστανίου, λιναρίου καὶ βαμβακίου 305. Διὰ τοὺς ἐλαιομύλους, 3 ἀριθμούμενους, εἰς τὰ 20, ἄσπρα 60. Διὰ τοὺς ἀλευρομύλους 3 ὄντας, εἰς τὰ 50, ἔξ, ἄσπρα 150. Διὰ τὰ ὑποκάτω τῶν ἀμπελίων τοῦ Μουκατᾶ, ἀμπέλια στρεμμάτων 37 καὶ ἡμίσεως τετάρτου, τῶν ὀθωμανῶν στρέμματα 13, 50 εἰς τὰ 60, εἰς κάθε στρέμμα 13, 50 καὶ ἓν τέταρτον εἰς τὰ ἑκατόν, εἴκοσιν, ἄσπρα 1902. Διὰ τοὺς κήπους στρεμμάτων 106,50 καὶ ἡμίσεως τετάρτου, τῶν ὀθωμανῶν στρέμματα 28, εἰς κάθε στρέμμα εἰς τὰ 80, τῶν Ρωμαίων 78,50 καὶ ἓν ἡμισυ τετάρτου εἰς κάθε στρέμμα, εἰς τὰ ἑκατόν, εἴκοσι, ἄσπρα 11770. Διὰ τὰ ὀπωρικόδενδρα, 474 ὄντα ἀνά 3 εἰς ἓν τῶν ὀθωμανῶν 147 δένδρα, τῶν Ρωμαίων 327, ἄσπρα 1422. Καὶ ἀκολουθῶς ἡ ποσότης ὄλων συμποσοῦται εἰς 38,981 ἄσπρα. Καὶ κατὰ τὸν τρόπον ὅπου εἶνε ὀροθετημένα ἀπὸ εἰς τέσσαρα μέρη τοῦ χωρίου Φίλια μετ' ὄνομα «Κουκουβάγια τεπεσί», (τὸ ὅποιον ἐξηγεῖται καθ' ἡμᾶς «μπαγκικούς τεπεσί») διακρινόμενον τεπέν, κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος εἰς τὸν τεπέν «Γκιόλι»· ἡ τοποθεσία ἢ ὀνομαζομένη «Κουρουρμιλή δατζή» κ' ἐκεῖθεν εἰς τὸν τεπέν τὸν ὀνομαζόμενον «Οὐσιτζοῦ χαρέφλι» κ' ἐκεῖθεν εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος εἰς τὸν τεπέν «Ἴτζνα» κ' ἐκεῖθεν εἰς τὴν μάνδραν τοῦ «Δεργιὰ Τσαοῦς» κ' ἐκεῖθεν εἰς τὸν «Οὐλιούμ τεπέν» (φονηὰ ράχτα) κ' ἐκεῖθεν εἰς τὴν «Δαιμονόπετραν» (τὸ ἐξηγούμενον Ντελή-τάς) κ' ἐκεῖθεν εἰς τὸ μέρος τὸ λε-

γόμενον τοῦ «Καμπούρη» κ' ἐκεῖθεν εἰς τὸν τεπέν «Σετανίγλα» (Σεϊτάν) κ' ἐκεῖθεν εἰς τὸν τεπέν «Τουντζή», τὸ χωράφι τοῦ Σαρῆ Μουσταφᾶ τὸ μένον ἐκεῖθεν εἰς τὴν Φίλιαν, κ' ἐκεῖθεν ὁ τεπὲς ὁ εὐρισκόμενος πλησίον τοῦ «Βερανίου» τοῦ ὄντος πλησίον τοῦ «Πουπουλίνα» ἔπειτα εἰς τὴν πέτραν «ὀξεία πέτρα» καὶ ἔπειτα τελευταῖον εἰς τὸν ρηθέντα «Κουκουβάγια τεπέν», ὅσα ὑποστατικὰ καὶ γαῖαι εὐρίσκονται ἐντὸς τῶν ρηθέντων ὀροθεσιῶν, ὅσα εἶνε διὰ τὰ ποιμνία καὶ ὅσα δι' ἰδίαν των μεταχείρησιν κατὰ τὴν καταγραφὴν τοῦ νέου καταστίχου, ἐσημειώθη εἰς τὸ νέον κατάστιχον διὰ νὰ πληρῶνουν τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξερχόμενα ὁμοῦ μετὰ τοὺς κατοίκους τοῦ ρηθέντος χωρίου. Τοῦτο ἐγράφη εἰς τὸ κατάστιχον τῶν δικαιωμάτων ἐνώνοντες δ' αὐτὰ ὅλα εἰς τὸ μέγα κατάστιχον ἀπὸ τὴν ποσότητα 4661 τεσσάρων χιλιάδων ἄσπρων, ἀφηρέθησαν τὰ 1660 ἄσπρα, καὶ τὰ παρεχωρήσαμεν πρὸς τοὺς φυλάττοντας τὸ Κάστρον Μολύβου. Ἄλλ' ὁ τότε ὢν ἐπιτηρητὴς αὐτοῦ Μουσταφᾶς υἱὸς τοῦ Ἀλησσᾶν ἐν ᾧ ἦτο σεσημειωμένον εἰς τὸ βασιλικὸν κατάστιχον οἱ καλόγηροι τοῦ ρηθέντος μοναστηρίου, ὅταν σπείρουν τὰς γαῖας τὰς ἀνηκούσας καὶ γεγραμμένας εἰς τὸ μοναστήριον, νὰ πληρῶνουν ἐκ παραγομένων εὐλογιῶν τῶν πατέρων τὰ οὐσούρια εἰς τὴν βασιλικὴν μου ἀποθήκην, κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάληψιν, καὶ ἐνᾧ δὲν ἔσπειρον εἰς κανὲν μέρος τῆς γῆς, τῆς ἀνηκούσης εἰς τὴν Φίλιαν, ὁ ρηθεὶς ἐπιτηρητὴς καὶ οἱ σύμφωνοί του, ἐνοχλοῦντες τοὺς καλογήρους τοῦ ρηθέντος μοναστηρίου, τοῖς ἔλεγον ὅτι καὶ ἡμεῖς ἀκόμη πέρνομεν δέκατον διὰ τὰ παραγόμενα ἀπὸ τὰς σπορὰς τὰς ὁποίας σπείρετε εἰς τοὺς τόπους, οἵτινες ἀνήκουν εἰς τὸ μοναστήριον. Τοῦτο ἀφοῦ ἐφανερώθη εἰς τὴν βασιλείαν μου, ἐζητήθη παρὰ τοῦ καθεστῶτος Ρωμαίου πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὴν Σύνοδον τῶν μητροπολιτῶν, τὴν ἐν τῇ βασιλευούσῃ μου, δι' ἀναφορῶν ἢ διάρκειαν τῆς παλαιᾶς ἐπὶ τούτῳ παραδόσεως. Ἐξετασθέντων τῶν εἰς τὸ πολυχρόνιον χαρτοφυλάκιόν μου πεφυλαγμένων καθημερινῶν καταστίχων, καὶ παρατηρηθέντων λίαν καλῶς, εὐρέθη σεσημειωμένον ὅτι εἶνε κατὰ τὸν διαληφθέντα τρόπον· Ἀφοῦ δ' ἠρωτήθη τὸ πρέπον ἀπὸ τὴν κραταιάν μου βασιλείαν, μετὰ τὸ νὰ ἐδιωρίσθη καὶ διετάχθη εἰς τὴν γενικὴν συνέλευσιν, ὅλα τὰ εἰς τὴν

ἐπικράτειαν τῆς πεφυλαγμένης μου βασιλείας εὐρισκόμενα μέρη, γενικῶς ἐκ συμφώνου, εἰς τὰ δέκατα, ἀνὰ ἓν τοῖς δέκα, κατὰ τὰς διενεργουμένας χρηστὰς τακτοποιήσεις θεωρουμένων τῶν εἰσοδημάτων παρὰ τῶν πληρεξουσίων των. Διὰ τοῦτο τὰ δέκατα τῶν προϊόντων τῶν εἰς αὐτὸ γεγραμμένων καὶ ἀνηκόντων γαιῶν ὄντα, ἀνὰ ἓν εἰς τὰ δέκα, κατὰ τὸν νέον δίκαιον τρόπον νὰ δεκατίζονται μέσον τοῦ ρηθέντος Μουχασέλη. Καὶ μὲ τὸ νὰ ἦνε σύμφωνον μὲ τὴν ὑψηλὴν μου θέλησιν τὸ νὰ δοθῇ ἡ ἱερά μου διαταγὴ περὶ τούτου, δοθέντος τοῦ διατάγματος του διὰ νὰ ἐνεργηθῇ συμφώνως τοῦ σημειωθέντος τρόπου, σεῖς οὔτινες εἰσθε οἱ ρηθέντες Μουχασίλης καὶ ἐπιτηρητῆς καὶ ἐπιτετραμμένος τὰ τῆς ἐξουσίας καὶ μέλη τῆς ἐπιτοπίου συνελεύσεως, ἀφοῦ οἱ καλόγηροι τοῦ ρηθέντος μοναστηρίου δίδουν εἰς τὴν βασιλικὴν μου ἀποθήκην ἀπὸ τὰ ἐξερχόμενα ἐκ τῶν σπόρων τοὺς ὁποίους σπείρουν εἰς τοὺς τόπους τοὺς καταγεγραμμένους καὶ ἀνήκοντας εἰς τὸ ρηθὲν μοναστήριον, κατὰ τὴν ἐγγράφως δοθεῖσαν ποσότητα εἰς τὰ δέκα: ἓν τὸ δέκατον των διὰ τῆς ἐπιτηρήσεως τοῦ ρηθέντος Μουχασίλη, ὕστερον νὰ μὴ ἐνοχλῶνται μὲ τὴν ζήτησιν ἄλλων οὐσουρίων ἀπὸ τοὺς ρηθέντας φυλακάτορας δι' ἔξοδα καὶ παρόμοια τῆς βασιλείας. Τοῦτο ἐπειδὴ εἶνε σύμφωνον τῆς προσταγῆς ἐπὶ τούτῳ παρήχθη τὸ ὑψηλὸν μου διάταγμα διὰ νὰ πράξητε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κεφαλαίου συμφώνως τῆς γνώμης μου, ἀποβάλλοντες τὴν ἐναντιότητα ὡς πρὸς τὸ κατάστιχον τῶν δικαιωμάτων, καὶ τὴν ὡς πρὸς τὰς χρηστὰς τακτοποιήσεις ἀντίστασιν, καὶ προστάζω ὅτι, — διὰ τῆς ἱεράς μου κρίσεως, — ἀφοῦ φθάσῃ πειθόμενοι εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐκδοθέντος διατάγματος νὰ πράξητε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κεφαλαίου συμφώνως τοῦ διαληφθέντος τρόπου. Οὕτω γνωρίσατε· δώσατε πίστιν εἰς τὸ ἱερὸν σημεῖον. Ἐν ἔτει ἐγείρας 1256 περὶ τὰ μέσα τοῦ Ρετζέπ· ἦτοι κατὰ Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1840. Βοηθῶν ὅτι κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τῆς τελευτώσης ἑκατονταετηρίδος, ἐν ἔτει 1880, ἀπελύθη ἐν μεμβράναις σιγίλλιον τοῦ παναγιωτάτου πρώην Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακείμ τοῦ Γ'.

Ἰωακείμ ἐλέω Θεοῦ κτλ.

† Τῆς εὐσταθοῦς διαμονῆς καὶ θεοφιλοῦς συντηρήσεως καὶ ἀσφαλείας τῶν ἀπανταχοῦ ἱερῶν τοῦ Θεοῦ σκηνωμάτων πρόνοιαν εἰς αἰεὶ ποιουμένη ἢ καθ' ἡμᾶς ἁγία αὕτη Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ καὶ μάλιστα τῶν ἀνέκαθεν σταυροπηγιακῇ ἀξίᾳ καὶ χάριτι τετιμημένων, οὐ διαλείπει κατὰ πάντα καιρὸν τὰς προσηκούσας αὐτοῖς τάξεις ἐπιμνηστεύεσθαι καὶ πρὸς τοῖς κειμένοις ὄροις καὶ ἐτέροις θεσπίζουσα τῷ καιρῷ καὶ τοῖς πράγμασι καταλλήλους καὶ δι' αὐτῶν τὴν εὐστάθειαν καὶ ἀρίστην διεξαγωγὴν κατορθοῦσα καὶ πάσης ἐνδεχομένης καταχρήσεως, ἰδιορρυθμίας τε καὶ βλάβης τὴν παρείσφρησιν ἀναστέλλουσα. Ἐνθεν τοι καὶ ἡ Μετριότης ἡμῶν ἀφάτῳ τῆς θείας προνοίας ἐλέει ἐγκεχειρισμένη τὴν πηδαλιουχίαν τῆς πνευματικῆς τοῦ Κυρίου νηός, ἐκ τῶν ἱερωτέρων ἑαυτῆς ἠγήσατο καθηκόντων, σύντονον καταβαλεῖν μέριμναν ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας καὶ ἀρίστης αὐτῶν διακυβερνήσεως, ὡς μελῶν καὶ τούτων γνησίων τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς συντόνου καὶ διηνεκοῦς φροντίδος αὐτῆς ἐπιδεομένων ὅπως ἂν ὁσίως τε καὶ θεοφιλῶς καὶ κατὰ τοὺς θείους τε καὶ ἱεροὺς κανόνας κυβερνώμενα καὶ βελτιούμενα αὔξη εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ καὶ εἰς ἐνδαιτήματα ἀρετῆς καὶ θεοφιλοῦς ἀσκήσεως τῶν τὰς βιωτικὰς μερίμνας ἀποταξαμένων καὶ τὸ εὐαγγελικὸν ἐλομένων πολίτευμα. Οὕτως οὖν διασκεπτομένοις περὶ τῶν ἱερῶν καὶ σεπτῶν τοῦ Θεοῦ σκηνωμάτων καὶ σπουδῇ τῇ πάσῃ ἀσχολουμένοις περὶ τὴν ἑαυτῆς ἐπενεκτέαν διαρρυθμισιν καὶ βελτίωσιν, ὡς ἂν εἴη οἴασοῦν ἐπιρρείας ὑπέρτερα, λίαν ἡμῖν δυσάρεστοι ἀφίκοντο πληροφορίαι περὶ τῆς ἠθικῆς τε καὶ ὑλικῆς καταστάσεως τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεθύμνης κατὰ τὴν νῆσον Λέσβον κειμένων δύο ἱερῶν ἡμετέρων πατριαρχικῶν καὶ σταυροπηγιακῶν μοναστηρίων, τοῦ τε τῶν Παρμεγίστων Ταξιαρχῶν τοῦ ἐπικαλουμένου τοῦ Λειμῶνος καὶ τοῦ ἡμίωρον μόλις ἀπέχοντος αὐτοῦ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένου καὶ συντηρουμένου γυναικείου, τοῦ ἐπονομαζομένου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς

Μυρσινιωτίσσης τιμωμένου. Πολλὰ δὲ ἐπίσης δυσάρεστα διατεθρύλληται κατὰ τοῦ βίου τῶν ἐν αὐτοῖς μοναζόντων καὶ μοναζουσῶν, ὡς ἀφισταμένου μὲν τοῦ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν πνεύματος, ἤκιστα δὲ ἀρμόζοντος τῷ μοναχικῷ σχήματι, καὶ ὄλως πρὸς τὴν διαθήκην τοῦ τῶν σεπτῶν τούτων σκηνωμάτων κτήτορος Μητροπολίτου Μεθύμνης ἁγίου Ἰγνατίου καὶ πρὸς τὰ παλαιγενῆ περὶ τούτων τῆς Ἐκκλησίας σιγιλλιῶδη γράμματα ἀντιπίπτουτος. Ἡ γὰρ σὺν τῷ χρόνῳ ἐπιγινομένη τελεία ἄρσις καὶ μεταβολὴ τοῦ ἀρχικοῦ αὐτῶν κοινοβιακοῦ συστήματος καὶ χαρακτηριστὴς πολλὰς συνεπήγαγε βαθμιαίως τὰς ὀλεθρίους συνεπείας, οἶον τὴν ἀναρχίαν, τὴν ἰδιοτελή καὶ ἄσκοπον τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν χρήσιν καὶ τὴν σκανδαλώδη πρὸς ἀλλήλους διαγωγὴν καὶ ἀναστροφὴν τῶν ἐν αὐτοῖς ἀσκουμένων μοναχῶν, μικροῦ δὲ δεῖν ἐπήνεγκε καὶ τὴν πανωλεθρίαν αὐτῶν. Διὸ ἡ Μετριότης ἡμῶν, τῇ γνώμῃ καὶ τῆς περὶ αὐτὴν ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου εἰς ἐξακρίβωσιν ἐπιτοπίως τοιᾶσδε, ὡς εἴρηται, καταστάσεως, ἀπέστειλε δύο τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἧτοι τὸν θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μοσχονησίου τὸν κύριον Παῖσιον καὶ τὸν πρῶτον Καμπανίας κύριον Γρηγόριον· βεβαιωθεῖσα δὲ καὶ ἐκ τούτων περὶ τῆς ἀνωμάλου καὶ κινδυνώδους ταύτης καταστάσεως, πρόνοιαν ἀξιοχρέως ποιουμένη περὶ βελτιώσεως καὶ περὶ τῆς μονίμου καὶ διαρκοῦς ἀποκαταστάσεως ἐν τοῖς σκηνώμασι τούτοις τάξεως κανονικῆς καὶ συναδούσης τῷ ὑψηλῷ αὐτῶν προορισμῷ συνδιεσκέψατο αὐθις ὠρίμως μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν ἀγαπητῶν ἀδελφῶν ἐν Χριστῷ καὶ ἀπεφῆνατο· πρῶτον μὲν καὶ πρὸ πάντων τὴν βαθμιαίαν διάλυσιν τοῦ γυναικείου μοναστηρίου, ἀποπεμπομένων μὲν τῶν ἐν αὐτῷ ὑπαρχουσῶν μήπω κεκαρμένων νέων, μὴ γινομένων δὲ παραδεκτῶν τοῦ λοιποῦ ἐτέρων τὸ μοναχικὸν σχῆμα προσερχομένων περιβληθῆναι· εἶτα δὲ τὴν κατάργησιν τοῦ ἐπικρατήσαντος ἐν τῷ ἐτέρῳ ἰδιορρυθμοῦ συστήματος, ἀντικαθιστωμένου διὰ τοῦ πρώτου καὶ ἀρχαίου κοινοβιακοῦ. Ὅθεν καὶ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ καὶ βάσει ταύτῃ ἐκδιδούσα ἡ Μετριότης ἡμῶν συνοδικῶς τὸ παρὸν σιγιλλιῶδες ἐν μεμβράναις γράμμα ὀρίζεται μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἀδελφῶν καὶ

συλλειτουργῶν καὶ ἀποφαίνεται τάδε· Α' καταργουμένου, ὡς εἴρηται, τοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ τῇ ἡμετέρᾳ πατριαρχικῇ καὶ σταυροπηγιακῇ Μονῇ τοῦ Λειμῶνος τῇ ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ μνήμῃ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν σεμννομένη παρεισδύσαντος ἰδιορρυθμοῦ συστήματος, ὑπάρχειν τὸ ἀπὸ τοῦδε καὶ λέγεσθαι ταύτην καὶ παρὰ πάντων γινώσκεσθαι κοινόβιον, ὑπαγομένην ἀπ' εὐθείας τῷ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριαρχικῷ θρόνῳ καὶ ὄλως ἀνεξάρτητον διατελοῦσαν πάσης ἐτέρας ἐπιρροῆς, διοικουμένην δὲ ὑπὸ ἡγουμένου κατὰ τὴν τῶν λοιπῶν ἀρχαίων κοινοβίων τάξιν, καὶ διαμένουσιν εἰς τὸ διηλεκτὸς ἀμιγῆ καὶ καθαρὰν πάσης ἰδιορρυθμίας τε καὶ ἰδιοβουλίας μοναχικῆς, πάντων τῶν ἐν αὐτῇ νῦν ὄντων καὶ τῶν εἰσέπειτα προσελευσομένων μονάσαι· κοινὰ πάντα τὰ πρὸς συντήρησιν καὶ τὴν ἐν γένει δίαίταν ἐχόντων, καὶ μηδεὸς τῶν ἐν αὐτῇ πατέρων δυναμένου ἔχειν ἢ κτήσασθαι τι ἴδιον ἐντὸς τῆς μονῆς ἢ ἐκτὸς αὐτῆς, ἐκτὸς εἰ μὴ δι' ἀσθένειαν ἢ ἄλλην τινὰ σπουδαίαν καὶ ἀπαραίτητον αἰτίαν κωλύοιτό τις τῇ αὐτῇ τοῖς ἄλλοις ἀδελφοῖς διαίτη χρῆσθαι, ὡς ὁ κατὰ καιροὺς ἡγούμενος διακρίνη καὶ δοκιμάσῃ περὶ τούτου· Αὐτὸν δὲ τὸν κατὰ καιροὺς ἡγούμενον ἔχειν τὴν ἐξουσίαν καὶ προηγείσθαι πάντων τῶν ἀδελφῶν· Χρῆσθαι δὲ τούτου καὶ συμβούλοις ἐκ τῶν ἱκανωτέρων καὶ δοκιμωτέρων πατέρων δυσὶν ἢ τρισὶν καὶ μετ' αὐτῶν συσκέπτεσθαι καὶ διεξάγειν τὰς ἐμπιπτούσας διαφορὰς καὶ ὑποθέσεις τῆς μονῆς· Ἐν ἐκτάκτοις δὲ περιστάσεσι καὶ σπουδαῖα ὑλικά εἴτι πνευματικὰ αὐτῆς ζητήματα καὶ ὑποθέσεις ἀφορώσαις, συγκαλεῖσθαι γενικωτέραν τῶν πατέρων συνέλευσιν ἵνα τῇ κοινῇ ἀπάντων γνώμῃ καὶ ἀποφάσει διενεργῶνται τὰ δέοντα καὶ διεξάγωνται. Β' ὄν ἀποβιώσαντος ἢ παραιτησαμένου τοῦ ἡγουμένου οἶον δὴ, ἐκλεξαμένη ἤδη διώρισε καὶ ἀποκατέστησε πρῶτον ἢ καθ' ἡμᾶς ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὸν ἐν ἀγίῳ ὄρει τὰς ἡσυχίους ποιούμενον διατριβὰς θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον Περιστερᾶς κύρ Παρθένιον, γνοῦσα τούτον ὡς μάλα δόκιμον καὶ ἄξιον· συνέρχεσθαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ πάντας τοὺς συνα[σκουμένους] πατέρας καὶ κοινῇ γνώμῃ ἐκλέγειν τὸν ἱκανώτερον αὐτῶν καὶ μᾶλλον δεδοκιμασμένον ἐπ' ἀρετῇ καὶ ἐγκρατῇ τῶν κοινοβιακῶν ὄρων καὶ τάξεων, τὴν δ' εὐλογίαν αὐτῶν ὑποβάλλειν δι' αἰτήσεως τῇ Ἐκκλη-

σία ὥστε τυγχάνειν τοῦ κανονικοῦ κύρους αὐτῆς. Γ'ον. Μηδενὶ ἐξεῖ-
 ναι τῶν πατέρων ἐξέρχεσθαι τῆς μονῆς, ἢ ἐπιτελεῖν τι ἄνευ γνώ-
 σεως καὶ ἀδείας τοῦ ἡγουμένου, ὀφείλοντος διερευνᾶν πᾶσαν πρό-
 φασιν καὶ ἀφορμὴν καὶ μηδὲν τῶν ἐναντίων ἐπιτρέπειν, ἐπιτηρεῖν
 δὲ τὴν ἀρμονίαν καὶ τάξιν καὶ προτρέπειν αἰείποτε ἐπ' ἀρετὴν καὶ
 ἀγαπᾶν ὡς ἀδελφούς τοὺς πατέρας, ἔχοντας ἀμοιβαίως τὴν ὀφειλὴν
 καὶ τὸ καθῆκον σέβεσθαι αὐτὸν ὡς κεφαλὴν καὶ ἄρχοντα καὶ προ-
 νοητὴν τῆς ψυχικῆς αὐτῶν σωτηρίας καὶ ὑπέικειν αὐτῷ, διάγειν τε
 μετ' ἀλλήλων ἐν ἀδελφικῇ συμπνοίᾳ καὶ ἀγάπῃ καὶ συντρέχειν
 μετὰ προθυμίας τοῖς συμφέρουσι τῇ κοινῇ αὐτῶν Μετανοίᾳ. Δ'ον
 Μετατεθῆναι τὸν ξενῶνα τῆς μονῆς ἀπὸ τοῦ νῦν σκανδαλώδους καὶ
 ἀκαταλλήλου μέρους ὅπου ἂν ἡ κοινὴ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν πα-
 τέρων γνώμη ἐγκρίνη καταλληλότερον. Ε'ον Ἐγκριθείσης δὲ καὶ
 ἀποφασισθείσης, ὡς εἴρηται, συνοδικῶς τῆς βαθμιαίας ἐντελοῦς
 διαλύσεως καὶ καταργήσεως τῆς γυναικείας μονῆς, ἀποπεμφθῆναι
 μὲν τὰς ἐν αὐτῇ μήπω κεκαρμένας νέας· μηδεμίαν δὲ ἄπολύτως γε-
 νέσθαι τοῦ λοιποῦ ἐν αὐτῇ δεκτὴν προσελθοῦσαν καὶ μονάσαι ἐθέ-
 λουσιν· τὰς δὲ ἐν αὐτῇ νῦν μοναζούσας διοικουμένας ὑπὸ ἰδίας αὐ-
 τῶν ἡγουμένης καὶ συντηρουμένας ἐκ τοῦ ταμείου αὐθις τῆς ἀν-
 δρώας μονῆς συμμορφωθῆναι τῷ αὐτῷ κοινοβιακῷ πολιτεύματι καὶ
 ὑπαχθῆναι ἀκριβῶς ὑπὸ τοὺς προεκτεθέντας ὅρους, ἀσχέτους κατὰ
 πάντα διατελούσας πρὸς τε τοὺς μοναχοὺς καὶ πρὸς πάντα ἕτερον,
 ὑπὸ αὐστηρὰν οὔσης ἐπιτήρησιν τῆς εἰσόδου τῆς μονῆς· ἀπέρχε-
 σθαι δὲ ἐν αὐτῇ πρὸς ἐπιτέλεσιν τῆς θείας καὶ ἱερᾶς λειτουργίας καὶ
 πάσης ἱεροπραξίας, καὶ παραμένειν, ἐφ' ὅσον ἔχει τὰ τῆς ἱερωσύ-
 νης ἐπιτελεῖν, ἱερομόναχόν τινα καὶ πνευματικὸν ἐκ τῆς ἀνδρώας
 μονῆς, προβεβηκυίας μὲν ἡλικίας, οὐχ ἦττον δὲ καὶ σεμνοῦ καὶ
 σώφρονος βίου ἐκλεγόμενον ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου. Ἐν ἀμφοτέραις
 δὲ ταῖς ἱεραῖς ταύταις μοναῖς μνημονεύεσθαι, ὡς εἴθισται, ἐν ταῖς
 ἱεραῖς ἀκολουθίαις καὶ τελεταῖς τοῦ ἡμετέρου πατριαρχικοῦ ὀνόμα-
 τος καὶ ἀποτίεσθαι τακτικῶς ὑπ' αὐτῶν τὰς τεταγμένας ἐκκλησια-
 στικὰς ἐτησίους χρηματικὰς χορηγίας, ὡς καὶ κατὰ καιροὺς ἐπι-
 βαλλομένας ἐτέρας τακτικὰς τε καὶ ἀτάκτους. Ταῦτα οὖν δέδοκται
 ἡμῖν καὶ κεκύρωται συνοδικῶς. Ὅς δ' ἂν καὶ οἷος δὴ τις τῶν ἀπάν-

των γνώμη καινῇ καὶ ἰδιορρυθμῷ ἀγόμενος τολμήσειε παρασαλεῦ-
 σαί τι ἢ μετατρέψασθαι τῶν ὄρων καὶ θεσμῶν τούτων ἔστω ὑπὸ τὸ
 βάρος τῶν αἰωνίων ἁρῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν καὶ διη-
 νεκῇ τὴν ἀσφάλειαν ἐγένετο τὸ παρὸν ἡμέτερον πατριαρχικὸν καὶ
 συνοδικὸν σιγιλλιῶδες ἐκ μεμβράνης γράμμα καταστρωθὲν καὶ ἐν
 τῷ ἱερῷ κώδηκι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας
 καὶ ἀπεστάλη τῷ ἡγουμένῳ τοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μηθύμνης κειμένου
 ἱεροῦ ἡμετέρου πατριαρχικοῦ καὶ σταυροπηγιακοῦ κοινοβίου τῶν
 Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν ἐπιλεγόμενου τοῦ Λειμῶνος.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ ὀγδοηκοστῷ κατὰ
 μῆνα Φεβρουάριον.

Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χῶ εὐχέτης

Ἐφέσου Ἀγαθάγγελος

Νικομηδείας Φιλόθεος

Χαλκηδόνης Καλλίνικος

Νεοκαισαρείας Ἱερόθεος

Φαναριοφερσάλων Κωνστάντιος

Μηθύμνης Παΐσιος

Ἰμβρου Νικηφόρος

Δέρκων Ἰωακείμ

Κῶου Μελέτιος.

Συνεπείᾳ τοῦ σιγιλλίου τούτου καὶ τῶν ἄλλων πατριαρχικῶν
 γραμμάτων τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος, παρερμηνευθέντος τοῦ πνεύ-
 ματος αὐτῶν, τῶν δὲ γραμμάτων παρανοηθέντων καὶ τῶν γνωμῶν
 καὶ κρίσεων τοῦ τε αἰοιδίμου ἀγίου Μηθύμνης κυροῦ Νικηφόρου
 Γλυκᾶ, τῶν τε πατέρων τῆς μονῆς καὶ τῶν ἐπαρχιωτῶν διαιρεθεισῶν,
 ἐξερράγη τὸ πολύκροτον μοναστηριακὸν λεγόμενον ζήτημα, συν-
 δυσθὲν μεθ' ἐτέρου συναναφθέντος, τοῦ Μηθυμναϊκοῦ, ἅπερ ἐπὶ
 μακρὸν χρόνον, ὡς μὴ ὄφειλε, συνετάραξαν τὰς μονὰς τοῦ ἀγίου
 Ἰγνατίου, συνεκλόνησαν τὴν ἐπαρχίαν Μηθύμνης καὶ οὐκ ὀλίγον
 τὴν ἐκκλησίαν ἀπησχόλησαν καὶ ταῦτα διὰ τὴν προκύψασαν καὶ
 ἐπελθοῦσαν σύγχυσιν καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις καὶ πράγμασι παρε-
 ξήγησιν. Ἄλλ' ἔδει καὶ τὰ κακὰ ταῦτα, τὰ συνεργία τοῦ μισοκά-
 λου λυμηνάμενα τὰς τε μνησθείσας μονὰς καὶ τὴν ρηθείσαν ἐπαρ-
 χίαν, ν' ἀποσοβηθῶσι διὰ τῆς ἀπείρου ἀγαθότητος καὶ μητρικῆς
 σκέψεως καὶ φροντίδος τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκ-
 κλησίας, ἥτις τὴν τε ἡσυχίαν καὶ τὸ καθεστῶς ἐν ταῖς μοναῖς καὶ

τῆ ἐπαρχία ἐπανέφερε διὰ τῆς ἀφέσεως καὶ συγχωρήσεως τῶν ἡμαρτημένων, καὶ τὸ πάγκαλον καὶ θεάρεστον προχειρισθὲν ἔργον τῶν μοναχῶν, τὴν Λειμωνιάδα ἐπαρχιακὴν σχολὴν υἰοθέτησε καὶ ἠυλόγησε διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου Μηθύμνης·

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ

Τὸ οἰκοδόμημα τῆς μονῆς, ἐν σχήματι τετραγώνου, ἀποτελεῖται ἐκ περιοχῆς μιᾶς, τρεῖς ἐχούσης περιβόλους· τὸν μὲν πρὸς ἀνατολάς, ἐν ᾧ δίκην νοσοκομείου ὑπάρχουσι δύο δωμάτια καὶ πάμπολλα κελλία πρὸς διαμονὴν τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν μονὴν προσκυνητῶν· τὸν δὲ πρὸς νότον, ἀμφικέλλητα, ἐν ᾧ κυρίως διέμενον, φαίνεται, ἡ ἐργατικὴ τάξις τῶν μοναχῶν· καὶ τρίτον τὸν κυρίως ἡ ἐσωτερικὸν βορειοδυτικῶς περίβολον, ἀμφιθάλαμον ἐπίσης, τριώφορον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῦ ὑψοῦται ὁ σεβάσμιος καὶ περικαλλῆς ναὸς τοῦ Ταξιάρχου Μιχαήλ.

Ὁ δὲ ναὸς οὗτος ὠκοδομεῖται κατὰ τὸν τῶν ἀρχαίων ἐκκλησιῶν τύπον, τουτέστι τὸν ἀγιορειτικὸν ρυθμὸν, καὶ τετίμηται ἐπ' ὀνόματι τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν. Ἀνεκαινίσθη δὲ τὸ τελευταῖον καί, ὡς νῦν, ὀρώμενος ἔχει, ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1795. Ἄπαν τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ κατακαλύπτεται ὑπὸ τοιχογραφιῶν, ὧν τὰ θέματά εἰσιν εἰλημμένα ἐκ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης, καὶ ὑπὸ εἰκόνων Ὁσίων, Μαρτύρων καὶ Προφητῶν. Τῆς ἱερᾶς δὲ ταύτης χορείας τὸ καλλιτεχνικόν, ἐὰν ἀφῶμεν ἵνα ἄλλοι ἐξετάσωσι, δὲν δυνάμεθα νὰ παρέλθωμεν ἐν σιγῇ τὸ σεμνοπρεπὲς καὶ ἐπιβλητικὸν τῆς ἱερᾶς καὶ θείας θέας καὶ μορφῆς.

Τῶν ἀγιογραφιῶν τούτων, ἐκ τῶν ἐν τῷ σηκῷ τοῦ Ναοῦ ἀναφέρομεν ἀ'.) τὴν θυσίαν τοῦ Ἀβραάμ—β'.) τοὺς τρεῖς παῖδας ἐν τῇ καμίνῳ—γ'.) τὸν Δανιήλ ἐν τῷ λάκκῳ τῶν λεόντων—δ'.) τὴν γέννησιν καὶ ἀποτομὴν τοῦ Προδρόμου—ε'.) τὸν Ἰησοῦν πειραζό-

μενον ἐν τῇ ἐρήμῳ, κρινόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου, ὑπὸ τοῦ Ἄννα καὶ Καϊάφα, ὑπὸ τοῦ Πιλάτου—ς'.) τὴν ἀπόνισιν καὶ ἀπόφασιν τοῦ Πιλάτου—ζ'.) τὴν τρίτην ἄρνησιν ταῦ Πέτρου—η'.) τὸν ἐμπαιγμὸν—θ'.) ἐλκόμενον ἐπὶ σταυροῦ—ί'.) τὴν μεταμέλειαν καὶ ἀγχόνην τοῦ Ἰούδα—ια'.) τὸν Ἰωσήφ αἰτοῦντα πρὸς ταφὴν τὸ σῶμα αὐτοῦ—ιβ'.) τὴν παραβολὴν τοῦ ἐμπεισόντος εἰς τοὺς ληστὰς—ιγ'.) τὸν Ἰησοῦν ὁμιλοῦντα τῇ Σαμαρίτιδι, ἰώμενον τὸν Παραλυτικὸν ἐν τῷ οἴκῳ, τὸν ἐκ γενετῆς τυφλὸν—ιδ'.) καταρώμενον τὴν συκὴν—ιε'.) τοὺς ἑπτὰ διακόνους—ισ'.) τὸν ἅγιον Πέτρον Ἀλεξανδρείας ἐρωτῶντα: τίς σου τὸν χιτῶνα, Σῶτερ, ἀνεῖλεν; Ἄρειος ὁ ἄφρων καὶ παγκάκιστος, Πέτρε.—ιζ'.) τὴν θείαν λειτουργίαν—ιη'.) χορείαν ἁγίων ἀρχιερέων, ἐν οἷς ὁ ἀρχιεπίσκοπος Μυτιλήνης ἅγιος Γεώργιος καὶ οἱ ἀρχιεπίσκοποι Μηθύμνης Ἀλέξανδρος ὁ ἅγιος¹ καὶ ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ κτίτωρ.— Ἐν τῷ ἱερῷ ὑπάρχει προσέτι ἐπὶ μὲν τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ ξυλίνου ἐπιστεγάσματος τῆς ἀγίας Τραπεζῆς σημεῖωμα τοῦ ποιησαμένου αὐτό, τόδε:

«Διὰ δαπάνης Σαμουὴλ ἱερομονάχου

ἐκ κώμης Λαθίων· Ἐτει 1795 Μαΐου 22»

παρὰ δὲ τὴν ἀγίαν Τράπεζαν ἐστὶ τὸ ἀγίασμα, ἐνθα ὀρᾶται ἐκτισμένον φρέαρ στενότατον, ὡσεὶ τριῶν μέτρων τὸ βάθος, οὗ ὁ πυθμὴν δίκην σκάφης νηὸς σχηματίζει ἀρκούντως εὐρείαν δεξαμενὴν ἀναβλύζουσαν ἀενάως ὕδωρ ἀγιασμοῦ.

Ὁ δὲ τάφος του εὔρηται ἐν τῇ φάραγγι πρὸς μεσημβρίαν τῆς κώμης Λαθίωνος μεταξὺ Καλλονῆς καὶ Μολύβου κειμένης, καλούμενος «τοῦ Ἰσκενδὲρ Μπαμπᾶ». Ἐπὶ δὲ τῆς λάρνακος, ἣτις ἤδη χρησιμοποιεῖται ὡς ζῶων ποτιστήριον (γούρνα), ἀναγινώσκειται τόδε τὸ ἐπιτύμβιον,

1. Ἡ μονὴ τοῦ Λειμῶνος ἑορτάζει τὴν μνήμην αὐτῆς τὴν 30 Νοεμβρίου. Ἄμφιβάλλει τις ὅμως, ἂν ὁ Ἀλέξανδρος οὗτος εἴνε αὐτὸς ὁ παρευρεθεὶς ἐν τῇ Α'. ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ μετὰ τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου ἢ ἕτερός τις, καὶ ἂν Μυτιλήνης ἢ Μηθύμνης ὑπῆρξεν ἀρχιερεὺς· τοῦτο τοῦλάχιστον ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀνεκδότου καὶ ἀνευβιογραφίας ἱερᾶς ἀκολουθίας αὐτοῦ.

† Ο ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΚΗΡΥΞ
 ΚΑΙ ΠΝΕΜΟΣ ΠΡΟΦΗΤΩΝ
 ΑΛΜΕΚΩΙΟΛΟΣ Ψ
 ΕΝΘΑΔΜΙ ΚΑΤΑΚΙ ΤΑΙ
 ΥΠΕΡ ΗΜΩΝ ΕΥΧΟΜΕΝΟΣ

ὅπερ ὁ αὐοίδιμος μητροπολίτης Μηθύμνης Νικηφόρος Γλυκᾶς συνεπλήρωσεν οὕτως· † «Ὁ τῆς Τριάδος κήρυξ, καὶ πνευματικὸς πατὴρ ἡμῶν, Ἀλέξανδρος Μεθύμνης ἀπόστολος, ἐνθάδε κατάκειται, ὑπὲρ ἡμῶν εὐχόμενος». — Τὴν ἀκολουθίαν δὲ τοῦ ἀγίου τούτου ζήτηε εἰς τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἀγίου Ἰγνατίου.

Ἐκ δὲ τῶν ἀγιογραφῶν, τῶν ἐν τῷ ἰδίῳ ναῶ, ἀναφέρομεν· α.) τὴν προσευχὴν Ἰωακείμ καὶ Ἄννης—β.) τὴν γέννησιν τῆς Θεοτόκου—γ.) τὰ Εἰσόδια—δ.) τὴν μνηστείαν αὐτῆς—ε.) τὸν Εὐαγγελισμὸν—στ.) τὸν Ἀκάθιστον ὕμνον εἰς εἴκοσι καὶ τέσσαρα ἱστορίδια ἐν γραμμῇ διήκοντα διαζωννύουση κατὰ τὸ μέσον τὰς τρεῖς τοῦ ναοῦ πλευρὰς—ζ.) τὴν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ—η.) τοὺς Μάγους προσφέροντας αὐτῷ δῶρα—θ.) τὴν Περιτομὴν—ι.) τὴν Βάπτισιν—ια.) τὴν Ὑπαπαντὴν—ιβ.) τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου—ιγ.) τὴν ἔγερσιν τοῦ Λαζάρου—ιδ.) τὴν ἑορτὴν τῶν Βαΐων—ιε.) τὸν Μυστικὸν δεῖπνον—ιστ.) τὸν Νιπτήρα—ιζ.) τὴν Προσευχὴν—ιη.) τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα—ιθ.) τὴν Σταύρωσιν—κ.) τὴν Ἀποκαθήλωσιν—κα.) τὸν Ἰησοῦν ἀλειφόμενον μύρῳ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Λαζάρου—κβ.) τὸν ἐνταφιασμὸν—κγ.) τὸν Ἐπιτάφιον—κδ.) τὴν ἐν ἄδου κάθοδον—κε.) τὴν Ἀνάστασιν—κστ.) τὴν ψηλάφησιν τοῦ Θωμᾶ—κζ.) τὴν Ἀνάληψιν—κη.) τὴν Πεντηκοστὴν—κθ.) τὴν Μεταμόρφωσιν—λ.) τὴν Ὑψωσιν—λα.) τὸν Ζακχαῖον ἐπὶ συκομορέας—λβ.) τὸν Ἰησοῦν διδάσκοντα, ἰώμενον τὴν συγκύπτουσαν, τὴν θυγατέρα τῆς Χαναanaίας, τὸν δούλον τοῦ ἑκατοντάρχου καὶ τὸν ἔχοντα τὴν χεῖρα ξηρὰν—λγ.) τοὺς δέκα λεπρούς καθαριζομένους—λδ.) τὸν ἀναπεσόντα καὶ κοιμηθέντα ὡς λέοντα—λε.) τὸν τυφλόν, τυφλὸν ὀδηγοῦντα—λστ.) τὴν παραβολὴν τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου—λζ.) τὸν ὑποκριτὴν ἐλεήμονα—λη.) τὸν ζητοῦντα τὸν χιτῶνα καὶ ἀφέντα αὐτῷ καὶ τὸ

ἱμάτιον—λθ.) τὸν Ἰησοῦν ἀνιστῶντα τὸν υἱὸν τῆς χήρας, μεταβάλλοντα τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον, ἐρωτώμενον ὑπὸ τοῦ νέου πλουσίου, εὐλογοῦντα παιδίον, ἐλευθεροῦντα τὴν μοιχαλίδα—μ.) τὴν παραβολὴν τοῦ ἀσώτου—μα.) τὴν ἴασιν τῆς πενθερᾶς τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ ὑδρωπικοῦ—μβ.) τὴν προσευχὴν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου—μγ.) τὸν Χριστὸν ἐρωτώμενον ὑπὸ τοῦ Νικοδήμου—μδ.) τὸν Ἰησοῦν ἐπὶ τῆς Τιβεριάδος καὶ εἰς Ἐμμαοὺς προσποιούμενον κλῶντα τὸν ἄρτον κ. τ. λ.

Ἐπὶ δὲ τὰς ἀψίδας τῶν στηλῶν τοῦ ναοῦ εἰσὶν αἶδε αἱ ἱεραὶ παραστάσεις· ὑπὸ μὲν τὴν βορείαν τοῦ καθολικοῦ, ἐν τῷ μέσῳ ἡ Θεοτόκος μετὰ τοῦ σημειώματος « οἱ Προφῆται σὲ προκατήγγειλαν » ἔχουσα ἀμφοτέρωθεν τοὺς προφήτας, ἐνῶ ὑπὸ τὴν νοτίαν ἀντικρυνὴν ὁ Σωτὴρ, ἔχων περὶ αὐτὸν τοὺς Ἀποστόλους· ἐπὶ δὲ τῶν κιονοκράνων αὐτῶν οἱ τέσσαρες Εὐαγγελισταί. Ἐπὶ ἀμφοτέρας δὲ τὰς πλαγίας ἀψίδας ἱστοροῦνται οἱ ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀπόστολοι καὶ ὑπὸ τὰς τοῦ ἱεροῦ βήματος οἱ πρὸ τοῦ νόμου Προφῆται καὶ ἐν τοῖς παρὰ τὴν στέγην ἑκατέρωθεν παραθυρίοις οἱ δώδεκα μεγάλοι Προφῆται.

Ἐκ δὲ τῶν ἐν τῷ προνάῳ τοιχογραφῶν ἀναφέρομεν· α.) Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, Ἀγγέλων τὸ σύστημα καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε ναέ, καὶ παράδεισε λογικέ, πᾶσα ἡ κτίσις δόξα σοι—β.) τὴν κοσμογονίαν—γ.) τὴν πλάσιν τοῦ Ἀδάμ καὶ εἶτα τὴν τῆς Εὐᾶς—δ.) τὴν παράβασιν—ε.) τὴν ἐξορίαν—ς.) τὸν

1. Ἡ ἱερὰ αὕτη παράστασις ἔχει ὡς ἐξῆς· ἐν μέσῳ ἐστὶν ἡ Θεοτόκος· περικυκλωμένη ὑπὸ τῶν ἀγγελικῶν ταγματῶν καὶ ἔχουσα ἄνωθεν τὴν ρῆσιν «ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, Ἀγγέλων τὸ σύστημα». Καὶ δεξιᾷ μὲν (βορείως) τῆς Θεοτόκου, μετὰ τὴν ἀγγελικὴν χορείαν, παρίστανται α.) οἱ Προφῆται, β.) οἱ Ἀπόστολοι, καὶ γ.) οἱ Ἱεράρχαι, μετὰ τῆς ρήσεως «καὶ ἀνθρώπων». δ.) αὐθις ἡ Θεοτόκος, ὡς ἐν ἀνακτόρῳ, ἔχουσα ἀμφοτέρωθεν τοὺς Ἀρχαγγέλους καὶ ἄνω τὴν ρῆσιν «καὶ παράδεισε λογικέ, καὶ ε.) ἡ δημιουργία τοῦ σύμπαντος, ἐφ' ἧς ἡ ρῆσις «πᾶσα ἡ κτίσις δόξα σοι». Ἀριστερᾷ δὲ (νοτίως) τῆς Θεοτόκου, καὶ μετὰ τὴν ἀγγελικὴν χορείαν, τὴν ἐντεῦθεν, παρίστανται α.) οἱ μάρτυρες, β.) αἱ παρθένοι, γ.) οἱ βασιλεῖς, δ.) οἱ ὄσιοι μετὰ τῆς ἐπάνω ρήσεως «τὸ γένος» καὶ ε.) αὐθις ἡ Θεοτόκος ἐντὸς ναοῦ, κρατοῦσα ἐν ἀγκάλαις τὸ βρέφος αὐτῆς, ἔχουσα δ' ἄνωθεν τὴν ρῆσιν «ἡγιασμένε ναέ».

πρωτόπλαστον ἐργαζόμενον διὰ δικέλλης—ζ.) τὸν Κάϊν φονεύοντα τὸν Ἄβελ—η.) τὴν εἴσοδον εἰς τὴν Κιβωτὸν—θ.) τὸν κατακλυσμόν—ί.) τὴν θυσίαν τοῦ Νῶε—ια.) τὴν φιλοξενίαν τοῦ Ἀβραὰμ—ιβ.) τὸν Ἰώβ κυλιόμενον ἐπὶ κοπρίας καὶ τοὺς τρεῖς βασιλεῖς ἐλέγχοντας αὐτὸν—ιγ.) τὴν Α΄ ἐν Νικαία Οἰκουμενικὴν Σύνοδον—ιδ.) τοὺς ἁγίους τέσσαράκοντα—ιε.) τοὺς ἑπτὰ παῖδας τοὺς ἐν Ἐφέσῳ—ισ.) τὴν ἀρπαγὴν τῶν τέκνων τοῦ Εὐσταθίου καὶ εἶτα τὴν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ—ιζ.) τὸ ἅγιον μανδύλιον—ιη.) τὴν ψυχωσπότηριον κλίμακα—ιθ.) τὴν σύλληψιν τοῦ Προδρόμου—κ.) τὸν βίον τοῦ ἀληθοῦς μοναχοῦ—κα.) τοὺς Ἀρχαγγέλους διασώζοντας παῖδα ἐκ τοῦ πνιγμοῦ τῆς θαλάσσης (τῆς μονῆς Δοχειαρίου)—κβ.) τὸ ἐν Χώναις θαῦμα τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ—κγ.) τὸν ἄγγελον Μιχαήλ φανέντα τῷ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, κωλύοντα ἐν τῇ ὁδῷ τὸν Βαρλαάμ, φανέντα εἰς τὸν Κορινθίον ἐκατόνταρχον, κομίζοντα τροφήν τῷ Ἡλιοῦ, δεικνύοντα τῇ Ἄγαρ ὕδωρ κ. τ. λ.

Ἐν τῷ τοίχῳ δὲ τῆς βορειανατολικῆς πλευρᾶς τοῦ κυρίως ναοῦ, παρὰ τὴν ἀριστερὰν τῷ εἰσιόντι βημόθυραν τῆς ὡραίας Πύλης, ἐν σεμνοτάτῳ μέλανι περιχρῦσῳ μαρμαρίνῳ πλαισίῳ, ἐπὶ κορωνίδος ἐν ἀμφιβλήστροις πτυχαῖς, φέρουσι τὴν ἐπιγραφὴν «δι' ἐξόδων τοῦ ὀσιωτάτου ἐν μοναχοῖς γερο-Μεθοδίου τοῦ ἐκ Μιστυγνῶν 1851 Μαΐου 25», ζωγραφεῖται ὁ ἱερὸς κτίτωρ Ἰγνατίος, μελανείμων, περίφροντις ἅμα τε καὶ ἰλαρός, ὑποβαστάζων τὴν μονὴν τοῦ Ταξιάρχου Μιχαήλ, οἰοῦντι ἐπαγρυπνῶν ἐπ' αὐτῆς μετὰ τρόμου καὶ φόβου ψυχῆς, καὶ τῷ Θεῷ διηνεκῶς δεόμενος ὑπὲρ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν του.

Διὰ λιθίνης πλακὸς ἐξετυπώθη ἡ μορφή τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου, προσφέροντος τὴν μονὴν αὐτοῦ τοῖς ἀρχαγγέλοις Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ, φερούσης τὸ παρὸν ἐπίγραμμα.

«Ὁ ἱερὸς τῶν μοναστῶν χορὸς τῶν Λειμωναίων τοῦ Ἰγνατίου μάκαρος κλέους τῶν Μνησυναίων προσφέρει τοῖς προσκυνητοῖς θαυματουργὸν εἰκόνα βροίθουσαν χάριν δαψιλῆ καὶ θεῖαν λαμπρόνα»

«Ἐχαλκογραφήθη διὰ χειρὸς Κωνσταντίνου Παναγιώτου τοῦ ἐκ κωμοπόλεως Πλωμαρίου τῆς Μυτιλήνης 1858».

Ἐξ ὅσων δ' ἄλλων, ἅτινα ἐπαυξάνουσι τὸν θαυμασμόν καὶ τὸ σέβας τοῦ ἀληθοῦς χριστιανοῦ, ὅστις περιεργάζεται ἐν πίστει καὶ θεοσεβείᾳ τὸν ἱερὸν τοῦτον ναόν, τὸν ἐν ἐρημίᾳ πηχθέντα πρὸς δοξολογίαν τοῦ ἁγίου Θεοῦ, ταῦτά ἐστιν ἡ εὐταξία, ἡ διαυγὴς καθαριότης, ὁ ἐν σεμνῇ μεγαλοπρεπείᾳ καθωραϊσμένος ἐν γένει διάκονος αὐτοῦ, καὶ πρὸ πάντων τὸ ἀνάστημα τοῦ καλλιτεχνικωτάτου Τέμπλου, ἐξ ἐπιχρῦσου ξύλου, πάνυ λεπτεπιλέπτως ἐπεξεργασμένου, καὶ δι' ἐσκαλισμένων εἰκονογραφιῶν ἐκ τῆς Γραφῆς καὶ τοῦ Εὐαγγελίου καθιστορημένου καὶ ἐξωραϊσμένου.

Ἀναγινώσκει δέ τις ἐν τῷ προνάῳ τὰς ἐφεξῆς ἐπιγραφάς. Ἐπὶ μὲν τοῦ μαρμαρίνου μετώπου τῆς μεσαίας θύρας, τῆς εἰσαγωγούσης ἀπὸ τοῦ προνάου εἰς τὸν κυρίως ναόν, τήνδε λέγουσαν.

†	
Ἀνεδομήθη ὁ δεσποτικὸς	τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν ναὸς πνιγιακῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος Σωτηρίῳ 1795 Δεκεμβρίῳ Κ'.
ἐκ δαπάνης τῆσδε τῆς σταυρο	
ἔτει	

Ἵπερθεν δὲ τῆς θύρας ταύτης ἐπικρέμαται ἡ ἐφεξῆς ξυλίνη ἀναθηματικὴ ἐγγεγλυμμένη πλάξ.

Ἀνάθημα θῆκε τόδ' υἱός . . . περικαλλεῖ νηῶ
οὐρανίων γε νόων Ἰγνατίου γεγονὼς
οὔνομα δ' ἦν Μεθόδιος ἀτὰρ Μιχαῆλος ὁ τεύξας
πολλὰ δ' ἐκδαπανῶν, φεῖδεται οὐδὲ καθὲν

Ἐν ἔτει Ζ Ξ. Ν 1 ἐν Χίῳ.

Εἰς τὰ πλάγια τῆς ἐν λόγῳ θύρας, δεξιᾷ μὲν, τῷ πρὸς ἀνατολὰς ἐστραμμένῳ, ἐστὶν ἐν μεγάλῳ σχήματι τοιχογραφία παριστῶσα τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μετ' αὐτὴν ἡ τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ. ἀριστερᾷ δὲ ἡ τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ μετ' αὐτὴν ἡ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ. Καὶ ἐν μὲν τῷ περιθωρίῳ τῆς εἰκόνας τοῦ Ἰησοῦ ἀναγινώσκειται ἡ ἐξῆς ρῆσις.

«Οἴκου Θεοῦ μέλλοντες εἰσβαίνειν πύλην, ἔξω πίνοντες τῆς μέ-
θης τῶν φροντίδων, ἵνα εὐμενῆ εὐρητε τὸν δεσπότην, λύσεις ἡμῖν
διδόντα τῶν ὀφλημάτων». 1800 Σεπτεμβρίῳ 28,

Ἐν δὲ τῷ περιθωρίῳ τῆς Θεοτόκου ἡ ἐπομένη:

«Ἐκ μορφοποιοῦ χειρὸς ὠραῖσμένην βλέποντες ἄνδρες ἐγ-
γραφείσαν ἐνθάδε, δρέψασθε καρπὸν ὠφελείας ἀξίως τὸν νοῦν ἄ-
ραντες εἰς τὰς αὐτῶν αἰτίας. Ἴσον λόγον γὰρ ἡ γραφὴ βοᾷ μέγα
ὡς ἡ τιμὴ μου δόξα τῆς αὐτοψίας, δι' ἣν παρήχθην εἰς ὑπόμνησιν
μόνον».

Τῆς αὐτῆς ἐπίσης θύρας ἐκατέρωθεν τῶν πλευρῶν, τῶν ἐν τῷ
κυρίως ναῶ ἀφορώντων, δεξιᾷ μὲν τῷ εἰσιόντι, ἀναγινώσκειται ἡδε
ἡ ἐπιγραφή:

« Ὑπταίαι δέχεται χερσὶν ἐπίστρεψιν ὁ Πλάστης
φιλόανθρωπε, μακρόθυμε, κύριε τοῦ ἐλέους
Χριστὸς ὢν φύσει συμπαθὴς ἐν ἐμοὶ τοῦτο δεῖξον,
ψυχὴ μου, τὰ ἐγκλήματα θεράπευσον ἐν τάχει
ὡς ἀγαθὸς ἐλέησον, ὡς ἐλεήμων σῶσον».

Ἀριστερᾷ δὲ ἡ ἐξῆς:

« Ἀδέκαστον κριτήριον κριτῆς δικαιοκρίτης
βῆμα φοικτὸν καὶ φοβερὸν ἡμᾶς, ψυχὴ μου, μένει
γυμνοὶ γὰρ πάντες γηγενεῖς κατετραχηλισμένοι
δικαίως εὐθυνόμενοι μέλλομεν παραστῆναι
ἐκεῖ οὐκ ἄρχοι πλούσιος οὐ βασιλεὺς ἰσχύει
ζυγοστάτοῦνται πράξεις δὲ δικαίων καὶ ἀδίκων
ἡμέρα οἷα φοβερά ἡμέρα πλήρης φοβικῆς
Θεοῦ ἐν γῆ δικάζοντος ὧφθη τοῖς ὑπευθύνοις.
Ἴστανται γὰρ κατήγοροι ἐλέγχοντες τὰς πράξεις
καὶ ἐξετάζοντες κρυπτὰ ὧ ποῖος φόβος τότε
λοιπὸν ἀνάνηψον ψυχὴ θρήνησον πρὸ τοῦ τέλους
μήπως ἐξαίφνης ἐπιστῆ ὁ θάνατος ἐτάζων·
νεκρὸς ἐν τάφῳ κείμενος μετάνοιαν οὐκ ἔχει

ξηραίνονται τὰ δάκρυα ἄλλαλος γλωσσο μένει
οὐκ (ἔξ) ἔστιν ὥσπερ γέγραπται μετάνοια ἐν Ἄδη
πῶς ὁ χοῦς ὑμνήσει ἀφοῦ καλύψει τάφος
οὔεται καὶ παρέρχεται ὡς χόρτος πᾶσα φύσις
οκιά ἐστὶν ἐνύπνιον ὁ πλάνος κόσμος οὔτος
τὶ ταπεινεῖ ταῖς γηραιαῖς λοιπὸν ἐγκαταμένει».

Ἐπὶ δὲ τοῦ νοτίου τοίχου τοῦ προνάου καὶ ὑπερθεν τῆς ἐκ
τοῦ μέρους τούτου εἰσβαλλούσης εἰς αὐτὸν θύρας ἀναγινώσκειται
ἡ ἐπομένη ἔμμετρος ἐπιγραφή,

«Διὰ συνδρομῆς μονῆς τε καὶ πατέρων
ἡτ οὖν καθιστόρισθαι οἶκος ὁ θεῖος
συνετρόβησαν ἔνεδραι καὶ παγίδαι
ὄρα θεατὰ θαμβήθητι δικαίως
σελήνην φημὶ ἥλιον καὶ τοὺς ἀστέρας
ὦ θεῖα μονὴ καύχημα Μιτυλήνης
μνήμη γὰρ πεπλούτησαι τῶν Ἀσωμάτων
πάντων ἀγίων μορφώματά τε θεῖα
κτήτωρ γὰρ σου πέφυκεν ὁ ἀρχιθύτης
νῦν δὲ σὲ μονὴ τὰ γνήσιά του τέκνα
εἰς τοὺς χιλίους καίπερ ὀκτακοσίους
μηνὸς πληροῦντος οὐ τούτου Γορπαίου
διὰ χειρὸς τε μοναχοῦ Νικηφόρου

Ἦς ὠραίσθη τῶν νοερῶν ἀστέρων
δεξιᾷ χειρὶ βαβαὶ ὧχ θεῖος ζῆλος
Σατὰν δολεροῦ μὴ θέλοντος τῶν τῆδε
ἄλλον οὐρανὸν πολύφωτον βεβαίως
πάντα αἰσθητῶς νόει φρικτῆς ἡμέρας
ρόδον ἐν ἀκάνθει τοῦ νῦν αἰῶνος
κάλλους ἀρρήτου γλυκυτάτων ἀσμάτων
ἐποικίλθη σου τὰ ἔνθεα ταμεῖα
Ἰγνατίος τε τῆς ἱερᾶς Μεθύμνης
κατεποίκιλαν τῆ ἑξαίσίῳ θεᾷ
ἡλιακοὺς κύκλους καὶ σωτηρίους
τέρμα εἴληφε εὐχαρίστως ἀγάλλου
Ἁγιορίτου καὶ ἀρίστου ζωγράφου».

Εἰς δὲ τὴν δεξιὰν πλευρὰν τῆς δυσμικῆς θύρας τῆς εἰσαγωγούσης
εἰς τὸν πρόναον ἡ παρὰ πόδας ἀναγινώσκειται ἐπιγραφή.

«ὦ τύμβε πικρὸ τοῦ βίου γλυκασμάτων
πάντας κατασπῶν οὐκ ἐπαρκεῖς χορτάσαι
μικροὺς μεγίστους ὀλβίους ἀναιτίους
σοφοὺς ἀμίσθους δυσπροσώπους εὐθέτους
ὄλους ἀλήθων τέφραν ἐνισχύεις ἐξ ἴσου
μηδὲν φέροντας ἢ μόνον τὰ πρακτέα
ἄπερ παραστῆ τῷ θεῷ κριτηρίῳ
εἰ μὲν κράτιστα δόξα τῷ κεκτημένῳ».

[σκελετὸς κεφαλῆς μὲ
δύο ἄκρα σκελη]

εἰ δ' αὖ κάκιστα φεῦτε τῷ φαυλοπράττη
ἄνθρωπε λοιπὸν πρόσχες οἶον σοὶ μένει».

ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ ἱερὸς ναὸς τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Λειμῶνος ἔχει συμπεπηγμένα αὐτῷ καὶ τρία παρεκκλήσια, ἐξ ὧν, τὸ μὲν ἐντὸς τοῦ προνάου κατὰ τὴν νοτιοδυτικὴν αὐτοῦ πλευρὰν, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου· τὰ δὲ ἕτερα δύο ἐκατέρωθεν τοῦ νάρθηκος ἢ προαυλίου, ἐπ' εὐθείᾳ τῇ τεμνούσῃ τὸν σηκὸν ἀπὸ τοῦ ἰδίως ναοῦ· καὶ τὸ μὲν νοτιανατολικῶς τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῶν γενεθλίων τῆς Θεοτόκου, τὸ δὲ βορειανατολικῶς ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους. Εἰσὶ δὲ καὶ ταῦτα κεκαλυμμένα ὑπὸ τοιχογραφιῶν διαφόρων ἁγίων εἰκόνων.

ΑΓΙΑ ΛΕΙΨΑΝΑ

Ἡ μονὴ κέκτηται πάμπολλα λόγου ἄξια κειμήλια, ἄμφια, σκεύη, ἱερά, σεβάσματα λείψανα ἁγίων, καὶ τεμάχιον τιμίου ξύλου, ἀνταλλαγὴν κατὰ παράδοσιν τῶν πατέρων πρὸς λείψανα τοῦ κτίτορος ὑπὸ Σιλβέστρου Ἀλεξανδρείας. Τὴν Κάραν μετ' ἄλλων τεμαχίων τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ κτίτορος· τῆς ἁγίας πρωτομάρτυρος Θέκλης· τῆς ὁσίας Πελαγίας, τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου· τοῦ ἁγίου Νέστορος· τῆς ἁγίας Βαρβάρας· τῆς ἁγίας ὀσιομάρτυρος Ἀναστασίας· τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ· τῶν ἁγίων μαρτύρων Πορφυρίου, Εὐστρατίου καὶ Ὁρέστου· τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου· Μηναῖ τοῦ Καλ-

λικελάδου· Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης· Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου· Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως· τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἐλευθερίου καὶ Σεραφεῖμ, Τρύφωνος, Χαραλάμπους, Θεοδώρου τοῦ Τύρωνος· καὶ τοῦ νέου Μυτιλήνης, Γεωργίου τοῦ νέου, Εὐδοκίμου Λαζάρου τοῦ νεομάρτυρος καὶ τεμάχιον τῆς τιμίας τῆς Θεομήτορος ζώνης.

Ἡ μονὴ τοῦ Λειμῶνος δύναται νὰ συμπεράνη τις, ὅτι ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἡμερῶν αὐτῆς ἀπετέλει ὄντως ἐν τῶν ἀγλαϊσμάτων τοῦ μοναχικοῦ βίου. Τοῦτο τοῦλάχιστον μαρτυροῦσι τὸ πλῆθος τῶν κελίων τῆς μονῆς καὶ τὰ ἀπομεινάρια τοῦ διακόσμου αὐτῶν, οὐδ' ὀρατὰ σημεῖα ἠὺλαβήθη νὰ ἐγκαταλίπη ἡμῖν ὁ πανδαμάτωρ χρόνος, ὡσεὶ θέλων νὰ ὑποβάλῃ τοῖς μεταγενεστέροις ὑποδείγματα τοῦ ἐνθέου ζήλου, τῶν πάλαι, τῆς αὐταπαρνήσεως αὐτῶν καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν μοναχικὴν πολιτείαν· Τῷ ὄντι πολλὰ ἔτι κελάρια δίκην τρωγλῶν ἔξωθεν φαινόμενα τῶν δύο πρώτων ὀροφῶν, σώζουσιν ἔτι τὰ ἱερά αὐτῶν ἁγιογραφήματα δεικνύοντα τὸν παλαιὸν κατοικόντων. Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς μοναχικοῖς δωματίοις σωζομένων τοιχογραφιῶν, ὑπάρχουσι καὶ ἐν τῷ δόμῳ τοῦ ἐστιατορίου (κοινοβιακῆς τραπέζης) ἐν τρισὶν ἀψιδωταῖς θυρίσι τῆς νοτίας τοῦ τοίχου πλευρᾶς, οἶονεὶ ἱεροῦ βήματος τὸν σχηματισμὸν ἀποτελούσαις, τὰ ἐφεξῆς ἁγιογραφήματα. Ἐν μὲν τῇ μεσαίᾳ, τῇ καὶ μείζονι, ἐπὶ τοῦ θολίσκου αὐτῆς «ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος» καὶ τούτου κάτωθι «ἡ τετρακτὺς τῶν μεγάλων ἀρχιερέων, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ἅγιος Βασίλειος ὁ μέγας καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Μύρων», ὡς γέγραπται. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρὸς τὰ δεξιὰ ταύτης κειμένη «ὁ Παντοκράτωρ, δεξιόθεν ἔχων τὴν Παναγίαν Θεοτόκον καὶ ἀριστερόθεν τὸν τίμιον Πρόδρομον». Ἐν δὲ τῇ ἀριστερῶς παρακειμένη «ἡ φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ». Ἐπὶ δὲ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς ἐν θυρίδι ὡσαύτως «ἡ Θεομήτωρ ἔχουσα ἐκατέρωθεν τὴν δυνάδα τῶν Ἀσωμάτων, τοὺς ἀρχαγγέλους Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ». Δύναται ὅμως νὰ παραδεχθῆ τις ὅτι καὶ ἄπας ὁ χώρος τῆς Τραπέζης ἦτο ἁγιογραφημένος, ἢ δὲ καιρικὴ φθορὰ ἐπήνεγκε, φαίνεται, τὸ ἀπλοῦν τῶν τοίχων κονίαμα· Ἀλλὰ καὶ ἐν ἐτέρῳ δωματίῳ, ἐλάσσονι τοῦ τῆς τραπέζης, καὶ κατάντικρυ

ταύτης, ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ αὐτοῦ περιβόλου τῆς μονῆς ὄντι, εὐρίσκεται ἡ μεσαία θυρὶς μετὰ τῆς ἰδίας ἀγιογραφίας καὶ ἑτέρα πλαγιόθεν μετασκευαστή, ἄνευ εἰκονογραφήματος, τῆς τρίτης κατὰ λογικώτατον συμπερασμὸν μὴ ὑπαρχούσης διὰ τὴν διασκευὴν τοῦ τμηματομορίου τούτου τῆς μονῆς. Τοῦτο δὲ τὸ δωμάτιον ἦτο ἡ πρώτη τῆς μονῆς τράπεζα, καθὰ οἱ πατέρες λέγουσιν.

Ἵπερδιακόσιοι δὲ μοναχοί, ἄνδρες λογάδες καὶ ἐργατικοί, κατόκουν ποτὲ τὴν ἀνδρείαν μονὴν τοῦ ἀγίου Ἰγνατίου. Τοῦ δ' ἀριθμοῦ αὐτῶν ποικίλλουτος κατὰ τὰς εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς περιστάσεις καὶ ἐποχάς, ἐξικνεῖται σήμερον εἰς τὸ προσωπικὸν τεσσαράκοντα δύο Ἱερομονάχων καὶ Μοναχῶν, οἵτινες ἐνασκούνται νῦν ἐν εὐταξία καὶ ἐκκλησιαστικῇ νομοταγείᾳ ἐν αὐτῇ ἐκτὸς τῶν δοκίμων.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Τοιαῦτα ἱστορικὰ πάμπολλα κέκτηται ἡ μονὴ τοῦ Λειμῶνος. Τούτων δεκατέσσαρα μὲν εἰσι σιγίλλια διαφόρων ἀοιδίμων πατριαρχῶν, ὑπὲρ τριακόσια δὲ γράμματα πατριαρχικὰ καὶ συνοδικά, ἀφορῶντα τὸν βίον, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν μονῶν καὶ τὰς πράξεις τῶν μοναχῶν.

Αὐτοκρατορικὰ δὲ φερμάνια, ἐξ ὧσων ἀρτίως μετεφράσθησαν παρατηροῦμεν ὅτι μέχρι τοῦ 900 ἔτους Ἐγείρας ἐξεδόθησαν δώδεκα· μέχρι τοῦ 1000 δεκαοκτώ· μέχρι τοῦ 1100, εἴκοσιν ἑννέα καὶ μέχρι τοῦ 1200, καὶ ἐφεξῆς, εἴκοσιν ἑπτὰ ἢτοι ὀγδοήκοντα ἐξ τοιαῦτα.

Ἔτερα δὲ διαφόρου φύσεως καὶ ὕλης ἐπίσημα τουρκικὰ ἔγγραφα τριακόσια εἴκοσι δύο, ἐξ ὧν ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦ 800 ἔτους Ἐγείρας τρία· μέχρι τοῦ 900 ἑννεήκοντα ἑπτὰ· μέχρι τοῦ 1000 τεσσαράκοντα ἑν καὶ μέχρι τοῦ 1200 ὀγδοήκοντα ὀκτώ.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ ἄλλα, φερμάνια καὶ ἐπίσημα ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα προσπάθεια καταβάλλεται ὑπὸ τῶν πατέρων νὰ μεθερμηνευθῶσι καὶ νὰ καταστιχογραφηθῶσι. Πολλὰ τούτων, ὡς

καὶ τῶν μεταπεφρασμένων ἔνια, ἐπιχέουσι μέγα φῶς εἰς τὴν τοπικὴν ἱστορίαν τοῦ δυτικοῦ τμήματος τῆς Λέσβου, καὶ ἰδίᾳ τῶν περὶ τὴν μονὴν πλησίον καὶ πόρρω κειμένων χωρίων, τῶν τε ὑπαρχόντων καὶ τῶν ἀφανισθέντων.

ΕΡΓΑ ΚΟΙΝΩΦΕΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ

Ὅτι ἡ μονὴ τοῦ ἀγίου Ἰγνατίου πολλαχῶς πολλάκις καὶ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς παρέσχεν ὑλικά καὶ ἠθικά εὐεργετήματα, οὐ μόνον τῇ περὶ αὐτῇ ἀλλὰ καὶ τῇ μακρὰν, ἔστιν ὅτε, κοινωνία διὰ τῆς κατασκευῆς δημοσίων ἔργων οἶον ὁδῶν, ὑδραγωγείων, φρεάτων, γεφυρῶν καὶ λοιπῶν, διὰ τῆς συντηρήσεως σχολείων ἐν αὐτῇ καὶ ἔξω αὐτῆς, ὡς τὸ σέμνωμά της ἢ ὑπ' αὐτῆς ἐπ' ἐσχάτων ἰδρυθεῖσα «Λειμωνιάς σχολή» καὶ διὰ τῆς παροχῆς προστασίας, ἐλέους καὶ βοηθείας τοῖς δυστυχοῦσι καὶ ἐγκαταλελειμμένοις ἐν τῷ βίῳ, τοῦτο ἀριδῆλως μαρτυρεῖται ἐκ τε τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων αὐτῆς καὶ ὑπ' αὐτῆς ἔτι τῆς ὑποστάσεως τῶν ἔργων αὐτῶν, καὶ τῶν τεκμηρίων τῆς τοῖς μακρὰν παρασχεθείσης συνδρομῆς, ἧς ἐν «ἡ εἰς τὴν κοινότητα Ἀλώνης τοῦ Μαρμαρᾶ δωρεὰ τοῦ Μετοχίου της μεθ' ὧν τῶν κτημάτων του, ἵνα ὡς σχολὴ χρησιμεύση». Τεκμήρια δὲ τῶν τῇ περὶ αὐτὴν κοινωνία πεπραγμένων σώζει τανῦν καὶ τὰ ἐξῆς.

Ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῆς γεφύρας τῆς μεταξὺ τῶν χωρίων Ἀχερώνης καὶ Δαφίων, ἧτις δηλοῖ ὅτι αὕτη κατεσκευάσθη ὑπὸ τῆς μονῆς, καὶ ἧτις πρό τινων ἐτῶν ἔχει ἐξαφανισθῆ ἐκβληθεῖσα ἢ πεσοῦσα τῆς θέσεώς της.

Ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ φρέατος τῶν ἀγίων Ἀποστόλων, λίαν ὡς ἐκ τῆς προσγενομένης μεγάλης φθορᾶς δυσανάγνωστον.

Ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῆς παρὰ τὸν ἅγιον Γεώργιον γεφύρας ἔξωθεν τοῦ χωρίου Δαφίων, ἐξαφανισθεῖσαν καὶ ταύτην.

Ἐπιγραφὰς δύο ἐπὶ τῆς γεφύρας τῆς παρὰ τὸν ἅγιον Γεώρ-

γιον, τὸν ἐν Παρισίῳ «Ἐννέα καμάραι» ἐχούσας ὧδε γράμμασι κεφαλαίοις¹.

IC	XP	† ΔΙΩΡΥΧΘΙ ΓΕΓΟΝΕΝ ΕΚ ΒΑΘΡΩΝ Η ΚΑΜΑΡΟΗΔΗ ΓΕΦΥΡΑ ΔΙΑ ΕΞΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΝΩΘΕΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΤΑΞΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΕΥΟΝΤΟΣ ΚΥΡΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΕΤΕΙ ,ΖΡ†. Ν†Ε. ΜΗΝ ΜΑ·Ι·ΟΣ.
NI	KA	

IC	XC
----	----

ΠΑΛΙΝ ΔΙ ΝΙ ΚΑ ΩΡΥΧΙ ΓΕ
 ΓΟΝΕΝ ΕΚ ΒΑΘΡΩΝ Η ΚΑΜΑΡΟ
 ΗΔΟΝ ΓΕΦΥΡΑ ΔΙΑ ΕΞΟΔΟΥ ΤΟΥ
 ΠΑΜΜΕΓΙΣΤΟΥ ΤΑΞΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΑΝΩΘΕΝ Μ
 ΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΕΥΟΝΤΟΣ
 ΚΩ ΚΩ ΜΙΣ ΑΗΛ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ
 ,ΖΣΠΒ'. ΙΝΔ· Ε'. Μ· ΟΚΤΟ
 ΓΕΩΡΓΗΣ ΜΣΤ·

Ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῆς γεφύρας τῆς ἔξωθεν τοῦ Μολύβου τῆς κειμένης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς τὸ χωρίον Πέτραν, ὅπου ἐστὶ καὶ φρέαρ, ὃ πολλοὶ καλοῦσι « τὸ φρέαρ τοῦ ἀγίου Ἰγνατίου »

1. Διὰ τὸ λίαν πολυδάπανον, ἀλλὰ καὶ δυσκολοκατόρθωτον τῆς ἐκτυπώσεως τῶν ἐπιγραφῶν κατὰ τὴν πρωτότυπον ἱερωτικὴν ἀσπίδα, ἐλλειψίν αἰσθητὴν, δι' ἣν καὶ αὐτοὶ ἀχθόμεθα, καὶ τὴν ἐπιείκειαν τῶν φιλαρχαίων ἀναγνωστῶν ζητοῦμεν, μετεχειρίσθημεν τὸ ὁμοίωμα καὶ ἐν χρήσει σχῆμα τῶν κεφαλαίων ἀλφαριθμητικῶν στοιχείων. Γνωστὸν δ' ἔστω ὅτι εἰς πολλὰς τῶν ἐπιγραφῶν τούτων γίνεται ἡ χρῆσις τῆς ἀπὸ κτίσεως κόσμου χρονολογίας, ὅποτε τὸ παρεμπόδιον γράμμα Ν δηλοῖ τὰς λεγομένας τῶν ἐνιαυτῶν ἰνδι- κτιῶνας. Ἡ δὲ ἐπὶ τῶν πτερυγῶν τοῦ σχήματος τοῦ σταυροῦ συντεταγμένη γραφὴ τοῦ ἁγίου Χριστοῦ νικῆ.»

Ἐχει δὲ αὕτη οὕτως·

IC	XP	ΕΚΤΗΣΘΗ Η ΠΑΡΟΥ
NI	KA	Σ Α ΓΕΦΥΡΑ ΕΚ ΒΑΘΡΩΝ
Δ... ΚΑΙ ΕΞ. Δ. Τ ΑΡΕΘΙΕ		

Τ.Μ ΧΑΧ Τ ΠΑΜΕΓΙΣΤ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΕΥΟΝΤΟΣ ΤΙΜΘ ΕΝ ΕΤΕΙ ,ΖΡΙ. ΕΝ ΜΗΝΗ ΙΟΥΝΙΩ Κ.

Ἐπὶ τῆς κρήνης τοῦ Μετοχίου Κλοπεδῆς

IC	XP
NI	KA

17 76

ΑΝΕΚΑΙΝΙΣΘΗ ΕΚ ΘΕΜΕΛΙΟΥ Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΠΗΓΗ ΔΙ ΕΞΟΔΩΝ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἐπὶ δὲ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μετοχίου τούτου μόνη ἡ χρονολογία « 1864 ΜΑΡΤΙΟΥ 1. »

Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ περιβόλῳ τῆς Μονῆς Δειμῶνος ἐπὶ τῆς λιθίνης πλακὸς τῆς θύρας τῆς Κοινῆς Τραπεζῆς ἀναγινώσκειται ἡδε ἡ χρονολογία ἐν μέσῳ ἀραβουργήματος.

IC	XP
NI	KA

ΕΤΕΙ ,ΖΛΣΤ'. ΙΝ ΙΕ'.

Ἐπὶ βρυσιδίου δὲ τινος μαρμαρίνου κινητοῦ τὸ ἐξῆς σημεῖωμα.

Ν Ε
 Π Α Ρ Α
 Σ Κ Ε Υ Α Δ Ο
 ΕΤΕΙ ,ΖΡ' ΙΕ'.

Ἐπὶ τῆς κρήνης τῆς πηγῆς τοῦ Ἀγιάσματος ἡ ἐξῆς χρονολογία.

IC	X
—	
ΕΤΕΙ ΖΡΗΗ	
—	
N	H

Ἐν τῷ νοτίῳ δὲ περιβόλῳ ἐπὶ μὲν τῆς ἐν αὐτῷ βρύσεως ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή

Η ΠΑΡΟΥΣΑ	ΒΡΥΣΙΣ
ΟΙΚΟΔΟΜΗΘΗ	ΔΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ	ΜΟΝΑΧΟΥ
1796	ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ Κ

Ἐπὶ δὲ τῆς ἐξωθύρας τῆς ἀγούσης εἰς αὐτόν, φέρεται:

	IC	XC	
ΑΠ	—		MS
ΖΠΚΑ	NI	KA	1813 ΜΑΡ
	—		NΚΦΡ
T. T. Δ. Φ			

Καὶ ἐν τῷ ἀνατολικῷ περιβόλῳ ἐπὶ μὲν τῆς θύρας τοῦ οἴκηματος τοῦ Νοσοκομείου ἀναγινώσκει τις

	IC	XP	
1850	—		ΙΟΥΛΙΟΥ 12
	NI	KA	

ΟΙΚΟΔΟΜΗΘΗ Η ΟΙΚΙΑ ΑΥΤΗ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩ ΑΣΘΕΝΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΔΙ ΕΞΟΔΩΝ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣΙΩΤΑΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΚΕΥΟΦΥΛΑΚΟΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΕΚ ΠΑΡΑΚΟΙΛΩΝ

Ἐπὶ δὲ δύο πλακῶν, ὡς βάρων χρησιμευσῶν τῆς κλίμακος τῶν λοιπῶν οἰκημάτων τοῦ ἐν λόγῳ περιβόλου τὸ ἐξῆς σημείωμα.

ΕΤΕΙ ΑΧΞΔ
ΖΑΧΑΡΙΑΣ.

Καὶ ἐπὶ μὲν τῆς ἐξωθύρας τοῦ περιβόλου τούτου, κάτωθεν τοῦ εἰκονογραφήματος τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, τοῦ αἰωνίου φρουροῦ τῆς προστάτιδος του μονῆς τοῦ Λειμῶνος, γέγραπται.

ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ ΕΥΤΡΕΠΙΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΛΕΙΜΩΝΟΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΙΓΝΑΤΙΟΥ. 1526

Ἐπὶ δὲ τῆς θύρας τῆς μεσαίας τοῦ αὐτοῦ περιβόλου τῆς εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἀγούσης καὶ κάτωθεν τοῦ ἀγιογραφήματος τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου μετὰ χειρας φέροντος τὴν μονὴν αὐτοῦ, ἀναγινώσκειται ἡ ἐξῆς σημείωσις.

ΤΕΤΡΑΕΤΗΣ ΗΓΟΥΜΕΝΙΑ ΑΥΤΟΥ ΕΤΟΣ 1530
ΑΡΧΙΕΡΑΤΕΙΑ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ ΤΟΥ Α΄.
1331. ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ ΕΝ ΠΑΣΗ Α-
ΓΙΟΤΗΤΙ 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1567.

Ἐξωθεν δὲ τῆς ὅλης περιοχῆς τῆς μονῆς τῆς περιτετοιχισμένης πρὸς ἀνατολὰς ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μετώπου τῆς βρύσεως ἡ ἐξῆς χρονολογία.

	IC	XP	
	—		
	NI	KA	
—			
1801	ΜΑΙΟΥ 11.		

Ἐπὶ δὲ τοῦ ἐτέρου φέρεται ὁ σταυρὸς καὶ τὸ ἔτος 1771.

Ἐν δὲ τῷ Νεκροταφείῳ τῆς μονῆς, οὗ ὁ ναὸς τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, — ἔστι δὲ ὅλος ἀγιογραφημένος

τῶν ζώων καὶ ἡμιηρειπωμένα παραρτήματα τοῦ ρηθέντος μετοχίου ἀναγινώσκειται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή.

IC	XP
OKTΩ	ΒΡΙΩ:
NI	KA

† ΩΚΟΔΟΜΗΘΗ Η ΚΡΗΝΗ ΑΥΤΗ
 ΔΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ
 ΜΟΝΑΧΟΥ † ΔΨΟΔ'.
 ΧΕΙΡ ΑΘ ΜΑ ΠΛΛ

Ἐν δὲ τῷ παρακειμένῳ ναῷ τοῦ Χριστοῦ τῷ ἐπιλεγομένῳ «τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος», ἀγιογραφημένῳ ποτὲ ὄντι ὄλῳ, ἐπὶ μὲν τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ ἀναγινώσκειται τόδε τὸ σημείωμα.

† ΔΕΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
 ΚΑΛΠ[ΑΚΟΓΛΟΥ] ΤΟΥ ΝΟΜΙΣ ΟΠΟΥ
 ΛΟΥ ΑΜΑ ΣΥΜΒΙΑΣ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ
 ΑΥΤΟΥ ΑΜΗΝ.

Ἐπὶ δὲ τῆς εἰκόνας τῆς Θεομήτορος, τὸ παρὰ πόδας

ΔΕΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
 ΚΕΛΑΔΥΤΟΥ ΤΟΥ ΑΝΙΣΤΟΡΗΣΑΝΤΟΣ
 ΤΗΝ ΣΕΠΤΗΝ ΕΙΚΩΝΑ ΕΚ ΜΕΣΗΣ
 ΨΥΧΗΣ.
 ΤΗΣ ΕΥΩΝΥΜΟΥ ΛΥΤΡΩΣΑΙ ΚΑΤΑ
 ΔΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΡΙΔΟΣ ΣΥΝΤΑΞΟΝ
 Κ. ΑΣΤΕΩΣ. Θ. Χ. Ο. Ρ. ΚΟΡΗ
 ΔΨΣΤ' ΝΖ' ΕΤΕΙ
 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΩ: ΙΣΤ'

ἐν προγενεστέρῳ χρόνῳ ἀπὸ τοῦ ναοῦ τῆς μονῆς, — ἐπὶ μὲν τῆς ὡραίας πύλης ἀναγινώσκειται

ΧΕΙΡΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΙΕΡΕΩΣ ΜΟΝΑΧΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΙΕ'.

Ἐπὶ δὲ τῆς θυρίδος τῆς ἀγίας προθέσεως τὸ ἐξῆς ἱερογραφικόν, ὅπερ εὔρηται ὅμοιον καὶ ἐν τῇ προθέσει τοῦ ναοῦ «τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος», τοῦ παρὰ τὸ Μετόχιον τῶν ἀγίων Ἀναργύρων, ἔχον ὡδε:

ΑΜΝΟΣ ΠΡΟΚΕΙΜΑΙ ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΕΣΦΑΓΜΕΝΟΣ
 ΜΕΛΙΖΟΜΑΙ ΤΕ ΚΑΙ ΤΡΕΦΩ ΤΟΥΣ ΑΞΙΟΥΣ ΒΛΕ
 ΠΕ ΑΝΘΡΩΠΕ ΑΝΑΞΙΩΣ ΜΗ ΛΑΒΗΣ

Ἐπὶ πλακὸς δὲ ἀνηρτημένης ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ τοῦ μονδρίου ἐν Ἀνεμώτια τὸ ἐφεξῆς:

IC	XP
ΔΨ	ΝΗ'.
NI	KA

ΟΥΡΑΝΟΣ ΠΟΛΥΦΩΤΟΣ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΕΔΕΙΧΘΗ
 ΑΠΑΝΤΑΣ ΦΩΤΑΓΩΓΟΥΣΑ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΕΝ Ω:
 ΕΣΤΩΤΕΣ ΚΡΑΥΓΑΖΟΜΕΝ ΤΟΥΤΟΝ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝ
 ΣΤΕΡΕΩΣΟΝ ΚΥΡΙΕ

ΕΝ ΜΝΙ Ζ—Γ

Ἐπὶ δὲ τῆς βρύσεως τῆς ἔξωθεν τοῦ Μετοχίου τῶν ἀγίων Ἀναργύρων, ὅπου σώζονται ἔτι τὰ ἐρείπια μεγάλης κοινῆς τραπέζης τῶν γεωργῶν μοναχῶν, καὶ ἐντὸς θυρίδος διαγινώσκειται ἀγιογράφημα ἐφθαρμένον, παρ' αὐτὴν δὲ καὶ πολλαὶ δεκάδες φατνῶν

ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ

Ὡς ἐκ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων ἐξάγεται ἢ τε ἱερὰ μονὴ καὶ ἐκκλησία τοῦ Λειμῶνος ἐπισκευάσθησαν κατὰ τὰς ἐφεξῆς περιόδους.

Α'. Ἐν ἔτει 1536 (κατὰ Ἰανουάριον) τῷ 943 ἀρχομένου Μουχαρέμ «ὁ ἱεροδικαστὴς Μιτυλήνης ἐπιτρέπει τῷ παπᾶ Ἰγνατίῳ νὰ ἐπισκευάσῃ ἄνευ προσανξήματος ἐπὶ τῷ πρώτῳ σχεδίῳ των τὰς ἐκκλησίας Λειμῶνος καὶ Μυρσινιωτίσσης».

Β'. Τὸ 1584 (κατ' Αὐγουστον) μεσοῦντι Σαμπὰν τοῦ 993 «ὁ ἱεροδικαστὴς Μολύβου ἐπιτρέπει τοῖς μοναχοῖς νὰ ἐπισκευάσωσι τὰ κελλία καὶ οἰκήματα τοῦ Λειμῶνος».

Γ'. Κατὰ τὸ 1590 (ἤτοι τῷ 999) τὴν στέγην καὶ τοὺς τοίχους τῆς Ἐκκλησίας ἄνευ αὐξομειώσεως.

Δ'. Τῷ 1600 (=1009) «ὁ ἱεροδικαστὴς Μολύβου ἐπιτρέπει τὴν ἐπισκευὴν τῆς στέγης τῆς βορείας καὶ νοτίας πλευρᾶς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Λειμῶνος καὶ τῶν κελλίων τῆς βορείας πλευρᾶς».

Ε'. Κατὰ τὸ ἔτος 1711 (=1124) «ὁ ἱεροδικαστὴς Καλλονῆς ἐπιτρέπει τοῖς μοναχοῖς ἐπισκευάσαι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Λειμῶνος».

ΣΤ'. Τῷ 1714 (=1127) ὡσαύτως ὁ ἱεροδικαστὴς Καλλονῆς μετὰ τοῦ Ναζίρη Μυτιλήνης.

Ζ'. Τῷ 1758 (=1172) «ὁ ἱεροδικαστὴς Μολύβου ἐπιτρέπει τὴν ἐπισκευὴν τῶν κελλίων τοῦ ἐν Ἀνεμώτια μετοχίου».

Η'. Τὸ δὲ 1795 (=1210) δι' ἀποφάσεως (ἄρξ) ὁ ἱεροδικαστὴς Καλλονῆς ἐπιτρέπει τοῖς μοναχοῖς τοῦ Λειμῶνος ν' ἀνακαινίσωσι τὴν ἐν Πλωμαρίῳ παρὰ τὸ μικρὸν χωρίον ἐκκλησίαν αὐτῶν «ὁ ἅγιος Ἰωάννης». Καί·

Θ'. Συνεπεῖα ἀναφορᾶς τῶν μοναχῶν πρὸς τὸν Σουλτάνον ἐξαιτουμένων νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀνακαίνισιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς μονῆς, ἐξεδόθη ἐν ἔτει Ἐγείρας 1210 (=1795) ἡ ἐφεξῆς ἄδεια.

«Οἱ μοναχοὶ Μακάριος καὶ Χρῦσανθος τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος τῆς ἐπικαλουμένης Παρθένης, προσελθόντες ἐνώπιον ἡμῶν ἰκέ-

τευσαν καὶ ἐξελιπάρησαν ὅπως ἐπιτραπῆ αὐτοῖς νὰ ἀνακαινίσωσι τὴν Ἐκκλησίαν τῆς μονῆς ἐν ἣ κατοικοῦσι, πληρώνοντες ἀνέκαθεν μέχρι σήμερον κατ' ἔτος δύο χιλιάδας ἐβδομήκοντα ὀκτὼ καὶ ἡμίσειαν ὀκάδας ἐλαίου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, καθόσον, καταρρεόντων τῇ παρελεύσει τοῦ χρόνου τῶν τοίχων αὐτῆς, ἤδη καὶ ἡ πτώσις τῆς στέγης εἶνε πιθανή. Συμφώνως ὅθεν τῇ αἰτήσει αὐτῶν ταύτη καὶ τῷ σχετικῷ διατάγματι τοῦ Καπουδὰν—Δεργιά (ναυάρχου) Χουσεῖν Πασσᾶ, μεταβάντος ἐπιτοπίως μετὰ τοῦ Μουλᾶ Ἀχμέτ καὶ Σαῖτ Μουλᾶ καὶ τινων χριστιανῶν, ἐπέισθην ὅτι ἡ εἰρημένη Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκην ἀνακαινίσεως. Ἴνα δὲ μὴ ἐν καιρῷ ταύτης συμβῆ προσαύξησις τις ἐκ μέρους τῶν μοναχῶν, μετὰ τὴν γενομένην καταμέτρησιν καὶ ἔρευναν, ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἀνακαινισθῆ ἀπαρράλλακτως, ὡς νῦν ἔχει. Δηλαδή τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς, ὅμοιον, ὡς ἦτο ἀνέκαθεν, μὲ ἕξ μαρμαρίνους στήλας, μὲ δώδεκα σιδηρὰ παράθυρα εἰς τὴν στέγην εἰς ὕψος ἐπτὰ πηχῶν, μὲ εἰκοσιτέσσαρας θέσεις, καὶ ἐρμάρια διὰ κανδήλας, μὲ τὸ πάτωμα λιθόστρωτον, τὴν ὀροφὴν πλινθόκτιστον, μὲ κρηπίδας ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη ἐκ λίθων καὶ σιδηρῶν κιγκλίδων, μὲ δώδεκα θύρας περίξ αὐτῆς καὶ τριάκοντα στήλας. Μὲ τρεῖς θύρας εἰς τὸ προαύλιον, μὲ πέντε παράθυρα ἐκ λίθου καὶ σιδηρῶν κιγκλίδων εἰς τὸ ἐκ μέρους τοῦ βορρᾶ προαύλιον (χαγιάτ), μὲ τέσσαρας μαρμαρίνους στήλας ἐν τῷ μέσῳ καὶ τέσσαρας θύρας μὲ περιθώρια λίθινα· θὰ ἔχῃ δὲ μήκος τριάκοντα καὶ πλάτος δεκαοκτὼ πήχεων καὶ θὰ μένη ἡ ἐντὸς τοῦ προαυλίου (χαγιάτ) ὑπάρχουσα παλαιὰ Ἐκκλησία. Ὑποσχεθέντων δὲ τῶν μοναχῶν ὅτι θὰ κτίσωσι τὴν Ἐκκλησίαν συμφώνως τῷ ἀνωτέρῳ διατάγματι ἄνευ προσθήκης τινὸς καὶ ἐγγυηθέντων τῶν παρευρεθέντων χριστιανῶν ὅτι οἱ Καλόγηροι θὰ τηρήσωσι τὴν ὑπόσχεσίν των, ἐξεδόθη ἡ παρούσα ἄδεια».

Ἐπὶ τούτοις ὁ ἱεροδικαστὴς Καλλονῆς διὰ τοῦ ἐξῆς χοτζετίου ἀποφαίνεται.

«Οἱ μοναχοὶ τοῦ Λειμῶνος, τοῦ ἐπικαλουμένου Παρθένης, Μακάριος καὶ Χρῦσανθος προσελθόντες ἰκέτευσαν ὅπως ἐνεργηθῆ αὐτοψία ἐπὶ τῆς ὑπ' αὐτῶν ἀνακαινισθείσης Ἐκκλησίας τῆς μονῆς αὐτῶν συμφώνως τῇ προεκδοθείσῃ ἄδειᾳ καὶ δοθῆ αὐτοῖς πρακτι-

κόν (χοτζέτι) τῆς γενησομένης αὐτοψίας, βεβαιοῦν ὅτι ἡ ἀνακαινι-
 σις ἐγένετο συμφώνως τῇ ἐκδοθείσῃ πρὸ αὐτῆς ἀδείᾳ, ἄνευ προ-
 σθήκης τινὸς ἢ προσαυξήσεως. Μεταβάντες ὅθεν ἐπὶ τόπου μετὰ
 τῶν Μουλᾶ Ἀχμέτ καὶ Σαῖτ Μουλᾶ, ὡς καὶ τῶν προσυποφαινομέ-
 νων χριστιανῶν, εὔρομεν τὴν Ἐκκλησίαν ἀνακαινισθεῖσαν ἀπα-
 ραλλάκτως, ὡς εἶχε καὶ πρότερον, καὶ συμφώνως τῷ ἐν χερσὶν αὐ-
 τῶν διατάγματι καὶ χοτζετίῳ, αὐτοψίας γενομένης τότε, μὲ στέγην
 νέαν καὶ κρηπίδας μαρμαρίνους, μὲ δώδεκα παράθυρα εἰς τὴν στέ-
 γην ἑκατέρωθεν ἔχοντα σιδηρᾶς κιγκλίδας καὶ μαρμάρινα περιθώ-
 ρια, μὲ τέσσαρας στήλας μαρμαρίνους ἐντὸς καὶ δύο ἔνθα ἀναγι-
 νώσκειται τὸ εὐαγγέλιον, δύο μεγάλα παράθυρα μὲ μαρμάρι-
 να περιθώρια καὶ κιγκλίδας πρὸς ἀνατολὰς ἔνθα τίθεται τὸ εὐαγ-
 γέλιον, ἕξ στήλας μαρμαρίνας καὶ εἴκοσι τρία σιδηρᾶ ἐλάσματα
 παρὰ τὴν ὀροφήν, δέκα θύρας μὲ μαρμάρινα περιθώρια, ἐξήκοντα
 στασίδια ἐντὸς αὐτῆς καὶ δύο ἐρμάρια, μὲ πάτωμα ἐπίσης ἐκ μαρ-
 μάρου καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας ἐκ μέρους τῆς δύσεως ἔνθα εὐρη-
 ται ἡ παλαιὰ Ἐκκλησία, ἐν δωμάτιον μὲ παράθυρον, τρία σιδηρᾶ
 παράθυρα πρὸς δυσμὰς ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν, δύο θύρας μὲ
 μαρμάρινα περιθώρια καὶ δύο ξυλίνας στήλας καὶ μεταξὺ τῶν δύο
 θυρῶν ἐν σιδηροῦν παράθυρον, πεντήκοντα στασίδια καὶ πάτωμα
 ἐκ μαρμάρου, δύο μικρὰ δωμάτια δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν πρὸς
 κατοικίαν τῶν γηραιῶν μοναχῶν ἐπιδιορθωθέντα, ἐκ δεξιῶν ὀκτώ,
 καὶ ἐξ ἀριστερῶν ἑνδεκα στήλας ξυλίνας, τὰ ἑκατέρωθεν προαύλια
 μὲ ἐπίστρωσιν ἐκ μαρμάρου καὶ μίαν λιθίνην κρήνην ὡς καὶ ἐν πα-
 ράθυρον ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὴν δύσιν. Τούτων πάντων συμφώνως
 γενομένων τῇ προγενομένη αὐτοψία καὶ ἐκδοθείσῃ ἀδείᾳ, ἐπομένως
 δὲ οὐδενὸς δικαιουμένου ν' ἀντίπη συνωδὰ τῇ σχετικῇ ἱερᾷ ρήτρᾳ,
 καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κατεδαφισθῇ ναὸς ἀνακαινισθεὶς ἐν τῷ
 πρώτῳ αὐτοῦ σχήματι ἄνευ προσθήκης ἢ αὐξήσεως, ἀπελύθη τὸ
 παρὸν εἰς χεῖρας τῶν εἰρημένων μοναχῶν».

5 Σεβὰλ 1210

Οἱ παρόντες κατὰ τὴν αὐτοψίαν

Ἐξ Ἀχερώνης

ὁ Καζαβικιλῆς Ἰωάννης Χριστόφα

Ἐξ Ἀγίας Παρασκευῆς

ὁ προεστὼς Παλαιολόγος

ὁ γαμβρὸς τοῦ Παῦλος Χ'' Μαλλῆ
 Μιχαὴλ Δημητρίου
 Γιαννάκης Θεοδωράκη.

Ἐκ Κεραμίου

Χ'' Δημητράκης Ψίλλου
 Δημήτριος Κωνσταντίνου
 Δούκας Χατζόγλου
 Γιαννάκης Χ'' Φώτη
 Γεώργιος Δουρουδόγλου
 Βασιλάκης Ἀντωνίου.

Ἐκ Παπιανῶν

ὁ πρόεστὼς Δουκάκης
 Τουτζιζῆ πασσηῆς Χ'' Γιαννάκης
 ὁ ἀδελφός τοῦ Χ'' Γεωργάκης
 ὁ Ἀρχοντίτσης.

Κομνηνάκης Μπέλλου

Ἐκ Πλωμαρίου

Γεωργάκης Μαραγγὸς
 Δημήτριος Λαγουμτζῆ
 Παναγιώτης Πιτσιλαδῆς
 Βασίλειος Παρπαγιάννης
 Μανώλης Μαροῦκος
 Χ'' Γρηγόριος ὁ υἱὸς τοῦ
 Χ'' Δούκας
 Χ'' Τζάννος
 ὁ προεστὼς Δουκάκης.

SISMANOGLIO MEGARO

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ

Τετράγωνον τῆς βορειοδυτικῆς πλευρᾶς τοῦ νάρθηκος τοῦ ναοῦ
 περιτοιχισθὲν ἀποτελεῖ σήμερον τὸν δόμον τῆς βιβλιοθήκης τῆς
 μονῆς. συνίσταται δὲ ἐξ ἐνὸς δωματίου ἔχοντος ἑντεχνον καὶ φιλό-
 καλον τὸ ἐσωτερικὸν ἐξάρτημα μετὰ μιᾶς ἐπὶ σανίδος ἐγγεγλυμμέ-
 νης ἐπιγραφῆς «ᾧκοδόμηται ἐν ἔτει σωτηρίῳ αὐλῆ'» καθ' ὃ καὶ
 τὰ βιβλία αὐτῆς, τὰ τε μεμβράνινα καὶ χαρτῶα χειρόγραφα, μετὰ
 τῶν ἐντύπων τῶν ἄλλων, ἐσελιδομετρήθησαν, ἠριθμήθησαν ἐν αὐ-
 ξοντι ἀριθμῷ, ἐσημάνθησαν ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τέλει διὰ τῆς μικρᾶς
 σφραγίδος τῆς Μονῆς καὶ ἐνεγράφησαν κατ' εἶδος καὶ τάξιν ἐν ἐπὶ
 τούτῳ βιβλίῳ, τῷ καταλόγῳ λεγομένῳ τῆς βιβλιοθήκης. Συμπο-
 οῦνται δὲ τὰ ἐν αὐτῇ νῦν ὑπάρχοντα βιβλία εἰς ὑπερχιλίους τό-

μους, ἐξ ὧν οἱ τριακόσιοι τεσσαράκοντα τρεῖς εἰσι χειρόγραφα, οἱ δὲ λοιποὶ ἔντυποι.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ. Ἡ ὑφ' ἡμῶν διεξαχθεῖσα τῷ 1898 ἀπαριθμησις καὶ καταγραφή τῶν βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Λειμῶνος ὑπάρχει σύμφωνος καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν ἔτει 1883 γενομένης ὑπὸ τοῦ κ. Α. Π. Κεραμέως, ὅστις πλήρη αὐτῶν κατάλογον μετὰ τοῦ εἴδους ἐκάστου τῶν βιβλίων, καὶ ἐν πολλοῖς καὶ τῶν περιεχομένων αὐτῶν ἐξέδωκεν ἐν παραρτήματι τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου τὴν Μαυρογορδάτειον Βιβλιοθήκην.

Παρὰ παντὸς δὲ καὶ τῆς μονῆς ὀφείλεται τῷ κ. Ἀ. Κεραμεῖ ἀμέριστος εὐγνωμοσύνη, ὅστις ἐπὶ τριμηνίαν φιλοπόνως ἐργασθεὶς πρῶτος ἐσυστηματοποίησε τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Λειμῶνος καὶ προσδιώρισε τὴν χρονολογικὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων αὐτῆς. — Χάριν δὲ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ παρόντος πονήματος παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰς ἀξιοπεριεργότερας εἰδήσεις ἐκ τῶν περιεχομένων ἐν τοῖς χειρογράφοις τῆς μονῆς καὶ ὡς ἐδημοσίευσεν ταύτας ὁ προμνησθεὶς Α. Π. Κεραμεὺς ἐν τῇ Μαυρογορδατείῳ βιβλιοθήκῃ, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν χειρογράφων τοῦ ἁγίου ἰδρυτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ, ἅπερ ἰδίαις χερσὶ λίαν φιλοκάλως καὶ ἐμπόνως ἔγραψαν καὶ κατέλιπον ἡμῖν εἰς τὴν ἐκείνων διηνεκῆ ἀνάμνησιν.

Ὁ μὲν ἅγιος Ἰγνατίος ἔγραψε τὴν διαθήκην αὐτοῦ καὶ διάφορα ποιήματα ἐγκωμιαστικά, ἀντέγραψε δὲ τὸ ψαλτήριον τοῦ Δαυὶδ καὶ Μηναιὰ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐν οἷς, εἰς μὲν τὸ τέλος τοῦ μηνὸς Μαρτίου σημειοῖ «κθ' Μαρτίου 7025 = (=1517) ἰνδικτιῶνος ιε'. διὰ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ Ἰωάννου ἱερέως Ἀγαλλιανοῦ καὶ ἀμαθοῦς λίαν τοῦ γράφειν καὶ οἱ ἀναγινώσκοντες εὐχεσθε διὰ τὸν Κύριον». Εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ Ἀπριλίου μηνός, ὁμοίως· «ὁ δοὺς ἀρχὴν καὶ τέλος ἐτελειώθη τὸ παρὸν δέλτιον οἷον ὁ Ἀπρίλιος διὰ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ ἱερέως Ἰωάννου καὶ Σακελλίου Μεθύμνης ἐν μηνὶ Ἀπριλίῳ ιθ'. 7023 = (1515) ἔτους ἰνδικτιῶνος γ'. εὐχεσθαι δὲ πάντες διὰ τῶν πολλῶν μου σφαλμάτων καὶ μὴ καταρᾶσθε».

Ἐν ἀρχῇ τῶν χειρογράφων τούτων τῶν Μηναιῶν εὐρίσκεται τὸ ἐφεξῆς σημείωμα.

«Τὸ παρὸν χειρόγραφον, αὐτόγραφον τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου ἀρχιεπισκόπου Μεθύμνης, καθὼς δείκνυται ἐν δυοσὶ μέρεσι τοῦ χειρογράφου, ἐν τῷ τέλει τῶν δύο μηνῶν, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου, ἀφιεροῦται τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀνοικοδομηθείσῃ μονῇ, τῇ ἐπιλεγομένῃ τοῦ Λειμῶνος.

1895 Σεπτεμβρίου 7

† Μηθύμνης Νικηφόρος».

Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι καὶ ἄλλα τινὰ χειρόγραφα τῆς βιβλιοθήκης εἶνε τοῦ αὐτοῦ γραφικοῦ τύπου καὶ χαρακτῆρος τοῖς χειρογράφοις τοῦ ἁγίου.

Ὁ κ. Α. Π. Κεραμεὺς διαλαμβάνει ὡς ἐξῆς τὸ περιεχόμενον τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 220 χειρογράφου, γραφέντος τῷ 1527 πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου Μεθύμνης. «Τὰ φυλ. 1^α — 2^β περιλαμβάνουσιν ἰδιόχειρα τοῦ Ἰγνατίου ἥτοι τριήμερον ἀκατάληκτον εὐχὴν Συμεῶν ἀπὸ τοῦ στίχου «κατεσπλωμένῳ ἐμοὶ σκοτεινῷ καὶ κατερειπωμένῳ». Ἀπὸ τοῦ φ. 2^β — 3^α ἀναγινώσκειται ἰδιόχειρον ἐπίσης ποίημα ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΜΗΘΥΜΝΗΣ ἥτοι εὐχὴ εἰς τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαὴλ προστάτην τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθείσης μονῆς. Καὶ τὰ μὲν ἀρχικὰ στοιχεῖα τῶν πρώτων 24 στίχων ἀποτελοῦσιν ἀλφάβητον, οἱ δὲ λοιποὶ 14 τὴν ἀκροστιχίδα «Ἰωάννης ἱερεύς». Ἀρχεται «Ἀρχων Μιχαὴλ δυνάμεως Κυρίου» τελευτᾷ «συγχώρησιν γ' εὐρω κάγῳ ὧν ἔπραξα ἀφρόνως». Τὸ ποίημα τοῦτο μεταγραφέν καὶ ὑπὸ τοῦ καλλιγράφου ἱερομονάχου Σεραφεῖμ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 109 Κώδικι (φ. 147^β) εὐρηται κεφαλαίοις στοιχείοις γεγραμμένον καὶ ἐπὶ τοῦ ἔσωθεν τοίχου τοῦ ναοῦ τῆς μονῆς παρά τῃ πύλῃ. Τὸ τεῦχος τοῦτο ἀπὸ τοῦ 3 — 70 φύλλον ἀποτελεῖ ποτὶς μὲν καλλιγραφικόν τε καὶ καλλιτεχνικὸν μνημεῖον. Ἐν φύλλοις 81 (φ. 6^α — 67^β) περιλαμβάνει πλήρες ψαλτήριον κατὰ καθίσματα ἐν λεπτοτάτῳ γραφικῷ χαρακτῆρι (οὐ μικρὸν πανομοιότυπον τεμάχιον εὐρηται ἐσχεδιασμένον ἐν τῷ Γ' πίνακι ἀρθ. 5 τῆς Μαυρογορδατείου Βιβλιοθήκης εἰλημμένον ἐκτοῦ ΟΗ ψαλμοῦ στίχος 1 — 6 (ὁ θεὸς ἤλθοσαν ἔθνη — γινώσκοντά σε). Ἐν τελει τοῦ

ψαλτηρίου αναγινώσκονται δύο ἐπιγράμματα, ἅτινα κατὰ τὸν ἱερομόναχον Σεραφεῖμ (Ἄριθ. 109) ἐποιήθησαν ὑπὸ Ἰγνατίου Μηθύμνης. Τῆς διαβεβαιώσεως δὲ αὐτοῦ ὀρθῆς οὔσης, δέον ἴσως νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ τὸ ψαλτήριον ὅλον εἶνε αὐτόγραφον. Ἄλλ' εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀντιστρατεύονται παλαιογραφικοὶ κυρίως λόγοι, μαρτυροῦντες καθ' ἡμᾶς, ὅτι, πλὴν τῶν δύο πρώτων φύλλων, τὰ λοιπὰ ὀφείλονται εἰς ἔμπειρον, ἀλλ' ἄγνωστον καλλιγράφον καὶ καλλιτέχνην προτάξαντα καὶ τοὺς ἐπομένους χρωματισμένους πίνακας 1) Παράστασις φ. 36 τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ἔχοντος ἀνεφγμένας τὰς πτέρυγας, φέροντος ποδήρη χιτῶνα, οὐράριον καὶ φελόνιον, καὶ κρατοῦντος τῇ μὲν δεξιᾷ σκήπτρον, τῇ δὲ ἀριστερᾷ σφαῖραν.

2. Παράστασις ὁμοία τῷ Ἀρχαγγέλῳ Γαβριὴλ (φ. 4α—3). Ἡ ἁγία Τριάς φ. 4β 4. Ἡ Θεοτόκος καθημένη καὶ κρατοῦσα ἐν ταῖς ἀγκάλαις τὸν Ἰησοῦν Χριστόν φ. 5α5 ὁ προφήτης Δαυὶδ καθήμενος ἐστεμμένος καὶ κρατῶν κιθάραν. Ὁ αὐτὸς καλλιτέχνης καὶ ἐν φύλλοις 68—70 ἐσχεδίασεν ἕξ πίνακας παριστῶντας τοὺς μεγαλομάρτυρας Γεώργιον, Δημήτριον καὶ Θεόδωρον τὸν Τύρωνα, τὸν προφήτην Δανιὴλ καὶ τὸν ἰσαπόστολον μέγαν Κωνσταντῖνον μετὰ τῆς ἁγίας Ἐλένης, ἀλλὰ τὸν χρωματισμὸν αὐτοῦ παρέλιπεν.

Τὰ ἐν τῷ τέλει τοῦ ψαλτηρίου ἐπιγράμματα ἔχουσιν ὧδε

1. Χεῖρες φίλοι, κόλποι τε καὶ οὐ, καρδία,
 ὑμῖν τὸ δεπτὸν χρῆμα πιστεύω μόνοις.
 Ὑμεῖς λαβόντες, εὐλαβῶς, τηρεῖτέ μοι
 τὸ μάργαρόν μου τοῦτο, τὸ βρούον χάριν
 καὶ τῆς ἄνωθεν ἀστραπῆς πέπλος μένον·
 οὐ κρεῖττον οὐδὲν εὔρον ἐν τοῖς τιμίοις·
 ὃ ὑπὲρ τοῦ κάλλους θαυμάσας πάντων πλέον,
 ὡς ἔμπορος σοφός τις ἀντεκτησάμην,
 τούτου τε πλουτῶ καὶ τρυφῶ καὶ ζῶ πλέον
 ἢ πᾶσιν οἷς πέφυκα χαίρειν ἐν βίῳ·
 ἀλλ' εὐλαβῶς φέροίτο καὶ δώζοιτό μοι,
 οὕτως ἄχραντον, λάμπον οὕτως εἰς τέλος.

2. Ψαλτήριον τήρησον, ὃ ψυχῇ, πόθῳ·
 τῆς γὰρ μερίμνης ἄξονας κατατρίβει,
 νέμων λογισμοὺς τῆς ἄνω θεωρίας.
 Δαυὶδ θεόπτα, τὴν θεοφθογγὸν λύραν
 κρούων, κραδαίνων τὴν ὑψήλιον κτίσιν
 ὁκότους λύτρωσαι δαιμόνων κακουργίας.
 Λύρα, βίβλον τέτευχα τερπνὴν Δαυΐδου,
 ἣν εἰσορῶντες οἱ κεκτημένοι φίλοι
 ἐμοῦ μέμνησθε τοῦ τρόπου καὶ τῶν πόνων.
 Δαυϊτικὴ πέφυκα βίβλος ἀσμάτων
 φέρουσα τοῖς μέλπουσι φέρτατον κλέος
 χάριν τε τῷ γράψαντι καὶ κεκτημένῳ.
 Ἔτος δ' ὑπῆρχεν φαιθῶν ὧπται πόλου
 ἑπτακισχλιοστοῦ τριακοστοῦ πέμπτου μηνὸς
 ἀρχομένου τε Μαρτίου ε'.» (1527)

Ὁ δὲ Μεθόδιος ἔγραψε τῷ 1552 τεῦχος ἐκ 582 φύλλων, ἐν ᾧ περιέχονται. «Διόπτρα Φιλίππου μοναχοῦ, Στίχοι Κωνσταντίνου τοῦ Βέστου, ἐπιστολὴ Καλλινίκου μοναχοῦ πρὸς Φίλιππον μοναχὸν καὶ ἀντεπισταλικὴ τούτου ἐκείνῳ καὶ στίχοι τοῦ αὐτοῦ ἀπολογητικοί, Γεωργίου Κεδρηνοῦ ἀπόσπασμα, Μιχαὴλ τοῦ Ψελλοῦ διδασκαλία παντοδαπὴ καὶ ἐπιλύσεις φυσικῶν ζητημάτων, Ἰωάννου Καρπαθίου περὶ ἀγεννήτου καὶ γεννητῶν, ἀδήλου στίχοι, Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου ἐρμηνεῖα εἰς τὰ Εὐαγγέλια καὶ σχόλιον εἰς τὰς προηγουμένας ἐρμηνεῖας των, ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου περικοπαὶ τοῦ μεγάλου Βασιλείου, ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις τοῦ μεγάλου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Βασιλείου Καισαρείας, κεφάλαια διαφόρων ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἀδήλου χρονολογικὸς πίναξ, Ἀδήλου ἐρωταποκρίσεις, τοῦ ἁγίου Μαξίμου περὶ τῶν τριάκοντα ἀργυρίων, τοῦ Ἑρμοῦ ἀπόσπασμα, τὸ ἐν Ρώμῃ Σύμβολον τῆς πίστεως, ἀδήλου χρονολογικαὶ σημειώσεις, Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Παύλου, στιχηρὸν εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, τὰ τῶν Μάγων ὀνόματα, Ἀσκληπιάδης, ἀδήλου φυσικῆς ἱστορίας ἀνάλεκτα καὶ αἱ ἀρεταὶ ψυχῆς τε καὶ σώματος, Λεοντίου

Δαμασκηνοῦ, Ἀθανασίου ἐκ τοῦ περὶ ἐνανθρωπήσεως λόγου, Σεβηριανοῦ Γαβδάρων, Προφητεῖαι ἁγίων Προφητῶν Θεοδωρήτου Κύρου, διήγησις γέροντος, λόγος περὶ ἀζύμων, στιχηρὰ Ἀρσενίου εἰς τὴν Θεοτόκον, ἀδήλου περὶ τοπαζίου λίθου, Εὐσταθίου περὶ τοῦ Μελχισεδέκ, Καισαρίου ἀδελφοῦ Γρηγορίου τοῦ θεολόγου, τοῦ φιλοσόφου κυροῦ Ἰωάσαφ, Ἀθανασίου Ἀλεξανδρείας ἀπόσπασμα καὶ περὶ ψευδοπροφητῶν, ἀδήλου περὶ τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, θεολογικὰ ζητήματα ἀνώνυμα, διάλεξις τοῦ ἁγίου Σιλβέστρου μετὰ Ἰουδαίων, πάντα τὰ τῶν προφητῶν καὶ Δαυΐδ, περὶ τῶν σώματος πειρασμῶν, Γρηγορίου Ναζιανζινοῦ, Σωφρονίου Ἱεροσολύμων, Μαξίμου περὶ ἀρετῶν καὶ ἀπαθειῶν, Ἰωάννου Χρυσοστόμου εἰς τὰ Βαΐα καὶ εἰς τὸ πῶς ὁ Ἀδὰμ τὴν ψυχὴν ἔλαβε, Πέτρου ἱεροδιακόνου ἐρώτησις, Ἰγνάτιος Συληβρίας, Βίος Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἀδήλου περὶ τῶν χρόνων τῆς ζωῆς τῆς Παναγίας, Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ ἐγκώμιον εἰς τὴν Παναγίαν, ἀδήλου περὶ τοῦ δογμαματίζειν τοὺς Ἰταλοὺς, Μάρκου καὶ Δωροθέου μοναχῶν ἀποσπάσματα, Ἀναστασίου Ἀντιοχείας, ἀδήλου ἐρμηνεία εἰς τὸν Γ΄ ψαλμόν, ἀναγραφὴ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων καὶ σημείωμα περὶ τοῦ μέτρου τῆς γῆς ἔχον ὧδε «ἔτι κατὰ τοὺς λεγομένους γεωμέτρας, ἔστι τὸ ἡμισυ γῆς τῆς κατοικουμένης, εἰς τὸ μῆκος μίλια χιλιάδες δώδεκα, εἰς δὲ τὸ πλάτος μίλια χιλιάδες δεκαἕξ» φ. 582^β ».

Ἐν δὲ τοῖς ὑπὸ τοὺς ἐφεξῆς ἀριθμοὺς χειρογράφοις ἀναγινώσκουμεν τὰ ἐπόμενα σημειώματα·

3] «Εἶναι τοῦ κυροῦ Ἰππολύτου (1576) τοῦ ποτὲ Μεθύμνης καὶ μᾶς τὰ ἔδωσεν ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Λέου· ἦν δὲ τοῦτο κτήμά ποτε τοῦ παπᾶ Ἰωάννου τοῦ ἐκ καστρισίου».

7] 1713 † ηρτα εγὼ ο πρωιγούμενος δανιήλ εἰς του καστρο τις μητηλίνης διαταξίδη τού μοναστηρίου καὶ εμνηα—4 μήνες καὶ ἐπήγα καὶ ἔδουσα—80 γρόσια καὶ ἔβαλα τοὺς κατζούβελους καὶ ἐπήρα ἐξι ομολογήαις.

9] † Ἐτελειώθην τὸ παρὸν βιβλίον ἐν μηνὶ ἰανουαρίῳ, εἰς τὰς ιβ΄., διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀτασθάλυ Μακαρίου ἱερομονάχου τῆ ἐπονυμία Σιληγνάς: «ἔτους ζωέ·» = 7005 = 1497.—Ἐτέρα. † ἐτούτο το χάρ τὴν ἐγράπτην στήν κρίτην καὶ ἐπίραν του

τοῦρκην καὶ ἰ τοῦρκην ἐπιαστῖσαν ὑπὸ τὸ κάτεργον τῆς ροδοῦ· Καὶ ἀγόρασατο ἐγὼ Π Γεωρ. πε νάτο (παπᾶ Γεώργιος Πενάτος) † ἔτους ζ. . .»

10] Ἐγράφη δὲ διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ λίαν τλήμωνος καὶ ἐλαχίστου Ἰω· τοῦ Χιοτοπούλου † εἴληφεν ἡδ' ἡ βίβλος τέρμα ἐν μηνὶ ἰουλλίῳ ια΄. ἐν ἔτει ,σθκζ' ἰνδ. δ' ἔτι κρατοῦντος τοῦ λοιμοῦ ἐν τῷ Χάνδακι Κρήτης— «Θεοῦ διδόντος οὐδὲν ἰσχύει φθόνος, καὶ μὴ διδόντος οὐδὲν ἰσχύει πόνος».

77) Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου συντεθείσα ὑπὸ Ἀθανασίου τοῦ ἐκ Ραιδεστοῦ,¹ ἐξεδόθη ἐπιστασία Χρυσάνθου ἱερομονάχου τοῦ ἐξ Ἀγιάσου καὶ δαπάναις Χ' Γεωργίου Καλπακλόγλου τοῦ ἐκ τῆς κώμης ἁγίας Παρασκευῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1805. Κατὰ τὸν ἐκδότην ὁ Ἰγνάτιος ἠκμασε (ἐγεννήθη κατὰ Κεραμέα) 39 ἔτη μετὰ τὴν ἄλωσιν Κωνσταντινουπόλεως τῷ 1492· ὄρμητο δ' ἐκ Μυτιλήνης ἐκ τῆς κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Μηθύμνης Καλλονῆς. Κατὰ τὸν περιηγητὴν Dapper (Description des îles), λέγει ὁ Κεραμεύς, τὸ χωρίον Καλλονῆ ἔκειτο ἔνθα ὁ Φάραγγας·

89] † ἔτος ζριθ (=1611) ἐμακαρίστην ὁ γέρων ὁ πνικος π[απᾶ] Μάξιμος καὶ ἄλλοι τινές· ἐν μηνὶ Μαΐῳ ις΄. ἡμέρα δ΄. καὶ ἦτων εὐθηνία πολή·» β΄.) «αψμβ' ἔγραψα τὸ παρὸν βιβλίον ἐγὼ κिलाδήτης· γ) «Ἐτος ,ζρθ' (=1601) ἰνδ· θ΄. εἰς τὴν κῦθρα (Τσίθρα) θανατικὸν καὶ εἰς τῷ μοναστείρη (=τοῦ κρεοκόπου καὶ ἐμακαρίστην καὶ ὦ Μαυθέας εἰς τὰς κβ τοῦ μαρτηοῦ)· δ΄) † ἔτος ,ζρέ (1597) ἔγηνε λημὸς εἰς πασα τόπον καὶ χῶραν καὶ ἐπιγεν τὸ σιτάρην τό κίλο ρκ΄. καὶ ἐζουσαν με χορτάρια καὶ με τιρογαλον οἱ ἄνθρωποι·»

92] «[Π]ωγωνιανῶ Ζουπάνω τζημαρέλι· μονεμβασίας ἱερό·

1. Ὁ Ἀθανάσιος Ραιδεστινὸς τῷ 1786 Μαρτίου 21 ἔγραψε παρακλητικὸν κανόνα καὶ εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον τῆς ἐν Ἀχερώνη μητροπολιτικῆς Ἐκκλησίας ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ταιούτος, καθὼς καὶ εἰς τοὺς Ταξιάρχας Μανδαμάδου, ἀφιερῶν αὐτὸν δι' ἐπιστολῆς τῷ Νικηφόρῳ πρωτοσυγκέλλῳ τοῦ ἁγίου Μηθύμνης Διονυσίου.

θεος γράφει. «Ἐπεὶ ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας παρήλθον ἤδη χρόνοι αὐτοῖς, κατὰ τὸ ἐνεστῶς ἔτος, πρὸς γοῦν τὸ ποσὸν τοῦτον ἔχουσιν αὐτοὶ οἱ Ἴταλοί, ὡς ἀναφαίνεται ἢ ὑπόθεσις ὅτι ἀπεσκίρτησαν καὶ ἐχώρισαν ἀφ' ἡμῶν μέχρι τοῦ νῦν, εἶναι χρόνοι νη΄. (ἔτους ζρλγ'.. αχκε=1625).

93] Τεῦχος Μητροφάνους ἱερομονάχου γράψαντος «†εἰς ἔτους ζρμδ' (1636 χιλίους ἑξακοσίους λς' ἐν μηνῇ φευρουαρίου, ἰς ἡμέρα τρίτη ξημερόνοντας εἰς τὰς δεκαεπτὰ ἡμέρα δ'. εἰς πέντε ὥραις τῆς νηκτὸς ἔγηγεν σισμός μέγας ὥστε ἰχθυοῦσαν τὰ σπήτια καὶ ἐτρόμαξαν ἰανοὶ (=οἱ ἄνθρωποι) μεγάλως τὸν αὐτὸν χρόνον εἰς τὰς γ' του ἰουνίου εἰς τὴν πρότην ὥραν τῆς νυκτὸς ξημερόνοντας τὸ σαβάτω ἔκαμεν χάλαζαν μέγαν καὶ ἐχάλασεν ταδένδρι καὶ τὰς ἀμπέλους ὡς τε μόνον ὁ Θεὸς βοηθῆσι».

94) Τῶ παρῶν βιβλίων ὑπάρχει Δανιήλ ἱερομονάχου τάχα καὶ προηγούμενου «Ἰωάννου, Γεωργίου, Μάρκου Πατέστου, Μιχαήλ Γεωργίου, Κωνσταντῆ Ρηγωπούλου, Γεωργίου Γαληανού, Γεωργίου Μανωήλ».

96] «† πληρώσας εἶπον Χριστέ σοὶ δόξα πρέπει θύτης πλήμων Ραφαήλ ἀρετῆς πάσης ξένος· εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος ἐν ἔτει ζρί Ιου(νιφ) κγ'».

109] «τὰς παροῦσας εὐχὰς ἀντέγραψα ἐγὼ ἀχρίος Σεραφεῖμ παρὰ τοῦ ψαλτηρίου τοῦ ἀγίου γέροντος καὶ κτητόρου ἡμῶν, ἀρχιερέως, Ἰγνατίου, ἐν τῷ μοναστηρίου Λειμῶνος· τοῦ μεθύμνης». Ἀλφάβητος τοῦ ἀγίου γέροντος, καὶ κτητόρου ἡμῶν, ἀρχιερέως, Ἰγνατίου, — τὰ νῆν δὲ ἄνωθεν, εἰρικῶτα, ἱερεὺς ἰωάννης λέγοντε, τὰ ἀκρόστηχα· ὄντος αὐτοῦ ἀκόμι, κοσμικοῦ ἱερέως, ἔγραψε» (ὁ δὲ Σεραφεῖμ ἐπεράτωσε τὴν ἀντιγραφὴν ἀρχομένου τοῦ Ἰουλίου 1667) εἶτα «† χειρὶ δὲ θύτου Σεραφεῖμ τοῦ Λεσβίου κόμης (κώμης) Καλλοῦνης, καὶ μονῆς τοῦ Λειμῶνος».

110] Ἰωάννου ἱερέως καὶ οἰκονόμου Ἄρτης ἐτελειώθη ἐν τῷ ζμβ'. ἐν μηνὶ μαρτίῳ δεκάτης».

111] «ἦν πρότερον κτῆμα Κωνσταντίνου ἱερομονάχου, καὶ «πρῶην ἡγούμενος Γαβριήλ, ἐλάχιστος πάντων, ἐκ χώρας λεγωμένης Τζηκαλλοχώρας (ἐν Λέσβῳ), ὅστις ἀπεβίωσε μηνὶ φευρουαρίῳ 25 ἡμέρα τετάρτη τῆς α'. ἐβδομάδος τῆς τεσσαρακοστῆς εἶχεν καὶ ἀδελφὴν Θεοδωρούλαν. ΨΕΟΛΩΨΛΧΚΘΠΝΨΛΩ = τέλος τοῦ παρόντος. Μετὰ μῆνα Μαΐον Χριστου καταβασεως ,αφζέ'(1595).

117] Μηνιαῖον Μαΐου (+ἐτελειώθη ὁ παρῶν Μαΐος διὰ χειρὸς ἐμοῦ ἐλαχίστου Ἀμαρτωλοῦ Δανιήλ (;) ἱερέως τοῦ Ξενιτοῦ καὶ πνευματικοῦ ἐν ἔτει ,σην'. (=1442) (ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Μυρσινιωτίσης).

119] Ἐτελειώθη ἐν μηνὶ ἰουλλίῳ εἰκοστῇ πρώτῃ διὰ χειρὸς Νεοφύτου μοναχοῦ τάχα καὶ θύτου ἐν ἔτει ζζθ'. (7099=1591) ἰνδ. δ'. Οἰκοθέν ἐστὶν ἢ ὑπογραφή «Λατίνου Μανουήλ καὶ Λαμπαδαρίου Μεθύμνης».

131] Μαλαξοῦ νομοκάνων τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος. Ἐν αὐτῷ μετὰ μέλαν ἀραβουργικὸν κόσμημα ἔπεται ἢ κρυπτογραφικὴ σημεῖωσις ἢ δέ· «Ξθψαθζλω, ζεπλοξλ' νθυχω, πθζθνηξθυσζηψ κπλζ!πλν'βωλχ» = Ματθαῖος ἱερο(λ)μόναχος, καὶ ἀρχιμανδρίτ(ης) Προικονήσου· ἐν τέλει εἰσὶ α'.) «† ἔτει ἴζος' (1567) ἐκοιμήθη ὁ Μεθύμνης μιτροπολήτης Ἰγνατίος, ὁ Κτίτορ του Λιμόνος· ἢ πατρίς αὐτοῦ Μέθυμνα Καλλονῆς ὀκτωμβρίου ιδ'.» β'.) † ἔτει ζρμ' (1631) ἐκοιμήθη ὁ πρῶην Μετηλήνης Κωνσταντίος ἢ πατρίς αὐτοῦ Μετηλήνη, ἀπὸ τὰ Βασιλικά σ' επταιβρίου ιδ'. ἡμέρα παρασκεβή». γ'.) † ἔτει ζρμ' ἤφερεν ὁ κυρίτζης Ἀβαγιανός ἀπ' ἐτὸ Καστρο (=Μυτιλήνη) τὰ μανάλια εἰς τὸ μοναστήρ, ἔξοδου του πρῶην Μετηλήνης Κωνσταντίου δι' ἄσπρα χιλιάδας ζ'. τὴν παραμονὴν τῶν Ταξιαρχῶν τὰ ἠφέρασε—ἡμέρα τετράδι».

133] ἐπροσηλώθη τὸ παρὸν βιβλίον, διὰ ψυχικὴν μου σωτηρίαν ὑπὸ τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ μνήμῃ Νικάνδρου ἱερομονάχου ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ πανιερωτάτου Μητροπολίτου Μηθύμνης κυρίου Ἰπολύτου τοῦ ἐκ τῆς νήσου Κηνηθήρας, κανστρισίου».

134] «ἔτους ςηλζ' ἰνδ. ζ' τοῦ ταπεινοῦ ἐπισκόπου Θεογνώ-
στου Μοκοτινί[ας]».

142] «ἐτελειώθη εἰς ἀφά, μην. Ὀκτωβρ. κζ', ἡμέρα δ', ὥρα
θ' τῆς ἡμέρας παρ' ἐμοῦ Μανουὴλ Ἀναγνώστου τοῦ Μαγγούση
διὰ κόπου καὶ ἐξόδου Παντολέων Ἀναγνώστου τοῦ Μεντόνη†ξθν
λχβοθνθζυσ' | δβω. πθηόήθνθ | ξθπψσλχθ'. ξβν»
=Μανουὴλ Ἀναγνώστου καὶ λίαν ἀμαρτωλοῦ ἀμὴν.

145] «1558 ἔσταχόθι τὸ θίον καὶ ἱερόν τετραεναγγέλιον ὑπο
χήρὸς του-ταπηνοῦ, καὶ ἀμαθοῦς Μεθοδίου τάχα καὶ ἱερομόναχος.
—ἡπάρχει το θίον καὶ ἅγιον τοῦτο ἔευαγγέλιον του παπᾶ κύρ
Κωνστάντην». «ετου-τοτο τεταρ βάνγγελον ἦνε του νικολάκι ιου
του κί ρίτζι δί μη τράκι τουποτε χατηνί κολα ἀπὸ χόριον Βατοῦς
α καὶ τωαφιέροσε ις' αγιον μοναστή ρι ιστο λημονος».

155] «Δανιὴλ ἱερομονάχου οὗ γεννήτορες Γεώργιος καὶ Πα-
λαιολογίνα (1604).

159] (1683 τοῦ Σεραφεῖμ Καλλιγράφου) μετὰ τὰ φ. 96. ἔπον-
ται ἄγραφοι σελίδες ὀρισθεῖσαι ὑπὸ τοῦ καλλιγράφου εἰς τὴν γρα-
φὴν εἰκόνων τῶν ἁγίων Γεωργίου, Δημητρίου, Εὐστρατίου, Παρα-
σκευῆς «κρατούσης τὴν χώραν καὶ ἐκκλησίαν (τῆς κωμοπόλεως
ἀγίας Παρασκευῆς), Ἰγνατίου Μηθύμνης κ.τ.λ.».

166] Ἔτους ζριβ'. ἰνδ. β'. μην, μαρτ. ιζ'. «υπεραιμοῦ Ἰωσήφ
μοναχοῦ τλήμονος καὶ ρακενδύτου μάληστα δε λεσβίτου «† ἐτοῦτη
ὑφιλάδα ὑπάρχει τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Λειμόνος τῶν Ταξιαρχῶν
τῆς Μιτιλήνης τῆς Καλλονῆς τοῦ Παρασίου κτλ. ἰνδ. α'. ἰανουαρ. 12.

170] (ἔτος 1546) ἐν ἔτει ζνδφ! Θεοῦ τό δῶρον καὶ Θεοφίλου
πονός. Κατὰ τινα σημείωσιν τοῦ ἱερέως Ἰακώβου πρὸς τὸν Ἰγνα-
τίου Μεθύμνης τὸ τεῦχος ἀνήκεν εἰς τὸν ἱερομόναχον Θεοδόσιον.

172] Ἦν κτῆμα «Σγουρὶ ἱερέος καὶ σακελλίου Μυτηληνης».

178] Ματθαίου Τζιγάλα Συνταγμάτιον καὶ αἰώνιον Πασχά-
λιον 1635†1646. ἐν τέλει,

† α'.) Χριστέ ἀναξ ὅς περ· τά πέλεις μερόπας
ἔσθλά, καὶ ἐν πάντεσσιν ὁδός θεία τέτυξαι.

β'.) Ἐμμετρος ὑπόμνησις τοῦ θανάτου, ἧς οἱ πρῶτοι στίχοι
Τί θαυμάζεις, ὦ βροτέ | καὶ καυχᾶσαι εἰς τὸν πλοῦτον |
καὶ ὀρίζεις κάστρα, τόπους | καὶ ἔχεις τόσην ἐξουσίαν,
«1702 ἦν κτῆμα Καλλινίκου ἱερομονάχου ἐκ τοῦ χωρίου Πέτρας
ἐν Λέσβῳ.

190] Ἀποβιώσαντος τοῦ πνευματικοῦ Διονυσίου τὸ παρὸν
τεῦχος ἀφιερῶθη τῇ μονῇ, εἶτα ὅτι παρὰ ταύτης ἐπωλήθη δι' ἄσ-
πρα 4 (μηνὶ Νοεμβρίῳ 1025) τῷ μητροπολίτῃ Μυτιλήνης Κων-
σταντίῳ. (ὅς διὰ γήρας παρητήθη τῇ 27 Μαΐου 1629) «τῷ ζη',
ινδ δ'. (=1590) ἐν μηνὶ ἀβγούστῳ εἰς τὰς ἐννέα ἐχειροτόνιθαι μη-
τροπολίτης Μιτυλήνης Παΐσιος» (ὅς διὰ λόγους ἀσθενείας παρη-
τήθη τῇ 23 Μαρτίου 1603)· εἶτα «† τῷ ζο' ἰνδ ι'. (1567) ἐν μηνὶ
ἀπριλλίῳ θ' ἡμέρα τετράδι ὥρα ἐννάτη τῆς ἡμέρας, ἔγινεν ἔκληψις
τοῦ ἡλίου· καὶ ἐκράτησεν ἕως μιᾶς ὥρας· καὶ ἔγινεν θρόησις πολ-
λὴ εἰς τὸν κόσμον».

192] Τροπάρια ἀκολουθίας καὶ τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἁγίου Ἰγνα-
τίου Μηθύμνης· «πόνος καὶ ἐπιμέλεια Μελετίου ἱερομονάχου καὶ
ἀρχιμανδρίτου ἐκ κόμης Ἀχυρώνος».

194] Ἐγράφη διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς καὶ ἀμαρτωλοῦ
Παΐσιου ἱερομονάχου Μυτιληναίου τῆς Μπούρας, οἱ ἀναγινώσκον-
τες μέμνησθε πρὸς Κύριον· — αψνζ'. ἐν μηνὶ αὐγούστῳ ιγ'. — ἀφιε-
ρῶθη δέ, τῷ ἀρχιεπίτῃ καὶ κτήτορι τῆς μονῆς τοῦ Λιμόνος ἁγίῳ
Ἰγνατίῳ ἀρχιεπισκόπῳ Μηθύμνης· (ἡ ἀκολουθία αὕτη ἐστὶ διάφο-
ρος τῆς ἐν χρήσει νῦν· ἡ δὲ ὑπ' ἀριθμὸν 192 ἀπώλετο).

199] † Θεοῦ τό δῶρον καὶ Ἀθανασίου πόνος, ἀμαρτωλοῦ καὶ
ταπεινοῦ τάχα ἀρχιερέως |, Ἔτει ζπδ', μηνὶ μαρτίῳ, ἰνδικτιῶ-
νος δ'. | † Ὁ Ἐφέσου μητροπολίτης Ἀθανάσιος, ὑπέρτιμος καὶ
ἐξάρχος πάσης Ἀσίας». «καὶ † Ἀργυρόπουλος ὁ πρωτοπαπᾶς
τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Ἐφέσου, ὁ διὰ τοῦ θείου καὶ εὐαγγε-

λικού σχήματος μετονομασθεὶς Ἀθανάσιος ἱερομόναχος τανῦν δὲ μητροπολίτης Ἐφέσου».

200] «αχλά' ἤρτεν ὁ Χίου μητροπολίτης εἰς τὸ μοναστήρι ὁ ποῦ εἶχεν ἀλλαργαρήση ἀπὸ τὴν Χίον διὰ τὸ πασᾶ καὶ ἔκαμεν ἡμέραις τινᾶις. ἀπόκει ἔδιαβη εἰς τὸ καλόν»,

201] «ἀνεκαινίσθη καὶ ἐκαλλοπίσθη διαχειρός καὶ πόνου καμῶν Ἱερεμίου ἱερομονάχου, ἀπονίσου Κῶου· τὸ ἐπινόμη Ραμοῦς».

232] «1823 καὶ τὸ παρὸν ὑπάρχει ἐκ τῆς κόμης Ἀχυρώνας του κῦρ Ἡλία Βέρου». «φύλλα: 131: τετράδια 16: φύλλα 3» — 1831 Δεκεμβρίου ιθ' ἀπόθανε ὁ Μηθύμνης Παρθένιος τὸ ὄνομα. Οὗτος ἐκ Φιλίππων καὶ Δράμας ἐγένετο Μηθύμνης κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1817. Διεδέχθη αὐτὸν τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1831 ὁ δευτερεύων Ἰάκωβος. «τεῖληφε τέλος; ἡ παροῦσα; ἀσματομεληρρηδιτόφθογγος βίβλος ἐκ χειρός Σεραφείμ ἱερομονάχου; ἀμαρτωλοῦ; καὶ Δεσβίου:—αχογ'. αὐγούστου».

289] Ἐγραψεν ὁ ἐκκλησιάρχης Μυτιλήνης καὶ σύνδικος Παρθένιος καὶ «ἔτους ζπθ'. (1581 ινδ, θ'. ἐν μηνὶ ἀπριλίῳ τῇ ἡμέρᾳ β'. ἦλθεν ὁ καπιτάνος τῆς Χίου καὶ ἐβγάλαμεν τὰ μαζήλια· καὶ βάλουμεν καπέλους»,

293] Ἐν τέλει «Σύγγνωθι τὸ ἀκαλές τῶν γραμμάτων αἴτιον γάρ ἐστὶν τὸ στάχωμα· 1655 ινδ'. δ'. ἐν μηνὶ ἀπριλίου 4' τῷ αχμῇ ἐν μοιῇ ἀπριλησημερα κοιριακο. ἦλθαν ἡ μπεηλερμπεηδες στην Πόλη».

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΛΕΙΜΩΝΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΤΑΙΑΝ ΚΤΒΕΡΝΗΤΙΚΗΝ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗΝ

τοῦ 1876

ἀναθεωρηθὲν δὲ ἐν ἔτει 1304 μηνὶ Τζεμαζι-οὐλ-ἔβέλ (Ταμοῦζ) ἦτοι κατὰ Ἰούλιον 1887.

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΕΙΔ. ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ	ΟΡΟΘΕΣΙΟΝ	ΕΚΤΑΣΙΣ	ΚΥΡΙΟΤΗΣ
136	Ἐλαιόμυλος	ἐν τῇ Μονῇ	Βορειοδ.	πηχ· 500	Κτητορ. ἀφιέρ.
141	Κῆπος	πὲρὶ τῆς Μονῆς	Βορειαν.		»
142	»	»			»
143	»	»			»
144	»	»			»
145	»	»			»
146	»	»			»
147	»	»			»
148	»	»			»
149	»	»			»
150	»	»			»
151	»	»			»
152	»	»			»
153	»	»			»
154	»	»			»
155	»	»			»
156	»	»	Βορειοδ.		»
163	Ἐλαιοχώραφ.	Κυνηγαρικὸν	Ἄν. Μον.	Στρ. 150	»
167	Μεράς καὶ ἐλ.	Καλαθ. Τρυπ.	»	» 100	ἰδιωτικὸν
18	Μεράς	Πήγαδος	»		
12	Μεράς	Παρθένης	»		
207	Μεράς	Καράβια	Νοτιαν.	» 100	Κτητορ. ἀφιέρ.
162	Μεράς	Ξυδόλακκος	»	» 15	»
161	Ἐλαιῶν	Δῶμα	»	» 20	»
160	Ἀγρὸς	Γαβριήλιδες	Ἀνατολ.	» 12	»
159	Ἐλαιῶν	Χ'' Μεθόδιος	Νοτιοδ.	» 6	κτητ. μοναχ. κλ.
158	Ἐλαιῶν	Διόπουλο	»	» 4	Κτητορικὸν
157	Ἐλαιῶν	Βενιαμίν	»	» 3	κτητ. μοναχ. κλ.

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΤΗΜΑΤΟΣ.	ΕΙΔ. ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ	ΟΡΟΘΕΣΙΟΝ	ΕΚΤΑΣΙΣ	ΚΥΡΙΟΤΗΣ
137	Μάνδρα	Παρά τῆ Μον.	Νοτιοδ.	πήχ. 200	κτητ. μοναχ. κλ.
11	Ἐλαιῶν	Χαβοῦνα	δυσμὰς	στρ. 2	ἀγορὰ καὶ κτητ.
12	Ἐλαιῶν	Χαβοῦνα	»	» 4	» »
110	Ἐλαιῶν	Χαβοῦνα	»	» 200	κτητορικὸν
6	»	»	»	» 3	» ἀγορὰ
21	Ἐλαιῶν	»	»	» 6	» »
29	Ἐλαιῶν	Βαλάνι Σταλ.	»	» 5	» »
375	»	»	»	» 2	» »
109	»	Κεραμδωτῆ	»	» 100	» »
5	»	»	»	» 3	» »
5	»	Μάνδρα	»	» 10	» »
6	»	Καραδοῦλα	Νοτιοδ.	» 6	» »
4	»	» Ἐμμελα	»	» 15	» »
6	»	Καραδοῦλα	»	» 2	μοναχ. κληρον.
10	»	»	»	» 5	ἀφιέρωμα
24	»	»	»	» 6	»
108	»	»	»	» 50	κτητορικὸν
4	»	Ἐμμελα	»	» 10	μοναχ. κληρον.
0	»	»	»	» 10	ἀγορὰ
107	»	Δασὺ-Περιβ.	»	» 250	»
77	»	Ἄγριομέλισ.	»	» 31	κτητορικὸν
78	»	»	»	» 53	»
105	»	»	»	» 25	»
27	»	Νησιὰ	»	» 12	»
106	Μερᾶς καὶ ἑλ.	Στρογγυλῆ	Νοτίως	» 150	»
5	Ἐλαιῶν	Ῥοδέλι	»	» 5	»
104	»	Χριστὸς Σωτ.	»	» 100	»
8	»	Κοῦπες	Βορειοδ.	» 1	μοναχ. κληρον.
112	»	»	»	» 10	» »
118	Δάσος	Λεύκα	Βορείως	» 30	κτητορικ. ἀφιέρ.
111	»	»	»	» 25	» »
209	Μερᾶς	Μαλαθρᾶς	»	» 3	ἀγορὰ
114	Ἐλαιῶν	»	»	» 3	»
7	»	»	»	» 3	μοναχ. κληρον.
115	Μερᾶς καὶ ἑλ.	Κουκναργιὰ	»	» 200	κτητ. καὶ ἀγορὰ
28	Δάσος	Τυραννίδι	»	» 5	ἀφιέρ. κτητορικ.

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΤΗΜΑΤΟΣ.	ΕΙΔ. ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ	ΟΡΟΘΕΣΙΟΝ	ΕΚΤΑΣΙΣ	ΚΥΡΙΟΤΗΣ
5	Ἐλαιῶν	Τυραννίδι	Βορείως	στρ. 4	ἀγορὰ
117	Μερᾶς	»	»	» 100	κτητορικ. ἀφιέρ.
116	Ἄγρ. καὶ Ἐλ.	Καβαλικά	»	» 30	» »
12	Ἐλαιῶν	Φονιὰ Ῥάχτα	»	» 5	ἀγορὰ
133	Ἄγρ. καὶ Μερ.	Παλαιόχωρα	»	» 250	κτητ. καὶ ἀγορὰ
132	Μερᾶς	Κηπάρ. Ἀχλ.	»	» 900	» ἀφιέρ. ἀγορ.
134	Κῆπ. καὶ Μάν.	»	»	» 2	» »
26	Δάσος	Βαθρώματα	»	» 10	» »
131	Μερᾶς	»	»	» 20	» »
170	» Ἄγρὸς	»	»	» 5	» ἀγορὰ
135	Μερᾶς	»	»	» 5	» »
9	Μερᾶς	»	»	» 35	ἀφιέρωμα
119	»	Μον. Μυρ. ἄν.	»	» 100	κτιτορικὸν
120	Ἐλαιῶν	Χριστὸς	»	» 30	»
22	»	ἔξωθ. Χριστ.	»	» 3	»
27	Ἀλευροπότη.	Χριστ. γέφυρα	»	» 3	ἀνταλλαγῆ
23	Ἐλαιῶν	Χριστὸς	»	» 2	ἀγορὰ
25	»	»	»	» 8	μοναχ. κληρον.
129	»	Χ'' Σαλήχ	»	» 20	ἀγορὰ
130	Μερᾶς	»	»	» 300	»
128	Ἐλαιῶν	Ἄραπ Ρετζέπ	»	» 7	»
14	»	Ἄσπραχώμ.	»	» 10	»
19	»	» Γιανν.	»	» 10	»
123	»	Ἄσπραχώμ.	»	» 100	»
208	»	»	»	» 2	μοναχ. κληρον.
6	»	»	»	» 5	ἀγορὰ
8	»	»	»	» 5	»
122	»	Χ'' Ῥάλλη	»	» 25	»
127	»	Δωματερὸ	»	» 50	κτιτ. ἀφιέρωμα
126	Ἐλ. καὶ Ἄγρ.	Μύλου Σωθ.	»	» 20	» »
124	Ἀλευρόμυλος	»	»	» 1,50	» »
125	»	»	»	» π.1600	» »
127	Ἐλαιῶν	Σταλ. καὶ Ἄρ.	»	» 60	» »
9	»	»	»	» 2	» »
15	»	Δηνιώτ, δρόμ.	»	» 1	ἀγορὰ
164	Μερᾶς	Μυλότ. Ῥάχη	Βοριαν.	» 7	κτιτ. ἀφιέρωμα

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΕΙΔ. ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ	ΟΡΟΘΕΣΙΟΝ	ΕΚΤΑΣΙΣ	ΚΥΡΙΟΤΗΣ
15	Μερᾶς	Ράχη	Βορειαν.	π. 1	ἀφιέρ. Βαρζούδ.
35	Ἐλαιῶν	»	»	» 10	ἀνταλλαγή
118	Ἐλ. καὶ Μερ.	Δηνιώτη	»	» 150	κτιτ. μον. κληρ.
13	Μερᾶς	Δηνιώτ. Ράχη	»	» 3	κτητ. καὶ ἀγορὰ
9	»	Ράχη	»	» 2	»
16	»	»	»	» 2	»
165	»	»	»	» 2	»
17	»	»	»	» 2	»
140	Ἐλαιῶν	Ἀλευροπότ.	»	» 5	»
82	Ἀγ. καὶ Ἐλ.	Καραγατσλ.	»	» 17	»
83	Ἀγρὸς	»	»	» 63	»
139	Μερ. καὶ Ἀγ.	Δρακοντίτζι	»	» 30	»
138	Μερᾶς	Μυλότοπος	»	» 100	»
202	»	Μαδαρός	ΒΑ.γ.μ Μ	» 19	»
203	»	»	»	» 100	»
201	»	Πετσοφᾶς	»	» 1000	»
187	Μερᾶς	Κορακιά	»	» 40	ἀγορὰ
176	Μετόχιον	Κλ. αχ. Ἀγ.Π.	»	» 400	κτητορικὸν
175	Ἀλῶνι	»	»	στρ. 1	κτητ. ἀφιέρωμα
177	Ἀγρὸς	Σωθῆρ. Κορ.	»	» 25	»
180	»	Ἀγελαδόμαν.	»	» 12	»
178	»	Λαχανᾶς	»	» 25	»
181	Ἐλαιῶν	Γοῦρνες	»	» 51	»
182	»	Ἐλιμα	»	» 80	»
1	»	»	»	» 2	ἀφιέρωμα
183	»	Ταξιάρχης	»	» 88	»
184	»	Κουρτζαντὲς	»	» 10	»
185	Κῆπος	»	»	» 4	»
179	Ἐλαιῶν	Κολιορ. βουν.	»	» 65	»
174	Κῆπος	παρὰ τῷ Μετ.	»	» 2	»
173	Ἐλαιοχώρ.	Μέλαγκας	»	» 10	»
172	Ἀγρὸς	Ἀθανάσινας	»	» 15	κτιτ. ἀφιέρωμα
171	Ἐλαιοχώρ.	Κλοπαιδῆς	»	» 30	»
186	Ἀγρὸς	Παπᾶ Λάκκος	»	» 24	»
191	Ἀγ. καὶ Ἐλ.	Πέρα χωράφ.	»	» 15	»
189	Ἀγρὸς	Πρασινάκι	»	» 40	»

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΕΙΔ. ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ	ΟΡΟΘΕΣΙΟΝ	ΕΚΤΑΣΙΣ	ΚΥΡΙΟΤΗΣ
190	Ἀγρὸς	Ἀστιβωτὰ	ΒΑ.γ.μ Μ	στρ. 43	κτιτ. ἀφιέρωμα
192	Ἐλαιῶν	Παληάμπελο	»	» 17	»
193	»	»	»	» 7	»
194	»	»	»	» 10	»
195	»	Μέλαγκας	»	» 12	»
196	»	»	»	» 12	»
197	»	Κανκᾶρα	»	» 6	»
198	»	»	»	» 6	»
199	»	»	»	» 6	»
200	»	Σκουφὸς	»	» 20	»
188	Μερ. Χ'' Σαλ.	Σκεπαστὸς	»	» 50	»
63	Μετ. (Τσιφ).	Ἅγιοι Ἀνάρ.	Ν.μ. Λειμ.	π. 2000	»
101	Ἐλαιῶν	Κελλάρι	»	» 3	»
100	Κῆπος	Μετόχι	»	» 3	»
64	Ἐλαιῶν	Κελλάρι	»	» 3	»
210	»	»	»	» 30	»
30	»	Κατσάρι	»	» 15	»
100	Ἀγρὸς	Ἀληβουργιά	»	» 50	»
98	»	Παληάμπελο	»	» 40	»
65	»	Μετ. Κατ. Λ.	»	» 20	»
66	»	Βίγλα	»	» 6	»
67	»	Βίγλες	Νοτιοδ.	» 6	»
97	»	Πετροκόπι	»	» 4	»
71	»	Ἀπιδιά	»	» 50	»
103	Μερᾶς	Πετροκόπι	»	» 1	»
96	Ἀγρὸς	»	»	» 31	»
90	»	»	»	» 5	»
91	»	»	»	» 1	»
92	»	»	»	» 10	»
93	»	»	»	» 21	»
94	»	»	»	» 30	»
95	»	»	»	» 83	»
73	»	»	»	» 23	»
74	»	»	»	» 15	»
75	»	»	»	» 26	»
76	»	»	»	» 17	»

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΕΙΔ. ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ	ΟΡΟΘΕΣΙΟΝ	ΕΚΤΑΣΙΣ	ΚΤΗΡΙΟΤΗΣ
72	Ἐλαιῶν	Λιόμπουλο	Νοτιοδ.	π. 16	κτιτ. ἀφιέρωμα
68	Ἀγρὸς	Καναρᾶς	»	» 11	» »
69	»	Καναρᾶς	»	» 6	» »
70	»	Καρυδιὰ	»	» 23	» »
4	»	Λίμν. Λαγκ.	»	» 4	» »
31	»	» »	»	» 18	» »
32	»	» »	»	» 2	» »
33	»	Ἀσμάκια	»	» 3	» »
34	»	»	»	» 4	» »
35	»	»	»	» 6	» »
36	»	»	»	» 5	» »
38	»	Δένδρα	»	» 5	» »
43	»	»	»	» 44	» »
1	»	Τσόνια	»	» 4	ἀγορὰ
2	»	»	»	» 6	»
3	»	Τσαϊλάκια	»	» 6	κτιτ. καὶ ἀγορὰ
7	»	»	»	» 5	ἀγορὰ
8	»	Πλάτανος	»	» 4	»
18	»	Τσόνια Ῥοδ.	»	» 15	κτιτορικὸν
20	»	Τσόνια	»	» 4	»
37	»	»	»	» 15	»
40	»	»	»	» 9	»
41	»	Τσαϊλάκια	»	» 75	κτιτ. καὶ ἀγορὰ
54	»	Τσόνια	»	» 100	» »
56	»	»	»	» 14	» »
57	»	»	»	» 119	» »
58	»	»	»	» 3	» »
59	»	»	»	» 111	» »
60	»	»	»	» 31	» »
204	»	Τσόν. Μπιζὰ	»	» 19	» »
206	»	Τρυγῶνι	»	» 10	» »
49	»	Ἄγ. Γεώργ.	»	» 8	» »
53	»	» »	»	» 15	» »
102	Ποτ. Ταλιάνι	» »	»	» 2	» »
4	Ἀγρὸς	Ἐν. Καμάραι	»	» 10	ἀνταλλαγή
205	»	Λαγκόνι	»	» 8	κτιτ. καὶ ἀγορὰ

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΕΙΔ. ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ	ΟΡΟΘΕΣΙΟΝ	ΕΚΤΑΣΙΣ	ΚΤΗΡΙΟΤΗΣ
46	Ἀγρὸς	Ἄμπ. Τσόνια	Νοτιοδ.	πήχ. 11	κτιτ. καὶ ἀγορὰ
47	»	Πηγαδέλι	»	» 6	» »
48	»	»	»	» 50	» »
50	»	Ἄγ. Ἀπόστ.	»	» 32	κτιτορικὸν
51	»	» »	»	» 5	»
52	»	» »	»	» 6	»
44	»	Πλατανέλι	»	» 12	»
45	»	Παλ. ἡ Πλάτ.	»	» 31	»
14	»	Τσόνια	»	» 6	»
39	»	Πλάτανος	»	» 10	»
42	»	Λωριὰ	»	» 16	»
62	»	Τσαγγαρίνας	»	» 16	»
79	»	Περιβόλα	»	» 65	»
80	»	»	»	» 14	»
81	»	»	»	» 21	»
88	»	Ἄγ. Ἰσίδωρ.	»	» 30	» καὶ ἀγορὰ
89	Σχολ. Λειμ.	Λειμ. Ἄγ. Ἰσ.	»	» 2000	»
84	Ἀμπελος	Σογ. χωρ. Π.	»	» 12	»
85	»	»	»	» 18	»
61	Ἀγρὸς	Ἄγ. Τρουλ.	Βόριαν.	» 50	»
166	Κῆπος	Μονή, Ανεμ.	Βοριοδ.	» 10	μοναχ. κληρον.
168	Ἀγρὸς	»	»	» 30	» »
199	Μερ. καὶ Ἐλ.	»	»	» 300	» »

Σίλβεστρος ἐλέω Θεοῦ πάπας καὶ πατριάρχης τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ κριτῆς τῆς οἰκουμένης.

ΤΟΠΟΛΟΓΙΟΝ ΣΤΗΝ ΘΕΩ ΑΓΙΩ περιέχον τὰ τῶν μοναστηρίων ἅπαντα τὰ τε χωράφια, ἀμπέλια, περιβόλια, ἐλέαις, μανδρόσταμα, μύλους, τὸ καθέκαστον μετὰ τῶν συνουρίων αὐτῶν, καὶ πόθεν καὶ ποῦ τῶν τε Ταξιαρχῶν τῶν ἐν τῷ Λειμόνι καὶ τῆς ὑπεράγνου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς Μυρσινιωτίσσης ἅπερ ἀνάκτησε καὶ ἐβελτίωσεν ὁ ποτὲ κατὰ κόσμον ἱερεὺς Ἰωάννης καὶ σακελλίου Μεθύμνης, διὰ τοῦ θείου δὲ καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος μετονομασθεὶς Ἰγνάτιος ἱερομόναχος, ὕστερον δὲ καὶ ἀρχιερεὺς χρηματίσας Μεθύμνης· ὡς αἱ διαθήκαι αὐτοῦ καὶ τὰ πατριαρχικὰ διαλαμβάνουσι γράμματα.

Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ, Καὶ ἡ εὐχή του μεθ' ἡμῶν.

Πρῶτον μὲν καὶ κατ' ἀρχάς ἐστίν ὁ παρῶν τόπος ὁ λεγόμενος Λειμόνας, ὅπερ ἴσταται καὶ τὸ μοναστήριον ἔνδον καὶ διατετοιχισμένον τὸ γύροθεν· ἐνῶ εἰσὶ τὰ σύνορα τοῦ τόπου ἔκπαλαι ταῦτα. Σύνορον πρῶτον τὸ βουνάκι τὸ λεγόμενον Τυρανίδην· ἕτερον τὸ Κυνηγάρικον· ἕτερον σύνορον ὁ Τριπητός· ἕτερον σύνορον τοῦ Ροδώπουλλον· ἕτερον σύνορον τὰ Σπαθάδικα· με εἴτι ἀνευρίσκεται ἔνδον εἰς τὸ περιτοιχισμα. Γῆ, δένδρα ἐλέαις, περιβόλια, καὶ εἴτι ἄλλον τῶν μοναστηρίων ὑπάρχουσι τῶν δύο.

Ἔτι ἔχει εἰς τὸν αὐτὸν τόπον εἰς τὸ Τυρανίδην χωράφια με ἐλαίας λεγόμενον τοῦ ροῦ εἰς τὴν στράτα τῆς Φίλιας, ἕως τὰ Καβαλικά καὶ ἕως τὸ λαγκαδι τὸ λεγόμενον τοῦ φονέως.

Ἔτι ἔχει χωράφιον τὸ λεγόμενον Γεωργίου τουτζικανδὶλη εἰς τὸν αὐτὸν τόπον περιτοιχισμένον αὐτοῦ εἰς τὰ Σπαθάδικα.

Ἔτι ἔχει εἰς τὴν Λεῦκαν χωράφια.

Ὅμοίως καὶ τὸν βουνὸν ἐπάνω εἰς τὰ Ἀνεμοτίσια τὰ χωράφια.

Ἔτι ἔχει εἰς ταῖς λίμναις χωράφια τοῦ Παντεχνῆ πλησίον τοῦ Δρακουλάδου.

Ἔτι ἔχει τὸ μανδρόσταμα τοῦ Μαρούφου τὸ πλησίον τῆς Λειμόνας· τῶν δύο μοναστηρίων ἔναι. Σύνορον τοῦ Μαρζουβῆ ἢ περσασιά· σύνορον τὸ χωστὸν σπήλαιον, σύνορον ἢ ἄσπρη βίγλα· σύνορον ἢ Νυσιά· σύνορον ὁ Νίκονας· τοῦ Ἀλέξη τὸ βρυσίδι· αἱ βίγλαις ὅπερ ἐσωθυρηάσαμεν καὶ ἔναι σωθήριν σήμερον.

Τὸ δὲ αὐτὸ μαντρόσταμα τοῦ Μαρούφου με εἴτι ἔχει μέσα· χωράφια, ἐλέας ὡς εὐρίσκεται ἕως τὸν παλαιόμυλον κάτω εἰς τὸν Σωτήρα ὁμοῦ με τὴν στρογγιλὴν καθὼς γράφουν τὰ χοτζετία μας· τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἔτι ἔχομεν ἔξω ἀπὸ τὸ φάσμα τοῦ Λειμῶνος χωράφια τὰ λεγόμενα λάκκος τοῦ ξιδᾶ νὰ πάγη ἕως τὸν μέγαν Γεώργιον τὸν Χλοῦτην τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἔτι ἔχομεν εἰς τὸν Κόλωνα ἐλέαις ὅπου μοιράζομεν με τὴν καστρινὴν (Μυτιληναίαν) Ἀμύρισα· καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν φραγμὸν εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν ἐλέαις καὶ μοιράζομεν με Γεώργιον τὸν Παχλόν· τῶν Καλογράδων.

Ἔτι ἔχομεν ταῖς ἐλέαις τοῦ Γωνατᾶ εἰς τὸ σωθήριν τοῦ Ἀλέξη τῆς βρύσης. Τῶν Καλογράδων. Καὶ ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ σωθήριν ἐλέαις ἀπὸ τοῦ Σκυλοῦ τὰ παιδία εἰς ταῖς βίγλες. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ὅμοίως καὶ εἰς τὸν Σωτήρα ἐλέαις τῆς Ταραντοῦς. Τῶν Καλογράδων.

Καὶ τοῦ Γεωργίου τοῦ Καμάκιου ἐλέαις.

Καὶ τοῦ Μπαῖμ Πουρέκη ἐλέαις.

Καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐλέαις.

Καὶ τοῦ Γιαλούρη ἐλέαις.

Καὶ τοῦ Καγία τοῦ Φούσκη ἐλέαις.

Καὶ τοῦ Νικόλα τοῦ Σκυλοῦ ἐλέαις τῆς Λειμόνας.

Τὸ Μετόχιον τοῦ μοναστηρίου τὸ κατ' οἴκημαν με τὸ ἀμπελοπερίβολον τοιχογυρισμένον ὅλον. Τῶν Καλογράδων.

Καὶ τὸ σωθήριν τὰ χωράφια ὅσα γυρίζουν τοῦ μακαριτοῦ Μαυρο-Ἰωάννου· αἰωνία ἢ μνήμη αὐτοῦ· ὁμοῦ μὲ τὴν φυτίαν. Τῶν Καλογράδων.

Ἔτι ἔχομεν πλησίον αὐτοῦ τὰ λεγόμενα τοῦ Πετροκόπου ὁμοῦ μὲ τοῦ Κανδύλη τοῦ Πιστάδη. Τῶν Καλογράδων. Καὶ τὸ λεγόμενον Κανδύλη τοῦ Νομικοῦ ὁμοῦ μὲ τοῦ Κρευτιρὰ ὁμοῦ μὲ τὴν ἀλειαγωγὴν (ἀλλαγὴν) τοῦ αὐτοῦ γαμβροῦ οἶον τοῦ Κουβαρᾶ. Ὅμοῦ τῶν δύο μοναστηρίων.

Καὶ τὴν ἀλλαγωγὴν, ἅπερ χωρίζει ὁ ποταμὸς τοῦ τε Δημητρίου Γιαγούπη· καὶ ἑτέρων. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἔτερον σωθήριν τὸ λεγόμενον τοῦ Πανούδη.

Ἔτερον κομάτιν τοῦ Ταραντᾶ.

Ἔτερον χωράφιν τῆς Βαφιάδενας ὁμοῦ μὲ τὴν ἀλλαγωγὴν τοῦ Ράλλη.

Ἔτερον χωράφιν τοῦ Καπριλύκου.

Ἔτερον χωράφιν τοῦ κανδύλη τοῦ Μεσαότι.

Ἔτερον χωράφιν τοῦ Καγια μὲ τοῦ Δωροθέου· ὁμοῦ τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἔτερον χωράφιν εἰς ταῖς Βίγλαις τῆς Ἑλυσάβητ μὲ τοῦ Ἀρβανίτη σωθήριν ἕναν. Ὅμοῦ τὰ δύο μοναστήρια.

Ἔτερον σωθήριν τοῦ Γεωργάκη μὲ ἐλέαις μέσα· ὁμοῦ τὰ δύο.

Ἔτερον χωράφιν εἰς τὰ Χλύα ἀγορὰ ἀπὸ τοῦ Τζαννέτου· πλησίον τοῦ Κελαδίτη καὶ τοῦ Μαχρυμούτι. Τῆς Λειμόνας.

Ἔτερον χωράφιν τοῦ Μηχαῆλ τοῦ Λαζαρή εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν. Ὅμοῦ τὰ δύο μοναστήρια.

Ἔτερον χωράφιν εἰς τὴν περασιὰ πλησίον τοῦ Γρηπᾶρι. Τῆς Παναγίας.

Ἔτερον χωράφιν εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν τοῦ Χραδῆ ὁμοῦ καὶ ἡ ἀλαγωγὴ τοῦ Κατζηβέλου· πλησίον Ἀγαλλιανὸς Μόσχου. Τῆς Λειμόνας.

Ἔτερον χωράφιν ὁ Καριδάκης ὁμοῦ μὲ τοῦ Μητροπολίτη· πλησίον ἢ στράτα καὶ τοῦ Μανολάκη τοῦ Λαζαρή τοῦ γαμπροῦ εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν. Τὰ δύο μοναστήρια.

Τοῦ Κωνσταντίου· πλησίον Δημήτριος Μόρος καὶ ἡ στράτα τῆς θυγατρὸς του.

Τῆς Μακαρίας· εἰς ταῖς μυλίσαις· πλησίον Δούκας Κουβαρᾶς καὶ Φουρνόχαρος. Τῆς Παναγίας.

Ἔτερον χωράφιν Γεωργίου τοῦ Μαγκανᾶ· πλησίον Σεβαστός. Τουρνίκαϊνα. Τοῦ Λειμῶνος.

Εἰς τὰ Τριάντα.

Χωράφια ἀγοραστά· πλησίον ἢ στράτα καὶ τὰ ἀμπέλια. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἔτερον χωράφιν Ἰωάννου τοῦ Στεφάνου· πλησίον στράτα καὶ τοῦ Μονομάχου υἱός. Ὁμοίως εἰς τὰ Τριάντα χωράφιν τοῦ Θεοφάνη· πλησίον Γεωργιάτος.

Ἔτερον εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν τοῦ Τζαμπῆ· πλησίον ἢ στράτα καὶ τὸ πηγάδι. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Εἰς τὴν Βαλανίδα χωράφι· πλησίον Δημήτριος Πλατζι(δᾶς).

Ἔτερον χωράφι τοῦ Κωνσταντίου πλησίον Γεωργίου τοῦ Πέρου (ἢ Πέτρου). Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἔτερον χωράφι τῆς Νικήτενας· πλησίον τοῦ Λοπακιάρη.

Ἔτερον χωράφι τοῦ Σωφρονίου· πλησίον τοῦ Γρηπᾶρι καὶ τὸ αὐλάκι. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἔτερον χωράφι τοῦ Στρίκου· πλησίον τοῦ Ρηγόπουλου. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ὁμοίως εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν χωράφι τοῦ Ρηγόπουλου· πλησίον τὸ αὐλάκι καὶ Σπανούδενας. Τοῦ μοναστηρίου τοῦ Λειμῶνος.

Ἔτερον χωράφι τοῦ Βέντρου· πλησίον τοῦ Ἀντωνάκη· τῆς Λειμῶνας.

Ἔτερον χωράφι τοῦ Κωνσταντίνου· πλησίον Δημήτρης (Μουργετής).

Εἰς ταῖς περιστερίαις χωράφι τοῦ Βατάτζη· πλησίον Μιχαῆλ τοῦ Κωνσταντίνου.

Ὁμοίως εἰστὴν Ἐροδάφνην τοῦ Ἰωάσαφ χωράφι· πλησίον ὁ ποταμὸς καὶ ὁ Ἀντωνάκης.

Ἄτερον χωράφι πλησίον Γεωργίου τῆς Τουρνηκίνας μέσα δι' ἀγορᾶς μας. Τῆς Παναγίας.

Ἄτερον χωράφι Ἀντωνάκη τῆς γυναικός. Τῆς Λειμόνας.

Ἄτερον χωράφι εἰς τὸν Λόγκον· πλησίον Δημήτρης Λιγονιότης καὶ Γεώργιος Τζανέτου τοῦ Ξενητοῦ εἰς τοῦ Λειμῶνος.

Ἐτι ἔχομεν εἰς τὴν Δημητσάνα χωράφια τοῦ Μαθθία· πλησίον τὸ αὐλάκι καὶ Δούκας τοῦ Ἱερεμίου τοῦ Λειμῶνος.

Ἐτι ἔχομεν εἰς τὰ Λιβάρια χωράφια τοῦ Μπόργου· πλησίον ὁ Κιλαδίτης· τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἄτερον χωράφιν εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον τῆς Λειμῶνας.

Ἄτερον χωράφιν εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους· τῆς Δημητράκενας. Τῆς Παναγίας.

Ἄτερα χωράφια ἀγοραστὰ πλησίον τοῦ Μεχμέτ καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ ἡ στρατά· ὁμοῦ τῶν δύο μοναστηρίων.

Εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν χωράφιν ἀλαγωγῆ ἀπὸ Μιχαὴλ τοῦ Χραδῆ πλησίον Ἰωάννης Κολωμόδης. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Εἰς τὸ δύστρατον εἰς τὴν ἀχλάδα κομάτια τρία τῆς Μυρόπης καὶ τοῦ Ἀγγουστή. Καὶ τοῦ Βατάτζη. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἄτερον χωράφιν εἰς τὸν λάκκον τοῦ Μυγιόπουλου· πλησίον ἡ στρατά καὶ πλησίον Βουλωτῆς Πάγκαλος καὶ πλησίον ὁ Ξενιτός. Τῆς Παναγίας.

Ἄτερον χωράφι τοῦ Κανδύλι· πλησίον Συναδηνός. Κάπαρις. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἄτερον χωράφιν εἰς τὸ Μάρμαρον κομάτια δύο τῆς Καλοριζικήνας καὶ τοῦ Δωροθέου· πλησίον ὁ Λαμπρινός. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἄτερον χωράφιν τοῦ Καπόνα εἰς ταλίπεδα (τὰ Ἀλίπεδα) εἰς τὸ δύστρατον τῶν Ἀρυανῶν (Ἀργιανῶν). Τῆς Παναγίας.

Ἄτερα εἰς τὸν Ἀμπελιότη ἀμπέλια καὶ χωράφια καὶ ἕτερον ἀμπέλι τὸ κρατεῖ ὁ Γιανίκας. Τῆς Παναγίας.

Ἄτερον ἀμπέλι τὸ παλαιὸν ἡ ἀγορά μας. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἄτερα χωράφια κομάτια τρία εἰς τὸν Ἀμπελιότην· πλησίον ἡ στρατά καὶ πλησίον Βουλωτῆς Πάγκαλης, Σεβαστός· Φουρνόχαρος. Τῆς Παναγίας.

Ἀμπέλι τὸ μέγα μὲ τὸ χωράφιν· τὸ ὄλον περιτοιχισμένον. Τῆς Παναγίας.

Ἄτερα χωράφια τὰ λεγόμενα τοῦ Τωμᾶ τοῦ κυρίου Γρηγορίου καὶ τοῦ Γεωργίου τοῦ Κούτελου καὶ τὸ Κολοτόμπρη καὶ τοῦ Χιλᾶ τοῦ Ἰωάννου. Τῆς Λειμόνας.

Ἄτερον χωράφι τοῦ Μαυρομιχάλη· πλησίον ἡ στρατά καὶ τοῦ ποταμοῦ ἀμπέλι πλησίον. Τῆς Παναγίας.

Εἰς τὸν ἅγιον Ἰσίδωρον χωράφι τὸ σωθήρι μὲ τοῦ Παντεχνῆ τὸ ἀμπέλι τὸ ὄλον Παναγίας.

Ὁμοίως τὸ ἀμπέλι τοῦ κυρίου Γρηγορίου· καὶ τοῦ Παγκράτι ἀμπέλι· τῆς Παναγίας υἱοῦ τοῦ Μιχαήλ. Ἄτερον ἀμπέλι καὶ χωράφι εἰς τὰ Δάφια τοῦ Δωροθέου ὅπου κρατεῖ ὁ Γιατόπουλος. Τῆς Λειμόνας.

Εἰς τὴν Ἐσωμερίαν ἀμπέλι τῆς Ὑπομονῆς πλησίον ἡ στρατά καὶ ἀμπέλι τοῦ Παπᾶ Μανωλῆ· καὶ περιβόλι τῆς αὐτῆς εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν· πλησίον ἀμπελίου τοῦ Παλαιολόγου· καὶ πλησίον ἀμπελίου τῶν Σαπουνάδων. Τῆς Παναγίας.

Ἄτερον χωράφι εἰς ταῖς Ρέσες τοῦ Ζαρούδι εἰς τὸ λαχανοχώραφον.

Ἄτερον ἀμπέλι εἰς τὴν Πεντάνουσαν· εἰς τὸ λαχανοχώραφον· τοῦ Μησελίμη καὶ τοῦ Γεωργάκη ὁμοῦ καὶ χωράφια πλησίον τοῦ Ἄλι τοῦ Καμανοῦ τοῦ Γιανίτσαρα. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἄτερον χωράφι τῆς Ἁγίας Τριάδος, οἶον τοῦ παπᾶ Κεφαλᾶ καὶ τὸ χωράφι τῆς λίμνης· ὁμοῦ καὶ τὴ λίμνη. Τῆς Παναγίας.

Ἄτερα χωράφια κομάτια δύο· εἰς τὴν στρατά τῆς Ἐσωμερίας, ὅσ πηγαίν' εἰς τὴν ἀχυρῶνα τὰ λεγόμενα τοῦ Κολιβᾶ. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἐτι ἔχομεν εἰς τὸ Ἀλεπουβούναρον χωράφι τοῦ Γεδεοῦ κομάτια α'.

Ἐτι ἔχομεν εἰς τὸ Αὐθεντικὸν ἀμπέλιον τοῦ ἡγουμένου. Τῆς Λειμόνας.

Καὶ εἰς τὴν Σκοτεινὴν ἀμπέλιον μὲ συκκίαις τοῦ Μεθοδίου καὶ περιβόλι τῆς Παλαιολογίνας καὶ ἀμπέλι εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν καὶ τοῦ Γεδεοῦ ἀμπέλι εἰς ἅγιον Κοσμᾶν μὲ συκκίαις. Τῆς Παναγίας.

Καὶ εἰς ταῖς ἀκονόπετραις ἀμπέλι τοῦ Γεδεοῦ.

Ὅμοίως χωράφι εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν Χαλζὰ (ἢ χάλασμα) ἀγοραστὰ πλησίον τῶν ἀμπελίων καὶ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς στράτας. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἐπι ἔχομεν περιβόλι εἰς τὸν ἅγιον Κοσμᾶν τοῦ Χραδῆ. Τῆς Λειμόνας.

Εἰς τὰς ἀγοραῖς (= ἀγοραστὰ).

Χωράφια εἰς ταῖς ἀγοραῖς Λουρὴν α'. πλησίον ὁ Μιχαλάκης καὶ Κομνηνὸς Παπιόκολος. Τῆς Παναγίας.

Ἐτερον χωράφι τοῦ Κωνσταντίου εἰς τὰ Πρωτοκυνηγάδικα· πλησίον ἀμπέλι τοῦ Δούκα· καὶ πλησίον Παλαιολόγου τοῦ Καλορίζικου. Τοῦ Λειμόνος.

Ἐτερον χωράφι τῆς Γλήνενας· πλησίον ἡ στράτα καὶ πλησίον Μαγκιάκος. Τῆς Παναγίας.

Ἐτερον χωράφι τοῦ ἡγουμένου : πλησίον ὁ Ξενιτὸς καὶ μεχιμέτης τοῦ Ἀλῆ Μπαλῆ. Τοῦ Λειμῶνος.

Ἐτερον χωράφι τοῦ Παναγιότη· πλησίον ἀμπέλι τοῦ Λαυρεντίου.

Ἐτερον χωράφι εἰς τὸν ποταμὸν εἰς τὴν πλήστρια· πλησίον Γεωργίνας· Τῆς Παναγίας.

Ἐτερον χωράφι εἰς τὸ πηγάδιον κομάτια δύο· πλησίον Πεπέρις καὶ εἰς τὸ ἄλλον Κομνηνὸς Γλύνος. Τῆς Παναγίας.

Ἐτερον χωράφι τοῦ Γεδεοῦ εἰς τὸν ἅγιον Κωνσταντῖνον· πλησίον Δημήτρης Μπλάζος καὶ Γεώργιος Ράφτης.

Ὅμοίως εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν τῆς Παλαιολογίνας χωράφια· πλησίον Κράλι καὶ Γιουσούφης τοῦ βαμπακοκάριδον. Τῆς Παναγίας.

Ἐτερον χωράφι Παλαιολογίνας εἰς τὴν Κεχαριτωμένην. πλησίον τοῦ Μαραγκοῦ· τῆς Παναγίας ἐτοῦτον ἔναι τοῦ Μιχαήλου τοῦ

Δουκάκη· Καὶ ἕτερον εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν τοῦ μοναστηρίου χωράφια. πλησίον ἡ στράτα καὶ τοῦ Μεσίλη καὶ τοῦ Κομνηνάκη τὰ παιδιά καὶ τοῦ Γιανιτζάρου Γιουσούφη τοῦ γαμβροῦ του. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἐπι ἔχομεν χωράφια τοῦ Ἀρσενίου πλησίον τῆς στράτας καὶ τοῦ χωρίου τῆς Φυτάδας· καὶ τοῦ Δουκάκη. Τῆς Λειμόνας.

Ἐτερον χωράφιν εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν ὅπου ἔχει τὰς συκαμινέας· πλησίον τοῦ Μπλάζου. Τῆς Παναγίας.

Ἐτερον χωράφι εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν τοῦ Λιβαδίου βαμπακοκαριδίου καὶ Γεωργίου τοῦ Γουρναφᾶ· Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἐτερον χωράφι εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην· πλησίον ὁ Χουσεῖνης·

Εἰς τὰ Θολώνια

Εἰς τὰ Θολώνια κομάτια 5'. τῆς Παλαιολογίνας.

Εἰς τὴν Τραχινὴν χωράφια· πλησίον Ἰωάννου καὶ Γιουσούφ·

Εἰς ταῖς Ἀπηδιαῖς χωράφια· πλησίον ὁ Μανωλάκης.

Καὶ εἰς Λεῦκον κομάτια 4' πλησίον ὁ Δουκάκης τῆς Παναγίας.

Εἰς τὴν Γέρναν κομάτια β'. τὸ ἕναν εἰς τὰ ἔλεα(;) καὶ τὸ ἕτερον εἰς τὸν Θόλον(!) Τοῦ ἡγουμένου εἶναι αὐτὰ τοῦ Λειμῶνος.

Ἐτερον εἰς τὴν Γέρναν τοῦ Γρηγορίου ἀγορὰ ἀπὸ τὸν Δούκα τῆς Ξενιτούδηνας. Τοῦ Λειμῶνος.

Εἰς τὸν Ταξιάρχην εἰς τὴν Γέρναν κομάτια β'. χωράφια· πλησίον Μιχαὴλ Παχλοῦ· καὶ πλησίον τοῦ ἀράπη τῆς Μαυροϊερακήνας καὶ Ἰωάννου τοῦ Τσαγκάρι· Τῶν δύο μοναστηρίων.

Εἰς τὸν Κορδὸν τοῦ ἡγουμένου χωράφιν μεσαρίων 4' τῆς Λειμόνας.

Ὅμοίως εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν χωράφια τοῦ Ράλη· πλησίον Ἰωάννης Κορτινάρη καὶ Γεώργιος Ράπτης· τῶν δύο μοναστηρίων.

Εἰς τὸν Κορδὸν ὁμοίως τῆς Γαδουρούς χωράφια.

Καὶ τοῦ Θεοδοσίου τὰ χωράφια· πλησίον τῆς Μητροπόλεως καὶ πλησίον τοῦ Κομνηνάκη τῶν παιδίων.

Ἐτερον χωράφι ὁ Μελάγκας τῆς Μαξήγινας· πλησίον ὁ Γιανιτζαρις τοῦ Καματινοῦ καὶ τὸ λαγκάδιον.

Εἰς τὰ Ξενοτάφια τοῦ Θεοδοσίου· πλησίον Τριαντάφυλλος τοῦ Γαρούλι καὶ Μανοῆλ Χοντροκούκη.

*Ἔτερα τοῦ Σπηλιότη εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν· πλησίον Μιχαῆλ Μπαϊμτορέκι καὶ πλησίον τὸ βουνὴν καὶ τὸ λαγκάδι ἕως τὸ ἄσπρο. Ταῦτα πάντα εἶνε τῆς Παναγίας.

Εἰς τὴν (Καλωνὴν) τῆς Ἀθανασίας χωράφια· πλησίον Μανοῆλ Κοντὸς καὶ ὁ Ρεμένιος καὶ ὁ γαμπρὸς του· τῆς Παναγίας.

Εἰς τὴν Πλάτη εἰς τὰ Πρασινάκια τοῦ Γαλιιάτζου χωράφια τοῦ Λειμῶνος· πλησίον Σεβαστὸς Μοδιανός. Καὶ ἕτερα χωράφια τοῦ Καλορίζικου πλησίον τῆς Θωμαῖς. Τῆς Παναγίας.

*Ἔτερα χωράφια εἰς τὰ Πρασινάκια μὲ ἐλέαις εἴτι γυρίζει τὸ σωθήριν καὶ ἄλλον εἴτι ἔχουσιν μέσα. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Εἰς τὴν Φυταλι (Ἐφθαλοῦ) τοῦ Καλορίζικοπούλου χωράφ· μεσάρια εἰς πλησίον Παλαιολόγος, Καλορίζικος καὶ Δούκας ὁ γαμπρὸς του.

Ὅμοίως τοῦ αὐτοῦ κατζάρι εἰς τὴν Σκοτεινὴν· καὶ ἕτερον κατζάρι εἰς τὴν Ἀροτυρὴν (ἢ Ἀργυρὴν)· πλησίον ὁ ποταμὸς καὶ ἡ στράτα. Καὶ εἰς τὰ Δάφια χωράφια· πλησίον Κατζάνι τῆς Ρίγενας ἔχουσιν καὶ ἀμπέλι ὁμοῦ μὲ τὸν γαμπρὸν του εἰς τὰ Δάφια· πλησίον Δούκας Πλατζιτᾶς· τῶν δύο μοναστηρίων.

Καὶ Γεωργίου τοῦ Βασιλείου. *Ἐτι ἔχουσι τὰ αὐτὰ παιδία εἰς τὸ Γαδουρόπουλου χωράφι· πλησίον Γεώργιος Φουρνοχαροπούλου. Τῶν δύο μοναστηρίων.

*Ἐτι ἔχομεν χωράφια εἰς τὴν Κλοπεδὴν ὡς ἂν γυρίζει ἀπὸ τὸ κριὸν νερὸν νὰ πάγη τὸ λαγκάδι εἰς τὸ κληῖμα νότια χωρίζουν ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως· καὶ ὁ ποταμὸς ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸν μέρας. Τῶν δύο μοναστηρίων.

*Ἐτι ἔχομεν χωράφια εἰς τοὺς μύλους· πλησίον ὁ μύλος τῆς Μητροπόλεως καὶ ὁ ποταμὸς καὶ τὸ βουνὴν. Τῶν δύο μοναστηρίων.

† Ἐτι ἐπήραμεν τὸ χωράφι τῆς Ἀμύρισας τοῦ Παχλοῦ τῆς κόρης καὶ ἐγράφη εἰς τὴν ἀγίαν Πρόθεσιν καὶ αὐτὴ καὶ ὁ ἄνδρας τῆς· καὶ εἶνε τὸ χωράφι μεσαρίων 5' καὶ εὐρίσκεται ἐν τῇ τοποθεσίᾳ εἰς τὰ Λιβᾶδια εἰς τὸ γεφύρι τοῦ ἀγίου Γεωργίου σύμπλιον τοῦ Χουργιατέλη καὶ τοῦ Ψιμοπούλη καὶ τοῦ Πετζουχέρη ἀπὸ τὰ Δάφια.

† Ἐτι ἐπήραμε τὸ χωράφι τοῦ Τριανταφύλλου μεσαρίων γ' εἰς ἄσπρα φ' κοντὰ εἰς τοῦ Καρούλι σύμπλιον τῆς Πουγάδενας καὶ τοῦ ἐδικοῦ μας καὶ τοῦ Δημήτρη τοῦ Φραγκόπουλου.

*Ἐτι ἔχομεν τοῦ μύλου τὴν ἀγορὰν τὸν λεγόμενον τοῦ Χασὰν μὲ τὸ χωράφι τὸ πλησίον του. Τῆς Παναγίας.

*Ἐτι ἔχομεν τὸν μύλον τὸν λεγόμενον Κακοδιάβασμα ἀνάστασις ἡμετέρα μετὰ τοῦ περιβολόπουλου αὐτοῦ. Τῶν δύο μοναστηρίων.

*Ἐτι ἔχομεν εἰς τὸν Φάραγγα μύλον ἀγορὰ μας νερόμυλον. Τῶν δύο μοναστηρίων.

*Ἐτι ἔχομεν τοὺς μύλους τῆς Παναγίας τοὺς τρεῖς.

Ὅμοίως καὶ εἰς τὸν Ἀλευροπόταμον μύλους τρεῖς ὁμοῦ μὲ τὰ σωθήρια εἰς τὸ κρυὸν νερὸν τὸ λεγόμενον Κηπάρια μετὰ τοῦ ἑτέρου τοῦ περιβολοπούλου τοιχογυρισμένα· ὁμοίως τὸ Σωθήριν τοῦ Δωματεροῦ. Ταῦτα πάντα τῶν δύο μοναστηρίων.

Καὶ τὸν μύλον τὰ σωθήρια μετὰ τοῦ λεγομένου Ἀρβανίτου καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸ Σωθήριν καὶ τοῦ Ζαρούδι τὸ περιτοίχισμα τῶν δύο μοναστηρίων.

Καὶ τὸ κάτω τῆς Παναγίας μὲ ταῖς ἐλέαις καὶ τὸν γύρον τῆς Παναγίας μου.

Καὶ τὸ ἀμπελοπερίβολον τῆς Παναγίας τὸ πλησίον. Καὶ περιβολάκι εἰς τὰ Ράκτα τῆς Καλισθένης καὶ ἀγορὰ τῆς Παναγίας.

Ὅμοίως χωράφιν τοῦ Ἀντωνίου τῆς κόρης μεσαρίων ια' διὰ ἄσπρα 8χσ' (4200) ἀγοραστὸν ἀπὸ τὸν παπὰ τὸν γαμπρὸν του.

SISMANOGLIO MEGAKO

Handwritten Greek text in a cursive script, likely a signature or a note related to the document's content. The text is partially obscured by a vertical line and includes some illegible characters and symbols.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

Χρονολ. Ἐγγραφα

- 1487 **Ἐξαρχικὸν** Δανιὴλ μητροπολίτου Ἐφέσου.
- 1527 **Προσηλωτ.** Μανουὴλ Ἀγαλλιανοῦ.
- 1527 **Σιγίλλιον** Ἱερεμίου Α΄ Κωνσταντινουπόλεως, ὅπερ βραδύτερον προσεπεκυρώθη ὑπὸ Σιλδέστρου Ἀλεξανδρείας καὶ Ἰωακείμ Ἀντιοχείας τῶν Πατριαρχῶν. Μεμβράνινον.
- 1530 **Γράμμα** Ἀντίγραφον Ἱερεμίου Α΄ Κ.
- 1531 **Σιγίλλιον** Ἱερεμίου Α΄ Κ. Ἐκδοθὲν κατὰ Μάρτιον, ἐπικυρωθὲν δὲ βραδύτερον καὶ τοῦτο ὑπὸ Σιλδέστρου Ἀλεξανδρείας καὶ Ἰωακείμ Ἀντιοχείας. Μεμβράνινον.
- 1534 **Γράμμα** Ἱερεμίου Α΄ Κ. πρὸς τὸν Ἰγνάτιον Μηθύμνης κατὰ τῶν ἱερέων τῶν μὴ θαπτόντων τοὺς Χριστιανοὺς οἵτινες διατίθενται τῇ Μονῇ· ἐκδοθὲν κατὰ Ἰούνιον. Χαρτῶν.
- 1540 **Σιγίλλιον** Ἱερεμίου Α΄ Κ. ἐκδοθὲν κατὰ Μάϊον· τὸ δὲ γνήσιόν του ἐπικυρωθὲν ὑπὸ Σιλδέστρου καὶ Ἰωακείμ τῶν προμνησθέντων. Μεμβράνινον.
- 1575 **Σιγίλλιον** Σιλδέστρου Ἀλεξανδρείας. Ἐκδοθὲν κατὰ Φεβρουάριον ἐπικυροῖ τὰ Σιγίλλια Ἱερεμίου Α΄ καὶ Διονυσίου Β΄ καὶ τὰς διαθήκας τοῦ κτίτορος Ἰγνατίου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Μεθοδίου. Συνετάχθη καὶ ὑπεγράφη ἐπιτοπίως καὶ ἰδιοχείρως ὑπὸ Ἰωακείμ τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας. Μεμβράνινον.
- 1578 **Γράμμα** Ἱερεμίου Β΄ Κ. ἐπικυρωτικὸν ἀφιερώσεως τῇ Μονῇ τοῦ μονυδρίου ἁγίου Γεωργίου ἐν τῷ Παρασιγίῳ κατὰ Αὐγουστον. Χαρτῶν.

1579 **Γράμμα**

Ἱερεμίου Β΄ Κ. δεύτερον· ἀποσταλὲν τῷ ἁγίῳ Μηθύμνης καὶ ἀσφαλίζον ἀπὸ τῆς πλεονεξίας τῶν συγγενῶν τὰ διὰ διαθήκης κινητὰ καὶ ἀκίνητα κτήματά τε καὶ πράγματα παρὰ Δούκα τοῦ Παλαιολόγου. Ἐγένετο μὲν Ἰουνίῳ. Ἰνδικτιῶνος ζ΄ συμπιπτούσης τῷ 1579. Χαρτῶν.

1584 **Γράμμα**

Σιλδέστρου Ἀλεξανδρείας ἀσφαλιστικὸν δοθὲν κατὰ τὴν δευτέραν διατριβὴν του ἐν Λέσβῳ τὴν 26 Ἀπριλίου, ἐπικυροῦν τὰ ἐν ταῖς διαθήκαις καὶ τοῖς Σιγίλλιοις διαταχθέντα περὶ τῆς διατροφῆς τῶν ἐν τῇ Μυρσινιωτίσῃ Μονῇ μοναζουσῶν. Ἐν αὐτῷ εὐρίσκονται διαχειριστικοὶ ἐπίτροποι ἀμφοτέρων τῶν Μονῶν, οὓς εὗρεν ἐν ἐνεργείᾳ ὁ Σιλδέστρος καὶ ὧν τὰ ὀνόματα ἀναγράφονται ὡς δηλοῦντα τὴν ἀρχαιότητα ἐνίων οἰκογενειῶν, περὶ ὧν ἐλάχισται εἰδήσεις σώζονται. Οἶον ὁ Κελαδίτης τοῦ Μαρτζέλου—Παῦλος τοῦ Ράλλη—Ρεΐζης τῆς Θεοδώρας. Ἰωάννην δὲ τὸν Ράλλην ὁ Ἱερεμίας Β΄ καθιστᾷ ἐπίτροπον καὶ ἔξαρχον ἵνα εἰσπράττη τὰ χαράτσια καὶ τὰς πατριαρχικὰς δόσεις τὰ ὀφειλόμενα ὑπὸ τοῦ ἀργοῦ γενομένου Ἰππολύτου ἀρχιερέως Μηθύμνης. Χαρτῶν.

1584 **Διάταξις**

(Σιγίλλιωδης) Σιλδέστρου Ἀλεξανδρείας περὶ τῶν καλογραιῶν ἀναφέρουσα ὅτι κατὰ τὴν πρώτην διαμονὴν του ἐν Λέσβῳ ἐποιήσατο ἀνακομιδὴν τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου, ὑπογραφεῖσα δὲ καὶ ὑπὸ Ἰωακείμ Ἀντιοχείας. Χαρτῶν.

1584 **Γράμμα**

(Σιγίλλιωδες) Σιλδέστρου Ἀλεξανδρείας ἐνισχύον τὸ κύρος τῶν Διαθηκῶν, ἐν ᾧ ποιεῖται λόγον καὶ πάλιν περὶ τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου. Χαρτῶν.

1585 **Σιγίλλιον**

Θεολίπτου Β΄ Κ. τῇ γνώμῃ τῶν καθαιρεθέντων

Σιλδέστρου καὶ Ἰωακείμ ἐν Κωνσταντινουπόλει τῶν μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων, δι' οὓ ἀμφότεραι αἱ μοναὶ ὀνομάζονται Καθολικὰ Σταυροπήγια, ἐπικυροῦνται αἱ διαθήκαι καὶ κηρύσσονται Κοινόδια τὰ Μοναστήρια ταῦτα ὑπεγράφη καὶ ὑπὸ Σιλδέστρου καὶ Ἰωακείμ. Μεμβράνινον.

- 1590 **Σιγίλλιον** (Συνοδικὸν) Ἱερεμίου Β'. Κ. γενόμενον τῆ 6 Αὐγούστου, δι' οὗ προχειρίζεται ὁ Σακελλάριος Παλαιολόγος εἰς Μητροπολίτην Μυτιλήνης μετονομαζόμενος Παῖσιος. Μεμβράνινον.
- 1596 **Σιγίλλιον** Γαβριὴλ Α'. Κ. περὶ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐν Παρασιγίῳ κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον. Μεμβράνινον.
- 1601 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Ματθαίου Β'. Κ. περὶ τῶν ἀμφίων τοῦ Μητροπολίτου Μυτιλήνης Παΐσιου, ἀπερ' ἀφίερωσε τῆ μονῆ τοῦ Λειμῶνος. Χαρτῶν.
- 1605 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Ραφαὴλ Β'. Κ. ἐπιβεβαιωτήριον περὶ τῶν ἀμφίων τοῦ Παΐσιου. Χαρτῶν.
- 1606 **Σιγίλλιον** Ραφαὴλ Β'. Κ. ἐπιβεβαιωτήριον περὶ τῆς ἐλευθερίας ἀμφοτέρων τῶν μονῶν καὶ τοῦ Παρασιγίου τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἐξεδόθη τῆ 6 Νοεμβρίου. Μεμβράνινον.
- 1609 **Γράμμα** (Σιγίλλιωδες) Νεοφύτου Β'. Κ. ἐπιβεβαιωτήριον τῆς ἐλευθερίας ἀμφοτέρων τῶν μονῶν. Ἐκδοθὲν κατὰ Σεπτέμβριον. Μεμβράνινον.
- 1610 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Νεοφύτου Β'. Κ. συγχωρητικὸν διὰ τὸν πρῶτον Μυτιλήνης Παῖσιον ὡς μὴ ἀφέντα μετὰ θάνατον ἀλλὰ ἐκτὸς τῶν ἀφιερωθέντων ἀμφίων. Ἐκδοθὲν τὴν 22. Αὐγούστου. Χαρτῶν.
- 1612 **Σιγίλλιον** Τιμοθέου Α'. Κ. ἐπιβεβαιωτήριον τῆς διαθήκης τοῦ Γρηγορίου Μηθύμνης. Ἐκδοθὲν κατὰ Φεβρουάριον. Μεμβράνινον.
- 1618 **Γράμμα** Τιμοθέου Α'. Κ. προτρεπτικὸν τοῖς κατοικοῖς Μηθύμνης ὑπὲρ συντηρήσεως τῆς μονῆς διὰ

μνημοσύνων, ἐξομολογήσεων, εὐχελαίων, λειτουργιῶν, λειψάνων, σαρανταρίων καὶ προθέσεων. Ἐκδοθὲν κατὰ Ἰανουάριον.

- 1621 **Γράμμα** (Σιγίλλιωδες) Κυρίλλου Α'. Κ. τοῦ Λουκάρεως ἐπιβεβαιωτήριον, ὅπερ ἐπικυροῖ τὰς Σταυροπηγιακὰς προνομίας, ὑποχρεουμένων τῶν τοιούτων μονῶν δίδειν τὸ μνημόσυνον μόνον τῷ Πατριάρχῃ καὶ λυχνοκαΐας ἕνεκεν κατ' ἔτος τὸ διδόμενον ἥμισυ καντάριον ἐλαίου. Ἐκδοθὲν τῆ 7 Μαρτίου. Μεμβράνινον.
- 1629 **Γράμμα** (Συνοδικὸν). Κυρίλλου Α'. Κ. περὶ τοῦ Μυτιλήνης Κωνσταντίου προσηλώσαντος τὰ κτήματά του τῆ μονῆ Λειμῶνος. Κατὰ Ἰούνιον. Χαρτῶν.
- 1632 **Γράμμα** Κυρίλλου Α'. Κ. τῷ Μηθύμνης κατὰ τῶν ἀποξενούντων τὸ Παρασίγιον ἔκδοθὲν κατὰ Δεκέμβριον. Χαρτῶν.
- 1636 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Κυρίλλου Β'. Κ. τοῦ ἐκ Βερροίας περὶ τῶν πραγμάτων τοῦ Μυτιλήνης Κωνσταντίου. Κατ' Ἀπρίλιον. Χαρτῶν.
- 1652 **Γράμμα** (Σιγίλλιωδες) Ἰωαννικίου Β'. Κ. ἐπιβεβαιωτήριον τῶν προνομιῶν τοῦ Λειμῶνος, τῆς Μυρσινιωτίσσης καὶ τοῦ Παρασιγίου. Ἐκδοθὲν τῆ 5 Φεβρουαρίου. Μεμβράνινον.
- 1713 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδικὴ) Κυρίλλου Δ'. Κ. περὶ τοῦ Ἀνθίου Ἰκονίου. Ἐξεδόθη κατὰ Μάιον. Χαρτῶν.
- 1714 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδικὴ) Κοσμᾶ Γ'. τοῖς ἐν Μανδαμάδῳ περὶ τῆς περιουσίας τῆς θανούσης Περμαθούλας. Κατὰ Μάιον. Χαρτῶν.
- 1714 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδικὴ) Κοσμᾶ Γ'. Κ. περὶ τῆς κρατουμένης περιουσίας τῆς μοναχῆς Μελάνης. Κατὰ Αὐγουστον. Χαρτῶν.
- 1714 **Ἐπιστολὴ** Κοσμᾶ Γ'. Κ. τοῖς ἐν Κεραμίῳ περὶ Στρατηγάκη διὰ τοὺς ὀφειλομένους ὑπ' αὐτοῦ φόρους. Κατ' Ἀπρίλιον. Ἰνδ. ν'. Χαρτῶν.

- 1715 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδική) Ἱερεμίου Γ'. Κ. τοῖς ἐν ἀγίῳ Κοσμᾷ καὶ Ἀχυρῶνι περὶ τῆς περιουσίας Ἰωνᾶ μοναχοῦ. Κατὰ Ἀπρίλιον ἰνδικτ. θ'. Χαρτῶν.
- 1715 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδική) Ἱερεμίου Γ'. Κ. τοῖς ἐν τῷ χωρίῳ Ἀθύρα.
- 1716 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδική) Ἱερεμίου Γ'. Κ. τοῖς ἐν Μολύβῳ περὶ Γρηγορίου ἱερομονάχου καταλιπόντος τὴν μετάνοιαν του. Ἀπρίλιον Χαρτῶν.
- 1737 **Ἐπιστολὴ** (Ἀγγελτήριος). Νεοφύτου ΣΤ'. Κ. περὶ ἐκδόσεως Σιγγιλίου. Τῆ 18 Σεπτεμβρίου. Χαρτῶν.
- 1737 **Γράμμα** (Συνοδικόν) Νεοφύτου ΣΤ'. Κ. ἀθωοτικόν τῶν μοναχῶν παπᾶ Διονυσίου, Γαβριὴλ καὶ Παγκρατίου. Κατὰ Νοέμβριον.
- 1738 **Γράμμα** Νεοφύτου ΣΤ'. Κ. συμβουλευτικόν, ἀναφέρον ἵνα ὁ Μηνθύμνης Ἀρσένιος μὴ ἐπεμβαίνει εἰς τὴν τῆς μονῆς καὶ ἵνα οἱ μοναχοὶ σέβωνται αὐτόν. Ἐξεδόθη τῆ 11 Φεβρουαρίου. Χαρτῶν.
- 1740 **Ἐπιστολὴ** Νεοφύτου ΣΤ'. Κ. τοῖς πατράσι τοῦ Λειμῶνος περὶ τῆς ὀφειλῆς τοῦ ἡγουμένου τριῶν ἐξαρχικῶν ἐτνησίων τῷ ἄρχοντι Μιχαλάκη Καρυοφύλλῳ καὶ τῷ μεγάλῳ Πριμικηρίῳ Τζαννῆ. Ἐξεδόθη κατὰ Μάϊον.
- 1742 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδική) Νεοφύτου ΣΤ'. Κ. τῷ ἀγίῳ Ἐφέσου καὶ Μυτιλήνης περὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἐν Περγάμῳ θανόντος Κοσμᾶ ἱερέως, Κατὰ Μάϊον ἰνδικτ. δ'.
- 1750 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδική) Κυρίλλου Ε' Κ. συγχωρητήριος τῆς μοναχῆς Μυρανθίας. Κατὰ Φεβρουάριον.
- 1751 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδική) Παΐσιου Β' Κ. συγχωρητήριος τοῦ θανόντος Δανιὴλ ὑπὸ δύο Πατριαρχῶν καὶ ἑπτὰ ἀρχιερέων. Ἐξεδόθη κατὰ Νοέμβριον.
- 1751 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδική) Παΐσιου Β' Κ. περὶ τοῦ αὐτοῦ Δανιὴλ.
- 1755 **Γράμμα** Ἐξαρχικόν Κυρίλλου Ε' Κ. συστατικόν διὰ βοή-

- θειαν ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας. Ἐκδοθὲν τῆ 12 Φεβρουαρίου.
- 1759 **Διαταγὴ** Σεραφεῖμ Β' Κ. περὶ ἐξώσεως δύο ξένων μοναχῶν. Ἐξεδόθη τῆ 7 Ὀκτωβρίου.
- 1759 **Γράμμα** (Συνοδικόν) Σαμουὴλ Α' Κ. συγχωρητήριον διὰ πέντε μοναχοῦς. Κατὰ μῆνα Μάϊον.
- 1766 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδική) Σαμουὴλ Α' Κ. τοῖς ἐν Πλωμαρίῳ περὶ χρηματικῆς ὑποθέσεως Δημητρίου Πετρίου. Κατὰ Ὀκτώβριον.
- 1767 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδική) Σαμουὴλ Α' Κ. τοῖς ἐν Ὑψηλομετώπῳ κατὰ συκοφαντίας γενομένης τῷ ἱερομονάχῳ Μιχαὴλ Ἀλεβρούδῃ. Τῆ 16 Ἀπριλίου.
- 1769 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδική) Θεοδοσίου Β'. Κ. τοῖς χωρίοις Ξαντᾶρι περὶ τῶν ὀφειλομένων χρημάτων τῷ ἱερομονάχῳ Μεθοδίῳ. Κατὰ Ἰανουάριον Ἰνδικτιῶνος Ε'.
- 1775 **Ἐπιστολὴ** Σωφρονίου Β'. Κ. τοῖς ἐν Κιρκαγάτς καὶ Πέτρα, ἀφορῶσα χρηματικὴν ὑπόθεσιν ἐκδοθὲν τῆ 8 Μαΐου.
- 1775 **Ἀπόφασις** (Συνοδική) Σωφρονίου Β'. Κ. ὑπὲρ τῆς κοσμιότητος τῶν ἐν τῇ Μυρσινιωτίσῃ μοναζουσῶν.
- 1775 **Ἐπιστολὴ** (Ἀγγελτικὴ) Σωφρονίου Β'. Κ. περὶ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τῆ 22 Ὀκτωβρίου.
- 1777 **Γράμμα** (Συνοδικόν) Σωφροονίου Β'. Κ. συγχωρητικόν. Κατὰ Μάϊον.
- 1780 **Ἐγκύκλιος** Σωφρονίου Β'. Κ. ὑπὲρ ἐλέους πρὸς τὴν μονήν. Τῆ 13 Ἰουνίου.
- 1785 **Γράμμα** (Συνοδικόν) Γαβριὴλ Δ'. Κ. περὶ τεμαχίων Τιμίμου Εὐλου ἐκδοθὲν κατὰ Ἰούνιον.
- 1793 **Γράμμα** (Συνοδικόν) Νεοφύτου Ζ'. Κ. τοῖς ἐν τῷ χωρίῳ Πέτρα περὶ χρηματικῆς ὑποθέσεως. Κατὰ Μάϊον.
- 1793 **Γράμμα** (Συνοδικόν). Νεοφύτου Ζ'. Κ. κατὰ τριῶν μοναχῶν.
- 1797 **Σιγγίλιον** Γρηγορίου Ε'. Κ. ἀνακαινιστικόν κατὰ τὰς τότε

- κοινή ληφθείσας περὶ μοναστηρίων ἀποφάσεις.
Ἐξεδόθη κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον. Μεμβράνινον.
- 1797 **Ἐπιστολὴ** Γρηγορίου Ε'. Κ. διασαφητικὴ τοῦ εἰρημένου σιγιλλίου.
- 1798 **Ἐπιστολὴ** Γρηγορίου Ε'. Κ. ἐκφράζουσα τὸν προσήκοντα τῆς ἐκκλησίας ἔπαινον περὶ τῆς ἐντελοῦς τῶν Πατέρων συμμορφώσεως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νέου ἀνακαινιστικοῦ σιγιλλίου. Τῆ 23 Μαΐου.
- 1798 **Γράμμα** Γρηγορίου Ε'. Κ. προτρεπτικὸν ἵνα ἡ μονὴ ἀναλάβῃ τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ καταπεπτωκότος μοναστηρίου Κρεωκόπου διὰ τοῦ διορισμοῦ Ἡγουμένου, γιγνομένη νέος κτίτωρ ἐκείνης. Ἐξεδόθη τὴν 24 Ἰουνίου.
- 1798 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Γρηγορίου Ε'. Κ. τοῖς ἐν Ἀνεμότια περὶ μητρικῆς κληρονομίας Σωσάνης μοναχῆς. Κατὰ Σεπτέμβριον.
- 1799 **Διαταγὴ** (Συνοδικὴ) Νεοφύτου Ζ'. Κ. πρὸς ἀποστολὴν τοῦ ἐτησίου.
- 1800 **Ἐπιστολὴ** Νεοφύτου Ζ'. Κ. ταῖς μοναχαῖς τῆς Μυρσινωτίσσης ἀγγέλλουσα τὸν εἰς τὴν μονὴν αὐτῶν ἐξοστρακισμὸν φαυλοβίου γυναικός. Ἐξεδόθη τῆ 23 Μαΐου.
- 1801 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Καλλινίκου Ε'. Κ. ὑπομνηστικὸν τοῦ ὀφειλομένου ἐτησίου. Τῆ 1 Δεκεμβρίου.
- 1803 **Ἐπιστολὴ** Κυρίλλου ΣΤ'. Κ. εἰρηνικὴ ἀγγέλλουσα τὴν ἀνάρρησίν του. Ἐντυπος.
- 1804 **Διαταγὴ** Καλλινίκου Ε'. Κ. πρὸς τὸν ἠγούμενον περὶ αὐστηρᾶς διοικήσεως τῆς μονῆς. Τῆ 15 Ὀκτωβρίου.
- 1805 **Γράμμα** Καλλινίκου Ε'. Κ. ἀγγελτήριον περὶ ἀπολυτρώσεως τοῦ καταδεδικασμένου μοναχοῦ Χ' Γρηγορίου ὑποσχεθέντος δι' ἐμμαρτύρου ἐγγράφου ἵνα ἐφθουχάζῃ τοῦ λοιποῦ ἐν τῷ χωρίῳ αὐτοῦ. Ἐκδοθὲν τῆ 16 Μαΐου.

- 1805 **Ἐπικύρωσις** Πατριαρχικὴ ὑποσχετικοῦ ἐμμαρτύρου τοῦ μοναχοῦ Χ' Γρηγορίου περὶ τῆς μελλούσης διαγωγῆς αὐτοῦ. Ἐκδοθεῖσα τῆ 29 Ἀριλίου.
- 1807 **Ἐγκύκλιος** Γρηγορίου Ε'. Κ. πρὸς τὰ ἀπανταχοῦ Σταυροπήγια, ἀφορῶσα εἰς τὴν διοίκησιν αὐτῶν.
- 1807 **Γράμμα** Γρηγορίου Ε'. Κ. ἐνταλτηριῶδες, δι' οὗ δωρεῖται ἀνωνύμῳ ἱερομονάχῳ τὸ τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως ὑπόβλημα. Κατὰ Μάρτιον.
- 1808 **Γράμμα** Πολυκάρπου Ἱεροσολύμων ὑπὲρ χρηματικῆς βοηθείας, λόγῳ δανείου, πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ χρέους Ἱεροσολύμων διὰ τὴν ἀνοικοδομὴν τοῦ πυρποληθέντος ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Ἐν ἔτει 1808. (Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως 1811).
- 1809 **Γράμμα** Ἱερεμίου Δ' Κ. προτρεπτικὸν ἵνα οἱ πατέρες ἐλαφρύνωσι διὰ χρηματικῆς ἐπικουρίας τὰ χρέη τοῦ μητροπολίτου Μυτιλήνης Καλλινίκου ἀνεψιοῦ ὄντος τοῦ Πατριάρχου. Τῆ 9 Αὐγούστου.
- 1810 **Γράμμα** Ἱερεμίου Δ' Κ. συστατικὸν συγχωρητικὸν τῶν ἐν Παρακοίλοις κοιμηθέντων Θεοδώρου, Χρυσούλας καὶ τῶν γονέων των. Κατὰ Μαῖον μῆνα. Ἐντυπον.
- 1810 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Ἱερεμίου Δ' Κ. συγχωρητικὸν πάντων τῶν ζώντων καὶ τεθνεώτων ἐν τῇ Μονῇ. Κατὰ Μαῖον.
- 1811 **Γράμμα** Ἱερεμίου Δ' Κ. παραινετικὸν πρὸς τοὺς πατέρας ἀγγέλλον ἅμα καὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἀνακαινισθέντων βασιλικῶν Φερμανίων. Τῆ 8 Ὀκτωβρίου.
- 1811 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Ἱερεμίου Δ' Κ. τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Προικονήσου περὶ τοῦ Μετοχίου Ἀλώνας καὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ. Κατὰ Ὀκτώβριον.
- 1812 **Ἐπιστολὴ** Πολυκάρπου Ἱεροσολύμων περὶ παραλαβῆς τῆς βοηθείας ἐκ γροσίων 250. Τὴν 1 Ἰουνίου.
- 1812 **Γράμμα** Ἱερεμίου Δ' Κ. προτρεπτικὸν ἵνα ἡ Μονὴ ὑπο-

- δεχθῆ ἀξιοπρεπῶς τὸν περιοδεύοντα Μυτιλήνης Καλλίνικον. Τῆ 27 Ἀπριλίου.
- 1812 **Ἐπιστολὴ** Ἰερεμίου Δ' Κ. φιλοφρονητικὴ καὶ προτρεπτικὴ. Τῆ 3 Ἰουνίου.
- 1813 **Γράμμα** Κυρίλλου ΣΤ' Κ. προτρεπτικὸν ἐκδοθὲν τὴν 9 Ἰουνίου.
- 1814 **Γράμμα** Κυρίλλου ΣΤ' Κ. ἀγγελτήριον παραλαβῆς τοῦ ἐτησίου. Τῆ 21 Ἀπριλίου.
- 1816 **Γράμμα** Κυρίλλου ΣΤ' Κ. ἀγγελτήριον περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Λεξικοῦ τῆς Κιβωτοῦ ἵνα ἡ Μονὴ συνδράμῃ διὰ τρία ἔντυπα. Ἐπεται ὁδηγία πρὸς ἀποστολὴν τοῦ τύπου τῆς ἐπισήμου σφραγίδος τῆς Μονῆς. Κατὰ Ἰούλιον. Ἐντυπον.
- 1819 **Γράμμα** Γρηγορίου Ε' Κ. συγχωρητήριον διὰ τινὰς ἐν Παρακοίλοις ἀποβιώσαντας. Ἐκδοθὲν κατὰ Μάϊον.
- 1820 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Γρηγορίου Ε' Κ. ἀγγελτήριον περὶ τοῦ ὅτι τὰ ἐτήσια τῶν Σταυροπνηγιακῶν Μονῶν θὰ συνάζονται ὑπὸ τῶν τοπικῶν ἀρχιερέων. Ἐξεδόθη τὴν 1 Μαΐου. Ἐντυπον.
- 1828 **Γράμμα** Ἀγαθαγγέλου Α' Κ. εὐχαριστήριον διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἐτησίου ἐκδοθὲν τὴν 7 Μαΐου.
- 1828 **Γράμμα** Ἀγαθαγγέλου Α'. Κ. συγχωρητήριον ἐκδοθὲν κατὰ Μάϊον.
- 1830 **Γράμμα** Ἀγαθαγγέλου Α'. Κ. ἵνα ὁ κατὰ καιρὸν Καζαβικιλῆς Κασσῆρος συνεπιτροπεύῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐπιτρόπων τῆς μονῆς. Ἐξεδόθη τὴν 2 Ἰουνίου.
- 1834 **Ἐγγράφα** Κωνσταντίνου Β'. Κ.
- 1836 **Ἐγγράφα** Γρηγορίου ΣΤ'. Κ. Ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου 1836 μέχρι 11 Μαΐου 1837. Ἐκδοθέντα (τῷ 1836 Σεπτεμβρίου 28 δύο, Νοεμβρίου 8 δύο, Νοεμβρίου 19 καὶ τῷ 1837 Μαΐου 11).

- 1840 **Ἐγγράφα** Ἀνθίμου Ε'. Κ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1841 Φεβρουαρίου 7 καὶ τῷ 1845 Δεκεμβρίου 5).
- 1845 **Ἐγγράφα** Μελετίου Γ'. Κ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1845 Ἀπριλίου 23 καὶ Ὀκτωβρίου 8).
- 1848 **Ἐγγράφα** Ἀνθίμου ΣΤ'. Κ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1848 κατ' Ἀπρίλιον, τὴν 24 Ὀκτωβρίου. Τῷ 1849 Ἰουλίου 30, Αὐγούστου 26. Τῷ 1850 Ἀπριλίου 18, Σεπτεμβρίου 13, καὶ Ὀκτωβρίου 28).
- 1852 **Ἐγγράφα** Γερμανοῦ Δ'. Κ. Τὴν 7 Νοεμβρίου ἀγγελτήριον ἀναρρήσεως του.
- 1853 **Ἐγγράφα** Ἀνθίμου ΣΤ'. Κ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1853 Ἰανουαρίου 17, Ὀκτωβρίου 15. Τῷ 1854 Σεπτεμβρίου 20).
- 1855 **Ἐγγράφα** Κυρίλλου Ζ'. Κ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1855) Σεπτεμβρίου 24. Τῷ 1857 Δεκεμβρίου 17. Τῷ 1859 Ἰανουαρίου 3 καὶ τῷ 1860 Ἰανουαρίου 9).
- 1860 **Ἐγγράφα** Ἰωακείμ Β'. Κ. Ἐξεδόθησαν τῷ 1860 Ὀκτωβρίου 10. Τῷ 1861 Δεκεμβρίου 18. Τῷ 1862 Φεβρουαρίου 12. Αὐγούστου 24 δύο. Ὀκτωβρίου 27).
- 1863 **Ἐγγράφα** Σωφρονίου Γ'. Κ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1863 Μαΐου 29, Ὀκτωβρίου 31. Τῷ 1864 Φεβρουαρίου 18, Μαΐου 11, Ὀκτωβρίου 3. Τῷ 1865 Ἰανουαρίου 23, Ἀπριλίου 20. Τῷ 1866 Μαΐου 11, Ἰουνίου 25. Τῷ 1866 Ἰουνίου 25, Αὐγούστου 17).
- 1867 **Ἐγγράφα** Γρηγορίου ΣΤ'. Κ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1867 Ὀκτωβρίου 2. Τῷ 1868 Ἰανουαρίου 31, Μαΐου 11, Νοεμβρίου 16. Τῷ 1869 Ἰανουαρίου 31, Φεβρουαρίου 12, Μαΐου 15, Ἰουνίου 26, Αὐγούστου 27, Σεπτεμβρίου 1, Δεκεμβρίου 13. Τῷ 1870 Φεβρουαρίου 24, Φεβρουαρίου 27, Ἀπρ. 1, Δεκεμβρίου 20. Τῷ 1871 Φεβρουαρίου 4).
- 1871 **Ἐγγράφα** Ἀνθίμου ΣΤ'. Κ. Ἐξεδόθησαν, (τῷ 1871 Σε-

πτεμβρίου 21, Νοεμβρίου 15. Τῷ 1873 Ἀπριλίου 2, Σεπτεμβρίου 5).

1873 **Ἐγγράφα** Ἰωακείμ Β΄ Κ. Ἐξεδόθησαν (Τῷ 1873 Δεκεμβρίου 3, Τῷ 1874 Ἰανουαρίου 8. Τῷ 1875 Νοεμβρίου 39, Τῷ 1876 Σεπτεμβρίου 10, Νοεμβρίου 15. Τῷ 1877 Ἰανουαρίου 19, Μαρτίου 16 Ἰουνίου 28. Τῷ 1878 Ἰουλίου 20).

1878 **Ἐγγράφα** καὶ **Σιγίλλιον** Ἰωακείμ Γ΄ Κ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1878 Νοεμβρίου 28, Δεκεμβρίου 16. Τῷ 1879 Μαρτίου 26, Ἀπριλίου 16, Μαΐου 16. Τῷ 1880 κατὰ Φεβρουάριον μῆνα Σιγίλλιον Μευδράνινον, Ὀκτωβρίου 16, Ὀκτωβρίου 20 δύο, Νοεμβρίου 12, Δεκεμβρίου 30. Τῷ 1881 Φεβρουαρίου 12, Μαρτίου 5, Μαρτίου 18, Μαΐου 16. Κατὰ Μαΐον, Μαΐου 27, Αὐγούστου 17, Ὀκτωβρίου 7, Ὀκτωβρίου 14, Νοεμβρίου 4, Νοεμβρίου 16, Δεκεμβρίου 11. Τῷ 1882 Μαΐου 26, Ἰουνίου 25, Ἰουλίου 12, Αὐγούστου 6, Αὐγούστου 18, Αὐγούστου 30).

1885 **Ἐγγράφα** Ἰωακείμ Δ΄ Κ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1885 Φεβρουαρίου 8 δύο, Κατ' Ἀπρίλιον, Ἀπριλίου 6, Ἀπριλίου 8, Ἀπριλίου 22. Μαΐου 8, Μαΐου 14, 17, 29, Ἰουλίου 12, 29, Αὐγούστου 2, Ὀκτωβρίου 24, Νοεμβρίου 23. Τῷ 1886 Μαρτίου 29, Μαΐου 5, Ἰουνίου 25, Ἰουλίου 26, Αὐγούστου 14 δύο, 25. Κατὰ Σεπτέμβριον, Σεπτεμβρίου 17, 20, 25).

1887 **Ἐγγράφα** Διονυσίου Ε΄ Κ. Ἐξεδόθησαν (Τῷ 1887 Φεβρουαρίου 16, Ἰουνίου 1, 10, Σεπτεμβρίου 18, Νοεμβρίου 6, 25. Τῷ 1888 Ἰανουαρίου 9 Μαΐου 17, Ἰουνίου 23, 27, Ὀκτωβρίου 7, Νοεμβρίου 22, Δεκεμβρίου 15. Τῷ 1889 Μαρτίου 15, Ἰουνίου 30. Τῷ 1890 Φεβρουαρίου 27, 28 δύο. Τῷ 1891 Μαρτίου 7, 16, Ἀπριλίου 4, Ἰουνίου 13).

1891 **Ἐγγράφα** Δωροθέου Βελεγράδων Τοποτηρητοῦ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1891 Αὐγούστου 31, Σεπτεμβρίου 19).

1891 **Ἐγγράφα** Νεοφύτου Η΄ Κ. Ἐξεδόθησαν (Τῷ 1891 Νοεμβρίου 15, 23. Τῷ 1892 κατὰ Φεβρουάριον, Φεβρουαρίου 11, Μαρτίου 7, Μαΐου 19, Αὐγούστου 1, 4, 19, Σεπτεμβρίου 30, Νοεμβρίου 11, 25. Τῷ 1893 Αὐγούστου 28, Νοεμβρίου 4, 15. Τῷ 1894 Μαΐου 23, Ἰουλίου 4, Σεπτεμβρίου 15, 23, κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον).

1895 **Ἐγγράφα** Ἀνθίμου Ζ΄ Κ. Ἐξεδόθησαν (Τῷ 1895 Μαρτίου 1, Ἀπριλίου 14, Αὐγούστου 16, 29, Ὀκτωβρίου 7, Νοεμβρίου 23, Δεκεμβρίου 4, 21. Τῷ 1896 Ἰανουαρίου 26, Φεβρουαρίου 13, Ἀπριλίου 25, 30, κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον, Ἰουνίου 3 δύο, Ἰουλίου 19, Σεπτεμβρίου 29, Ὀκτωβρίου 17, κατὰ Ὀκτώβριον μῆνα.

1897 **Ἐγγράφα** Κωνσταντίνου Ε΄ Κ. Ἦτοι Πατριαρχικαὶ καὶ Συνοδικαὶ ἐπιστολαὶ τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος ἐκδοθεῖσαι (τῷ 1897 Ἀπριλίου 21, Ἰουλίου 23, Σεπτεμβρίου 15, Ὀκτωβρίου 15, 20, 23, κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον. Τῷ 1898 Ἰανουαρίου 20, 23, Φεβρουαρίου 13, Μαρτίου 21, Μαΐου 22, Ἰουνίου 18, 26, Ἰουλίου 16, 20, Αὐγούστου 8, 13, Σεπτεμβρίου 28, Ὀκτωβρίου 23 δύο, Νοεμβρίου 5, 20, Δεκεμβρίου 3, 22, 23. Τῷ 1899 Ἰανουαρίου 11, Φεβρουαρίου 11, Μαρτίου 2, 3, 26, Ἀπριλίου 22, Μαΐου 22, Ἰουλίου 19, 27, Αὐγούστου 16, κατ' Αὐγουστον, Σεπτεμβρίου 21, Ὀκτωβρίου 23, Νοεμβρίου 5, 10, 13, Δεκεμβρίου 15, 16).